ARTHUR C. CLARKE
GRĂDINA DIN RAMA

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

…Sesilele sunt o specie lipsita de aparare. Pe domeniul lor nu au nici un fel de arme. Pana si forma lor mobila, care are dexteritatea fizica de a folosi arme, este in esenta non-violenta. Pentru a se apara de ceea ce se tem ca va fi invazia inevitabila a oamenilor, sesilele le-au indrumat pe mirmipisicile mobile sa construiasca fortarete in jurul a patru dintre cele mai batrane si dezvoltate din specia lor. Intre timp pepenii-mana nu mai sunt lasati sa germineze, iar mirmipisicile care nu sunt implicate in procesul de construire sunt de timpuriu transformate in coconi. Daca oamenii isi mai intarzie atacul cu cateva intervale, cum se pare ca vor face, este posibil ca in timpul invaziei lor sa gaseasca doar cateva mirmipisici…

- Arthur C. Clarke & Gentry Lee
- JURNALUL LUI NICOLE
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- LA BAZA DE TRANZIT
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- RENDEZ-VOUS MARȚIAN
- 1
- 2
- 3

- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 10
- 11
- 12
- EPITALAM
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- PROCESUL
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- notes
    - 1
    - 2
    - 3

Arthur C. Clarke & Gentry Lee
Grădina din Rama

JURNALUL LUI NICOLE

1

29 DECEMBRIE 2200

În urmă cu două nopți, la 10:44, ora Greenwich a Pământului, Simone Tiasso Wakefield a salutat Universul. A fost o experiență incredibilă. Crezusem că simțisem emoții puternice înainte, dar nimic din viața mea — nici moartea mamei, nici medalia de aur la Olimpiada de la Los Angeles, nici cele treizeci și șase de ore petrecute cu prințul Henry, și nici chiar nașterea lui Genevieve în spitalul din Tours, sub ochii atenți ai tatei — n-a fost atât de intens ca bucuria și ușurarea când am auzit, în sfârșit, primul țipăt al lui Simone.

Michael prezisese că pruncul avea să sosească în ziua de Crăciun. În felul lui drăguț, ne-a spus că Dumnezeu ne „va da un semn" făcând ca pruncul spațial să se ivească pe lume în presupusa zi de naștere a lui Iisus. Richard s-a uitat urât, cum face mereu când fervoarea religioasă a lui Michael o ia razna. Dar după ce, în Ajunul Crăciunului, am simțit primele contracții, până și Richard a fost pe punctul să devină credincios.

În noaptea de dinaintea Crăciunului, am dormit cu intermitențe. Chiar înainte de a mă trezi, am avut un vis profund, intens. Se făcea că mă plimbam pe lângă heleșteul de la Beauvois, jucându-mă cu rățoiul meu favorit Dunois și cu tovarășii lui sălbatici, când am auzit că mă striga un glas. Nu l-am putut recunoaște, dar am știut cu certitudine că era al unei femei. Ea mi-a spus că nașterea va fi foarte dificilă și că voi avea nevoie de toată de energia ca să-mi aduc pe lume al doilea copil.

De Crăciun, după ce am schimbat între noi darurile simple pe care le comandaserăm pe ascuns ramanilor, am început să-i instruiesc pe Michael și pe Richard pentru o gamă de posibile urgențe. Cred că Simone s-ar fi născut realmente de Crăciun, dacă nu mi-ar fi dat atât de bine seama că nici unul dintre cei doi bărbați nu era nici măcar pe departe pregătit să mă ajute în cazul unei probleme majore. Probabil că doar voința mea a întârziat nașterea copilului în acele ultime două zile.

Una dintre procedurile de situație neprevăzută pe care le-am discutat de Crăciun a fost practicarea unei tăieturi pentru ca pruncul să poată ieși. În urmă cu două luni, când fetița mea încă nenăscută mai avea libertate de mișcare în interiorul uterului, fusesem cât se poate de convinsă că era cu susul în jos. Crezusem însă că se întorsese în timpul ultimei săptămâni, înainte de a coborî în poziția de naștere. Avusesem doar parțial dreptate. Ea chiar reușise să coboare mai întâi cu capul în canalul de naștere; totuși, se găsea cu fața în sus, spre stomacul meu, și, după prima serie de contracții serioase, vârful

căpșorului i s-a înțepenit în dreptul pelvisului meu.

Într-un spital de pe Pământ, probabil că medicul mi-ar fi făcut cezariană. Cu siguranță medicul ar fi fost alertat la stresul fătului și ar fi lucrat din timp cu toate instrumentele robot, străduindu-se să întoarcă invers capul lui Simone, înainte ca ea să se înțepenească într-o astfel de poziție inconfortabilă.

Spre sfârșit, durerea a fost sfâșietoare. Între contracțiile puternice care o împingeau în oasele mele nedispuse să cedeze, am încercat să răcnesc câteva ordine pentru Michael și Richard. Richard aproape că n-a fost de nici un folos. Nu făcea față durerii mele (sau „harababurii", cum a numit mai târziu situația), cu atât mai puțin să fie de ajutor la epiziotomie sau la folosirea înlocuitorului de forceps pe care îl obținusem de la ramani. Michael, binecuvântat fie, cu transpirația curgându-i de pe frunte în ciuda temperaturii răcoroase din cameră, s-a zbătut vitejește să-mi urmeze instrucțiunile uneori incoerente. A folosit scalpelul din trusa mea ca să mă deschidă mai mult și apoi, după doar o clipă de ezitare datorată abundenței de sânge, a găsit cu forcepsul capul lui Simone. A reușit cumva, la a treia încercare, atât s-o împingă înapoi în canalul de naștere, cât și s-o întoarcă, astfel încât să se poată naște.

Ambii bărbați au țipat când i-au văzut creștetul. Eu m-am concentrat în continuare asupra ritmului respirației, temându-mă că s-ar fi putut să nu-mi păstrez cunoștința. În ciuda durerii intense, am urlat și eu când ultima mea contracție puternică a catapultat-o pe Simone în mâinile lui Michael. Sarcina de a tăia cordonul ombilical i-a revenit lui Richard, ca tată. Când a terminat, Michael a ridicat-o pe Simone, ca s-o văd.

— E fată, a spus el, cu lacrimi în ochi.

A pus-o încetișor pe abdomenul meu, iar eu m-am ridicat ușor s-o privesc. Prima impresie a fost că semăna perfect cu mama.

M-am străduit să rămân trează până a fost înlăturată placenta și am terminat de prins în copci, cu ajutorul lui Michael, tăieturile pe care mi le făcuse cu scalpelul. Apoi mi-am pierdut cunoștința. Nu-mi amintesc prea multe detalii din următoarele douăzeci și patru de ore. Eram atât de obosită de pe urma travaliului și a nașterii (contracțiile se îndesiseră la cinci minute cu unsprezece ore înainte de momentul nașterii), încât adormeam la fiecare prilej. Proaspăta mea fiică a supt imediat, fără nici un îndemn, și Michael susținea că a supt chiar o dată sau de două ori, când eram doar parțial trează. Acum laptele îmi inundă sânii imediat ce Simone începe să sugă. Pare foarte mulțumită când termină. Sunt încântată că laptele meu e potrivit pentru ea — îmi făcusem griji că s-ar fi putut să am aceeași problemă ca în cazul lui Genevieve.

De fiecare dată când mă trezesc, unul dintre bărbați e lângă mine.

Zâmbetele lui Richard par mereu puțin forțate, totuși sunt apreciate. Michael se grăbește să mi-o pună pe Simone în brațe sau la piept, de cum mă trezesc. O ține degajat, chiar și când plânge, și murmură întruna: „E frumoasă”.

În clipa de față, Simone doarme lângă mine, înfășurată în cvasi-plăpumioara confecționată de ramani (este extrem de dificil să le explicăm țesăturile, mai ales cuvintele care exprimă calități, ca „moale”, în oricare dintre termenii cantitativi pe care îi pot înțelege). Chiar că seamănă cu mama.

Are pielea foarte închisă la culoare, poate chiar mai închisă decât a mea, iar părul des este negru ca tăciunele. Ochii sunt cafeniu intens. Cu capul încă țuguiat și diform din cauza nașterii dificile, nu-i ușor s-o numești frumoasă. Dar firește că Michael are dreptate. E superbă. Ochii mei sunt în stare să vadă frumusețea din spatele făpturii fragile, roșiatice care respiră cu o rapiditate frenetică. Bine ai venit pe lume, Simone Wakefield!

2

6 IANUARIE 2201

De două zile sunt deprimată. Şi obosită, oh, atât de obosită! Cu toate că sunt perfect conştientă că traversez un tipic sindrom post-partum, nu sunt în stare să mă eliberez de senzaţia de deprimare.

Azi dimineaţă a fost cel mai rău. M-am trezit înaintea lui Richard şi am rămas liniştită pe partea mea de saltea. M-am uitat la Simone, care dormea senină în leagănul raman de lângă perete. În ciuda sentimentelor mele de dragoste faţă de ea, n-am găsit nici un gând pozitiv cu privire la viitorul ei. Aura de exaltare care îi înconjurase naşterea şi durase şaptezeci şi două de ore dispăruse complet. Un şuvoi nesfârşit de constatări fără speranţă şi întrebări fără răspuns îmi curgea prin minte. Ce fel de viaţă vei avea, mica mea Simone? Cum am putea noi, părinţii tăi, să-ţi asigurăm fericirea?

Scumpa mea fiică, trăieşti cu părinţii tăi şi cu bunul lor prieten Michael O'Toole într-un adăpost subteran la bordul unei uriaşe nave spaţiale de origine extraterestră. Cei trei adulţi din viaţa ta sunt astronauţi de pe planeta Pământ, parte a expediţiei Newton trimisă să investigheze, acum aproape un an, o miniaturală lume cilindrică pe nume gama. Mama ta, tatăl tău şi generalul O'Toole erau singurele făpturi umane care se mai aflau la bordul acestei nave extraterestre, când şi-a schimbat brusc traiectoria pentru a — evita să fie spulberată de un atac nuclear lansat de Pământul paranoic.

Deasupra adăpostului nostru se află un oraş-insulă cu zgârie-nori misterioşi, pe care îl numim New York. Este înconjurat de un ocean îngheţat care încercuieşte această uriaşă navă spaţială şi o divide în două. În momentul de faţă, conform calculelor tatălui tău, ne aflăm pe orbita lui Jupiter (deşi gigantica planetă gazoasă, în sine, e de cealaltă parte a Soarelui), urmând o traiectorie în formă de hiperbolă care, până la urmă, va părăsi cu totul sistemul solar. Nu ştim unde mergem. Nu ştim cine sau de ce a construit această navă spaţială. Ştim că la bord există şi alţi ocupanţi, dar habar n-avem de unde vin *ei* şi, în plus, avem motive să bănuim că cel puţin unii dintre ei ar putea fi ostili.

Iar şi iar, gândurile mele din ultimele două zile au continuat după acelaşi şablon. De fiecare dată am ajuns la aceeaşi concluzie deprimantă: este impardonabil ca noi, adulţi maturi aşa cum se presupune că suntem, să fi adus o făptură atât de neajutorată şi inocentă într-un mediu despre care noi înşine înţelegem aşa puţine şi asupra căruia nu avem absolut nici un control.

Azi dimineaţă, devreme, de îndată ce mi-am dat seama că este a treizeci şi şaptea aniversare a mea, am început să plâng. La început,

am plâns tăcut dar, pe măsură ce mintea îmi era copleșită de amintirile tuturor aniversărilor trecute, hohote adânci au luat locul lacrimilor domoale. Simțeam o amărăciune acută, chinuitoare, nu doar pentru Simone, ci și pentru mine. Şi, în timp ce îmi aminteam de magnifica planetă albastră de unde ne trăgeam și nu mi-o puteam imagina în viitorul lui Simone, îmi repetam aceeași întrebare. De ce am dat naștere unui copil în mijlocul acestei harababuri?

Iarăși cuvântul ăsta. E unul dintre preferatele lui Richard. În vocabularul lui, „harababură" are întrebuințări practic nelimitate. Tot ce este haotic și/sau ieșit de sub control, indiferent că-i o problemă tehnică sau o criză conjugală (ca o nevastă care hohotește în ghearele unei cumplite depresii postnatale) este numit harababură.

La începutul acestei dimineți, bărbații n-au prea fost de mare ajutor. Încercările lor zadarnice de a mă face să mă simt mai bine n-au reușit decât să-mi sporească tristețea. Întrebare: Cum se face că toți bărbații, atunci când se confruntă cu o femeie nefericită, presupun imediat că nefericirea ei are legătură cu persoana lor? De fapt, nu sunt corectă. Michael a avut trei copii la viața lui și știe câte ceva despre ceea ce simt eu. În general, doar m-a întrebat cu ce m-ar putea ajuta. Însă Richard era absolut devastat de lacrimile mele. L-a apucat spaima, atunci când s-a trezit și m-a auzit plângând. La început, a crezut că aveam vreo durere fizică, teribilă. S-a liniștit doar o idee, când i-am explicat că, pur și simplu, eram deprimată.

După ce mai întâi s-a lămurit că nu el purta vina stării mele sufletești, a ascultat în tăcere cât timp mi-am exprimat îngrijorările cu privire la viitorul lui Simone. Recunosc că am fost cam prea montată, dar părea că nu pricepea *nimic* din ce spuneam. Repeta întruna aceeași frază — că viitorul lui Simone nu era mai nesigur decât al nostru personal — , convins că, din moment ce nu aveam nici un motiv logic să fiu supărată, deprimarea mea ar fi trebuit să dispară imediat. Până la urmă, după o oră și ceva de falsă comunicare, a concluzionat în mod corect că nu era de nici un ajutor și a hotărât să mă lase în pace.

(Şase ore mai târziu.) Acum mă simt mai bine. Mai sunt încă trei ore până la sfârșitul aniversării mele. În seara asta am avut o mică petrecere. Tocmai am terminat s-o alăptez pe Simone care este iarăși culcată lângă mine. Michael ne-a părăsit de vreo cincisprezece minute, ducându-se în camera lui. Richard a adormit la cinci minute după ce a pus capul pe pernă. Toată ziua și-a petrecut-o lucrând la niște scutece îmbunătățite pe care i le cerusem.

Lui Richard îi face o deosebită plăcere să ne supravegheze și să catalogheze interacțiunile cu ramanii, sau cine or fi cei care operează calculatoarele pe care le activăm cu ajutorul tastaturii din camera noastră. N-am văzut niciodată pe nimeni sau nimic în tunelul întunecat aflat imediat în spatele ecranului negru. Așa că nu știu sigur

dacă acolo, în spate, chiar există niște creaturi care răspund cererilor noastre și ordonă fabricilor lor să ne confecționeze articolele ciudate, însă e comod ca, atunci când ne referim la gazdele și binefăcătorii noștri, să le spunem ramani.

Procesul comunicării noastre cu ei este complicat și în același timp simplu. Este complicat, pentru că le vorbim folosind imagini pe ecranul negru și formule cantitative precise în limbajul matematicii, fizicii și chimiei. Este simplu, pentru că propozițiile efective pe care le formulăm prin intermediul tastaturii sunt uimitor de simple ca sintaxă. Cea mai des folosită propoziție este: „Noi am vrea" sau „Noi vrem" (firește că nu știm traducerea exactă a cererilor noastre și putem doar presupune că suntem politicoși — s-ar putea ca instrucțiunile activate de noi să apară ca niște comenzi grosolane de tipul „Dă-mi"), urmată de o descriere amănunțită a ceea ce am dori să ni se furnizeze.

Partea cea mai grea este chimia. Articolele simple, de fiecare zi, ca săpunul, hârtia și sticla sunt foarte complexe din punct de vedere chimic și extrem de dificil de specificat exact prin prisma numărului și tipului de compuși chimici. Uneori, după cum a descoperit Richard la începutul muncii cu tastatura și ecranul negru, trebuie să schițăm și un proces de fabricație, inclusiv regimurile termice, altfel ceea ce primim nu seamănă deloc cu ceea ce am comandat. Procesul cererii implică în foarte mare măsură metoda aproximărilor succesive. La început era o interacțiune ineficientă și frustrantă. De fapt, incapacitatea noastră de a progresa satisfăcător în utilarea cu cele necesare traiului zilnic a fost unul dintre catalizatorii pentru Marea Excursie, cum îi place lui Richard să-i spună, care a avut loc acum patru luni.

Pe atunci, temperatura ambiantă, sus în New York ca și în restul lui Rama, era deja cu cinci grade sub punctul de îngheț al apei și Richard confirmase că Oceanul Cilindric era din nou gheață solidă. Eu deveneam tot mai îngrijorată că nu vom fi pregătiți cum se cuvine pentru nașterea pruncului. Tot ce trebuia să realizăm ne lua prea mult. Procurarea și instalarea unei toalete funcționale, de exemplu, se dovedise o strădanie de o lună, iar rezultatul continua să fie doar parțial adecvat. În majoritatea timpului, principala noastră problemă era faptul că le furnizam gazdelor noastre liste incomplete. Totuși, uneori dificultatea erau ramanii înșiși. Ei ne-au informat de mai multe ori, folosind limbajul reciproc al simbolurilor matematice și chimice, că nu puteau termina fabricarea unui articol anume în perioada de timp alocată de noi. În tot cazul, într-o dimineață, Richard a anunțat că avea să părăsească adăpostul și să încerce să ajungă la nava militară, încă andocată, a expediției Newton. Scopul lui declarat era să recupereze componentele cheie ale bazei de date științifice stocate în

calculatoarele navei (asta ne-ar fi ajutat enorm în formularea cererilor către ramani), dar totodată a recunoscut că-i era cumplit de dor de niște mâncare adevărată. Reușiserăm să rămânem sănătoși și în viață cu amestecurile chimice furnizate de ramani, dar majoritatea mâncărurilor era fie fără gust, fie îngrozitoare.

Cu toată sinceritatea, gazdele noastre răspundeau corect cererilor făcute de noi. Deși, în general, știam să descriem ingredientele chimice esențiale necesare corpurilor noastre, nici unul dintre noi nu studiase vreodată în detaliu complexul proces biochimic care se petrece atunci când gustăm ceva. În acele zile de început, mâncatul era o necesitate, niciodată o plăcere. Deseori, terciul era dificil, dacă nu imposibil, de înghițit. Şi nu doar o dată, o masă a fost urmată de senzații de vomă.

Majoritatea zilei ne-am petrecut-o dezbătând argumentele pro și contra ale Marii Excursii. Eu eram în stadiul de mijloc al sarcinii și mă simțeam foarte bine. Cu toate că nu-mi surâdea ideea de a rămâne singură în adăpost, în timp ce bărbații cutreierau gheața, localizau roverul, traversau Câmpia Centrală, apoi parcurgeau în zbor sau escaladau kilometrii până la stația releu Alfa, am recunoscut că existau multe moduri în care s-ar fi putut ajuta unul pe celălalt. De asemenea, am fost de acord cu ei că o călătorie solitară ar fi fost o nesăbuință.

Richard era absolut sigur că roverul avea să fie încă funcțional, dar era mai puțin optimist în privința telescaunelor. Am discutat pe larg despre avariile pe care s-ar fi putut să le fi suferit nava militară *Newton,* expusă la exteriorul lui Rama, de pe urma exploziilor nucleare ce avuseseră loc dincolo de plasa câmpului protector. Richard a lansat ipoteza că, întrucât nu exista nici o avarie vizibilă a structurii (în lunile ce se scurseseră ne uitaserăm de mai multe ori la imaginile navei militare *Newton* de pe ecranul negru, folosindu-ne de accesul la outputul senzorilor ramani), era posibil ca Rama să fi protejat, din neatenție, nava de toate exploziile nucleare și, ca urmare, s-ar fi putut să nu existe nici înăuntru pagube produse de radiații.

Eu eram mai puțin încrezătoare în această privință. Lucrasem cu inginerii de mediu la proiectele pentru ecranarea navei și eram în temă cu vulnerabilitatea la radiații a tuturor sistemelor lui *Newton.* Deși chiar credeam că există o mare probabilitate ca baza de date științifice să fie intactă (atât procesorul cât și toate memoriile erau confecționate din elemente rezistente la radiații), eram realmente convinsă că provizia de hrană fusese contaminată. Întotdeauna știuserăm că rațiile noastre se aflau într-un loc relativ neprotejat. De fapt, anterior lansării, existase îngrijorarea că o flamă solară neașteptată ar fi putut produce destule radiații pentru a periclita consumul alimentelor. Nu-mi era frică să rămân singură cele câteva

Zile sau o săptămână cât ar fi putut să le ia bărbaților călătoria dus-întors la nava militară. Mă îngrijora mai mult posibilitatea ca unul dintre ei, sau amândoi, să nu se mai întoarcă. Nu era doar problema octopăianjenilor sau a oricăror alți extratereștri care ar fi putut conviețui cu noi în această imensă navă spațială. Trebuia să am în vedere și incertitudinile ambientului. Ce se va întâmpla, dacă Rama va începe brusc să facă manevre? Ce se va întâmpla, dacă va avea loc un alt eveniment, la fel de imprevizibil, și ei nu reușeau să se întoarcă în New York?

Richard și Michael m-au asigurat că nu aveau să riște, că nu aveau să facă nimic în afară de a merge până la nava militară și înapoi. Au plecat chiar după ivirea zorilor, într-o zi ramană de 28 de ore. Era prima dată când rămâneam singură, de la lungul meu sejur solitar în New York, care a început când am căzut în puț. Bineînțeles că nu eram cu adevărat singură. O simțeam pe Simone dând din picioruțe înlăuntrul meu. Este o senzație uimitoare să porți în pântec un copil. Faptul că știi că în tine trăiește un alt suflet are ceva minunat care nu se poate descrie. Mai ales pentru că pruncul e format într-o măsură importantă din propriile tale gene. Păcat că bărbații n-au cum să știe cum e să fii însărcinată! Dacă ar ști, poate ar înțelege de ce sunt femeile atât de preocupate de viitor.

În a treia zi pământeană după plecarea bărbaților, manifestam simptomele agitației datorate claustrării. Am hotărât să urc din adăpost și să dau o raită prin New York.

În Rama era întuneric, dar, cum nu mai aveam astâmpăr, am pornit oricum la drum. Aerul era foarte rece. Mi-am strâns jacheta groasă de zbor peste stomacul voluminos și am tras fermoarul. Mergeam doar de câteva minute, când am auzit, în depărtare, un sunet. Un fior rece mi-a trecut pe șira spinării și m-am oprit imediat. Adrenalina părea să se reverse și în Simone, căci dădea puternic din picioruțe, în timp ce eu ascultam zgomotul. După aproximativ un minut, l-am auzit din nou — un zgomot de perii târâte pe o suprafață metalică însoțit de un țiuit de înaltă frecvență. Sunetul era inconfundabil; în mod clar, un octopăianjen hoinărea prin New York. M-am înapoiat repede în adăpost și am așteptat să zorile. Când s-a luminat de ziuă, m-am întors în New York și am rătăcit primprejur. În vecinătatea hangarului ciudat în care căzusem în puț, începusem să am îndoieli cu privire la concluziile noastre conform cărora octozii ieșeau doar noaptea. Richard susținuse de la bun început că erau creaturi nocturne. În timpul primelor două luni după ce trecusem pe lângă Pământ, înainte să fi construit grilajul protector care să-i împiedice pe nepoftiți să coboare în adăpostul nostru, Richard amplasase în jurul învelișului adăpostului octopăianjenilor o serie de receptoare rudimentare (încă nu-și perfecționase abilitatea de a

descrie în mod amănunțit ramanilor reperele electronice) și confirmase, cel puțin spre propria-i satisfacție, că aceștia ieșeau la suprafață numai noaptea. În cele din urmă, octozii i-au descoperit toate monitoarele și le-au distrus, însă nu înainte ca Richard să strângă ceea ce considera date concludente care să-i susțină ipoteza.

Cu toate acestea, concluzia lui nu m-a liniștit deloc, când am auzit dintr-o dată un zgomot puternic și total nefamiliar venind din direcția adăpostului nostru. La momentul respectiv stăteam în picioare în hangar, uitându-mă în puțul în care aproape că murisem cu nouă luni în urmă. Pulsul mi-a crescut imediat și m-a furnicat pielea. Cel mai mult m-a tulburat faptul că zgomotul se auzea între mine și căminul nostru raman. M-am furișat cu precauție către sunetul intermitent, uitându-mă de fiecare dată cu atenție în jurul clădirilor. În cele din urmă, am descoperit sursa zgomotului. Richard tăia bucăți dintr-o rețea, folosindu-se de o drujbă miniaturală pe care o recuperase din Newton.

De fapt, când i-am descoperit, el și Michael purtau o discuție în contradictoriu. O rețea pătrată relativ mică, având în jur de cinci sute de noduri de asamblare și latura de trei metri, era fixată de una dintre barăcile acelea joase, imposibil de descris, care se aflau la o sută de metri est de deschiderea adăpostului nostru. Michael punea la îndoială înțelepciunea atacării rețelei cu drujba. În momentul în care m-au văzut, Richard își justifica acțiunea proslăvind virtuțile materialului elastic al rețelei.

Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat toți trei preț de mai multe minute, după care mi-au dat raportul despre Marea Excursie. Fusese o călătorie ușoară. Roverul și telescaunete funcționaseră fără probleme. Instrumentele pe care le aveau la ei arătaseră că în nava militară existau încă destule radiații, drept care nu zăboviseră mult și nici nu luaseră alimente. Găsiseră baza de date științifice într-o stare foarte bună. Richard folosise comprimarea repetată a subsecvențelor de date pentru a transfera cât mai mult din baza de date pe cuburile compatibile cu calculatoarele noastre portabile. Mai aduseseră și unelte, de felul drujbei, despre care considerau că aveau să ne fie utile la terminarea compromisului de locuință în care trăiam.

De atunci și până la nașterea lui Simone, Richard și Michael au lucrat fără încetare. Folosind informațiile chimice suplimentare conținute în baza de date, ne-a fost mai ușor să obținem de la ramani ceea ce ne trebuia. Eu chiar am experimentat stropirea mâncării cu esteri inofensivi și alte substanțe organice simple, fapt care a condus la o oarecare îmbunătățire a gustului ei. Michael și-a terminat camera de pe coridor, a fost construit leagănul lui Simone, iar băile noastre au suferit îmbunătățiri incomensurabile. Ținând cont de toate constrângerile, condițiile de trai sunt acum pe deplin acceptabile.

Poate că în curând… Stați așa! Aud un plâns slab lângă mine. E timpul să-mi hrănesc fiica.

Cu treizeci de minute înainte ca aniversarea mea să devină trecut, vreau să mă întorc la imaginile vii ale precedentelor aniversări, care mi-au catalizat azi-dimineață starea de deprimare. Pentru mine, ziua de naștere a fost întotdeauna cel mai important eveniment al anului. Perioada dintre Crăciun și Anul Nou este de asemenea deosebită, însă într-un fel diferit, pentru că este împărtășită de toată lumea. Ziua de naștere se concentrează mai precis asupra individului. Eu mi-am folosit întotdeauna aceste zile ca să reflectez și să meditez asupra direcției vieții mele.

Dacă aș fi încercat, probabil că mi-aș fi putut aminti câte ceva despre fiecare zi pe care o trăisem încă de la vârsta de cinci ani. Firește, unele amintiri sunt mai pregnante decât altele. Azi dimineață, multe dintre imaginile trecutelor mele aniversări evocau puternice sentimente de nostalgie și dor de casă. În starea mea de deprimare, îmi blestemam neputința de a-i asigura Simone ordine și siguranță în viață. Dar chiar și în mizeria depresiei alimentată de imensa incertitudine care ne înconjoară existența în Rama, nu mai doream cu adevărat ca Simone să nu fi fost aici, să nu cunoască viața alături de mine. Nu, noi suntem voiajoare legate prin cea mai profundă legătură, aceea dintre părinte și copil, împărtășind miracolul cunoașterii pe care îl numim viață.

Am împărtășit și înainte o legătură similară, nu doar cu mama și cu tata, ci și cu prima mea fiică, Genevieve. Hm! Uimitor că toate imaginile mamei încă mi se detașează cu atâta claritate în minte. Deși a murit acum douăzeci și șapte de ani, când aveam doar zece ani, mi-a lăsat un noian de amintiri minunate. Ultima mea aniversare alături de ea a fost absolut extraordinară. Ne-am dus toți trei cu trenul la Paris. Tata era îmbrăcat cu noul costum italian și arăta extrem de chipeș. Mama alesese să poarte una dintre rochiile naționale multicolore și luminoase. Cu părul tapat în straturi, semăna cu prințesa Senoufo pe care o întruchipase înainte de a se mărita cu tata.

Am cinat la un restaurant elegant situat chiar pe Champs-Elys6es, apoi am mers la teatru unde am urmărit o trupă de negri executând dansuri indigene din vestul Africii. După spectacol, ni s-a permis să mergem în culise, unde mama m-a prezentat unei dansatoare, o femeie înaltă,

frumoasă, cu pielea de un negru extraordinar. Era una dintre verișoarele îndepărtate ale mamei din Coasta de Fildeș.

Am ascultat discuția lor, purtată în limba tribului Senoufo, amintindu-mi frânturi și pasaje din ceea ce învățasem în cei trei ani dinaintea ceremoniei Poro, și m-am minunat din nou de felul în care fața mamei devenea întotdeauna mai expresivă atunci când era cu

neamurile ei. Dar oricât mă fascina, aveam numai zece ani și aș fi preferat să-mi aniversez ziua printr-o petrecere normală cu toate prietenele de la școală. În timp ce ne întorceam cu trenul la casa noastră din suburbia Chilly-Mazarin, mama și-a dat seama că eram dezamăgită.

— Nu fi tristă, Nicole, mi-a spus ea, la anul vei da o petrecere. Tatăl tău și cu mine am vrut să profităm de această ocazie, ca să-ți reamintim de cealaltă jumătate a moștenirii tale ereditare. Ești cetățean francez și ai trăit toată viața în Franța, dar o parte din tine este pur Senoufo, cu rădăcini adânci în datinile triburilor din Africa de Vest.

Azi, mai devreme, în timp ce revedeam în minte *Ies danses ivoiriennes* executate de verișoara mamei și de partenerii ei, m-am imaginat preț de câteva secunde pășind într-un teatru frumos alături de fiica mea de zece ani, Simone… dar apoi fantezia a dispărut. Dincolo de orbita lui Jupiter nu există teatre. De fapt, probabil că însuși conceptul de teatru nu va avea vreodată un înțeles real pentru fiica mea. Totul e atât de năucitor!

O parte din lacrimile de azi-dimineață s-au datorat faptului că Simone nu-și va cunoaște niciodată bunicii, și invers. Ei vor fi personaje mitologice în urzeala vieții ei și-i va ști doar din fotografii și casete video. Niciodată nu va avea bucuria de a auzi glasul uimitor al mamei mele. Şi niciodată nu va vedea iubirea tandră și blajină din ochii tatălui meu.

După moartea mamei, tata a avut grijă să-mi facă fiecare aniversare cu totul aparte. Când am împlinit doisprezece ani, imediat după ce ne mutaserăm în vila de la Beauvois, eu și tata ne-am plimbat împreună pe ninsoare prin grădinile îngrijit tunse de la Château de Villandry. În ziua aceea, mi-a promis că întotdeauna va fi alături de mine când voi avea nevoie de el. L-am strâns și mai tare de mână cât ne-am plimbat pe lângă gardurile vii. Am și plâns, recunoscând în fața lui (și a mea) cât de frică îmi era că și el avea să mă părăsească. M-a strâns la piept și m-a sărutat pe frunte. Niciodată nu și-a încălcat promisiunea.

Doar anul trecut, în ceea ce acum pare să fi fost o altă viață, aniversarea mea a început într-un tren cu schiori, chiar la granița franceză. La miezul nopții eram încă trează, retrăindu-mi întâlnirea de la prânz cu Henry, în cabana de pe versantul Weissfluhjoch. Nu-i spusesem, când mă întrebase indirect, că el era tatăl lui Genevieve. N-am vrut să-i dau satisfacția aceea.

Dar, țin minte că mă gândisem în tren, era cinstit din partea mea să-i ascund fiicei mele faptul că tatăl ei era regele Angliei? Oare respectul față de mine însămi și mândria mea sunt atât de importante încât să am o justificare că o împiedic să știe că e prințesă?

Frământam în minte aceste gânduri uitându-mă în gol în noapte când, ca prin telepatie, Genevieve a apărut în cușeta mea.

— La mulți ani, mamă, mi-a urat zâmbind larg și m-a îmbrățișat.

Atunci a fost cât pe ce să-i spun despre tatăl ei. Dacă aș fi știut ce avea să se întâmple cu expediția Newton, sunt convinsă că i-aș fi spus. Mi-e dor de tine, Genevieve. Aș vrea să fi avut voie să-mi iau la revedere de la tine așa cum trebuie.

Amintirile sunt lucruri foarte ciudate. Azi dimineață, în depresia mea, potopul de imagini din aniversările precedente mi-a întețit sentimentele de pierdere și izolare. Acum, când starea de spirit mi s-a mai îmbunătățit, savurez aceleași amintiri. În clipa de față, nu mai sunt atât de cumplit de tristă că Simone nu va avea posibilitatea să trăiască ceea ce am cunoscut eu. Aniversările ei vor fi cu totul diferite de ale mele și unice pentru viața ei. Mie îmi revin privilegiul și datoria să le fac cât mai frumoase și de neuitat.

3

26 MAI 2201

Acum cinci ore, în interiorul lui Rama a început o serie de evenimente ieșite din comun. La momentul respectiv, mâncam cu toții friptură de vită, cartofi și salată (în efortul de a ne convinge că ceea ce mâncăm este delicios, avem denumiri pentru fiecare dintre combinațiile chimice pe care le obținem de la ramani — denumirile derivă, în general, din tipul substanțelor nutritive asigurate, astfel că „friptura de vită" este bogată în proteine, „cartofii" sunt la origine carbohidrați etc), când am auzit un șuierat clar și îndepărtat. Ne-am oprit din mâncat și bărbații s-au repezit să ajungă la suprafață. Cum șuieratul persista, am înșfăcat-o pe Simone, am înfășurat-o în mai multe pături, mi-am înhățat hainele groase și am plecat după Michael și Richard, sus, în frig.

La suprafață, șuieratul era mult mai puternic. Eram absolut siguri că venea dinspre sud dar, cum în Rama era întuneric, nu ne venea să ne îndepărtăm de adăpost. Totuși, după câteva minute am început să vedem pete de lumină reflectate de oglinzile suprafețelor zgârie-norilor din jur și nu ne-am mai putut înfrâna curiozitatea. Ne-am furișat cu grijă spre țărmul sudic al insulei, unde între noi și impunătoarele coarne ale Emisferei Sudice a lui Rama nu aveau să mai fie clădiri.

Când am ajuns la țărmul Oceanului Cilindric, un fascinant spectacol de lumini era deja în desfășurare. Arcurile de lumină multicoloră ce zburau prin aer luminând giganticele piscuri ale Emisferei Sudice au continuat mai bine de o oră. Până și Simone era fascinată de mănunchiurile prelungi de raze roșii, albastre și galbene care jucau între piscuri, desenând curcubee în întuneric. Când spectacolul a încetat brusc, ne-am aprins lanternele și am pornit spre adăpost.

După câteva minute de mers, conversația animată ne-a fost întreruptă de un țipăt strident lung și îndepărtat, sunetul inconfundabil al uneia dintre creaturile aviare care ne ajutaseră anul trecut pe Richard și pe mine să fugim din New York. Ne-am oprit brusc și am ascultat. Întrucât de când revenisem în New York pentru a-i avertiza pe ramani asupra proiectilelor nucleare, nici n-am văzut, nici n-am auzit vreun aviar, eu și Richard am fost foarte emoționați. Richard fusese de câteva ori la adăpostul lor, însă nu primise nici un răspuns la strigătele îndreptate în josul coridorului vertical. Chiar în urmă cu o lună, spusese că bănuia că aviarii plecaseră definitiv din New York — țipătul din seara asta indica în mod clar că măcar unul dintre prietenii noștri se mai găsea încă prin preajmă.

După câteva secunde, înainte să apucăm să discutăm dacă era cazul ca unul dintre noi să meargă în direcția țipătului, am auzit alt zgomot, tot familiar, prea puternic ca să ne simțim în largul nostru. Din fericire, periile târâtoare nu se aflau între noi și adăpost. Am cuprins-o pe Simone cu ambele brațe și am sprintat spre casă, cât pe ce, în graba mea, să mă izbesc de cel puțin două ori de clădiri, în beznă. Michael a sosit ultimul. Până atunci, eu terminasem de deschis atât copertina cât și grilajul.

— Sunt mai mulți, a spus Richard cu sufletul la gură, în timp ce zgomotul octopăianjenilor ne înconjura.

A îndreptat fasciculul lanternei spre aleea lungă ce ducea la est de adăpostul nostru și am văzut două forme mari și întunecate avansând spre noi. În mod normal, mergem la culcare la două-trei ore după cină, dar în seara asta am făcut o excepție. Spectacolul de lumină, țipătul strident al aviarului și întâlnirea cu octopăianjenii evitată în ultima clipă ne sporise adrenalina. Am discutat și-am tot discutat. Richard avea convingerea că era pe cale să se întâmple ceva cu adevărat important. Ne-a reamintit că și manevra lui Rama care născuse temeri pe Pământ fusese precedată de un spectacol de lumină în Emisfera Sudică. La vremea aceea, își amintea el, părerea unanimă a astronauților expediției Newton fusese că demonstrația era menită a fi un anunț sau poate un fel de alertă. Care era, oare, semnificația orbitoarei reprezentații din seara asta? se întreba el.

Pentru Michael, care nu fusese mult timp în Rama înainte de trecerea la mică distanță de Pământ și nici nu avusese contact direct cu aviarii sau cu octopăianjenii, evenimentele din seara asta aveau proporții majore. Privirea aruncată în fugă creaturilor cu tentacule care veneau înspre noi pe alee îi oferise o estimare a groazei pe care eu și Richard o simțiserăm anul trecut, când urcaserăm în fugă piroanele bizare și scăpaserăm din adăpostul octopăianjenilor.

— Octopăianjenii sunt ramanii? a întrebat Michael. Dacă da, atunci de ce trebuie să fugim de ei? Tehnologia lor a depășit-o atât de mult pe a noastră încât, efectiv, pot face cu noi orice doresc.

— Octopăianjenii sunt pasageri în acest vehicul, exact ca și noi, a răspuns Richard repede. La fel și aviarii. Octozii cred că s-ar putea ca noi să fim ramanii, dar nu sunt siguri. Aviarii reprezintă o enigmă. De bună seamă, ei nu pot fi o specie capabilă de călătorii spațiale. În primul rând, cum au ajuns la bord? Să fie, oare, o parte din ecosistemul raman inițial?

Instinctiv, am lipit-o pe Simone de trupul meu. Atât de multe întrebări! Atât de puține răspunsuri! Prin minte mi-a trecut fulgerător imaginea sărmanului Takagishi, împăiat și etalat în muzeul octopăianjenilor, și m-am cutremurat.

— Dacă suntem pasageri, unde mergem? am întrebat. Richard a

oftat.

— Am făcut niște calcule, iar rezultatele nu sunt prea încurajatoare. Deși călătorim foarte repede în raport cu Soarele, viteza e minoră dacă ne referim la grupul nostru local de stele. Dacă traiectoria nu se schimbă, vom părăsi sistemul solar în direcția stelei Barnard. Vom ajunge în sistemul Barnard peste câteva mii de ani.

Simone a început să plângă. Era târziu și era foarte obosită. M-am scuzat și m-am dus în camera lui Michael, să-i dau să mănânce, în timp ce bărbații supravegheau rezultatele senzorilor pe ecranul negru, ca să vadă dacă puteau să-și dea seama ce se întâmpla. Simone a supt agitată, chiar făcându-mă să mă doară sânul o dată. Neliniștea ei era extrem de neobișnuită. De regulă, e un copil potolit.

— Simți și tu teama noastră, nu-i așa? am întrebat-o.

Citisem că pruncii percep emoțiile adulților din jurul lor. Poate că-i adevărat.

Tot n-am putut să mă liniștesc, nici chiar după ce Simone a adormit mulțumită pe pătura ei, pe podea. Simțurile premonitorii mă avertizau că evenimentele din seara asta semnalau tranziția la o fază nouă a vieții noastre la bordul lui Rama. Calculele lui Richard conform cărora Rama ar fi putut să navigheze prin vidul interstelar preț de mai bine de o mie de ani nu mă încurajaseră. Am încercat să mă imaginez trăindu-mi restul vieții în actualele condiții și mintea mi s-a blocat. Cu siguranță, pentru Simone avea să fie o existență plictisitoare. M-am pomenit rostind o rugăciune, către Dumnezeu, sau către ramani, sau către cine or fi fost cei care aveau puterea să modifice viitorul. Rugăciunea era foarte simplă. Mă rugam ca schimbările ce aveau să vină să îmbogățească, cumva, viața viitoare a pruncului meu.

28 MAI 2201

În seara asta s-a auzit din nou un șuierat prelung, urmat de un spectacol de lumină în Emisfera Sudică a lui Rama. Nu m-am dus să-l văd. Am rămas cu Simone în adăpost Michael și Richard nu s-au întâlnit cu nici unul dintre ceilalți ocupanți ai New York-ului. Richard a spus că spectacolul a durat cam tot atât cât primul, dar că reprezentațiile, luate separat, erau considerabil diferite. Impresia lui Michael a fost că singura schimbare majoră era legată de culori. După părerea lui, culoarea predominantă din seara asta fusese albastru, pe când în urmă cu două zile fusese galben.

Richard este convins că ramanii sunt îndrăgostiți de numărul trei și că, de aceea, când se va înserа, va mai fi un spectacol de lumină. Cum zilele și nopțile în Rama sunt acum aproximativ egale, având câte douăzeci și trei de ore fiecare — o perioadă de timp pe care Richard o numește echinocțiu raman, prezisă în mod corect de

inteligentul meu soț în almanahul pe care ni l-a distribuit lui Michael și mie acum patru luni — , a treia reprezentație va începe în următoarele două zile pământene. Ne așteptăm cu toții ca la scurt timp după a treia demonstrație să se întâmple ceva neobișnuit. Afară de cazul în care siguranța lui Simone va fi incertă, în mod hotărât mă voi uita și eu.

30 MAI 2201

Masivul nostru cămin cilindric este supus acum unei accelerări rapide, care a început de peste patru ore. Richard este atât de emoționat încât abia se poate controla. E convins că dedesubtul Semicilindrului Sudic există un sistem de propulsie care funcționează pe principii fizice care depășesc până și cele mai îndrăznețe închipuiri ale savanților și inginerilor umani. Se uită lung la datele senzorilor externi de pe ecranul negru, ținând în mână multiubitul său calculator portabil și, ocazional, introduce date bazate pe ceea ce vede pe monitor. Din când în când, rostește încet, pentru sine sau pentru noi, manevra despre care crede că este efectuată.

La vremea când Rama efectua corecția de la mijlocul zborului pentru a realiza orbita de impact cu Pământul, eu zăceam inconștientă în fundul puțului, așa că nu știu cât de tare s-a zdruncinat podeaua în decursul manevrelor anterioare. Richard spune că vibrațiile acelea au fost fleacuri pe lângă cele de acum. În momentul de față este dificil chiar și să mergi. Podeaua saltă în sus și în jos la fiecare frecvență înaltă, de parcă la doar câțiva metri de noi ar funcționa un perforator. De când a început accelerarea, o ținem pe Simone în brațe. Nu putem s-o lăsăm pe podea sau în leagăn, pentru că vibrația o sperie. Eu sunt singura care mă mișc cu ea și sunt extrem de precaută. Am mare grijă să nu-mi pierd echilibrul și să cad — Michael și Richard au căzut deja de două ori — fiindcă Simone s-ar putea răni grav, dacă aș cădea într-o poziție necorespunzătoare.

Bruma noastră de mobilă țopăie prin toată camera. Un scaun chiar a sărit pe coridor acum o jumătate de oră și a luat-o spre scări. La început am pus mobila la locul ei cam din zece în zece minute, dar acum o ignorăm pur și simplu — în afară de cazul când pornește spre intrare și poate să ajungă în hol.

În general a fost o perioadă incredibilă, începând cu al treilea și ultim spectacol de lumină din sud. Richard a ieșit primul în noaptea aceea, singur, chiar înainte de lăsarea întunericului. După câteva minute, s-a întors grăbit și surescitat și l-a înhățat pe Michael. După un timp, când s-au întors, Michael arăta de parcă văzuse o stafie.

— Octopăianjenii! a strigat Richard. Sunt adunați cu zecile la doi kilometri spre est.

— Nu știu cu adevărat câți sunt, a spus Michael. I-am văzut cel

mult zece secunde, înainte să se stingă luminile.

— M-am uitat mai mult la ei când am fost singur, continuă Richard. I-am văzut foarte clar cu binoclul. La început, erau doar câțiva, dar dintr-o dată au început să sosească în cârduri. Începusem să-i număr, când s-au organizat într-un fel de detașament. În fața formației stătea un octod uriaș cu capul dungat în roșu și albastru.

— Eu n-am văzut nici uriașul roșu-albastru, nici vreo „formație", precizează Michael, în timp ce eu îi priveam neîncrezător. Însă categoric am văzut mulți cu capete închise la culoare și tentacule negru-aurii. După părerea mea, se uitau spre sud, așteptând să înceapă spectacolul de lumină.

— Am văzut și aviarii, a adăugat Richard, apoi s-a întors către Michael. Cam câți crezi că erau în stolul ăla din aer?

— Douăzeci și cinci, poate treizeci. S-au aventurat sus, deasupra New York-ului, țipând strident în timp ce se înălțau, apoi au zburat spre nord, peste Oceanul Cilindric. Cred că păsările au mai trecut prin asta. Cred că ele știu ce-o să se întâmple.

Am început s-o înfășor pe Simone în pături. I-am explicat lui Richard că nu aveam de gând să ratez ultimul spectacol de lumină. De asemenea, i-am reamintit că-mi jurase că octopăianjenii se aventurează să iasă doar noaptea.

— Asta-i o ocazie deosebită, mi-a răspuns sigur pe sine, tocmai când șuieratul a început să răsune.

Reprezentația din seara asta mi s-a părut mai spectaculoasă. Poate și datorită speranțelor mele. Roșul a fost neîndoielnic culoarea nopții. La un moment dat, un arc roșu intens a desenat un hexagon complet și continuu care lega vârfurile celor șase coarne mai mici. Dar oricât de spectaculoase ar fi fost luminile ramane, nu ele au fost atracția serii. La vreo treizeci de minute de la începerea reprezentației, Michael a strigat:

— Priviți!

A arătat spre țărm în direcția în care el și Richard văzuseră mai devreme octopăianjenii.

Mai multe sfere de lumină luaseră foc simultan pe cer deasupra înghețatului Ocean Cilindric. Flăcările ajungeau până la cincizeci de metri de sol și luminau o zonă de gheață de aproximativ un kilometru pătrat. În timpul minutului în care am putut vedea unele detalii, o masă mare și neagră se mișca pe gheață, înspre sud. Richard mi-a întins binoclul lui tocmai când lumina flăcărilor pălea și am reușit să disting niște creaturi în masa aceea. Un număr surprinzător de mare de octopăianjeni aveau modele colorate pe cap, însă majoritatea era cenușiu închis ca mangalul, precum cel care ne-a urmărit până la adăpost. Atât tentaculele negre-aurii cât și forma corpului lor confirmau faptul că erau din aceeași specie cu cea pe care o văzusem

anul trecut cățărându-se pe piroane. Şi Richard avusese dreptate. Erau câteva zeci.

Când manevra a început, ne-am întors repede în adăpost. Era periculos să te afli afară în timpul vibrațiilor extreme. La răstimpuri, din zgârie-norii din jur se desprindeau bucăți mici și se zdrobeau de sol. De îndată ce micul seism s-a pornit, Simone a început să plângă.

După o coborâre dificilă în adăpost, Richard a început să verifice senzorii externi, uitându-se în principal la pozițiile stelelor și planetelor (Saturn este perfect identificabilă în unele sisteme de coordonate ale lui Rama), iar apoi a făcut calcule pe baza datelor observate. Eu și Michael am ținut-o cu rândul pe Simone — până la urmă ne-am așezat în colțul camerei, unde îmbinarea celor doi pereți ne-a dat o oarecare senzație de stabilitate — și am discutat despre ziua uimitoare.

Cam după o oră, Richard a anunțat rezultatele determinării preliminare a orbitei. Mai întâi ne-a oferit elementele orbitale, în raport cu Soarele, ale traiectoriei noastre hiperbolice de *dinaintea* începerii manevrei. Apoi ne-a prezentat în mod teatral noile elemente osculante (cum le-a numit) ale traiectoriei curente. Undeva într-un cotlon al minții trebuie să fi stocat informațiile ce definesc termenul de „element osculant” dar, din fericire, n-a fost nevoie să caut. Am înțeles din context că Richard folosea un mod prescurtat de a ne spune cât de mult se schimbase hiperbola noastră în primele trei ore ale manevrei. Totuși mi-a scăpat implicația completă a schimbării de excentricitate a hiperbolei.

Michael și-a amintit mai mult din mecanica celestă.

— Ești sigur? a întrebat el aproape imediat.

— Rezultatele cantitative au marje măricele de eroare, a răspuns Richard, dar nu poate exista nici o îndoială privitor la natura calitativă a schimbării traiectoriei.

— Prin urmare, viteza cu care ieșim din sistemul solar *crește?*

— Exact. Accelerația noastră este orientată practic exclusiv în direcția creșterii vitezei în raport cu Soarele. Manevra a adăugat deja mulți kilometri pe secundă la viteza noastră raportată la Soare.

— Măi să fie! a exclamat Michael. Uluitor!

Am înțeles esența spuselor lui Richard. Dacă mai avuseserăm vreo speranță că s-ar fi putut să fim într-un voiaj în circuit care, ca prin minune, avea să ne readucă pe Pământ, speranța aceea era acum spulberată. Rama urma să părăsească sistemul solar mult mai repede decât se așteptase vreunul dintre noi. În timp ce Richard vorbea cu entuziasm despre tipul de sistem de propulsie care putea să-i imprime o asemenea schimbare de viteză acestei „matahale de navă spațială”, am alăptat-o pe Simone și m-am pomenit gândindu-mă iar la viitorul ei. Așadar, este clar că părăsim sistemul solar și mergem altundeva,

mi-am zis. Voi mai vedea eu vreodată altă planetă? Dar Simone? Fata mea, e posibil ca Rama să-ți fie universul pentru întreaga viață.

Podeaua continuă să se zdruncine puternic, dar asta mă liniștește. Richard spune că viteza noastră de ieșire continuă să crească rapid. Bun. Atâta timp cât mergem undeva unde n-am mai fost, vreau să călătoresc într-acolo cât mai repede cu putință.

4

5 IUNIE 2201

M-am trezit la miezul nopții, după ce am auzit un ciocănit insistent venind din direcția coridorului vertical al adăpostului. Deși gradul normal de zgomot provenind de la zgâlțâitul constant este substanțial, eu și Richard am auzit clar, fără dificultate, ciocănitul. Ne-am asigurat că Simone dormea liniștită în leagănul nou, construit de Richard pentru a reduce vibrațiile, apoi ne-am îndreptat cu grijă spre coridorul vertical.

Ciocănitul devenea tot mai puternic pe măsură ce urcam scările către grilajul care ne apără de musafiri nedoriți. Pe un palier, Richard s-a aplecat și mi-a șoptit că „probabil că Macduff bate la poartă" și că „faptele noastre rele" aveau să fie descoperite în curând. Eram prea încordată ca să râd. Când mai aveam câțiva metri până la grilaj, am văzut o umbră mare, mișcătoare, proiectată pe peretele din fața noastră. Ne-am oprit s-o studiem. Atât eu cât și Richard ne-am dat seama imediat că trapa din exteriorul adăpostului nostru era deschisă — sus, în Rama, era ziuă tot timpul — și creatura ramană sau biotul care ciocănea crea umbra bizară de pe perete.

Instinctiv, l-am apucat pe Richard de mână.

— Ce naiba-i asta? am întrebat.

— Trebuie să fie ceva nou, a spus Richard foarte încet. I-am zis că umbra semăna cu o sondă de petrol de modă veche care urca și cobora. El a rânjit cu nervozitate și m-a aprobat.

După ce am așteptat preț de cinci minute și nici n-am văzut, nici n-am auzit vreo schimbare în ciocănitul ritmic, Richard mi-a spus că avea să urce până la grilaj, unde să vadă ceva mai mult decât o simplă umbră. Firește, asta însemna că necunoscutul care bătea la ușa noastră avea să-l vadă la rândul său pe Richard, presupunând că avea ochi sau ceva echivalent. În clipa aceea, din nu știu ce motiv, mi-am amintit de Takagishi și m-a trecut un val de teamă. L-am sărutat pe Richard și l-am rugat să nu-și asume nici un risc.

Când a ajuns la ultimul palier, chiar deasupra locului în care așteptam eu, corpul îi era parțial în lumină și ascundea privirii umbra mișcătoare. Ciocănitul a încetat brusc.

— E într-adevăr un biot, a strigat Richard. Seamănă cu o călugăriță care se roagă și are un braț suplimentar în mijlocul feței. Iar acum *deschide* grilajul, a adăugat el și a sărit imediat de pe palier.

O secundă mai târziu era lângă mine. M-a apucat de mână și am coborât în fugă. Nu ne-am oprit decât când am ajuns la nivelul la care locuiam, câteva paliere mai jos.

Auzeam mișcare deasupra noastră.

— În spatele primei călugărițe mai era una și cel puțin un biot buldozer, a spus Richard gâfâind. Îndată ce m-au văzut, au început să dea la o parte grilajul… Se pare că ciocăneau ca să ne prevină de prezența lor.

— Dar ce vor? am întrebat retoric. (Zgomotul de deasupra noastră continua să crească.) Sună de parcă ar fi o armată.

După câteva secunde, i-am auzit coborând pe scări.

— Trebuie să ne pregătim să fugim, a spus înnebunit Richard. Ia-o pe Simone, iar eu am să-l trezesc pe Michael.

Am pornit pe coridor către zona în care locuiam. Michael se trezise deja din cauza zgomotului, iar Simone se foia și ea. Ne-am bulucit toți în camera principală, ne-am așezat vizavi de ecranul negru, pe podeaua care se zgâlțâia, și i-am așteptat pe invadatori. Richard pregătise pe tastatură o solicitare către ramani care, prin introducerea a două comenzi suplimentare, avea să determine ridicarea ecranului negru exact așa cum făcea când binefăcătorii noștri nevăzuți erau pe cale să ne livreze un produs de dimensiuni mari.

— Dacă suntem atacați, ne vom încerca norocul în tunelurile din spatele ecranului.

A trecut o jumătate de oră. După zgomotul puternic din direcția scărilor, ne-am dat seama că intrușii se aflau deja pe nivelul nostru, dar nici unul nu intrase încă în culoarul ce ducea spre zona de locuit. După alte cincisprezece minute, curiozitatea l-a biruit pe soțul meu.

— Mă duc să văd care-i situația, a spus el, lăsându-l pe Michael cu mine și cu Simone.

S-a întors în mai puțin de cinci minute.

— Sunt cincisprezece, poate douăzeci, ne-a zis încruntându-se nedumerit. Trei tipuri de călugărițe, plus două tipuri diferite de bioți buldozer. Par să construiască ceva în partea cealaltă a adăpostului.

Simone adormise din nou. Am pus-o în leagăn, apoi i-am urmat pe bărbați în direcția zgomotului. Când am ajuns în zona circulară, unde scările urcă spre deschizătura către New York, am dat peste o activitate trepidantă, ca de furnicar. Era imposibil de urmărit tot ce se făcea în partea opusă a încăperii. Călugărițele păreau că-i supraveghează pe bioții buldozer, în timp ce aceștia lărgeau un coridor orizontal în cealaltă parte a zonei circulare.

— Are cineva vreo idee despre ceea ce fac? a întrebat Michael în șoaptă.

— Nici cea mai vagă, a răspuns Richard.

Au trecut aproape douăzeci și patru de ore și tot nu-i clar ce anume construiesc bioții. Richard crede că extinderea coridorului este menită să adăpostească un tip de amenajare nouă. A mai sugerat că, în mod aproape sigur, activitatea are o legătură cu noi întrucât, la urma urmelor, se desfășoară în adăpostul nostru.

Bioții muncesc fără să se oprească pentru odihnă, mâncare sau somn. Probabil urmează un plan general sau o procedură comunicată în amănunțime, căci nici unul nu pare să aibă nelămuriri. Activitatea lor neîncetată este un spectacol uluitor. În ceea ce-i privește, bioții nu ne-au dat nici măcar o dată de înțeles că știu că-i privim.

Acum o oră, Richard, Michael și cu mine am discutat pe scurt despre frustrarea pe care o simțim din cauză că nu știm ce se petrece în jurul nostru. La un moment dat, Richard a zâmbit.

— De fapt, nu diferă prea mult de situația de pe Pământ, a comentat misterios.

Când Michael și cu mine l-am presat să ne explice ce voia să spună, a dat din mână, într-un gest de renunțare.

— Chiar și acasă, cunoștințele noastre sunt sever limitate, a răspuns abstract. Căutarea adevărului este întotdeauna o experiență frustrantă.

8 IUNIE 2201

Pentru mine este de neconceput că bioții au putut termina lucrarea atât de repede. Acum două ore, ultimul dintre ei, călugărița supraveghetor care, la începutul după-amiezii de azi, ne făcuse semn să inspectăm noua încăpere (folosind pentru asta „mâna" din mijlocul „feței"), a luat-o în sfârșit pe scări în sus și a dispărut. Richard spune că rămăsese în adăpostul nostru până se asigurase că am înțeles totul.

Singurul obiect din încăperea nouă este un rezervor dreptunghiular, îngust, care în mod evident a fost proiectat pentru noi. Are laturi metalice, lucioase, și este înalt de trei metri. În ambele capete se află scări ce suie de la podea la buza lui. La doar câțiva centimetri sub buză, o pasarelă robustă înconjoară perimetrul rezervorului.

În interiorul structurii dreptunghiulare se află patru hamacuri prinse de pereți. Fiecare dintre aceste creații fascinante a fost menită unui anumit membru al familiei noastre. Hamacurile pentru Michael și Richard se află în capetele rezervorului; eu și Simone avem paturile în mijloc, hamacul ei mititel fiind chiar lângă al meu.

Bineînțeles că Richard a examinat deja în detaliu întregul aranjament. Întrucât rezervorul are capac iar hamacurile sunt amplasate între o jumătate de metru și un metru sub buză, a tras concluzia că rezervorul se închide și apoi, probabil, este umplut cu un lichid. Dar de ce a fost construit? Urmează oare să fim supuși unui set de experiențe? Richard e sigur că suntem pe cale de-a fi testați în vreun fel, însă Michael spune că folosirea noastră pe post de cobai este „incompatibilă cu personalitatea ramană" pe care am remarcat-o până acum. Comentariul lui m-a făcut să râd. Incurabilul lui optimism religios s-a extins acum și asupra ramanilor. Asemeni doctorului

Pangloss al lui Voltaire, Michael a fost mereu de părere că noi trăim în cel mai bun dintre toate universurile posibile.

Călugărița supraveghetor a mai zăbovit prin preajmă, în majoritatea timpului urmărindu-ne de pe pasarela rezervorului, până când ne-a văzut pe fiecare culcat în hamacul său. Richard a remarcat că, deși hamacurile fuseseră poziționate la adâncimi diferite în lungul pereților, fiecare ne vom „afunda" cam până la același nivel, când le vom ocupa. Azi după-amiază, în timp ce îmi „testam" hamacul, legănarea lui mi-a reamintit atât de teama cât și de exaltarea pe care le-am simțit în timpul fantasticei călătorii în rețeaua de hamuri peste Oceanul Cilindric. Când am închis ochii, mi-a fost ușor să mă revăd chiar deasupra apei, suspendată sub cei trei aviari mari care mă purtau spre libertate.

În lungul peretelui adăpostului, sub rezervor, privind din zona în care locuim, există mai multe țevi groase conectate direct la rezervor. Bănuim că scopul lor este să transporte fluidul necunoscut care va umple interiorul. Presupun că vom afla destul de repede.

Așadar, ce facem în continuare? Toți suntem de acord că trebuie să așteptăm, pur și simplu. Fără îndoială că până la urmă vom petrece un timp în rezervorul ăsta. Însă probabil că ni se va spune când trebuie s-o facem.

10 IUNIE 2201

Richard a avut dreptate. Fusese sigur că șuieratul intermitent, de joasă frecvență, de ieri dimineață anunța trecerea la altă etapă a misiunii. A sugerat chiar că poate era cazul să mergem la noul rezervor și să fim pregătiți să ne ocupăm hamacurile. Michael și cu mine l-am contrazis, susținând că nu existau nici pe departe suficiente informații ca să tragă o astfel de concluzie.

Trebuia să fi urmat sfatul lui Richard. Am ignorat cu desăvârșire șuieratul și ne-am continuat programul normal (dacă sintagma poate fi folosită pentru existența noastră în interiorul acestei nave spațiale de origine extraterestră). Peste trei ore, călugărița supraveghetor a apărut brusc în pragul camerei noastre principale și m-a speriat de mi-a stat inima. A făcut semn cu degetele ei ciudate înspre coridor și ne-a dat limpede de înțeles că trebuia să ne mișcăm rapid.

Simone dormea încă și n-a fost deloc mulțumită când am trezit-o. Îi era foame, dar călugărița biot nu mi-a dat timp s-o hrănesc. Așa că Simone plângea cât o țineau puterile, în timp ce traversam în grup adăpostul îndreptându-ne către rezervor.

Pe pasarela care înconjoară buza rezervorului ne aștepta altă călugăriță, care ținea în mâinile ciudate căștile noastre transparente. Probabil că era un inspector, pentru că nu ne-a lăsat să coborâm la hamacuri până nu s-a asigurat că ne pusesem căștile corect. Materialul

de plastic sau sticla care formează vizorul căștii este remarcabil; vedem perfect prin el. Şi partea inferioară a căștilor este nemaipomenită. Este făcută dintr-un material similar cauciucului, adeziv, foarte etanș pe piele, care formează o izolație perfectă, impermeabilă.

Ne întinseserăm doar de treizeci de secunde în hamacuri, când o presiune puternică ne-a apăsat atât de puternic de împletitura lor, încât am coborât până la jumătatea rezervorului gol. O clipă mai târziu, niște fire subțirele (care păreau să iasă din materialul hamacurilor) ne-au înfășurat corpurile, lăsându-ne libere doar brațele și gâtul. M-am uitat spre Simone să văd dacă plânge; fețișoara ei era destinsă într-un zâmbet larg.

Rezervorul începuse deja să se umple cu un fluid verde-deschis, care ne-a înconjurat în mai puțin de un minut. Densitatea lui era foarte apropiată de a noastră, căci pluteam pe jumătate la suprafață, până când partea superioară a rezervorului s-a închis și fluidul a ocupat tot volumul. Deși mi se părea puțin probabil să fim în vreun pericol real, mi s-a făcut frică atunci când capacul a glisat deasupra capetelor noastre. În fiecare din noi există puțină claustrofobie.

În tot acest timp accelerarea puternică a continuat. Din fericire, în rezervor nu era complet întuneric. Capacul era presărat cu luminițe. O puteam vedea pe Simone lângă mine — corpul i se legăna ca o geamandură — și, la distanță, puteam să-l văd chiar și pe Richard.

Am stat în rezervor ceva mai mult de două ore. Richard era extrem de emoționat când am terminat. Ne-a spus că era sigur că tocmai trecuserăm un „test” de rezistență la forțe „excesive”.

— Ramanii nu se mulțumesc cu accelerațiile prăpădite pe care le-am cunoscut până acum, ne-a informat el exuberant, ci vor să mărească viteza cu adevărat. Pentru asta, nava spațială trebuie supusă la forțe gravitaționale mari, de durată. Rezervorul ăsta a fost proiectat ca sistem de amortizare, astfel încât construcția noastră biologică să se poată adapta la mediul neobișnuit.

Şi-a petrecut toată ziua făcând calcule, iar acum câteva ore ne-a arătat reconstituirea preliminară a „evenimentului accelerării” de ieri.

— Uitați-vă! a strigat el, abia putând să se abțină. În timpul scurtei perioade de două ore, am avut o schimbare de viteză echivalentă cu *șaptezeci* kilometri pe secundă. Este absolut colosal pentru o navă spațială de mărimea lui Rama! Am accelerat tot timpul cu aproape *10 g*[1]. Nava asta are un stil de a goni dat dracului!

După ce s-a terminat testul din rezervor, am introdus în noi toți, inclusiv în Simone, un set nou de sonde biometrice. N-am văzut nici o reacție neobișnuită, cel puțin nimic care să declanșeze un semnal de alarmă, însă recunosc că tot mă mai îngrijorează puțin modul în care vor reacționa corpurile noastre la stres. Acum câteva minute, Richard

m-a mustrat.

— Ramanii se uită și ei, în mod sigur, a spus indicând că, după părerea lui, biometria era de prisos. Pariez că-și culeg propriile date prin intermediul acelor fire.

5

19 IUNIE 2201

Vocabularul meu e sărac pentru a descrie ce am trăit în ultimele zile. Cuvântul „uimitor”, de exemplu, e departe de adevăratul sens care să redea cât de ieșite din comun au fost orele lungi petrecute în rezervor. Singurele experiențe din viața mea care s-ar apropia cât de cât de cele petrecute acum au fost ambele induse de ingerarea de substanțe chimice catalitice, prima dată în timpul ceremoniei Poro din Coasta de Fildeș, când aveam șapte ani, și apoi, mai recent, după ce am băut fiola lui Omeh pe fundul puțului din Rama. Însă respectivele călătorii sau viziuni au fost incidente izolate și comparativ scurte ca durată. Recentele episoade din rezervor au durat ore întregi.

Înainte de a mă lansa într-o descriere a lumii din mintea mea, ar trebui mai întâi să fac un rezumat al evenimentelor „reale” din săptămâna care a trecut, astfel încât episoadele iluzorii să poată fi plasate în context. Viața noastră cotidiană se desfășoară acum după un șablon care se repetă. Rama își continuă manevra, dar în două moduri distincte: „regulat”, când podeaua se zgâlțâie și totul se mișcă, dar se poate duce o viață cvasinormală, și „suprapropulsie”, când Rama accelerează cu o viteză feroce pe care Richard o estimează ca depășind 11 *g*.

Când nava e în suprapropulsie, toți patru trebuie să fim în rezervor. Perioadele de suprapropulsie durează opt ore la fiecare douăzeci și șapte de ore, în cicluri repetate de câte șase minute. Este limpede că se dorește ca noi să dormim în etapele de suprapropulsie. După primele douăzeci de minute ale fiecărei etape, luminițele de deasupra noastră din rezervorul închis se sting și zăcem în beznă totală, până cu cinci minute înainte de sfârșitul perioadei de opt ore.

Conform spuselor lui Richard, această schimbare rapidă de viteză ne accelerează distanțarea de Soare. Dacă actuala manevră rămâne constantă atât ca magnitudine cât și ca direcție, și continuă o lună, vom călători cu jumătate din viteza luminii în raport cu sistemul nostru solar.

— Încotro mergem? a întrebat Michael ieri.

— E încă prea devreme de spus, a răspuns Richard. Tot ce știu e că avem o viteză fantastică.

Temperatura și densitatea fluidului din rezervor au fost atent modificate pe parcursul fiecărei perioade, ajungând acum să fie exact egale cu ale noastre. Ca urmare, când zac acolo, în întuneric, nu simt absolut nimic în afara unei forțe îndreptată în jos, abia perceptibilă. Mintea îmi spune că mă aflu într-un rezervor de accelerare, înconjurată de un fel de lichid amortizor care îmi apără corpul de

forța puternică, dar absența senzației mă face până la urmă să-mi pierd complet perceperea corpului. Atunci încep halucinațiile. Este aproape ca și cum, pentru a continua să funcționez așa cum trebuie, creierul meu are nevoie de alimentare senzorială normală. Dacă în creier nu ajung sunete, imagini, gusturi, mirosuri și nici dureri, atunci activitatea lui devine haotică.

Acum două zile am încercat să discut acest fenomen cu Richard, dar s-a uitat la mine de parcă eram nebună. El nu a avut halucinații. Își petrece tot timpul în „zona crepusculară" (cum numește perioada fără activitate senzorială dinaintea somnului profund) făcând calcule matematice, aducând în minte o varietate de hărți ale Pământului, sau retrăindu-și cele mai remarcabile episoade sexuale. Chiar și în absența aportului senzorial, este absolut stăpân pe creierul lui. De asta suntem atât de diferiți. Mintea mea vrea să-și găsească o direcție proprie atunci când nu e folosită la corvezi, precum procesarea miliardelor de date furnizate de celelalte celule din corp.

Halucinațiile încep de regulă cu o pată mică de culoare roșie sau verde care apare în bezna din jur. Pe măsură ce pata se mărește, i se alătură alte culori, adesea galben, albastru și purpuriu. Fiecare culoare ia rapid propria-i formă neregulată și se răspândește pe ecranul imaginației mele. Ceea ce văd devine un caleidoscop de culori luminoase. Mișcarea de pe ecran se accelerează, până când sutele de dungi și pete fuzionează într-o explozie dezlănțuită.

În mijlocul acestei orgii cromatice, se formează întotdeauna o imagine coerentă. La început nu-mi dau seama exact ce este, căci silueta sau siluetele sunt foarte mici, de parcă ar fi foarte departe. Pe măsură ce imaginea se apropie, ele își schimbă de mai multe ori culoarea, sporind atât conotația fantastică a viziunii, cât și senzația mea de frică. În peste jumătate din cazuri, imaginea, care până la urmă se risipește, o reprezintă pe mama, sau un animal, de exemplu un ghepard sau o leoaică, pe care îl recunosc intuitiv ca fiind mama deghizată. Atâta timp cât doar mă uit și nu fac nici o încercare volitivă de a interacționa cu mama, ea rămâne un personaj din imaginea în schimbare. Dacă încerc însă s-o contactez în vreun fel, mama, sau animalul care o reprezintă, dispare imediat, lăsându-mă cu un copleșitor sentiment de abandonare.

În timpul uneia dintre recentele mele halucinații, valurile de culoare s-au spart în motive geometrice, iar acestea, la rândul lor, s-au transformat în siluete omenești care mărșăluiau în șir indian de-a lungul câmpului meu vizual. Procesiunea era condusă de Omeh într-o robă verde aprins. Cele două siluete de la capătul șirului erau femei, eroinele adolescenței mele, Ioana d'Arc și Alienor de Aquitania. Când le-am auzit prima dată glasurile, procesiunea s-a destrămat și scena s-a schimbat instantaneu. M-am văzut dintr-o dată într-o barcă mică ce

plutea în ceața timpurie a dimineții pe micul helește cu rațe de lângă vila noastră de la Beauvois. M-am cutremurat de frică și am început să plâng nestăpânit. Ioana și Alienor au apărut din ceață să mă asigure că tata *nu* avea să se însoare cu Helena, ducesa englezoaică cu care plecase în Turcia, în vacanță.

În altă noapte, uvertura de culori a fost urmată de o bizară reprezentație teatrală, undeva în Japonia. Piesa halucinantă avea doar două personaje, ambele purtând măști expresive, strălucitoare. Un bărbat purta costum occidental și cravată, recita poezie și avea niște ochi nemaipomenit de limpezi și de deschiși, care se puteau vedea prin masca lui prietenoasă. Celălalt semăna cu un războinic samurai din secolul al XVII-lea. Masca lui era o perpetuă căutătură rea. A început să ne amenințe atât pe mine, cât și pe colegul lui modern. La sfârșitul acestei halucinații, am țipat, căci cei doi s-au întâlnit în mijlocul scenei și s-au contopit într-un singur personaj.

Unele dintre cele mai puternice halucinații au durat doar câteva secunde. În a doua sau a treia noapte, prințul Henry gol-pușcă, devorat de dorință, cu corpul purpuriu vibrant, a apărut preț de două-trei secunde în mijlocul altei viziuni, în care eu călăream un octopăianjen verde.

În timpul perioadei de somn de ieri, ore întregi n-a existat nici o culoare. Apoi, în timp ce deveneam conștientă că-mi era incredibil de foame, a apărut un uriaș pepene-mană roz. Când am încercat să-l mănânc, pepenelui i-au crescut picioare și a șters-o repede, dispărând în culorile nedefinite.

Să însemne, oare, toate astea ceva? Pot eu învăța ceva despre mine sau despre viața mea din aceste manifestări aparent haotice ale minții nedirecționate?

Controversa cu privire la semnificația viselor a izbucnit acum mai bine de trei secole și încă nu s-a rezolvat. Mie mi se pare că halucinațiile mele sunt chiar mai inspirate de realitate decât visele normale. Într-un sens, sunt rude îndepărtate cu cele două călătorii psihedelice pe care le-am făcut mai înainte în viață, și orice încercare de a le interpreta logic ar fi absurdă. Totuși, din nu știu ce motiv, continuu să cred că efuziunile sălbatice și aparent fără legătură ale minții mele conțin unele adevăruri fundamentale. Şi asta, poate, deoarece creierul omenesc nu poate opera într-o manieră pur aleatorie — sunt convinsă de asta.

22 IULIE 2201

Ieri podeaua a încetat, în sfârșit, să se mai zdruncine. Richard prezisese asta. Acum două zile, când nu ne-am mai întors în rezervor la ora obișnuită, el a presupus, în mod corect, că manevra era pe sfârșite.

Așadar intrăm într-o altă fază a incredibilei noastre odiseei. Soțul meu ne informează că în clipa de față călătorim cu o viteză mai mare de jumătate din cea a luminii. Asta înseamnă că la fiecare două *secunde* acoperim o distanță aproximativ egală cu cea dintre Pământ și Lună. Ne îndreptăm, mai mult sau mai puțin, în direcția lui Sirius, cea mai strălucitoare stea de pe cerul nopții planetei noastre natale. Dacă nu vor mai exista manevre, peste doisprezece ani vom fi în vecinătatea lui Sirius.

Mă simt ușurată că viața noastră se poate întoarce la un anume echilibru local. Simone pare să fi suportat fără dificultate lungile perioade petrecute în rezervor, însă nu-mi vine să cred că o asemenea experiență nu va lăsa nici o urmă asupra unui copilaș. Pentru ea e important să ne restabilim un program zilnic.

În momentele în care sunt singură, mă gândesc adesea la halucinațiile vii din primele zece zile petrecute în rezervor. Trebuie să recunosc că n-am fost încântată când, în cele din urmă, am suportat mai multe „zone crepusculare" de privare senzorială totală fără ca modelele colorate, sălbatice și imaginile incoerente să-mi inunde mintea. Pe atunci începusem să-mi fac griji cu privire la sănătatea mea mintală și, o spun cu toată sinceritatea, eram deja mai mult decât „copleșită". Cu toate că halucinațiile au încetat brusc,

amintirea forței acelor viziuni mă făcea să fiu prudentă de fiecare dată când, în ultimele săptămâni, se stingeau luminile din plafonul rezervorului.

După acele prime zece zile, am mai avut doar o viziune — și, de fapt, s-ar putea să fi fost doar un vis plin de viață în timpul unei perioade normale de somn. În ciuda faptului că imaginea respectivă n-a fost tot atât de precisă precum cele dinainte, am reținut toate detaliile datorită asemănării ei cu una dintre secvențele halucinante pe care le-am trăit când mă aflam, anul trecut, în fundul puțului.

În acest ultim vis, sau viziune, mă aflam cu tata la un concert în aer liber într-un loc necunoscut. Pe scenă era un singur bătrân cu chip oriental, care cânta la un instrument ciudat cu coarde. Spre deosebire de viziunea din fundul puțului, eu și tata nu ne-am transformat în păsările și n-am plecat în zbor spre Chinon, în Franța. De data aceasta, corpul tatei a dispărut complet, rămânându-i doar ochii. În câteva secunde, au mai apărut cinci perechi de ochi, formând un hexagon în aer, deasupra mea. Am recunoscut imediat ochii lui Omeh, și pe-ai mamei, dar celelalte trei perechi îmi erau necunoscute. Ochii din vârfurile hexagonului mă priveau lung, fără să clipească, de parcă încercau să-mi comunice ceva. Chiar înainte ca muzica să înceteze, am auzit un singur sunet, distinct. Mai multe glasuri au rostit simultan cuvântul *„Pericol"*.

Care era originea halucinațiilor mele și de ce, dintre noi trei,

numai eu aveam parte de ele? Richard și Michael au suferit de asemenea privațiuni senzoriale și amândoi au recunoscut că „înaintea ochilor” le-au plutit niște modele bizare, dar la nici unul imaginile nu au fost vreodată coerente. Dacă, după cum am presupus noi, ramanii ne-au injectat substanțe chimice, folosind firele subțiri ce se încolăceau în jurul nostru, pentru ca să ne ajute să dormim în împrejurările nefamiliare, de ce am fost singura care am reacționat prin astfel de viziuni fantastice?

Richard și Michael cred că răspunsul ar fi simplu: eu sunt o „persoană labilă la droguri, cu o imaginație hiperactivă”. În ceea ce îi privește, asta-i toată explicația. Nu aprofundează subiectul și, cu toate că sunt politicoși când eu ridic semnele corecte de întrebare legate de „călătoriile” mele, nici măcar nu mai par interesați. Aș fi putut să mă aștept la vreun gen de răspuns din partea lui Richard, dar de la Michael categoric nu.

În realitate, până și previzibilul nostru general O'Toole n-a fost în întregime el însuși de când am început etapele din rezervor. Era limpede că-l preocupau alte probleme. Abia azi dimineață am obținut o mică licărire a ceea ce se petrece în mintea lui.

După ce l-am sâcâit mai multe minute cu întrebări prietenești, în cele din urmă a spus încet:

— Fără s-o recunosc în mod conștient, la fiecare nou salt al științei l-am redefinit și reîngrădit pe Dumnezeu. Reușisem să integrez în catolicismul meu conceptul de ramani, dar prin asta n-am făcut decât să lărgesc puțin definiția limitată pe care o dau Lui. Acum, când mă aflu la bordul unei nave spațiale automate, călătorind cu viteze ce țin de teoria relativității, înțeleg că trebuie să-L descătușez total pe Dumnezeu. Abia atunci poate fi El ființa supremă dintre toate particulele și procesele din Univers.

Dezideratul vieții *mele* în viitorul apropiat se află la cealaltă extremă. Richard și Michael se concentrează asupra unor idei profunde, Richard în domeniul științei și tehnicii, Michael în lumea spiritului. Cu toate că savurez întru totul ideile stimulatoare emise de amândoi în căutările lor separate a adevărului, cineva trebuie să acorde atenție sarcinilor traiului zilnic. La urma urmelor, toți trei avem responsabilitatea pregătirii pentru viața de adult a singurului membru al generației viitoare. S-ar putea ca sarcina de a fi principalul părinte să-mi revină întotdeauna mie.

Este o responsabilitate pe care mi-o asum cu bucurie. Când Simone îmi zâmbește radios în timpul unei pauze de supt, nu mai meditez la halucinațiile mele, nu mai contează atât de mult dacă există sau nu Dumnezeu, și faptul că ramanii au pus la punct o metodă de folosire a apei drept combustibil nuclear nu mai are o însemnătate covârșitoare. În clipa aceea, singurul lucru important este că sunt

mama lui Simone.

31 IULIE 2201

În Rama a venit fără doar și poate primăvara. Dezghețul a început de îndată ce manevra s-a încheiat. La momentul respectiv, temperatura la suprafață atinsese douăzeci și cinci de grade sub zero și începuserăm să ne facem griji privitor la cât de mult putea să scadă înainte ca sistemul de termoreglare din adăpost să fie solicitat până la limită. De atunci, temperatura a crescut constant cu aproape un grad pe zi și, în ritmul ăsta, peste alte două săptămâni vom trece pragul de îngheț.

Acum suntem în afara sistemului solar, în vidul aproape perfect care umple imensele goluri dintre stelele învecinate. Soarele nostru continuă să fie obiectul dominant de pe cer, dar nici una dintre planete nu e vizibilă. De două-trei ori pe săptămână, Richard cercetează datele telescopice în căutarea vreunui semn al cometelor din norul Oort, dar până acum n-a văzut nimic.

De unde provine căldura care încălzește interiorul vehiculului nostru? Inginerul nostru șef, chipeșul astronaut Richard Wakefield, a avut o explicație rapidă când Michael i-a pus ieri întrebarea asta.

— Același sistem nuclear care a asigurat uriașa schimbare de viteză probabil că acum generează căldura. Presupun că Rama are două regimuri operaționale diferite. Când se află în vecinătatea unei surse de căldură, de tipul unei stele, își închide toate sistemele primare, inclusiv propulsia și controlul termic.

Atât eu cât și Michael l-am felicitat pentru explicația extrem de plauzibilă.

— Rămân totuși multe întrebări, am spus eu. *De ce,* de exemplu, are două sisteme tehnologice separate? Şi de ce-l închide pe cel primar?

— Aici nu pot decât să fac speculații, a răspuns Richard cu surâsul lui obișnuit. Poate că sistemul primar necesită reparații periodice, care pot fi realizate numai când există o sursă externă de căldură și energie. Ai văzut cum diverșii bioți întrețin suprafața lui Rama. Poate că mai există un grup de bioți care se ocupă cu întreținerea sistemelor primare.

— Eu am altă idee, a intervenit Michael. Crezi că suntem meniți să ne aflăm la bordul acestei nave spațiale?

— Ce vrei să spui? a întrebat Richard, încruntându-se nedumerit.

— Crezi că-i o întâmplare faptul că ne aflăm aici? Sau, date fiind toate probabilitățile și natura speciei noastre, s-a dorit ca unii membri ai rasei umane să se afle în Rama în acest moment?

Mi-a plăcut raționamentul lui Michael. Cu toate că el însuși nu înțelegea încă pe deplin esența vorbelor sale, sugera că poate ramanii

nu erau tocmai genii în științele exacte și în tehnologie. Poate că știau câte ceva și despre psihologia universală. Richard nu pricepea. L-am întrebat pe Michael:

— Insinuezi că ramanii și-au folosit *deliberat* sistemele secundare în vecinătatea Pământului, sperând, astfel, să ne ademenească într-un rendez-vous?

— Asta-i caraghios! a protestat imediat Richard.

— Gândește-te puțin, a zis Michael. Care ar fi fost probabilitatea unui contact, dacă ramanii ar fi năvălit în sistemul nostru cu o fracțiune importantă din viteza luminii, ar fi înconjurat Soarele și apoi și-ar fi văzut mai departe de drum? Absolut zero. Şi, după cum tu însuți ai arătat, s-ar putea ca în această navă să mai existe și alți „străini", dacă ne putem numi așa. Mă îndoiesc că multe specii au capacitatea…

În timpul pauzei survenite în conversație, le-am amintit bărbaților că în curând Oceanul Cilindric avea să se topească dinspre fund și că imediat după aceea aveau să se producă uragane și valuri mareice. Mai târziu, am căzut cu toții de acord că trebuie să recuperăm velierul din baza Beta.

Bărbaților le-a luat ceva mai mult de douăsprezece ore să facă drumul dus-întors pe gheață. Când s-au întors, se făcuse deja noapte. Când au ajuns în adăpost, Simone, care este de pe acum deplin conștientă de tot ce o înconjoară, a întins brațele spre Michael.

— Văd că cineva se bucură că m-am întors, a spus el în glumă.

— Atâta vreme cât este vorba doar de Simone, a rostit Richard care părea ciudat de încordat și distant.

Aseară, ciudata lui indispoziție a continuat.

— Ce s-a întâmplat, iubitule? l-am întrebat când am rămas singuri pe salteaua noastră.

Nu mi-a răspuns imediat, așa că l-am sărutat pe obraz și am așteptat.

— E vorba de Michael, a răspuns într-un târziu. Azi, în timp ce căram velierul pe gheață, mi-am dat seama că-i îndrăgostit de tine. Ești mama perfectă, soția perfectă, prietena perfectă. Ba chiar a recunoscut că mă invidiază.

L-am mângâiat câteva secunde, încercând să-mi dau seama cum să reacționez.

— Cred că dai prea multă importanță unor afirmații nevinovate, iubitule. Michael n-a făcut decât să-și exprime afecțiunea sinceră. Şi eu țin foarte mult la el…

— Ştiu, asta mă deranjează, m-a întrerupt cu bruschețe. Majoritatea timpului, când ești ocupată, el are grijă de Simone, amândoi vorbiți ore întregi în timp ce eu lucrez la proiectele mele…

S-a oprit și s-a uitat lung la mine cu o privire ciudată, distantă,

care m-a speriat. Nu era același Richard Wakefield pe care îl cunoșteam îndeaproape de peste un an. Un fior rece mi-a străbătut corpul, apoi ochii i s-au îmblânzit și s-a întins să mă sărute.

După ce am făcut dragoste și el a adormit, Simone a început să se foiască și m-am hotărât să-i dau să sugă. În timp ce o alăptam, m-am gândit la perioada ce trecuse de când Michael ne găsise la baza telescaunelor. N-am găsit nimic care să-i fi putut provoca lui Richard chiar și o fărâmă de gelozie. Cu toate că amorul nostru fizic rămăsese regulat și pe deplin satisfăcător, trebuie să recunosc că nu fusese prea plin de fantezie de la nașterea lui Simone.

Privirea înnebunită pe care o văzusem în ochii lui a continuat să mă obsedeze chiar și după ce Simone a terminat de supt. Mi-am promis că, în săptămânile următoare, am să găsesc mai mult timp să fiu singură cu Richard.

6

20 IUNIE 2202

Azi am avut confirmarea că, într-adevăr, sunt iarăși însărcinată. Michael a fost încântat, Richard surprinzător de indiferent. Când am stat de vorbă cu el în particular, a recunoscut că avea sentimente confuze, din cauză că Simone a ajuns, în sfârșit, în faza în care nu mai avea nevoie de atenție constantă. I-am reamintit că, în urmă cu două luni, când discutaserăm despre posibilitatea de a mai avea un copil, își dăduse cu entuziasm consimțământul. S-a justificat, spunându-mi că nerăbdarea de a fi tatăl unui al doilea copil îi fusese puternic influențată de „emoția evidentă" manifestată de mine la momentul respectiv.

Pruncul ar trebui să sosească la mijlocul lui martie. Până atunci vom fi terminat camera copiilor și vom avea suficient spațiu de locuit pentru întreaga familie. Îmi pare rău că Richard nu-i foarte încântat să fie din nou tată, însă mă bucur că Simone va avea un tovarăș de joacă.

15 MARTIE 2203

Catharine Colin Wakefield (noi îi vom spune Katie) s-a născut pe 13 martie la ora 6:16. A fost o naștere ușoară, doar patru ore de la prima contracție puternică până la nașterea propriu-zisă. N-au existat dureri semnificative. Am născut stând pe vine și am fost într-o formă atât de bună încât am tăiat eu însămi cordonul ombilical.

Katie deja plânge foarte mult. Atât Genevieve cât și Simone au fost bebeluși destul de cuminți, însă Katie va fi în mod evident o gălăgioasă. Richard e încântat că am vrut să-i dau numele mamei lui. Sperasem ca, de data asta, să-l intereseze mai mult rolul de tată, dar deocamdată e prea ocupat să lucreze la baza lui de date „perfectă" (ea va cataloga și ne va asigura un acces ușor la toate informațiile), ca să-i acorde multă atenție lui Katie.

A treia mea fiică a cântărit la naștere cu puțin sub patru kilograme și a avut lungimea de cincizeci și patru centimetri. Aproape sigur Simone n-a fost atât de grea când s-a născut, dar la vremea aceea nu aveam un cântar precis. Pielea lui Katie este foarte deschisă la culoare, aproape albă de fapt, și are părul mult mai deschis decât pletele negre ale surorii ei. Ochii îi sunt surprinzător de albaștri. Știu că nu-i neobișnuit ca bebelușii să aibă ochi albaștri și că adesea culoarea lor se închide considerabil în primul an. Dar nu m-am așteptat niciodată ca un copil de-al meu să aibă ochi albaștri, fie și numai o clipă.

18 MAI 2203

Mi-e greu să cred că deja Katie are mai mult de două luni. E un copil atât de solicitant! Până acum ar fi trebuit să fiu în stare s-o învăț să nu mă mai tragă de sfârcuri, dar nu pot s-o dezbăr de acest obicei. E dificil mai ales când mai e cineva de față în timp ce o alăptez. Dacă întorc, măcar,

capul să vorbesc cu Michael ori cu Richard, sau, mai ales, dacă încerc să răspund la una dintre întrebările lui Simone, Katie mă smucește zdravăn de sfârc.

În ultimul timp, Richard a fost extrem de capricios. Uneori este cel obișnuit, strălucitor și spiritual, făcându-ne pe Michael și pe mine s-o ținem tot într-un râs cu zeflemeaua lui erudită, totuși, starea de spirit i se poate schimba într-o clipită. O singură observație, aparent inofensivă, făcută de unul dintre noi îl poate arunca în brațele deprimării sau chiar ale mâniei.

Bănuiesc că adevărata lui problemă este plictiseala. A terminat proiectul bazei de date și încă n-a început altă activitate majoră. Formidabilul calculator pe care l-a construit anul trecut conține subsecvențe care fac interacțiunea noastră cu ecranul negru să fie aproape o rutină. Richard ar putea adăuga o variație la zilele lui, jucând un rol mai activ în educația și dezvoltarea lui Simone, dar bănuiesc că nu-i tocmai stilul lui. Nu pare fascinat, ca Michael și ca mine, de complexele modele de creștere ce izvorăsc din Simone.

Când am rămas însărcinată cu Katie, eram foarte îngrijorată de aparenta lipsă de interes față de copii a lui Richard. M-am hotărât să atac problema direct, rugându-l să mă ajute să instalez un minilaborator care să ne permită să analizăm o parte din genomul lui Katie dintr-o mostră din lichidul meu amniotic. Proiectul implica o chimie complexă, un grad de interacțiune cu ramanii mai profund decât tot ce încercaserăm până atunci și crearea și calibrarea unor instrumente medicale sofisticate.

Lui Richard i-a plăcut la nebunie sarcina. Şi mie la fel, pentru că-mi amintea de zilele din facultatea de medicină.

Am lucrat împreună douăsprezece, uneori chiar paisprezece ore pe zi (lăsându-l pe Michael să aibă grijă de Simone — ei doi în mod sigur țin unul la altul), până am terminat. Deseori discutam despre munca noastră până noaptea târziu, chiar și în timp ce făceam dragoste.

Totuși, când a venit ziua în care am terminat analiza genomului viitorului nostru copil, am descoperit, spre marea mea uimire, că Richard era mai emoționat de faptul că echipamentul și analiza întruneau toate prescripțiile tehnice impuse de noi decât că se afla în posesia caracteristicilor celei de-a doua fiice a noastre. Eram uluită. Când i-am spus că pruncul era fată, că nu avea sindromul Down sau Whittingham și că nici una dintre tendințele apriorice de cancer nu se

situau în afara limitelor admise, a reacționat prozaic. Însă când am lăudat viteza și acuratețea cu care sistemul realizase totul, Richard nu-și mai încăpea în piele de mândrie. Ce individ aparte este soțul meu! Se simte mult mai bine în lumea matematicii și a tehnicii decât alături de alți oameni.

Și Michael i-a remarcat neliniștea recentă. L-a încurajat să mai creeze niște jucării pentru Simone, aidoma minunatelor păpuși pe care le-a făcut când mă aflam în ultimele luni de sarcină cu Katie. Păpușile acelea continuă să fie jucăriile preferate ale lui Simone. Se rotesc și chiar răspund la o duzină de comenzi verbale. într-o seară, când Richard era într-una dintre dispozițiile lui exuberante, l-a programat pe MB să interacționeze cu păpușile. Simone aproape că dăduse în isterie de atâta râs după ce Marele Bard (Michael insistă să-i spună pe numele complet robotului lui Richard care recită Shakespeare) a înghesuit într-un colț trei păpuși, apoi s-a lansat într-un recital de sonete de dragoste.

În ultimele două săptămâni, nici măcar MB nu l-a înveselit pe Richard. Nu doarme bine, lucru neobișnuit la el, și n-a arătat pasiune pentru nimic. Până și viața noastră sexuală regulată și variată a fost suspendată, așa că probabil că Richard se luptă într-adevăr cu demonii lui interiori. Acum trei zile a plecat dimineața devreme (în Rama era imediat după ivirea zorilor — când ceasul nostru de pe Pământ, din adăpost, și ceasul raman de afară coincid ca oră) și a rămas sus în New York mai bine de zece ore. Când l-am întrebat ce a făcut, mi-a răspuns că a stat pe zid și s-a uitat la Oceanul Cilindric. Apoi a schimbat subiectul.

Atât Michael cât și Richard au convingerea că acum suntem singuri pe insulă. De curând, Richard a intrat de două ori în adăpostul aviar, de ambele dăți stând pe partea coridorului vertical, departe de paznicul rezervorului. O dată chiar a coborât până la al doilea pasaj orizontal, de unde am sărit eu, dar n-a văzut nici un semn de viață. Adăpostul octopăianjenilor are acum o pereche de grilaje complicate între acoperământ și primul palier. Richard a monitorizat electronic din nou regiunea din jurul adăpostului; deși recunoaște că pot exista unele ambiguități în datele înregistrate, susține că-și poate da seama chiar și numai din inspecția vizuală că grilajele n-au mai fost deschise de mult.

Bărbații au asamblat velierul în urmă cu două săptămâni, apoi l-au verificat preț de două ore pe Oceanul Cilindric. Simone și cu mine le-am făcut semn cu mâna de pe țărm. De teamă ca bioții ramani să nu definească velierul ca fiind „gunoi" (cum se pare că au făcut cu cealaltă barcă — niciodată n-am înțeles ce s-a întâmplat cu ea; la câteva zile după ce scăpasem din ploaia de proiectile nucleare, ne-am întors unde o lăsaserăm dar n-am mai găsit-o), Richard și Michael l-au

dezasamblat din nou și l-au adus în adăpost pentru siguranță.

Richard a spus de mai multe ori că i-ar plăcea să navigheze pe ocean, spre sud și să caute un loc unde pot fi escaladați cei cinci sute de metri de stâncă. Informațiile noastre despre Semicilindrul Sudic al lui Rama sunt foarte limitate. Cu excepția câtorva zile când am fost la vânătoare de bioți cu echipa inițială de astronauți ai misiunii Newton, cunoștințele despre regiunea aceea se limitează la mozaicurile brute asamblate în timp real din imaginile inițiale luate de Newton. În mod sigur ar fi fascinant și incitant să explorăm sudul — poate am reușit să aflăm unde au plecat toți octopăianjenii. Dar, în conjunctura actuală, nu ne permitem să ne asumăm vreun risc. Familia noastră depinde în mod vital de cei trei adulți — pierderea oricăruia dintre noi ar fi devastatoare.

Am credința că Michael O'Toole este mulțumit de viața pe care o ducem în Rama, mai ales de când avem acces la mai multe informații grație calculatorului mare al lui Richard. Acum avem acces la toate datele enciclopedice care fuseseră stocate la bordul navei militare Newton. Actualul „obiect de studiu" al lui Michael (așa își numește el petrecerea timpului liber) este istoria artei. Conversația lui din ultima lună s-a referit aproape numai la familia Medici și papii catolici ai Renașterii, alături de Michelangelo, Rafael și alți mari pictori ai perioadei. Acum e ocupat cu secolul XIX, o epocă din istoria artei pe care eu o găsesc mai interesantă. Recent, am avut multe discuții pe tema „revoluției" impresioniste, însă Michael nu-i de acord cu mine că Impresionismul a fost pur și simplu un produs secundar, natural, al inventării aparatului de fotografiat.

Michael petrece ore întregi cu Simone. E răbdător, tandru și grijuliu. I-a urmărit cu atenție dezvoltarea și i-a înregistrat principalele repere de creștere în notebook-ul său electronic. Actualmente, Simone recunoaște douăzeci și una dintre cele douăzeci și șase de litere (îl confundă pe C cu S și pe Y cu V, și, din nu știu ce motiv, nu-l poate învăța pe K) și, într-o zi bună, poate să numere până la douăzeci. De asemenea, identifică în mod corect, după desen aviarul, octopăianjenul și cele patru tipuri predominante de bioți. Ştie și numele celor doisprezece apostoli, fapt care nu-l bucură pe Richard. Am avut deja o „întrunire la nivel înalt" pe tema educației spirituale a fiicelor noastre, soldată cu un dezacord politicos.

M-am omis pe mine. Sunt fericită în majoritatea timpului, deși în unele zile neliniștea lui Richard, plânsul lui Katie, sau pur și simplu absurditatea ciudatei noastre vieți în nava spațială extraterestră, ori toate laolaltă, mă copleșesc. Întotdeauna sunt ocupată. Plănuiesc majoritatea activităților familiei, hotărăsc ce și când mâncăm, și organizez ziua copiilor, inclusiv somnul lor de după-amiază. Nu încetez să întreb unde mergem, dar nu mă frustrează faptul că nu știu

răspunsul.

Activitatea mea intelectuală este mai limitată decât aș fi ales, dacă era să fiu lăsată de capul meu, dar îmi spun că n-au intrat zilele-n sac. Richard, Michael și cu mine ne angajăm deseori în conversații însuflețite, așa că în mod sigur nu duc lipsă de stimulare. Însă nici unul dintre ei nu-i prea interesat de anumite domenii intelectuale care au făcut parte întotdeauna din viața mea. Talentul la limbi și lingvistică a fost pentru mine o sursă de mândrie considerabilă încă din primele zile de școală. Acum câteva săptămâni am avut un vis cumplit în care uitasem să scriu sau să vorbesc în altă limbă în afară de engleză. După aceea, timp de două săptămâni am petrecut două ore pe zi, revăzându-mi franceza mult iubită și studiind italiana și japoneza.

Luna trecută, într-o după-amiază, Richard a proiectat pe ecranul negru o imagine din exteriorul lui Rama, obținută prin telescop, în care apăreau soarele nostru și alte mii de stele. Soarele era cel mai luminos dintre astre, însă insignifiant Richard ne-a reamintit că deja suntem la douăsprezece mii de miliarde de kilometri distanță de planeta noastră natală.

În aceeași seară, ne-am uitat la „Regina Alienor", unul dintre cele aproximativ treizeci de filme stocate inițial la bordul lui Newton pentru destinderea echipajului. Filmul se baza în mod aproximativ pe romanele de succes ale tatălui meu despre Alienor de Aquitania și fusese filmat în multe locuri pe care le vizitasem cu tata în adolescență. Scenele finale prezentau anii dinaintea morții lui Alienor și se petreceau în Abația de Fontevrault.

Îmi amintesc că aveam paisprezece ani și stăteam în picioare lângă tata în abație, vizavi de efigia sculptată a lui Alienor, iar mâinile îmi tremurau de emoție în timp ce le strângeam pe ale lui. „Ai fost o mare femeie", i-am spus eu spiritului reginei care dominase istoria secolului al XII-lea a Franței și Angliei, „și ești pentru mine un exemplu demn de urmat. Nu te voi dezamăgi."

În noaptea aceea, după ce Richard a adormit, iar Katie era temporar liniștită, m-am gândit din nou la ziua care tocmai trecuse și sufletul mi s-a umplut de o tristețe adâncă, un sentiment de pierdere pe care nu-l puteam defini cu claritate. Alăturarea Soarelui, care se tot îndepărta, cu imaginea mea de adolescentă făcând promisiuni îndrăznețe unei regine care murise de aproape 1 000 de ani, îmi reamintea că tot ceea cunoscusem înainte de Rama nu mai exista pentru noi. Noile mele fiice nu vor vedea niciodată vreunul dintre lucrurile care au însemnat atât de mult pentru mine și Genevieve. Nu vor cunoaște niciodată mirosul gazonului proaspăt tuns primăvara, frumusețea radioasă a florilor, cântecul păsărelelor sau splendoarea lunii pline, răsărind din ocean. Nu vor cunoaște deloc planeta Pământ

sau pe vreunul dintre locuitorii ei, în afara acestui mic și pestriț echipaj pe care-l vor numi familia lor, o reprezentare sărăcăcioasă a vieții debordante de pe o planetă binecuvântată.

În noaptea aceea, am plâns mult, în tăcere, știind, chiar și în timp ce plângeam, că dimineața aveam să afișez din nou expresia mea optimistă. La urma urmelor, se putea și mai rău. Avem lucrurile de primă necesitate: mâncare, apă, adăpost, haine, o stare de sănătate bună, companie și, bineînțeles, dragoste. Dragostea este cel mai important ingredient pentru fericirea oricărui om, indiferent că se află pe Pământ sau în Rama. Dacă Simone și Katie vor învăța doar despre iubirea pe care am lăsat-o în urma noastră, va fi suficient.

7

1 APRILIE 2204

Ziua de azi a fost neobișnuită în toate privințele. În primul rând, de îndată ce s-au trezit toți, am anunțat că urma să dedicăm ziua memoriei lui Alienor de Aquitania, care a murit, dacă istoricii nu se înșală, iar noi am urmărit corect calendarul, exact acum 1 000 de ani. Spre încântarea mea, familia a sprijinit ideea și atât Richard cât și Michael s-au oferit să mă ajute la festivitate. Michael, care a trecut de la studiul istoriei artei la cel al gătitului, a propus să prepare în onoarea reginei o gustare specială, medievală. Richard a șters-o cu MB, șoptindu-mi că micul robot avea să se întoarcă Henri Plantagenet.

Pusesem la punct o scurtă lecție de istorie pentru Simone, în care îi făceam cunoștință cu Ali6nor și lumea secolului al XII-lea. A fost neobișnuit de atentă. Până și Katie, care niciodată nu stă liniștită mai mult de cinci minute, a fost cooperantă și nu ne-a întrerupt. În cea mai mare parte a dimineții s-a jucat liniștită cu jucărioarele ei. La sfârșitul lecției, Simone m-a întrebat de ce a murit Alienor. Când i-am spus că de bătrânețe, fiica mea de trei ani m-a întrebat dacă regina „plecase în rai".

— Unde ai auzit ideea asta? am întrebat-o.

— La unchiul Michael, mi-a răspuns. El mi-a spus că oamenii buni merg în rai când mor, iar oamenii răi merg în iad.

După o pauză în care am reflectat, am spus:

— Unii oameni cred că există rai, alții cred în ceea ce se numește reîncarnare, în care oamenii trăiesc din nou în altă persoană sau chiar animal. De asemenea, unii cred că existența noastră este un miracol finit, cu un început și un sfârșit care se termină cu moartea fiecărui individ în parte.

Am zâmbit și i-am ciufulit părul.

— Dar tu ce crezi, mămico? m-a întrebat ea.

Am simțit ceva foarte asemănător panicii. Am tras de timp, făcând câteva comentarii, în timp ce încercam să-mi găsesc cuvintele. Din fericire, am fost salvată.

— Respectele mele, tânără domniță.

Micul robot MB, îmbrăcat în ceea ce trebuia să treacă drept veșmânt de călărie, intră în cameră și o informă pe Simone că el era Henric Plantagenet, regele Angliei și soțul lui Alienor. Zâmbetul lui Simone îi lumina fața. Katie ridică privirea și surâse cu toată fața.

— Regina și cu mine am clădit un mare imperiu, spuse robotul făcând un gest larg cu mânuțele lui, care până la urmă a inclus toată Anglia, Scoția, Irlanda, Țara Galilor și jumătate din Franța actuală.

MB recită cu plăcere un discurs, amuzându-le pe Simone și pe

Katie, cu gesturile și clipitul lui din ochi. Apoi bagă mâna în buzunar și scoase un cuțitaș și o furculiță miniaturale, afirmând că el le prezentase „barbarilor de englezi” conceptul ustensilelor de mâncat.

— Dar de ce ai băgat-o în închisoare pe regina Alienor? întrebă Simone după ce robotul a terminat.

Am zâmbit. Fusese cu adevărat atentă la lecția de istorie. Capul robotului pivotă în direcția lui Richard, care ridică un deget, indicând o scurtă pauză, și ieși repede pe coridor. În mai puțin de un minut, MB, alias Henric al II-lea, se întoarse și păși spre Simone.

— M-am îndrăgostit de altă femeie, spuse el, iar regina Alienor s-a mâniat. Ca să se răzbune, i-a asmuțit pe fiii mei împotriva mea…

Richard și cu mine tocmai începusem o discuție în contradictoriu în legătură cu *adevăratele* motive pentru care Henric o întemnițase pe Ali6nor (de multe ori, am descoperit că fiecare învățase o versiune diferită a istoriei anglo-franceze), când am auzit un țipăt îndepărtat, dar inconfundabil. În câteva clipe, toți cinci am fost la suprafață. Țipătul strident s-a repetat.

Ne-am uitat la cerul de deasupra. Un aviar solitar zbura într-un cerc larg la câteva sute de metri peste vârfurile zgârie-norilor. Am alergat spre metereze, lângă Oceanul Cilindric, pentru a putea vedea mai bine. Marea creatură a survolat perimetrul insulei o dată, de două, de trei ori și la sfârșitul fiecărei bucle, a emis un singur țipăt prelung. Richard și-a fluturat mâinile și a strigat tot timpul cât a durat zborul, dar n-a existat nici un indiciu că a fost observat.

După vreo oră, copiii au început să dea semne de plictiseală. Am căzut de acord ca Michael să-i ducă în adăpost, iar eu și Richard să rămânem afară atâta vreme cât exista vreo posibilitate de contact. Pasărea și-a continuat zborul în același mod.

— Crezi că aviarul caută ceva? l-am întrebat pe Richard.

— Nu știu, a răspuns și a strigat din nou și a fluturat brațele când aviarul a ajuns în punctul cel mai apropiat al ocolului său.

De data asta, pasărea și-a schimbat ruta, descriind arcuri de cerc largi și grațioase în coborârea-i spiralată. Pe măsură ce se apropia, i-am văzut atât pântecele de catifea cenușie, cât și cele două inele vișiniu-aprins din jurul gâtului.

— E prietenul nostru, i-am șoptit lui Richard, amintindu-mi de conducătorul aviarilor care acceptase să ne transporte peste Oceanul Cilindric în urmă cu patru ani.

Nu era însă creatura sănătoasă și robustă care zburase în mijlocul formației când evadaserăm din New York, ci o pasăre vlăguită, numai piele și os, cu catifeaua murdară și zburlită.

— E bolnav, a observat Richard, când a coborât la vreo douăzeci de metri de noi.

Aviarul a rostit moale ceva nedeslușit și și-a rotit cu nervozitate

capul în jur, parcă așteptând pe cineva. Richard a făcut un pas și creatura și-a ridicat aripile, a bătut din ele și s-a retras câțiva metri.

— Avem ceva de mâncare care, din punct de vedere chimic, să se apropie cel mai mult de pepenele-mană? m-a întrebat Richard încet.

Am clătinat din cap.

— Nu avem nimic în afară de puiul de aseară… ia stai, avem punciul ăla verde care le place copiilor. Seamănă cu lichidul din mijlocul pepenelui-mană.

Richard a plecat înainte să-mi fi terminat fraza. În timpul celor zece minute care au trecut până s-a întors, eu și aviarul ne-am privit în tăcere. Am încercat să mă concentrez asupra unor gânduri prietenești, sperând că ochii aveau să-mi comunice cumva bunele mele intenții. O dată chiar am văzut expresia aviarului schimbându-se, dar, firește, habar n-aveam ce însemna expresia aceea sau cea anterioară.

Richard s-a întors, aducând unul dintre castroanele noastre negre, plin cu punci verde. A așezat castronul în fața noastră și a arătat cu degetul spre el, apoi ne-am retras șase-șapte metri. Aviarul s-a apropiat cu pași mici, ezitanți, oprindu-se în cele din urmă chiar în fața castronului. Şi-a cufundat ciocul în lichid, a sorbit puțin, apoi și-a dat capul pe spate, ca să înghită. Se pare că punciul i-a plăcut, căci lichidul a dispărut în mai puțin de un minut. După ce a terminat, a făcut doi pași înapoi, și-a întins la maxim aripile și a efectuat o rotație completă.

— Acum noi ar trebui să spunem „cu plăcere”, am zis eu întinzând mâna spre Richard.

Am executat și noi o rotație, cum făcuserăm cu patru ani mai înainte când spuseserăm „la revedere” și „mulțumesc”, iar când am terminat ne-am înclinat ușor în direcția aviarului.

Atât lui Richard cât și mie ni s-a părut că a zâmbit, dar mai târziu am fost gata să recunoaștem că s-ar fi putut să fie o închipuire. Aviarul de catifea cenușie și-a întins aripile, s-a ridicat și a zburat peste capetele noastre.

— Unde crezi că se duce? l-am întrebat pe Richard.

— Să moară, mi-a răspuns moale. A aruncat o ultimă privire prin lumea pe care a cunoscut-o.

6 IANUARIE 2205

Azi este aniversarea mea. Am împlinit patruzeci și unu de ani. Azi noapte am avut încă unul dintre visele pline de realism. Se făcea că eram foarte bătrână; părul îmi era complet cărunt, iar fața foarte zbârcită. Locuiam într-un castel — undeva în apropierea Loarei, nu departe de Beauvois — cu două fiice adulte (nici una dintre ele nu semăna, în vis, cu Simone, Katie sau Genevieve) și trei nepoți. Băieții

erau adolescenți, sănătoși din punct de vedere fizic, dar fiecare avea ceva în neregulă. Toți erau mărginiți mintal, poate chiar retardați. Țin minte că încercam să le explic câte molecule de hemoglobină duce oxigenul de la aparatul pulmonar la țesuturi. Nici unul nu era în stare să înțeleagă ce spuneam.

M-am trezit din vis deprimată. Era miezul nopții și toți ceilalți dormeau. Cum fac adesea, am pornit pe coridor spre camera copiilor, ca să mă asigur că fetele erau învelite cu păturile lor ușoare. Simone abia dacă se clintește noaptea, dar Katie se zvârcolește și-și aruncă pătura de pe ea. Am învelit-o, apoi m-am așezat într-un scaun.

Ce mă deranjează? m-am întrebat. De ce am atât de multe vise cu copii și nepoți? Săptămâna trecută, într-o zi, m-am referit în glumă la posibilitatea de a avea un al treilea copil, iar Richard, care traversează din nou o perioadă de posomorală prelungită, a fost cât pe-aici să paralizeze de spaimă. Cred că regretă că l-am convins s-o avem pe Katie.

Am abandonat imediat subiectul, nevrând să-i provoc încă una dintre tiradele nihiliste.

În această conjunctură, chiar aș vrea încă un copil? Are cât de cât vreo logică, dat fiind situația în care ne găsim? Lăsând pe moment la o parte orice motiv personal care m-ar putea face să doresc să nasc al treilea copil, există un puternic argument biologic pentru continuarea reproducerii. După toate probabilitățile, nu vom mai avea niciodată contact cu alți membri ai speciei umane. Dacă suntem ultimii din spița noastră, ar fi înțelept să acordăm atenție unuia dintre principiile fundamentale ale evoluției: maxima variație genetică determină cele mai mari probabilități de supraviețuire într-un mediu nesigur.

Noaptea trecută, după ce m-am trezit din vis, mintea mea a dus scenariul și mai departe. Să presupunem, mi-am zis, că Rama nu merge într-adevăr nicăieri și că ne vom petrece restul vieții în condițiile actuale. Apoi, după toate probabilitățile, Simone și Katie ne vor supraviețui nouă, cei trei adulți. Ce se va întâmpla în continuare? În afară de cazul în care am pune cumva la păstrare niște spermă, fie de la Michael, fie de la Richard (și atât problema biologică, cât și cea sociologică ar fi formidabil de dificilă), fetele mele nu vor avea posibilitatea reproducerii. Ele personal ar putea ajunge în Paradis, Nirvana sau în nu știu ce altă lume, dar până la urmă vor pieri, iar genele pe care le poartă vor muri o dată cu ele.

Dar să presupunem că aș naște un fiu. Atunci cele două fete vor avea un tovarăș de sex masculin de vârsta lor și problema generațiilor succesive va fi mult ușurată.

În acest punct al cugetărilor mele, mi-a venit o idee cu adevărat nebunească. Unul dintre principalele mele domenii de specializare în perioada studiilor medicale a fost genetica, în special defectele

ereditare. Mi-am amintit de studiile de caz ale familiilor regale din Europa între secolele XV și XVIII și de numeroșii indivizi „inferiori” născuți din endogamie excesivă. Un fiu conceput de mine și Richard ar avea aceleași componente genetice ca Simone și Katie. Copiii acelui fiu cu oricare dintre fete, nepoții noștri, ar fi în pericolul foarte mare de a se naște cu defecte. Pe de altă parte, un fiu conceput de mine și *Michael* ar împărți doar o jumătate dintre genele lui cu fetele și, dacă memoria nu mă înșală, pentru copilul lui cu Simone sau Katie riscul defectelor ar fi mult redus.

Am respins imediat acest gând imoral, totuși el n-a dispărut. Mai târziu, când ar fi trebuit să dorm, mintea mi-a revenit la același subiect. Dacă rămâneam însărcinată cu Richard și aveam a treia fată? Atunci întregul proces trebuia repetat. Deja am patruzeci și unu de ani. Câți ani până se va instala menopauza, chiar dacă o întârzii pe cale chimică? Pe baza celor două experiențe anterioare, nu există nici o dovadă că Richard putea să conceapă un băiat. Am putea crea un laborator care să permită separarea spermei masculine din lichidul lui seminal, dar asta ar fi însemnat un efort fantastic din partea noastră și luni de interacțiune amănunțită cu ramanii. Şi tot ar mai fi rămas problema conservării spermei și a transmiterii ei la ovare.

M-am gândit la diversele tehnici cunoscute de modificare a procesului de selectare a sexului pe cale naturală (dieta bărbatului, tipul și frecvența actului sexual, sincronizarea în raport cu ovulația etc.) și am ajuns la concluzia că, probabil, Richard și cu mine am avea o șansă bună să concepem un băiat în mod natural, dacă am fi foarte atenți. Însă în fundul minții mele stăruia gândul că șansele ar fi și mai mari, dacă tatăl ar fi Michael. La urma urmelor, el avusese doi fii (din trei copii) ca urmare a unui comportament nebazat pe calcule. Oricât de mult aș fi putut îmbunătăți probabilitățile cu Richard, aceleași tehnici în cazul lui Michael ar fi garantat practic un fiu.

Înainte de a adormi, m-am gândit pe scurt la inaplicabilitatea întregii idei. Trebuia inventată o metodă absolut sigură de însămânțare artificială (pe care mi s-ar fi cerut s-o supraveghez, deși eram eu însăși subiectul). Puteam face noi asta, în situația actuală, și să *garantăm* atât sexul, cât și sănătatea embrionului? Până și spitalele de pe Pământ, care dispun de toate resursele, nu au întotdeauna succes. Cealaltă alternativă era să fac sex cu Michael. Deși gândul nu mi-a displăcut, semnificațiile sociologice mi s-au părut atât de mari încât am abandonat cu totul ideea.

(Şase ore mai târziu). În seara asta, bărbații mi-au făcut o surpriză: o cină specială. Michael devine un adevărat bucătar. Mâncarea avea gust de „mușchi Wellington”, conform reclamei, deși semăna mai degrabă cu piureul de spanac. Richard și Michael au mai servit și un lichid roșu, etichetat ca vin. N-a fost rău, așa că l-am băut,

descoperind, spre marea mea uimire, că avea în el ceva alcool și chiar m-am amețit un pic.

De fapt, la sfârșitul cinei toți trei eram abțiguiți! Fetele, mai ales Simone, erau nedumerite de comportamentul nostru. În timpul desertului (plăcintă de cocos), Michael mi-a spus că 41 este „un număr foarte special". Apoi mi-a explicat că era cel mai mare număr prim care începe un șir pătratic lung de alte numere prime. Când l-am întrebat ce este un șir pătratic, a râs și a spus că nu știe. Totuși a scris șirul celor patruzeci de elemente despre care vorbea: 41, 43, 47, 53, 61, 71, 83, 97, 113…încheind cu numărul 1601. M-a asigurat că toate cele patruzeci de numere din șir erau numere prime.

— De aceea, mi-a făcut cu ochiul, 41 trebuie să fie un număr magic.

În timp ce râdeam, geniul nostru de serviciu Richard s-a uitat la numere și, după nu mai mult de un minut de joacă pe calculator, ne-a explicat lui Michael și mie de ce șirul se numea pătratic.

— Diferențele dintre numerele consecutive sunt constante, a zis el arătându-ne printr-un exemplu ce voia să spună. Prin urmare, întreaga succesiune de numere poate fi generată de o simplă expresie pătratică. Să luăm f(N) = N2 — N + 41, unde N este orice număr întreg de la 0 la 40. Această funcție va genera întregul șir. Şi mai bine, să luăm f(N) = N2 — 81 N + 1681, unde N este un număr întreg între 1 și 80. Această funcție de gradul II începe la coada șirului de numere, f(l) = 1601, și continuă succesiunea mai întâi în ordine descrescătoare. Ea se inversează la f(40) = f(41) = 41, și apoi generează din nou întregul șir de numere în ordine crescătoare.

Richard a zâmbit. Eu și Michael ne-am uitat la el cu respect și admirație.

13 MARTIE 2205

Azi Katie a împlinit doi ani și toată lumea a fost bine dispusă, mai ales Richard. Chiar o place pe fetița lui, cu toate că ea îl manipulează într-un mod revoltător. De ziua ei a dus-o până la adăpostul octopăianjenilor și au zornăit împreună grilajele. Atât Michael cât și eu ne-am exprimat dezaprobarea, însă Richard a râs și i-a făcut cu ochiul lui Katie.

La prânz, Simone a cântat la pian o piesă scurtă pe care a învățat-o de la Michael, iar Richard ne-a servit la somonul fiert un vin absolut formidabil — Chardonnay Raman, l-a numit el. În Rama, somonul fiert arată ca ouăle jumări de pe Pământ, ceea ce este un pic derutant, dar continuăm să respectăm convenția de a eticheta mâncarea conform conținutului ei nutritiv.

Simt că plutesc de fericire, deși trebuie să recunosc că sunt ușor neliniștită în legătură cu apropiata mea discuție cu Richard. În

prezent, el e în toane bune, în principiu pentru că lucrează de zor nu doar la unul, ci la două proiecte importante. Nu numai că prepară amestecuri lichide ale căror gust și conținut de alcool rivalizează cu vinurile fine de pe Pământ, dar creează și un nou set de roboți de douăzeci de centimetri inspirați din piesele lui Samuel Beckett, laureatul Nobel din secolul XX. De mai mulți ani, Michael și cu mine îl tot îndemnăm pe Richard să reîncarneze trupa Shakespeare, dar l-a oprit mereu amintirea prietenilor pe care i-a pierdut. Dar un dramaturg nou — asta-i altă problemă. Deja a terminat patru personaje din *Endgame*. În seara asta, copiii au râs copios când bătrâneii „Nagg" și „Nell" au ieșit din micile lor cutii de gunoi, strigând: „Terciul! Adu-mi terciul!"

Sunt hotărâtă să-i prezint lui Richard ideea mea de a avea un copil cu Michael. El va aprecia, sunt sigură, logica și înțelepciunea sugestiei, deși nu mă aștept să fie nemaipomenit de entuziasmat. Firește că încă nu i-am vorbit lui Michael despre ideea mea. El știe totuși că am în minte ceva serios, pentru că l-am întrebat dacă vrea să aibă grijă de fete în timp ce eu și Richard mergem sus pentru un picnic și o discuție.

Nervozitatea mea legată de acest subiect este neîntemeiată, probabil. Fără doar și poate se bazează pe definiția comportamentului etic care, în situația noastră actuală, pur și simplu nu se poate aplica. Zilele astea, Richard se simte bine. În ultimul timp inteligența lui e foarte ascuțită. S-ar putea ca în timpul discuției să-mi arunce câteva replici tăioase, dar sunt sigură că până la urmă va fi în favoarea ideii.

8

7 MAI 2205

Asta a fost primăvara nemulțumirii noastre. Oh, Doamne, ce proști suntem noi muritorii! Richard, Richard, întoarce-te, te rog!

De unde să pornesc? Şi cum să încep? Într-un minut există viziuni și iar viziuni, încât un minut… În camera de alături, Michael și Simone intră și ies, vorbind despre Michelangelo.

Tata mi-a spus mereu că toată lumea greșește. De ce greșeala mea a trebuit să fie atât de uriașă? Ideea avea sens. Emisfera cerebrală stângă îmi spunea că era logică. Dar în străfundurile ființei omenești rațiunea nu învinge întotdeauna. Emoțiile nu sunt raționale. Gelozia nu este produsul unui program pe calculator.

Au existat o mulțime de semnale de alarmă. În acea primă după-amiază, în timp ce ședeam lângă Oceanul Cilindric, la „picnic", mi-am dat seama după ochii lui Richard că există o problemă. Hei, Nicole, las-o mai moale, mi-am spus.

Mai târziu, el a părut însă perfect rezonabil!

— Desigur, ceea ce propui tu e corect din punct de vedere genetic. Voi merge cu tine să-i spunem lui Michael. Să terminăm cât mai repede povestea asta, sperând că o întâlnire va fi de ajuns.

La vremea respectivă, m-am simțit în culmea fericirii. Nu mi-a trecut o clipă prin cap că Michael s-ar putea opune.

— Ar fi un păcat, a spus el în seara aceea, după ce fetele adormiseră, la câteva secunde după ce a înțeles ce îi propuneam.

Richard a preluat ofensiva, argumentând că întregul concept de păcat era anacronic chiar și pe Pământ și că el, Michael, era pur și simplu prost.

— Chiar vrei să fac asta? l-a întrebat direct Michael la sfârșitul conversației.

— Nu, a răspuns Richard după o secundă de ezitare, dar e limpede că este în interesul copiilor noștri.

Trebuia să fi acordat mai multă atenție acelui „nu".

Nici nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca planul meu să nu meargă. Mi-am urmărit cu mare grijă ciclul ovulației. Când, în sfârșit, noaptea destinată a sosit, l-am informat pe Richard și el a ieșit din adăpost pentru una dintre lungile lui hoinăreli prin Rama. Michael era nervos și se lupta cu sentimentele de vinovăție, însă nici în cel mai rău scenariu al meu nu-mi imaginasem că s-ar putea să nu fie în stare să aibă un contact sexual cu mine.

Când ne-am scos hainele (pe întuneric, pentru ca Michael să nu se simtă jenat) și ne-am întins alături pe saltea, am descoperit că trupul îi era rigid și încordat. L-am sărutat, masându-i spatele și gâtul. După

treizeci de minute de atingeri (dar nimic care să fi fost considerat preludiu sexual), mi-am lipit trupul de al lui într-un mod sugestiv. Era evident că aveam o problemă. Penisul lui rămăsese flasc. Nu știam ce să fac. Primul meu gând, firește complet irațional, a fost că Michael nu mă mai găsea atrăgătoare. Mă simțeam cumplit, de parcă cineva mă pălmuise. Toate sentimentele mele de nepotrivire reprimate au explodat în exterior și am fost surprinzător de supărată. Din fericire n-am spus nimic (nici unul dintre noi n-a vorbit în tot acel timp), iar Michael nu m-a văzut pe întuneric. Dar limbajul trupului meu trebuie să-mi fi semnalat dezamăgirea.

— Îmi pare rău, a șoptit.

— E în regulă, am răspuns, încercând să fiu nonșalantă. M-am proptit într-un cot și l-am mângâiat pe frunte cu cealaltă mână. Am extins masajul ușor, trecându-mi cu blândețe degetele pe fața, pe gâtul și umerii lui. Michael era complet pasiv. A stat pe spate fără să se miște, majoritatea timpului. Deși sunt sigură că savura mângâierile, n-a spus nimic și nici n-a scos vreun murmur de plăcere. De data asta am devenit excesiv de nerăbdătoare. M-am pomenit dorind ca și Michael să mă mângâie pe mine, să-mi spună că sunt perfectă.

Într-un târziu, m-am aplecat peste el. Mi-am coborât ușor sânii pe torsul lui și, cu mâna dreaptă, m-am jucat cu părul lui de pe piept. M-am aplecat să-l sărut pe buze, intenționând să-l ațât altundeva cu mâna stângă, dar s-a retras repede și s-a ridicat în șezut.

— Nu pot să fac asta, a spus clătinând din cap.

— De ce? am întrebat liniștită.

În următoarele câteva minute, am încercat de câteva ori să inițiez o conversație, dar Michael nu voia să vorbească. În cele din urmă, pentru că nu-mi mai rămânea nimic de făcut, m-am îmbrăcat în tăcere pe întuneric. Michael abia a reușit să îngâne un firav „noapte bună”, când am plecat.

Nu m-am întors imediat în camera mea. O dată ce m-am aflat pe coridor, mi-am dat seama că nu eram încă pregătită să dau ochii cu Richard. M-am rezemat de perete și m-am luptat cu emoțiile puternice care mă sfâșiau. De ce presupusesem că totul avea să fie foarte simplu? Şi ce va spune acum Richard?

Când am intrat în camera noastră, am știut că Richard nu dormea după felul în care respira. Dacă aș fi avut mai mult curaj, poate i-aș fi spus chiar atunci ce se întâmplase cu Michael. Dar pe moment mi-a fost mai ușor să ignor povestea. Asta a fost grava greșeală.

Următoarele două zile au fost încordate. Nimeni n-a pomenit de ceea ce Richard numise odată „evenimentul fertilizării”. Bărbații au încercat să se poarte ca și cum totul era normal. În a doua seară, după cină, l-am convins pe Richard să stea de vorbă cu mine, în timp ce Michael culca fetele.

Stând pe parapetul de lângă Oceanul Cilindric, Richard îmi explica fenomenul chimic al noului său proces de fermentare a vinului. La un moment dat, l-am întrerupt și i-am luat mâna.

— Richard, am spus, căutând în ochii lui dragoste și ceva care să mă liniștească, e foarte dificil…

Glasul mi s-a stins.

— Ce este, Nikki? m-a întrebat cu un zâmbet forțat.

— Ei bine, e vorba de Michael. De fapt, nu s-a întâmplat nimic… N-a putut…

Richard m-a privit mult timp.

— Vrei să spui că-i impotent?

Mai întâi am încuviințat din cap, apoi l-am derutat complet, clătinând a negație.

— Probabil că în realitate nu, m-am bâlbâit, dar acum două nopți, cu mine, n-a putut face nimic. Cred că era doar prea încordat, sau se simte vinovat, sau poate că a trecut mult…

M-am oprit, dându-mi seama că vorbeam prea mult. Un timp care mi s-a părut o eternitate, Richard s-a uitat în largul oceanului.

— Vrei să încerci din nou? a întrebat în cele din urmă cu un glas total lipsit de expresie.

Nu s-a întors să se uite la mine.

— Eu… nu știu, am răspuns.

I-am strâns mâna. Eram pe punctul să-l întreb dacă putea face față situației în cazul în care mai încercam o dată, dar Richard s-a îndepărtat brusc.

— Anunță-mă când te hotărăști, a spus scurt.

O săptămână sau două, am fost sigură că aveam să abandonez întreaga idee. Încet, foarte încet, în mica noastră familie s-a restaurat ceva semănând cu voia bună. În noaptea care a urmat după ce mi s-a terminat ciclul, eu și Richard am făcut dragoste de două ori pentru prima dată după un răstimp de un an. El a părut deosebit de mulțumit și foarte vorbăreț, în timp ce stăteam îmbrățișați după a doua partidă de sex.

— Trebuie să spun că, un timp, am fost cu adevărat îngrijorat, mi-a spus. Gândul că ai făcut sex cu Michael, chiar și din motive logice, mă înnebunea. Ştiu că din punct de vedere rațional n-are sens, dar mi-era teribil de teamă că s-ar fi putut să-ți placă — înțelegi? — și că, într-un fel, relația noastră ar putea fi afectată.

Era evident că presupunea că nu voi încerca din nou să rămân gravidă cu Michael. În noaptea aceea nu l-am contrazis, pentru că, pe moment, eram prea mulțumită. Totuși, după câteva zile, când am început să citesc în cărțile mele de medicină despre impotență, mi-am dat seama că eram hotărâtă să duc mai departe planul.

În săptămâna dinaintea următoarei mele perioade de ovulație,

Richard a fost ocupat cu fabricarea vinului (și poate cu gustatul lui un pic mai des decât era nevoie — nu doar o dată s-a întâmplat să fie puțin amețit înainte de cină) și crearea noilor roboți după personajele lui Samuel Beckett. Atenția mea era concentrată asupra impotenței. Programa facultății de medicină din studenția mea ignorase, practic, subiectul. Şi întrucât propria mea experiență sexuală era relativ limitată, nu mai avusesem de a face cu problema în cauză. Am fost mirată să aflu că impotența este o maladie extrem de răspândită, având o cauză în principal psihologică, dar și o componentă fizică ce se accentuează, și că există multe tipuri de tratament bine definite, toate concentrându-se asupra reducerii „neliniștii privitoare la performanță" a bărbatului.

într-o dimineață, Richard m-a văzut pregătindu-mi urina pentru testarea ovulației. N-a spus nimic, dar după fața lui mi-am dat seama că era rănit și dezamăgit. Am vrut să-l liniștesc, însă copiii erau în cameră și m-am temut să nu urmeze o scenă.

Nu i-am spus lui Michael că urma să facem a doua încercare. M-am gândit că n-o să mai fie atât de neliniștit dacă nu-i dau timp să se gândească la asta. A fost cât pe ce ca planul meu să funcționeze. După ce am culcat copiii, m-am dus cu Michael în camera lui și, în timp ce ne dezbrăcam, i-am explicat ce se întâmpla. A avut un început de erecție și, în ciuda slabelor lui proteste, m-am grăbit s-o susțin. Sunt sigură că am fi reușit, dacă Katie n-ar fi început să țipe „Mami, mami!", chiar când eram gata să începem actul sexual.

Bineînțeles că l-am lăsat pe Michael și am luat-o la fugă pe coridor către camera copiilor. Richard era deja acolo. O ținea pe Katie în brațe. Simone stătea în fund pe salteaua ei și se freca la ochi. Toți trei s-au holbat la trupul meu gol din prag.

— Am avut un vis groaznic, a spus Katie, ținându-l strâns pe Richard. Mă mânca un octopăianjen.

Am păşit în cameră.

— Acum te simți mai bine? am întrebat, întinzând mâinile s-o iau.

Richard a continuat s-o țină, iar Katie n-a făcut nici o mișcare să vină la mine. M-am dus la Simone și mi-am petrecut brațele după umerii ei.

— Unde ți-e pijamaua, m-a întrebat fiica mea de patru ani.

De cele mai multe ori, Richard și cu mine dormim în versiunea ramană a pijamalelor. Fetele sunt foarte obișnuite cu trupul meu gol — toate trei facem duș împreună,

practic în fiecare zi, dar seara, când vin în camera lor, aproape întotdeauna port pijama.

Mă pregăteam să-i răspund într-o doară, când am observat că și Richard se uita lung la mine. Ochii îi erau vădit ostili.

— Mă ocup eu de ce se întâmplă aici, a spus el aspru. De ce nu

termini ce făceai?

M-am întors la Michael să încerc încă o dată să realizez actul sexual și concepția. A fost o decizie proastă. Preț de câteva minute, am încercat zadarnic să-l excit, apoi el mi-a dat mâna la o parte.

— E inutil, mi-a zis. Am aproape șaizeci și trei de ani, și de cinci ani n-am mai făcut sex. Nu mă masturbez niciodată și încerc în mod conștient să nu mă gândesc la sex. Erecția anterioară a fost un noroc temporar. A rămas tăcut aproape un minut, după care a adăugat: Îmi pare rău, Nicole, dar n-o să meargă.

Am rămas culcați alături, în tăcere, preț de câteva minute. Mă îmbrăcam și mă pregăteam să plec, când am observat că Michael avea respirația ritmică ce precede somnul. Mi-am amintit, deodată, din ceea ce citisem, că bărbații cu impotență psihică au adesea erecții în timpul somnului și în mintea mea a încolțit altă idee nebunească. M-am întins lângă el și am așteptat până am fost sigură că dormea.

La început, l-am mângâiat foarte ușor. Am fost încântată că a reacționat repede. După un timp, am mărit ușor intensitatea masajului, dar am fost extrem de atentă să nu-l trezesc. Când a fost în mod clar pregătit, m-am suit pe el. Îmi mai trebuiau doar câteva clipe ca să realizez actul sexual, când l-am zgâlțâit prea brutal și s-a trezit. Am încercat să continuu, dar în graba mea probabil l-am lovit, căci a scos un țipăt și m-a privit cu ochi sălbatici, uluiți. În câteva secunde, erecția i-a dispărut.

M-am rostogolit pe spate și am oftat adânc. Eram teribil de dezamăgită. Michael mă tot întreba ceva, dar eram prea îndurerată ca să-i răspund. Ochii mi se umpluseră în lacrimi. M-am îmbrăcat în grabă, l-am sărutat ușor pe frunte și am ieșit împleticindu-mă pe coridor. Am rămas acolo cinci minute, înainte de a avea tăria să mă întorc la Richard.

Soțul meu lucra. Stătea în genunchi lângă Pozzo, din *Așteptându-l pe Godot*. Micul robot era în mijlocul uneia dintre lungile sale digresiuni despre inutilitatea tuturor lucrurilor. Richard m-a ignorat la început. Apoi, după ce l-a redus la tăcere pe Pozzo, s-a întors spre mine.

— Crezi că ți-a ajuns? m-a întrebat sarcastic.

— Tot n-a mers, am răspuns deprimată. Cred că…

— Nu-mi veni cu rahatul ăsta! a strigat Richard, brusc furios. Nu-s chiar *atât* de prost. Te aștepți să cred c-ai petrecut *două ore* goală cu el și nu s-a întâmplat nimic? Știu cum sunteți voi, femeile. Crezi că…

Nu țin minte ce a mai spus. Îmi amintesc, în schimb, groaza ce m-a cuprins când a venit spre mine, cu ochii plini de mânie. Am crezut c-o să mă lovească și m-am încordat Lacrimile m-au podidit și au început să mi se rostogolească pe obraji. Richard m-a numit în fel și chip, mi-a spus lucruri oribile și chiar a avut un acces de rasism. Își

ieșise din minți. Când a ridicat furios brațul, am țâșnit din cameră și am luat-o la fugă pe coridor, către scările ce duceau în New York. A fost cât pe aici s-o lovesc pe micuța Katie, care se trezise din cauza strigătelor și stătea năucă în ușa camerei.

În Rama era lumină. M-am plimbat aproape o oră, plângând cu intermitențe. Eram furioasă pe Richard, însă eram foarte supărată și pe mine. În mânia lui, Richard îmi spusese că sunt obsedată de ideea mea și că era doar „un pretext inteligent" pentru o relație intimă cu Michael, astfel încât să pot fi „regina stupului". Nu răspunsesem la nici una dintre acuzații. Exista, oare, vreun sâmbure de adevăr în ele? Interesul meu viu pentru proiect să fi conținut, în parte, dorința de a face sex cu Michael?

Mi-am spus că motivația mea fusese întru totul corespunzătoare, indiferent ce însemna asta, dar că, privitor la întreaga afacere, fusesem incredibil de proastă din capul locului. Trebuia să fi știut, mai ales eu, că ceea ce propuneam era imposibil. După ce văzusem prima reacție a lui Richard (și a lui Michael, de altminteri), trebuia să fi abandonat imediat ideea. Poate că sunt încăpățânată, chiar obsedată de ideea de a le asigura urmașilor noștri maximum de variație genetică, dar știu în mod sigur că n-am născocit toată treaba doar ca să pot face sex cu Michael.

Când m-am întors, în camera noastră era întuneric. M-am schimbat în pijama și m-am trântit, frântă de oboseală, pe salteaua mea. După câteva secunde, Richard s-a întors spre mine, m-a îmbrățișat cu sălbăticie și mi-a spus:

— Nicole, iubita mea, îmi pare tare, tare rău. Te rog să mă ierți.

De atunci nu i-am mai auzit glasul. E plecat de șase zile. În noaptea aceea am dormit bușteau, fără să știu că Richard și-a strâns lucrurile și mi-a lăsat un bilet. Dimineața, la ora 7, a sunat o alarmă. Era un mesaj care apărea pe ecranul negru. El spunea: „PENTRU NICOLE DES JARDINS, PERSONAL — când vrei să citești, apasă K". Copiii nu se treziseră încă, așa că am apăsat tasta K de pe tastatură. Biletul spunea:

„Scumpa mea Nicole, asta-i cea mai dificilă scrisoare pe care am scris-o în viața mea. Vă părăsesc temporar pe tine și familia. Ştiu că acest lucru vă va crea greutăți considerabile ție, lui Michael și fetelor însă, crede-mă, e singura cale. După noaptea trecută, mi-a devenit clar că nu există altă soluție. Iubita mea, te iubesc din toată inima și știu, atunci când creierul mi-e stăpân pe toate emoțiile, că ceea ce încerci tu să faci este spre binele familiei noastre. Mă simt cumplit pentru acuzațiile pe care ți le-am adus noaptea trecută. Mă simt și mai rău că te-am numit cum te-am numit, mai ales pentru epitetele rasiste și pentru folosirea frecventă a cuvântului «târfă». Sper să mă poți ierta, deși nu sunt sigur că eu mă pot ierta, și că vei ține minte dragostea

mea, iar nu mânia nebunească, scăpată din frâu.

Gelozia este un lucru cumplit. «Își bate joc de carnea cu care se hrănește», spune o zicală veche. Te consumă complet, este total irațională și absolut epuizantă. Cei mai minunați oameni din lume nu sunt decât animale orbite de mânie, atunci când sunt prinși în chinurile geloziei.

Nicole, iubito, nu ți-am spus tot adevărul despre sfârșitul căsniciei mele cu Sarah. Luni de zile, am bănuit că se vedea cu alți bărbați în nopțile pe care le petrecea în Londra. Au existat o mulțime de semne grăitoare — interesul rărit față de sex, hainele noi pe care nu le purta niciodată cu mine, fascinația bruscă față de noi poziții sau practici sexuale, diferite apeluri telefonice în care la celălalt capăt al firului nu era nimeni — , dar o iubeam atât de nebunește și eram atât de sigur că, dacă-i ceream socoteală, căsnicia noastră avea să se sfârșească, încât n-am făcut nimic, până când am turbat de gelozie.

De fapt, în timp ce stăteam în patul meu din Cambridge și mi-o imaginam pe Sarah făcând sex cu alt bărbat, gelozia mea a devenit atât de puternică, încât n-am putut să adorm până nu mi-am imaginat-o moartă. În noaptea aceea, când m-a sunat doamna Sinclair și am știut că nu mai puteam să pretind că Sarah mi-era credincioasă, am plecat la Londra cu intenția de a-i ucide, atât pe soția mea, cât și pe amantul ei.

Din fericire nu aveam nici o armă, iar mânia stârnită de faptul că-i vedeam împreună m-a făcut să uit de cuțitul pe care-l pusesem în buzunarul pardesiului. Însă cu siguranță i-aș fi omorât, dacă încăierarea n-ar fi trezit vecinii și dacă n-aș fi fost împiedicat.

Poate că te întrebi ce legătură au toate astea cu tine. Vezi tu, dragostea mea, fiecare om dezvoltă în viață șabloane de comportament definitive. Şablonul meu de gelozie nebună era deja prezent când te-am cunoscut. În timpul celor două ocazii când te-ai dus să ai relații intime cu Michael, n-am putut să nu-mi aduc aminte de Sarah. *Ştiu* că tu nu ești Sarah și că *nu* mă înșeli, totuși emoțiile mele au revenit sub aceeași formă nebunească. Într-un sens foarte ciudat, din cauză că ideea că mă înșeli este absolut imposibil de conceput, mă simt mai rău, *mai* înspăimântat când ești cu Michael decât atunci când Sarah era cu Hugo Sinclair sau cu altul dintre prietenii ei.

Sper ca măcar o parte din toate astea să aibă logică. Plec, pentru că nu-mi pot controla gelozia, cu toate că știu că-i irațională. Nu vreau să ajung ca țața, să-mi înec amarul în băutură și să distrug viețile tuturor celor din jurul meu. Simt că vei înțelege această concepție, într-un fel sau altul, și prefer să te scutesc de purtarea mea urâtă în timpul procesului acesta.

Sper să mă întorc curând, în afară de cazul în care, în explorările

mele, voi întâlni pericole neprevăzute, dar nu știu cu precizie când. Am nevoie de o perioadă de vindecare, astfel încât să pot fi din nou un membru de bază al familiei. Spune-le fetelor că am plecat într-o călătorie. Fii bună mai ales cu Katie — ei îi va fi cel mai dor de mine. Te iubesc, Nicole. Ştiu că-ți va fi greu să înțelegi de ce plec, dar încearcă, te rog.

Richard”

13 MAI 2205

Azi am petrecut cinci ore sus, în New York, căutându-l pe Richard. M-am dus la puțuri, la ambele rețele, în cele trei piațete. Am zgâlțâit grilajul de la adăpostul octopăianjenilor și am coborât pentru scurt timp în ținutul aviarilor. Pretutindeni, l-am strigat pe nume. Îmi amintesc că Richard m-a găsit acum cinci ani datorită balizei pe care o plasase pe robotul său shakespearean, prințul Hal. Azi mi-ar fi fost de folos o asemenea baliză.

Nicăieri nici urmă de Richard. Cred că a părăsit insula. Este un înotător excelent — putea să ajungă ușor la Semicilindrul Nordic, dar cum rămâne cu creaturile stranii care populează Oceanul Cilindric? L-au lăsat să treacă?

Întoarce-te, Richard. Mi-e dor de tine. Te iubesc.

Este evident că se gândea de câteva zile la plecare. Adusese la zi și pusese la punct catalogul nostru de interacțiuni cu ramanii, pentru a le face cât mai ușoare cu putință pentru Michael și pentru mine. Luase cea mai mare dintre ranițele noastre, precum și pe cel mai bun prieten al său, MB, dar îi lăsase pe roboții Beckett.

De la plecarea lui, mesele noastre sunt îngrozitoare. Katie e aproape mereu bosumflată. Vrea să știe când se întoarce tati al ei și de ce întârzie așa mult. Michael și Simone își îndură amărăciunea în tăcere. Legătura lor continuă să se adâncească — par capabili să se aline foarte bine reciproc. În ceea ce mă privește, am încercat să-i acord mai multă atenție lui Katie, dar nu-l pot înlocui pe mult iubitul ei tătic.

Nopțile sunt cumplite. Nu dorm. Trec în revistă iar și iar relațiile mele cu Richard din ultimele două luni și-mi retrăiesc toate greșelile. Scrisoarea lui dinaintea plecării a fost revelatoare. Nu m-aș fi gândit niciodată că dificultățile lui anterioare cu Sarah aveau să aibă chiar și cel mai mic impact asupra căsniciei cu mine, dar acum știu ce voia să spună cu șabloanele.

Există șabloane în viața mea emoțională. Moartea mamei, când aveam doar zece ani, m-a învățat groaza abandonării. Teama de a pierde o relație strânsă a făcut ca intimitatea și încrederea să fie pentru mine lucruri greu de realizat. De la moartea mamei i-am pierdut pe Genevieve, pe tata, iar acum, cel puțin temporar, pe

Richard. De fiecare dată când șablonul se repetă, toate himerele trecutului sunt reactivate. Acum două nopți, când am plâns până am adormit, mi-am dat seama că-mi era dor nu numai de Richard, ci și de mama, de Genevieve și de minunatul meu tată. Am simțit din nou toate acele pierderi. Așa că înțeleg cum faptul că am fost cu Michael i-a putut declanșa lui Richard amintirile dureroase legate de Sarah.

Procesul învățării nu se oprește niciodată. Iată-mă pe mine, am patruzeci și unu de ani și descopăr încă o fațetă a adevărului despre relațiile umane. E clar că l-am rănit profund pe Richard. Nu contează că nu există nici o bază logică în îngrijorarea lui și că faptul că m-am culcat cu Michael ar fi putut duce la o răcire a afecțiunii mele față de el. Logica nu se aplică aici. Ceea ce contează sunt percepția și simțirea.

Uitasem cât de devastatoare poate fi singurătatea. Eu și Richard am fost cinci ani împreună. N-o fi avut el toate calitățile lui Făt-Frumos visat de mine, dar a fost un tovarăș minunat și este, fără îndoială, cea mai inteligentă ființă umană pe care am cunoscut-o vreodată. Ar fi o tragedie incomensurabilă dacă nu s-ar mai întoarce. Mă doare când mă gândesc, chiar și pentru o clipă, că s-ar putea să-l fi văzut pentru ultima dată.

Noaptea, când mă simt foarte singură, adesea citesc poezie. Baudelaire și Eliot sunt preferații mei încă din vremea studenției, dar în ultimele câteva seri am găsit alinare în poemele Benitei Garcia.

Cât a fost cadet la Academia Spațială din Colorado, pasiunea ei sălbatică pentru viață i-a adus multă durere. S-a aruncat în studiile de astronautică și în brațele bărbaților din jur cu același elan. Când a fost chemată înaintea comitetului disciplinar al cadeților fără nici o altă vinovăție în afara sexualității neinhibate, Benita și-a dat seama cât de schizofrenici sunt bărbații când e vorba de sex.

Majoritatea criticilor literari îi preferă primul volum de versuri, *Visurile unei fete mexicane,* care a făcut-o cunoscută pe când era încă adolescentă, prin comparație cu volumul de poezii mai înțelepte, dar mai puțin lirice pe care l-a publicat în ultimul an la Academie.

Acum, când Richard a plecat și mintea mea încă se mai chinuie să înțeleagă ce s-a întâmplat cu adevărat în aceste ultime luni, cele care găsesc ecou în inima mea sunt poeziile pline de frământări și întrebări scrise de Benita spre sfârșitul adolescenței. Drumul ei spre viața de adult a fost foarte dificil. Deși opera ei a rămas bogată în imagini, n-a mai fost Pollyanna care se plimba printre ruinele de la Uxmal. În seara asta, am citit de mai multe ori o poezie scrisă în universitate care îmi place deosebit de mult.

Rochiile mele îmi înviorează camera Precum florile deșertul după ploaie. Tu vii la noapte, iubirea mea cea nouă, Dar ce față a mea dorești să vezi? Palidele pasteluri pentru cărți sunt bune, Albastrul și

verdele mă fac, pentru o seară, Prietenă, sau chiar soție, să fiu. Dar dacă în mintea ta este sexul, Atunci roșul sau negrul și ochii întunecați Devin târfa care trebuie să fiu.

Visurile mele din copilărie nu erau așa, Prințul meu venea pentru un sărut numai, Apoi mă ducea departe de durere. Nu pot eu oare să-l mai văd o dată? Măștile mă jignesc, studentule, Îmi port rochia fără prea multă bucurie. Prețul pe care-l plătesc ca să te țin de mână Îmi scade valoarea, după cum ai plănuit.

9

14 DECEMBRIE 2205

Cred că ar trebui să sărbătoresc, însă simt că am câștigat o victorie a la Pirus. În sfârșit, port în pântece copilul lui Michael. Dar cu ce preț! Încă nu știm nimic de Richard și cred că mi l-am înstrăinat și pe Michael.

Michael și cu mine ne-am asumat, separat, responsabilitatea pentru plecarea lui Richard. Mi-am rezolvat cât am putut de bine vinovăția, dându-mi seama că, pentru a putea fi o mamă care să însemne ceva pentru fete, va trebui să nu mă mai gândesc la asta. De cealaltă parte, Michael a reacționat la gestul lui Richard și la propria-i vinovăție dedicându-se devotamentului religios. Citește din Biblie de cel puțin două ori pe zi. Se roagă înainte și după fiecare masă și deseori preferă să nu ia parte la activitățile familiei, ca să poată să „comunice" cu Dumnezeu, În prezent, cuvântul „căință" este foarte important în vocabularul lui.

A atras-o și pe Simone în renăscutul lui zel creștinesc. Protestele mele slabe sunt pur și simplu ignorate. Ei îi place la nebunie povestea lui Iisus, deși nu poate să aibă decât cea mai vagă idee despre ce este vorba de fapt. Mai ales minunile o fascinează. Asemeni majorității copiilor nu-i este deloc greu să-și ignore neîncrederea. Mintea ei nu întreabă niciodată „cum?", când Iisus merge pe apă sau când transformă apa în vin.

Comentariile mele nu sunt întru totul cinstite. Probabil că sunt geloasă pe relația dintre Michael și Simone. Fiind mama ei, ar trebui să fiu încântată că sunt atât de compatibili. Cel puțin ei se au unul pe altul. Oricât am încerca, eu și sărmana Katie rămânem incapabile de a stabili o relație atât de profundă.

Problema constă, în parte, în faptul că atât Katie cât și eu suntem extrem de încăpățânate. Deși are doar doi ani și jumătate, vrea deja să-mi controleze viața. Iată un exemplu simplu — setul de activități planificate pentru o zi. Nimeni altcineva nu m-a combătut vreodată în mod serios, nici măcar Richard. Michael și Simone sunt întotdeauna de acord cu ceea ce propun eu — atâta timp cât există și destul timp neplanificat.

Dar cu Katie e altă poveste. Dacă planific o plimbare în New York înainte de lecția de abecedar, ea vrea să schimbe ordinea. Dacă planific pui pentru cină, ea vrea carne de porc sau de vacă. Începem practic fiecare dimineață cu o ceartă legată de activitățile din ziua respectivă. Când nu-i plac deciziile mele, Katie se îmbufnează sau plânge după „tati". Mă doare realmente când îl strigă pe Richard.

Michael spune că ar trebui să țin cont de dorințele ei. Susține că

este doar o fază de creștere. Dar când îi atrag atenția că nici Genevieve, nici Simone n-au fost precum Katie, zâmbește și strânge din umeri.

Michael și cu mine nu avem întotdeauna aceleași păreri în privința metodelor pe care trebuie să le aplice un părinte. Am avut mai multe discuții interesante asupra vieții de familie în circumstanțele noastre bizare. Spre sfârșitul uneia dintre conversații, m-a cam scos din pepeni afirmația lui că aș fi „prea exigentă" cu fețele, drept care m-am hotărât să aduc în discuție subiectul religiei. L-am întrebat de ce-i atât de important pentru el ca Simone să învețe detaliile precise ale vieții lui Iisus.

— Cineva trebuie să ducă tradiția mai departe, mi-a spus.

— Așadar ești convins că va exista o tradiție de dus mai departe când n-o să zburăm veșnic, în voia sorții, prin spațiu și o să murim unul câte unul într-o singurătate îngrozitoare?

— Cred că Dumnezeu are un plan pentru toate ființele umane.

— Dar care-i planul Lui pentru noi?

— Nu știu. Tot așa cum nici miliardele de oameni care au rămas pe Pământ nu știu care este planul Lui pentru ei. Viața înseamnă căutarea planului Lui.

Am clătinat din cap și Michael a continuat:

— Nicole, pentru noi ar trebui să fie mai ușor. Noi avem mult mai puține lucruri care să ne distragă și de aceea nu avem nici o scuză să nu rămânem aproape de Dumnezeu. De aceea, preocupările mele anterioare legate de mâncare și de istoria artei sunt atât de greu de iertat. În Rama, ființele omenești trebuie să facă un efort major să-și umple timpul cu altceva decât rugăciuni și devoțiune.

Recunosc că, din când în când, certitudinea lui mă supără. În situația noastră actuală, viața lui Iisus pare să nu fie deloc mai relevantă decât a lui Atilla sau a oricărei alte făpturi omenești care a trăit vreodată pe planeta aceea îndepărtată aflată la o distanță de doi ani-lumină. Noi nu mai facem parte din rasa umană. Fie suntem condamnați, fie suntem începutul a ceea ce va fi, practic, o specie nouă. Oare Iisus a murit și pentru păcatele noastre, ale tuturor celor care nu vom mai revedea Pământul?

Dacă Michael n-ar fi fost catolic și educat de la naștere în favoarea procreării, nu l-aș fi convins niciodată să conceapă un copil. Avea o sută de motive pentru care nu era bine s-o facă. Dar în final, poate din cauză că-i tulburam devoțiunile nocturne cu încercările mele insistente de a-l convinge, a consimțit: m-a avertizat că era extrem de probabil ca „treaba să nu meargă" și că „nu își va asuma nici o responsabilitate" pentru frustrarea mea.

Ne-a luat trei luni să producem un embrion. În timpul primelor două cicluri de ovulație, n-am fost în stare să-l excit. Am încercat

umor, masaj, muzică, mâncare — tot ce se menționa în articolele despre impotență. Vinovăția și încordarea lui erau mereu mai puternice decât ardoarea mea. Soluția a fost, în cele din urmă, fantezia. Când într-o noapte i-am sugerat să-și închipuie pe durata întregii afaceri că eu eram soția lui, Kathleen, a fost în stare în sfârșit să mențină o erecție. Mintea este într-adevăr o creație minunată.

Chiar și cu ajutorul fanteziei, a face dragoste cu Michael n-a fost o sarcină ușoară. În primul rând, și probabil că nu-i frumos din partea mea să spun asta, pregătirile lui sunt suficiente pentru a face o femeie obișnuită să-i piară cheful. Chiar înainte de a-și scoate hainele, închină întotdeauna o rugăciune lui Dumnezeu. Pentru ce se roagă? Ar fi fascinant de știut răspunsul.

Ludovic al VII-lea al Franței, primul soț al lui Alienor de Aquitania, fusese călugăr și a devenit rege doar printr-un accident istoric. În romanul tatălui meu despre Alienor există un lung monolog interior în care ea se plânge de chinul de a face dragoste înconjurată de solemnitate, pietate și de postavul aspru al călugărilor cistercieni. Ea tânjea în dormitor după veselie, râs, vorbe obscene și pasiune destrăbălată. Înțeleg de ce a divorțat de Ludovic și s-a măritat cu Henric Plantagenet.

Așadar acum sunt gravidă cu băiatul (sper) care va aduce variație genetică urmașilor noștri. A fost o adevărată bătălie și aproape sigur n-a meritat. Din cauza dorinței mele de a avea un copil de la Michael, Richard a plecat, iar Michael, cel puțin deocamdată, nu mai e prietenul apropiat și tovarășul din primul nostru an în Rama. Pentru reușita mea, am plătit. Acum trebuie să sper că această navă spațială are într-adevăr o destinație.

1 MARTIE 2206

Azi-dimineață am repetat testul parțial de genom, ca să verific rezultatele inițiale. Nu există nici o îndoială. Băiatul nostru încă nenăscut are în mod hotărât sindromul Whittingham. Din fericire nu mai există alt defect identificabil, dar Whittingham este și așa destul de rău.

După micul dejun, când am rămas singuri câteva clipe, i-am arătat datele lui Michael. La început n-a înțeles ce spuneam, dar când am folosit cuvântul „retardat” a reacționat imediat. Mi-am dat seama că se gândea la un copil care avea să fie tot timpul incapabil să-și poarte singur de grijă. Îngrijorarea i s-a atenuat doar parțial, când i-am explicat că sindromul Whittingham este doar incapacitatea de a învăța, un simplu eșec al procesului electrochimic din creier de a se derula așa cum trebuie.

Săptămâna trecută, când am făcut primul test parțial de genom, am bănuit sindromul Whittingham dar, întrucât rezultatele conțin o

posibilă ambiguitate, nu i-am spus nimic lui Michael. Înainte de a extrage a doua mostră de lichid amniotic, am vrut să revăd ce se știa despre boala în cauză. Din păcate, enciclopedia mea medicală prescurtată nu conținea suficiente date ca să mă satisfacă.

În după-amiaza asta, în timp ce Katie dormea, eu și Michael am rugat-o pe Simone să meargă în camera copiilor pentru o oră, o oră și ceva. Îngerașul nostru perfect s-a conformat imediat. Michael era mult mai calm decât dimineață. A recunoscut că la început fusese devastat de veștile cu privire la Benjy (vrea ca pe copil să-l cheme Benjamin Ryan O'Toole, ca pe bunicul lui). Se pare că citirea cărții lui Iov a jucat un rol major, în sensul că l-a ajutat să-și recapete optimismul.

I-am explicat că dezvoltarea mintală a lui Benjy avea să fie înceată și anevoioasă. Totuși, s-a liniștit când l-am informat că mulți suferinzi de sindromul Whittingham au ajuns, după douăzeci de ani de învățătură, la cunoștințele echivalente vârstei de doisprezece ani. L-am asigurat pe Michael că boala nu are manifestări fizice, ca în cazul sindromului Down, și că, întrucât Whittingham este o caracteristică regresivă blocată, este puțin probabil ca vreun posibil urmaș să fie afectat înainte de a treia generație, cel mai devreme.

— Există vreun mod de a ști care dintre noi are sindromul în genele lui? m-a întrebat Michael spre sfârșitul discuției.

— Nu, i-am răspuns. Dereglarea este foarte greu de izolat, deoarece se pare că apare din mai multe gene diferite imperfecte. Diagnosticarea este simplă doar dacă sindromul este activ. Nici chiar pe Pământ încercările de a-i identifica pe purtători n-au avut succes.

Am început să-i povestesc că, din 2068, aproape că nu existaseră cazuri nici în Africa, nici în Asia. Era o dereglare fundamental caucaziană, cu cea mai mare incidență în Irlanda. Am hotărât că Michael avea să intre destul de curând în posesia acestor informații (toate sunt cuprinse în articolul principal din enciclopedia medicală, pe care îl citește acum) și n-am vrut să-l fac să se simtă și mai rău decât se simțea deja.

— Există vreun tratament? m-a întrebat. Am clătinat din cap.

— Nici unul pentru noi. În ultimul deceniu, au existat unele indicii conform cărora contramăsurile genetice ar putea avea efect dacă sunt folosite în al doilea trimestru al sarcinii. Totuși, procedura e complicată, chiar și pe Pământ, și ar putea avea ca rezultat pierderea fetusului.

Ar fi fost momentul perfect ca Michael să pronunțe cuvântul „avort”. N-a făcut-o. Convingerile lui religioase sunt atât de ferme și de neclintit încât sunt sigură că nici măcar nu s-a gândit la asta. Pentru el avortul este un lucru rău prin definiție, în Rama și pe Pământ. M-am pomenit întrebându-mă dacă există vreo situație în care s-ar fi gândit la avort. Ce se întâmpla dacă pruncul avea

sindromul Down și mai era și orb? Sau dacă avea probleme congenitale multiple care garantau o moarte timpurie?

Dacă ar fi fost Richard aici, am fi avut o discuție logică despre avantajele și dezavantajele avortului. El ar fi creat una dintre faimoasele lui liste Ben Franklin, cu argumentele pro și contra înșirate separat pe cele două margini ale ecranului mare. Eu aș fi adăugat motivele de ordin emoțional (pe care Richard le-ar fi omis din lista lui inițială) în defavoarea avortului și până la urmă aproape sigur am fi căzut cu toții de acord să-l aducem pe Benjy în Rama. Ar fi fost o decizie rațională luată în comun.

Vreau să am acest copil. Dar mai vreau și ca Michael să-și reafirme angajamentul ca tată al lui. O discuție despre posibilitatea avortului ar fi smuls acest angajament reînnoit. Oarba acceptare a regulilor lui Dumnezeu, ale Bisericii sau ale oricăror dogme construite poate face ca, uneori, unui individ să-i fie ușor să-și retragă sprijinul pentru o decizie. Sper că Michael nu-i genul ăsta de persoană.

10

30 AUGUST 2206

Benjy s-a născut mai devreme. În ciuda repetatelor mele asigurări că va arăta perfect sănătos, Michael a părut ușurat când, acum trei zile, băiatul s-a născut fără nici o anomalie fizică. A fost încă o naștere ușoară. În timpul travaliului și a nașterii, Simone a fost surprinzător de utilă. Pentru o fată care n-a împlinit încă șase ani, este extrem de matură.

Şi Benjy are ochii albaștri, însă nu atât de deschiși ca ai lui Katie, și nu cred că vor rămâne albaștri. Are pielea cafeniu deschis, doar o idee mai închisă ca a lui Katie, dar mai deschisă la culoare decât a mea și a lui Simone. La naștere cântărea trei kilograme și jumătate și era lung de cincizeci și doi de centimetri.

Lumea noastră rămâne neschimbată. Nu prea vorbim despre asta, însă toți, cu excepția lui Katie, am renunțat să sperăm că Richard se va întoarce vreodată. Ne îndreptăm din nou către iarna ramană, cu nopțile lungi și zilele mai scurte. Periodic, Michael sau eu mergem la suprafață și căutăm vreun semn de la Richard, dar este un ritual mecanic. În realitate, nu ne așteptăm să găsim ceva. Au trecut șaisprezece luni de când a plecat.

Acum eu și Michael calculăm pe rând traiectoria noastră cu ajutorul programului de determinare a orbitei, proiectat de Richard. În ciuda faptului că Richard ne lăsase instrucțiuni explicite, ne-au trebuit câteva săptămâni ca să ne dăm seama cum se folosește. O dată pe săptămână reverificăm că ne îndreptăm tot în direcția lui Sirius, fără să avem în cale nici un alt sistem stelar.

În ciuda prezenței lui Benjy, se pare că am mai mult timp pentru mine decât am avut vreodată. Citesc cu lăcomie și mi s-a reaprins fascinația pentru cele două eroine care mi-au dominat mintea și imaginația de adolescentă. De ce m-au atras întotdeauna atât de mult Ioana d'Arc și Alienor de Aquitania? Pentru că nu numai că ambele au manifestat tărie și spirit de independență, dar și pentru că au reușit într-o lume dominată de bărbați, bazându-se în ultimă instanță pe propriile lor puteri.

Am fost o adolescentă foarte singuratică. Împrejurimile lui Beauvois erau magnifice și dragostea tatălui se revărsa asupra mea, dar mi-am petrecut practic întreaga adolescență singură. În fundul minții eram mereu îngrozită că moartea sau căsătoria aveau să mi-l ia pe scumpul meu tată. Voiam să mă izolez, mai mult pentru a evita durerea care ar fi survenit dacă aș fi fost despărțită de tata. Ioana și Alienor erau modele perfecte. Chiar și astăzi găsesc liniște, citind despre viețile lor. Nici una n-a permis lumii din jurul ei să definească

ce era cu adevărat important în viață.

Starea de sănătate a tuturor continuă să fie bună. Primăvara asta, mai mult ca să-mi fac de lucru, decât pentru altceva, am introdus în fiecare din noi sondele biometrice rămase și am monitorizat datele timp de câteva săptămâni. Procesul de monitorizare mi-a reamintit de zilele misiunii Newton — chiar au trecut mai mult de șase ani de când noi doisprezece am părăsit Pământul ca să mergem spre rendez-vousul cu Rama?

Oricum, pe Katie a fascinat-o biometria. A stat lângă mine cât timp i-am scanat pe Simone și Michael și a pus sute de întrebări despre datele de pe afișaje. A înțeles într-o clipă cum funcționa sistemul și ce însemnau rândurile de avertizare. Michael a spus că este extraordinar de inteligentă. Ca tatăl ei. Lui Katie îi este încă cumplit de dor de Richard.

Deși Michael vorbește adesea despre faptul că se simte moșneag, are o formă excelentă pentru un bărbat de șaizeci și patru de ani. Are mare grijă să fie suficient de activ din punct de vedere fizic, pentru ca să poată avea grijă de copii și, de la începutul sarcinii mele, face jogging de două ori pe săptămână. Ce concept amuzant! Am urmat cu fidelitate calendarul terestru, cu toate că aici, în Rama, nu are absolut nici un înțeles. Alaltăseară, Simone a întrebat despre zile, luni și ani. În timp ce Michael îi explica mișcarea de rotație a Pământului, anotimpurile anului și orbita pe care se deplasează Pământul în jurul Soarelui, am avut dintr-o dată imaginea unui superb apus de soare în Utah pe care-l privisem cu Genevieve în călătoria noastră în vestul Americii. Cum să-i explici un apus de soare cuiva care n-a văzut soarele?

Calendarul ne reamintește ceea ce suntem. Dacă vom ajunge vreodată pe o planetă, cu zile și nopți adevărate în locul celor artificiale din Rama, mai mult ca sigur vom abandona calendarul terestru. Însă deocamdată, sărbătorile, trecerea lunilor și mai ales zilele de naștere ne amintesc că rădăcinile noastre sunt pe frumoasa planetă pe care nici măcar n-o mai putem găsi cu cel mai bun telescop raman. Benjy e acum gata să sugă. Capacitățile lui mintale n-or fi cele mai bune, dar în mod sigur n-are nici o problemă când e vorba să mă anunțe că e flămând. De comun acord, Michael și cu mine nu le-am spus încă lui Simone și Katie despre boala fratelui lor. La vârsta lor nu te poți aștepta să înțeleagă că el are nevoie de atenție atât ca prunc, dar și mai târziu când va începe să meargă și apoi când va deveni un băiețel.

13 MARTIE 2207

Azi Katie a împlinit patru ani. Acum două săptămâni, când am întrebat-o ce-și dorește de ziua ei, n-a ezitat o clipă.

— Vreau să se întoarcă tati, mi-a spus.

Este o fetiță solitară, izolată. Învață extrem de repede și este în mod hotărât cel mai cu toane dintre copiii mei. Şi Richard era extrem de schimbător. Uneori era atât de înflăcărat și exuberant încât nu se putea abține, de regulă atunci când experimenta pentru prima dată ceva palpitant. Dar stările lui depresive erau ieșite din comun. Uneori trecea o săptămână sau mai mult fără ca să râdă sau măcar să zâmbească. Katie i-a moștenit talentul la matematică. Ştie deja să adune, să scadă, să înmulțească și să împartă — cel puțin cu numere mici. Simone, care în mod sigur nu-i greoaie la minte, pare că are talentele distribuite mai egal.

Şi e mai interesată, în general, de un domeniu larg de subiecte. Cu siguranță însă Katie o bate la matematică.

În cei aproape doi ani de la plecarea lui Richard, am încercat fără succes să-l înlocuiesc în inima lui Katie. Adevărul e că eu și Katie nu ne potrivim. Ca mamă și fiică, personalitățile noastre nu sunt compatibile. Individualismul și sălbăticia pe care le iubeam la Richard, sunt amenințătoare la Katie. În ciuda bunelor mele intenții, întotdeauna sfârșim prin a ne certa.

Firește, n-am putut să-l aducem pe Richard de ziua lui Katie. Dar Michael și cu mine am încercat din răsputeri să-i oferim cadouri interesante. Cu toate că nici unul dintre noi nu-i foarte priceput la electronică, am reușit să creăm un joc video (a fost nevoie de multe interacțiuni cu ramanii, ca să facem rost de componentele corespunzătoare și am lucrat multe nopți împreună ca să facem ceva pe care probabil că Richard l-ar fi terminat într-o zi), numit „Rătăcit în Rama”. L-am făcut foarte simplu pentru că, totuși, Katie are doar patru ani. După ce s-a jucat două ore, a epuizat toate opțiunile și a descoperit cum să ajungă acasă în adăpostul nostru din orice punct de pornire din Rama.

Cea mai mare surpriză pentru noi a venit în seara asta, când am întrebat-o ce vrea să facă în seara aniversării ei (asta a devenit pentru noi o tradiție în Rama).

— Vreau să merg în adăpostul aviarilor, a răspuns cu un licăr strengăresc în ochi.

Am încercat s-o facem să renunțe, atrăgându-i atenția că distanța dintre trepte e mai mare decât înălțimea ei. Drept răspuns, Katie s-a dus la scara de frânghie care atârna la marginea camerei copiilor și ne-a arătat că poate s-o urce. Michael a zâmbit, spunând;

— Unele lucruri le-a moștenit de la mama ei.

— Te rog, mami, a zis Katie cu glăsciorul ei precoce, orice altceva este foarte plictisitor. Vreau să mă uit cu ochii mei la paznicul rezervorului, de la numai câțiva metri.

Deși am avut unele presimțiri, m-am dus cu ea la adăpostul aviar

și i-am spus să aștepte sus până fixam scara de frânghie. La primul palier, vizavi de paznicul rezervorului, m-am oprit o clipă și m-am uitat peste prăpastie la mecanismul în perpetuă mișcare care păzea intrarea în tunelul orizontal. Întotdeauna ești aici? m-am întrebat. În tot acest timp ai fost vreodată înlocuit sau reparat?

— Ești gata, mami? m-a strigat fiica mea de sus. Înainte să apuc să-i ies în întâmpinare, Katie cobora deja scara. Când am prins-o din urmă pe a doua treaptă, m-am uitat urât la ea, dar nu m-a băgat în seamă. Era teribil de surescitată.

— Ai văzut, mami? Am reușit singură.

Am felicitat-o, cu toate că eram încă ametită din cauza unei imagini mentale în care o vedeam alunecând de pe scară, izbindu-se de marginea unei trepte și apoi rostogolindu-se în adâncul fără fund al puțului. Am continuat să coborâm, eu ajutând-o de dedesubt, până am ajuns la primul palier și perechea de tunele orizontale. Dincolo de puț, paznicul rezervorului își continua mișcarea repetată. Katie era extaziată.

— Ce-i dincolo de rezervorul ăla? m-a întrebat. Cine l-a făcut? Ce caută acolo? Chiar ai sărit peste gaura asta?

Ca răspuns la una dintre întrebările ei, m-am întors și am făcut câțiva pași în tunelul din spatele nostru, urmând fasciculul de raze al lanternei și presupunând că fetița mea venea după mine. Câteva clipe mai târziu, când am descoperit că stătea încă pe marginea puțului, am înghețat de spaimă. Am urmărit-o cum a scos din buzunarul rochiei un obiect mic și l-a aruncat peste abis în paznicul rezervorului.

Am țipat la ea, dar era prea târziu. Obiectul a lovit partea din față a rezervorului. Imediat s-a auzit un pocnet puternic ca un foc de armă, și două proiectile de metal au izbit peretele adăpostului la mai puțin de un metru deasupra capului ei.

— Ura! a strigat Katie în timp ce am smucit-o de lângă abis.

Eram furioasă. Fiica mea a început să plângă. Zgomotul din adăpost era asurzitor. Peste câteva secunde s-a oprit brusc din plâns.

— Ai auzit? a întrebat ea.

— Ce? am spus, cu inima încă bătând nebunește.

— Acolo, a arătat peste coridorul vertical în întunericul din spatele paznicului.

Am îndreptat lanterna în direcția respectivă, dar n-am văzut nimic. Am rămas amândouă absolut nemișcate, ținându-ne de mână. Din tunelul din spatele paznicului venea într-adevăr un sunet. Însă era abia perceptibil și n-am putut să-l identific.

— E un aviar, a spus Katie cu convingere. Aud cum bate din aripi. Ura! a strigat din nou, cât a putut de tare.

Sunetul a încetat. Cu toate că am așteptat cincisprezece minute înainte de a ieși din adăpost, n-am mai auzit nimic. Katie le-a spus lui

Michael și lui Simone că auziserăm un aviar. Nu i-am adeverit povestea, dar am preferat să n-o contrazic. Era fericită. Fusese o zi de naștere plină de evenimente.

8 MARTIE 2208

Patrick Erin O'Toole, un copil perfect sănătos în toate privințele, s-a născut ieri la ora 14:15. Mândrul său tată îl ține în brațe chiar în clipa de față, zâmbind, în timp ce degetele îmi zboară pe tastatura notebook-ului meu.

Acum este noapte, târziu; Simone l-a culcat pe Benjy, cum face în fiecare seară la ora 21, apoi s-a dus și ea la culcare. Era foarte obosită. În timpul travaliului meu surprinzător de lung, a avut grijă de Benjy, fără s-o ajute nimeni. De fiecare dată când țipam, Benjy plângea, iar Simone încerca să-l liniștească.

Katie l-a proclamat deja pe Patrick ca fiind fratele ei bebeluș. Gândește foarte logic. Dacă Benjy e al lui Simone, atunci Patrick trebuie să-i aparțină lui Katie. În sfârșit arată un interes față de alt membru al familiei.

Patrick n-a fost planificat, dar atât Michael cât și eu suntem încântați că a apărut în familia noastră. A fost conceput pe la sfârșitul primăverii trecute, probabil în prima lună după ce eu și Michael am început să împărțim noaptea dormitorul lui. A fost ideea mea să dormim împreună, deși sunt convinsă că și Michael se gândise la asta.

În noaptea în care s-au împlinit exact doi ani de la plecarea lui Richard, n-am putut deloc să dorm. Mă simțeam singură, ca de obicei. Am încercat să mă imaginez dormind singură tot restul nopților mele și am devenit foarte deprimată. Chiar după miezul nopții, m-am dus în camera lui Michael.

De data asta, de la început, eu și Michael am fost relaxați și degajați unul cu celălalt Cred că amândoi eram pregătiți. După nașterea lui Benjy, Michael m-a ajutat din plin să am grijă de copii. În acea perioadă a lăsat-o mai moale cu activitățile lui religioase și a devenit disponibil pentru toți, inclusiv pentru mine. Până la urmă, compatibilitatea noastră naturală s-a impus din nou. Nu ne-a mai rămas decât să recunoaștem că Richard n-o să se mai întoarcă niciodată.

Confortabil, ăsta-i cel mai bun mod de a descrie relația mea cu Michael. Cu Henry, a fost extaz. Cu Richard a fost pasiune, freamăt, o goană nebună ca în *montagne russe,* în viață și în pat. Michael mă liniștește. Dormim ținându-ne de mână, simbolul perfect pentru relația noastră.

Am făcut unele concesii. La răstimpuri, chiar mă rog, pentru că asta îl face pe Michael fericit. În ceea ce-l privește, a devenit mai tolerant față de expunerea copiilor la idei și sisteme de valori din

afara catolicismului. Am căzut de acord că ceea ce căutăm noi este armonie și consecvență în creșterea copiilor.

Acum suntem șase, o singură familie de făpturi omenești, mai aproape de multe alte stele decât de planeta și steaua obârșiei noastre. Tot nu știm dacă acest uriaș cilindru, care străbate spațiul ca fulgerul, merge realmente undeva. Uneori, pare că nu contează. Ne-am creat lumea noastră, aici în Rama și, cu toate că este limitată, cred că suntem fericiți.

11

30 IANUARIE 2209

Uitasem cum e să-ți alerge prin corp adrenalina. În ultimele treizeci de ore, viața noastră calmă și placidă din Rama a fost complet distrusă.

Totul a început cu două vise. Ieri dimineață, chiar înainte de a mă deștepta, am avut un vis extraordinar de precis despre Richard. De fapt, Richard nu era în visul meu; adică n-a apărut împreună cu Michael, Simone, Katie și cu mine. Însă chipul îi era inserat în colțul stânga-sus al ecranului din vis, în timp ce noi patru eram prinși într-o activitate normală, cotidiană. Îmi striga întruna numele. Strigătul era atât de puternic încât îl mai auzeam și când m-am trezit.

Tocmai începusem să-i spun lui Michael despre vis, când Katie a apărut în prag, în pijama. Tremura și era speriată.

— Ce-i, iubito? am întrebat-o, așteptând-o cu brațele deschise.

A venit la mine și m-a îmbrățișat strâns.

— Tati, a zis ea. Azi noapte mă striga în vis.

M-a trecut un fior pe șira spinării, iar Michael s-a ridicat în capul oaselor pe saltea. Am liniștit-o pe Katie, vorbindu-i, dar coincidența mă speria. Să fi auzit discuția mea cu Michael? Imposibil. O văzusem atunci când intrase în camera noastră.

După ce Katie s-a întors în camera ei să-și schimbe hainele, i-am spus lui Michael că nu puteam să ignor cele două vise. Deseori discutasem cu el despre ocazionalele mele puteri de mediu. Cu toate că în general nesocotește ideea de percepție extrasenzorială, întotdeauna a recunoscut că-i este imposibil să afirme categoric că visele și viziunile mele nu prevestesc viitorul.

— Trebuie să mă duc sus și să-l caut pe Richard, i-am spus după micul dejun.

Michael se așteptase să fac un astfel de efort și era pregătit să aibă grijă de copii. Însă în Rama era întuneric. Amândoi am fost de acord că era mai bine să aștept până seara, când în lumea navei spațiale, deasupra adăpostului nostru, avea să fie lumină.

Am dormit mult după-amiază, astfel încât să am energie pentru o căutare minuțioasă. Am avut un somn agitat și am visat că eram în pericol. Înainte de a pleca, m-am asigurat că în calculatorul portabil aveam stocat un desen, reprezentându-l pe Richard, executat cu o acuratețe rezonabilă. Voiam să arăt ce caut oricărui aviar pe care s-ar fi putut să-l întâlnesc.

După ce i-am sărutat pe copii și le-am spus noapte bună, m-am îndreptat direct spre adăpostul aviarilor. N-am fost chiar atât de surprinsă când am descoperit că paznicul rezervorului plecase. Cu ani

în urmă, când fusesem invitată pentru prima dată în adăpost de către unul dintre aviarii rezidenți, paznicul nu fusese de asemenea prezent. Să fi însemnat asta că, într-un fel, eram din nou invitată? Şi ce legătură aveau toate astea cu visul meu? Inima îmi bătea nebunește în timp ce am trecut pe lângă incinta cu cisterna de apă și m-am afundat în tunelul vegheat, de regulă, de paznicul acum absent.

N-am auzit nici un sunet. Am mers aproape un kilometru până să ajung la o intrare înaltă pe dreapta. M-am uitat cu grijă după colț. În cameră era întuneric, ca pretutindeni în adăpostul aviar cu excepția coridorului vertical. Am aprins lanterna. Camera avea cel mult cincisprezece metri lungime, însă era extrem de înaltă. Pe peretele opus ușii se aflau stive de cutii ovale pentru depozitare. Lumina lanternei mi-a arătat că stivele ajungeau până la tavanul înalt care se afla probabil sub una dintre piețele New York-ului.

Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama care era destinația încăperii. Fiecare cutie de depozitare avea mărimea și forma unui pepene-mană. Firește, mi-am zis, aici era păstrată provizia de hrană. Nu-i de mirare că nu voiau să lase pe nimeni să intre.

După ce am verificat că toate cutiile erau goale, am pornit înapoi către puț. Apoi, dintr-o presimțire, am schimbat direcția, am trecut de incinta-depozit și am mers mai departe în tunel. Trebuie să ducă undeva, am gândit eu logic, altfel ar fi sfârșit la odaia pepenilor.

După încă o jumătate de kilometru, tunelul a început să se lărgească treptat, până s-a deschis într-o sală mare, circulară, cu plafon înalt. În mijlocul ei se afla o structură spațioasă în formă de dom. În jurul pereților existau douăzeci de firide adânci, tăiate în pereți la distanțe egale. Nu era nici o lumină în afară de fasciculul lanternei mele, așa că mi-au trebuit câteva minute ca să integrez sala, cu construcția boltită din mijloc, într-un tablou general.

Am ocolit-o, examinând firidele pe rând. Majoritatea erau goale. Într-una am găsit trei paznici de rezervor identici, aranjați frumos în ordine de bătaie lângă peretele din fund. Impulsul inițial a fost să mă feresc de ei, dar nu era nevoie. Toți erau inactivi.

Firida de departe cea mai interesantă era cea din mijlocul sălii, aflată exact diametral opus față de intrarea în tunel. Sistematizată cu grijă, avea tăiate în pereți cincisprezece rafturi groase, câte cinci pe cele două laturi și alte cinci pe peretele opus intrării. Rafturile laterale purtau obiecte perfect ordonate. Rafturile de pe peretele îndepărtat aveau fiecare cinci cavități rotunde scobite pe lungimea lor.

Conținutul cavităților, împărțite la rândul lor în secțiuni, ca feliile unui tort, era fascinant. Câte o secțiune din fiecare cavitate conținea o substanță foarte fină, semănând cu cenușa. Altă secțiune conținea unul, două sau trei inele, fie roșu-vișiniu, fie aurii, pe care le-am recunoscut imediat datorită faptului că erau identice cu cele pe care le

văzuserăm la gâtul prietenului nostru aviar de catifea cenușie. Restul obiectelor din cavități nu părea să aibă un model anume — de fapt, unele cavități nu conțineau nimic în afară de cenușă și inele.

În cele din urmă, m-am întors și m-am apropiat de structura în formă de dom. Ușa ei din față se afla în dreptul firidei centrale. Am examinat-o cu lanterna. Pe suprafața rectangulară era sculptat un desen complicat alcătuit din patru panouri, sub forma unor cvadrante. Pe cvadrantul din stânga-sus se afla un aviar, iar pe cel alăturat, din dreapta, un pepene-mană. Cele două cvadrante inferioare conțineau imagini necunoscute. Pe cel din stânga era sculptată o creatură dungată, articulată, care alerga pe șase picioare. Ultimul panou, cel din dreapta-jos, înfățișa o cutie mare umplută cu o plasă foarte subțire sau țesătură de chingi încrucișate.

După o oarecare ezitare, am deschis ușa. A fost cât pe aici să înnebunesc de spaimă, când o alarmă puternică, asemănătoare unui claxon, a străpuns liniștea. Am rămas în ușă, fără să mă mișc, în timp ce alarma a răsunat aproape un minut. Nu m-am mișcat nici când s-a oprit. Încercam să aud dacă cineva (sau ceva) răspundea la zgomot.

Nici un sunet n-a tulburat tăcerea. După câteva minute, am început să examinez interiorul construcției. Un cub transparent, cu latura de aproximativ doi metri și jumătate, ocupa mijlocul singurei incinte. Pereții cubului erau pătați cu picățele, fapt care-mi îngreuna vederea, totuși am reușit să observ că cei zece centimetri de la bază erau ocupați de un material fin, închis la culoare. Restul încăperii din jurul cubului avea modele geometrice pe pereți, pe podea și pe tavan. Una dintre fețele cubului avea o intrare îngustă care permitea accesul în interiorul său.

Am intrat. Materialul negru și pufos părea să fie cenușă, dar consistența ei diferea de a substanței similare pe care o găsisem în cavitățile din firidă. Am plimbat raza lanternei în jurul interiorului. Aproape de centru se afla un obiect parțial îngropat în cenușă. M-am dus într-acolo, l-am ridicat, l-am scuturat bine și am simțit că-mi vine să leșin. Era MB.

Robotul lui Richard era considerabil avariat. Exteriorul era înnegrit, micuțul panou de comandă i se topise de tot și nu mai funcționa. L-am dus la buze și l-am sărutat. În mintea mea îl vedeam recitând unul dintre sonetele lui Shakespeare, în timp ce Richard asculta cu o bucurie nestăpânită.

Era evident că fusese incendiat. Oare și Richard fusese prins în infernul din cub? Am scormonit cu grijă cenușa, dar n-am găsit nici un os. Totuși, m-am întrebat, ce anume arsese și produsese toată cenușa aceea. Şi, în primul rând, ce căutase MB în cub?

Eram convinsă că Richard se afla undeva în adăpostul aviarilor, așa că am petrecut alte opt ore urcând și coborând ieșiturile ce țineau

loc de trepte și explorând tunelele. Am vizitat toate locurile în care mai fusesem în timpul scurtului meu sejur de demult și chiar am descoperit încăperi noi a căror destinație era necunoscută. Dar nici urmă de Richard; de fapt, nu exista nici un fel de semn de viață. Conștientă că scurta zi ramană era aproape pe sfârșite și că cei patru copii aveau să se scoale în curând, m-am retras în cele din urmă, obosită și demoralizată, spre căminul meu raman.

Când am ajuns, atât trapa cât și grilajul de la adăpost erau deschise. Deși eram destul de sigură că le închisesem pe amândouă înainte de plecare, nu-mi aminteam exact gesturile făcute atunci. Până la urmă mi-am spus că probabil fusesem prea emoționată la vremea respectivă și uitasem să închid totul. Tocmai începusem să cobor, când l-am auzit pe Michael strigându-mă din spate.

M-am întors. Michael se apropia pe aleea dinspre est. Se mișca repede, lucru neobișnuit la el, și-l ducea în brațe pe Patrick.

— Bine că ai venit, a spus gâfâind, în timp ce urcam spre el. Începusem să-mi fac griji…

S-a oprit brusc, s-a uitat fix la mine o clipă, apoi a privit repede în jur.

— Unde-i Katie? a întrebat el neliniștit.

— Cum adică unde-i Katie? am făcut, expresia feței lui făcându-mă să intru în panică.

— Nu-i cu tine?

Când am clătinat din cap și i-am spus că n-o văzusem, a izbucnit în lacrimi. M-am grăbit să-l liniștesc pe micul Patrick care se speriase de hohotele sale și începuse și el să plângă.

— Oh, Nicole, îmi pare tare, tare rău! a spus Michael. Patrick avea o noapte agitată, așa că l-am luat în camera mea. Apoi pe Benjy l-a apucat durerea de stomac și Simone și cu mine a trebuit să-l îngrijim vreo două ore. Am adormit cu toții, în timp ce Katie era singură în camera copiilor. Cu două ore în urmă, când ne-am trezit, dispăruse.

Niciodată nu-l mai văzusem pe Michael atât de distrus. Am încercat să-l liniștesc, i-am spus că probabil Katie se juca pur și simplu undeva în vecinătate (și când o vom găsi, mă gândeam eu, îi voi da o lecție să mă țină minte), dar m-a contrazis.

— Nu, nu, nu-i nicăieri prin preajmă. Am căutat-o mai bine de o oră.

Michael, Patrick și cu mine am coborât să vedem ce fac Simone și Benjy. Simone ne-a informat că sora ei, Katie, fusese teribil de dezamăgită când plecasem să-l caut singură pe Richard.

— Sperase c-o vei lua cu tine, mi-a spus cu seninătate.

— De ce nu mi-ai zis asta aseară? am întrebat-o pe fiica mea de opt ani.

— Nu mi s-a părut atât de important. În plus, nu mi-a trecut o clipă prin minte c-o să încerce să-l găsească singură pe tati.

Şi eu și Michael eram epuizați, dar unul dintre noi trebuia s-o caute pe Katie. Eu eram alegerea corectă. M-am spălat pe față, am comandat ramanilor micul dejun pentru toată lumea, și am povestit pe scurt ce făcusem în adăpostul aviarilor. Simone și Michael l-au întors încet, pe toate părțile, pe înnegritul MB. Îmi dădeam seama că și ei se întrebau ce se întâmplase cu Richard.

— Katie spunea că tati s-a dus să-i găsească pe octopăianjeni, a comentat Simone, chiar înainte să plec. Spunea că-i mai palpitant în lumea lor.

Eram îngrozită, în timp ce-mi târam picioarele prin piața din fața adăpostului octopăianjenilor. La un moment dat, luminile s-au stins și în Rama s-a făcut din nou noapte.

— Grozav, am bombănit, nimic nu-i mai interesant decât să încerci să găsești pe întuneric un copil pierdut.

Atât copertina adăpostului octopăianjenilor cât și perechea de grilaje de protecție erau deschise. Mi-a stat inima. Am știut instinctiv că fata mea coborâse în adăpostul lor și că, în ciuda spaimei, eram pe cale s-o urmez. Mai întâi m-am lăsat în genunchi și am strigat-o de două ori în întunericul de sub mine. I-am auzit numele repetat de ecou prin tunele. Mi-am încordat auzul în așteptarea unui răspuns, dar nu s-a auzit nici un sunet. Totuși n-am auzit nici perii târșâite însoțite de un țiuit de înaltă frecvență.

Am coborât rampa spre grota cea mare cu cele patru tunele în fața cărora eu și Richard numărasem cândva „Ala, bala, portocala”. A fost greu, dar mi-am impus să intru în tunelul în care mai fusesem cu Richard. După câțiva pași, m-am oprit, am pornit înapoi și am intrat în tunelul alăturat Şi acest al doilea tunel ducea spre coridorul în pantă cu piroanele ieșite în afară, însă în drum trecea pe lângă camera pe care eu și Richard o numeam „muzeul” octopăianjenilor. Îmi aminteam cu claritate groaza pe care o simțisem cu nouă ani mai devreme, când îl găsisem acolo pe Takagishi, împăiat ca un trofeu de vânătoare.

Aveam un motiv să doresc să vizitez muzeul octopăianjenilor, nu neapărat legat de căutarea lui Katie. Dacă Richard fusese omorât de octopăianjeni (cum se pare că fusese Takagishi — deși încă nu sunt convinsă că n-a murit de infarct) sau dacă ei îi găsiseră cadavrul altundeva în Rama, atunci probabil că avea să fie tot acolo. Ar fi o minciună să spun că nu-mi era frică să-mi văd soțul împăiat de un specialist extraterestru, totuși, mai presus de toate, voiam să știu *ce* s-a întâmplat cu el. Mai ales după visul pe care-l avusesem.

Când am ajuns la intrarea muzeului, am inspirat adânc. Am intrat pe ușă și am cotit încet la stânga. Luminile s-au aprins de îndată ce am

trecut pragul dar, din fericire, Takagishi nu mă privea direct în față. Fusese mutat mai încolo. De fapt, în anii care trecuseră, întregul muzeu fusese rearanjat. Toate replicile bioților care ocupau cea mai mare parte a locului, atunci când Richard și cu mine îl vizitaserăm în grabă, fuseseră înlăturate. Cele două „exponate", dacă se puteau numi așa, erau acum aviarii și ființele omenești.

Expoziția aviarilor era mai aproape de ușă. Trei exemplare atârnau din tavan cu aripile întinse. Unul din ele era pasărea de catifea cenușie pe care eu și Richard o văzuserăm chiar înainte să moară. În expoziția aviarilor existau și alte obiecte interesante, chiar și fotografii, dar ochii îmi erau atrași de expoziția în mijlocul căreia se afla Takagishi.

Am oftat de ușurare când mi-am dat seama că Richard nu era acolo. Exista însă mica noastră șalupă, cea cu care Richard, Michael și cu mine traversaserăm Oceanul Cilindric. Era pe podea, chiar lângă Takagishi. Se mai aflau acolo și alte articole ce fuseseră recuperate în urma picnicurilor noastre și a altor activități desfășurate în New York, dar centrul expoziției îl constituia un set de imagini înrămate, înșirate pe peretele din fund și pe cei laterali.

Din celălalt capăt al încăperii nu-mi prea dădeam seama ce conțineau ele. M-am apropiat și am icnit. Erau fotografii prinse în rame dreptunghiulare, din care multe arătau viața din *interiorul* adăpostului nostru. Fotografii cu noi toți, inclusiv copiii, care ne arătau mâncând, dormind, chiar mergând la baie. Mă simțeam ametită, în timp ce mă uitam. Suntem urmăriți în propria noastră casă, mi-am zis și am simțit un fior de gheață teribil.

Pe peretele lateral exista o colecție aparte de imagini, care m-a îngrozit și m-a rușinat. Pe Pământ ar fi candidat pentru un muzeu erotic. Imaginile mă arătau făcând dragoste cu Richard în mai multe poziții diferite. Mai era și o fotografie de-a mea cu Michael, dar mai puțin clară, pentru că, în noaptea aceea, în dormitorul nostru fusese întuneric.

Imaginile de sub fotografiile sexuale erau făcute la nașterea copiilor. Am văzut toate nașterile, inclusiv a lui Patrick, confirmând faptul că trasul cu ochiul continua.

Alăturarea imaginilor sexuale și ale nașterilor dădea de „înțeles că octopăianjenii (sau ramanii) înțeleseseră foarte bine procesul nostru de reproducere.

Fotografiile m-au absorbit total și le-am privit vreo cincisprezece minute. În cele din urmă, concentrarea mi-a fost întreruptă de un zgomot foarte puternic făcut de perii ce se târau pe metal și care venea din direcția ușii muzeului. Am fost absolut îngrozită. Am rămas pe loc nemișcată, înlemnită și m-am uitat disperată în jur. Nu exista nici o altă ușă.

După câteva secunde, Katie a năvălit pe ușă.

— *Mami!* a strigat când m-a văzut.

A traversat muzeul, mai să-l răstoarne pe Takagishi, și mi-a sărit în brațe.

— Oh, mami! a spus, sărutându-mă și îmbrățișându-mă, dezlănțuită. Ştiam c-o să vii.

Am închis ochii și mi-am îmbrățișat cu toată puterea copilul regăsit. Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji. Am liniștit-o pe Katie, spunându-i:

— E în regulă, iubito, totul e bine.

Când mi-am șters ochii și i-am deschis, un octopăianjen stătea în ușa muzeului. Pe moment nu se mișca, ca și cum urmărea regăsirea dintre mamă și fiică. Am rămas încremenită, străbătută de un val de emoții, alternând de la bucurie la groază paralizantă.

Katie mi-a simțit spaima.

— Nu-ți face griji, a privit peste umăr la octopăianjen. Nu-ți face nimic. Vrea doar să se uite. De multe ori a fost aproape de mine.

Concentrația mea de adrenalină ajunsese la un nivel ridicat. Octopăianjenul continua să stea în picioare (sau să șadă, sau ce-or fi făcând octozii când nu se mișcă) în ușă. Capul lui mare și negru era aproape sferic, pe corpul care, aproape de podea, se diviza în opt tentacule cu dungi negre și aurii. Pe mijlocul capului avea două indentații paralele, simetrice față de o axă invizibilă, de sus până jos. Între ele, centrată cu precizie și cam la un metru de sol, se afla o structură uimitoare, ca o lentilă pătrată cu latura de zece centimetri, care era o combinație gelatinoasă de linii sub formă de grilă și o substanță fluidă alb-negru. În timp ce octopăianjenul se uita la noi, lentila pulsa.

Între cele două indentații existau și alte organe fixate în corp atât deasupra, cât și dedesubtul lentilei, dar n-am avut timp să le studiez. Octopăianjenul a înaintat spre noi, în cameră și, în ciuda asigurărilor lui Katie, spaima mi-a revenit. Sunetul ca de perii provenea de la niște accesorii asemănătoare unor cili, aflate în partea inferioară a tentaculelor. Țiuitul de înaltă frecvență emana dintr-un orificiu mic din partea dreaptă inferioară a capului.

Preț de mai multe secunde, frica mi-a paralizat procesul gândirii. În timp ce creatura se apropia, reacția mea naturală de a fugi a preluat comanda. Din nefericire, în situația dată, era inutilă. Nu aveam unde să fug.

Octopăianjenul nu s-a oprit decât la cinci metri de noi. O împinsesem pe Katie lângă perete și stăteam în fața ei. Am ridicat mâna. Din nou misterioasa lentilă a vibrat. Dintr-o dată, mi-a venit o idee. Am băgat mâna în costumul de zbor și am scos calculatorul. Cu degete tremurătoare (octopăianjenul ridicase o pereche de tentacule în

fața lentilei sale — mă întreb, retrospectiv, dacă a crezut că aveam să scot o armă), am adus imaginea lui Richard pe monitor și am îndreptat-o spre octopăianjen.

Când n-am mai făcut nici o altă mișcare, creatura și-a retras încet spre podea cele două tentacule de protecție. S-a uitat la monitor aproape un minut, apoi, spre marea mea uimire, o undă purpuriu-aprins i-a înconjurat complet capul, pornind din muchia indentației. Câteva secunde mai târziu, purpuriul a fost urmat de un curcubeu roșu, albastru și verde, fiecare bandă având altă grosime, care ieșea din aceeași indentație și, după ce i-a înconjurat capul, s-a retras în indentația paralelă, descriind aproape trei sute șaizeci de grade.

Katie și cu mine priveam uluite. Octopăianjenul a ridicat un tentacul, a arătat monitorul și a repetat unda lată, purpurie. După câteva clipe, ca și înainte, a apărut un curcubeu identic cu primul.

— Vorbește cu noi, mami, mi-a șoptit Katie.

— Cred că ai dreptate, i-am răspuns, dar habar n-am ce spune.

După ce a așteptat un timp care a părut o veșnicie, octopăianjenul a început să se retragă cu spatele spre ușă, făcându-ne semn cu tentaculele întinse să-l urmăm. Nu mai existau benzi de culoare. Katie și cu mine ne-am luat de mână și l-am urmat cu precauție. Ea a început să se uite în jur și, pentru prima dată, a observat fotografiile.

— Uite, mami, au poze cu familia noastră.

Am făcut-o să tacă și i-am spus să fie atentă la octopăianjen. Acesta a intrat cu spatele în tunel și s-a îndreptat spre coridorul vertical cu piroane și apoi spre adâncuri. Aceea era portița de scăpare care ne trebuia. Am luat-o pe Katie în brațe, i-am spus să se țină strâns și am rupt-o la fugă prin tunel cu toată viteza. Tălpile mele abia au atins podeaua, până m-am văzut sus pe rampă și apoi în New York.

Michael a fost cuprins de fericire când a văzut-o pe Katie teafără, dar a fost foarte îngrijorat (cum sunt și eu) de faptul că în pereții și tavanele camerelor în care locuim se află videocamere. Nici n-am certat-o prea tare pe Katie că o ștersese de una singură — eram foarte fericită că totuși o găsisem. Katie i-a spus lui Simone că avusese o „aventură fantastică” și că octopăianjenul era „drăguț”. Așa este lumea copiilor.

4 FEBRUARIE 2209

Doamne, ce bucurie! L-am găsit pe Richard! E în viață! Însă doar atât, căci este în comă profundă și are febră mare, totuși trăiește.

Katie și Simone l-au găsit azi dimineață, zăcând pe pământ, la nici cincizeci de metri de intrarea în adăpostul nostru. Toate trei plănuiserăm să jucăm fotbal în piață și eram gata de plecare când Michael m-a chemat înapoi pentru ceva. Le-am spus fetelor să mă aștepte în zona de lângă intrarea în adăpost. Când, câteva minute mai

târziu, amândouă au început să țipe, am crezut că s-a întâmplat ceva cumplit. Am pornit la fugă pe scări în sus și imediat am văzut în depărtare trupul lui Richard, aflat în comă.

La început m-am temut că era mort. Medicul din mine a intrat imediat în acțiune, verificându-i semnele vitale. Fetele erau aplecate asupra mea în timp ce îl examinam, mai ales Katie. Repeta întruna:

— Tati e viu? Oh, mami, fă-l bine pe tati!

O dată ce am avut confirmarea că Richard era în comă, Michael și Simone m-au ajutat să-l car pe scări. I-am introdus în organism un set de sonde biometrice și de atunci monitorizez datele.

I-am scos hainele și l-am verificat din cap până în vârful picioarelor. Are niște zgârieturi și julituri pe care nu le-am mai văzut, dar era de așteptat după atâta timp. Numărul celulelor din sânge este ciudat de apropiat de normal — m-aș fi așteptat la anomalii în privința celulelor albe, dată fiind temperatura lui de aproape patruzeci de grade.

Am mai avut o surpriză, când i-am examinat în amănunțime îmbrăcămintea. În buzunarul de la haină i-am găsit pe roboții shakespeareani, prințul Hal și Falstaff, care dispăruseră acum nouă ani în lumea ciudată de sub coridorul cu piroane, în ceea ce credeam noi că era adăpostul păianjenilor. Probabil că Richard i-a convins cumva pe octozi să-i înapoieze tovarășii de joacă.

Sunt șapte ore de când stau aici, lângă el. Azi dimineață au fost și alți membri ai familiei, dar, de o oră, eu și Richard suntem singuri. Ochii mei au stat lipiți de fața lui minute în șir, mâinile mele au rătăcit pe gâtul, umerii și spatele lui. Atingându-l, zeci de amintiri mă năpădeau și de mai multe ori ochii mi s-au umplut de lacrimi. N-aș fi crezut că-l voi mai vedea sau atinge. Oh, Richard, bine ai venit acasă! Bine ai venit acasă la soția și la familia ta!

12

13 APRILIE 2209

Am avut o zi incredibilă. Chiar după prânz, în timp ce stăteam lângă Richard și-i verificam ca de obicei datele biometrice, Katie m-a întrebat dacă putea să se joace cu prințul Hal și cu Falstaff.

— Firește, i-am spus fără să mă gândesc.

Eram sigură că roboțeii nu funcționau și, la drept vorbind, voiam să iasă din cameră ca să pot încerca altă tehnică de a-l scoate pe Richard din comă.

N-am mai văzut o comă care să semene măcar pe departe cu a sa. În majoritatea timpului ține ochii deschiși și, din când în când, par că urmăresc un obiect din câmpul lui vizual. Nu există însă alte semne de viață sau conștiență. Nici un mușchi nu i se mișcă. Am folosit o diversitate de stimuli, unii mecanici, cei mai mulți chimici, pentru a încerca să-l trezesc din starea de comă. Nici unul n-a avut efect. De asta eram atât de nepregătită pentru ce s-a întâmplat azi.

La vreo zece minute după plecarea lui Katie, am auzit un amestec foarte ciudat de sunete venind din camera copiilor. M-am ridicat de lângă Richard și am ieșit în coridor.

Înainte de a ajunge la copii, zgomotul straniu a luat forma unui discurs sacadat, cu un ritm foarte aparte.

— Salut, a spus o voce dogită. Suntem pașnici. Iată-l pe bărbatul tău.

Vocea venea dinspre prințul Hal, care stătea în mijlocul camerei când am intrat eu. Copiii erau pe podea în jurul lui, oarecum șovăitori, cu excepția lui Katie. Ea era clar emoționată. I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Tocmai mă jucam cu butoanele, când, dintr-o dată, a început să vorbească, mi-a explicat.

Nici o mișcare nu însoțea cuvintele prințului Hal. Ciudat, m-am gândit, amintindu-mi că Richard se mândrea cu faptul că întotdeauna roboții lui se mișcau și vorbeau în același timp. „Nu Richard a făcut asta”, mi-a spus un glas din minte, dar inițial am respins ideea. M-am așezat pe podea, lângă copii.

— Salut. Suntem pașnici. Iată-l pe bărbatul tău, a repetat prințul Hal, după câteva secunde.

De data asta m-a străbătut o senzație cumplită. Fetele râdeau încă, dar s-au oprit repede când au văzut expresia ciudată de pe fața mea. Benjy a venit de-a bușilea lângă mine și mi-a apucat mâna.

Stăteam cu toții pe podea cu spatele la ușă. Dintr-o dată am avut senzația că înapoia mea se afla cineva. M-am întors și l-am văzut pe Richard în ușă. Am icnit și am sărit în sus, chiar în clipa când el a

căzut și și-a pierdut cunoștința.

Copiii au țipat și au început să plângă. După ce l-am examinat repede pe Richard, am încercat să-i liniștesc. Michael era sus, în New York, făcându-și plimbarea de după-amiază, așa că l-am îngrijit pe Richard pe podea, în afara camerei copiilor, mai bine de o oră. În acel timp m-am uitat foarte atentă la el. Era exact așa cum îl lăsasem în dormitor, mai devreme. Nu exista nici un semn evident că, între timp, fusese treaz treizeci sau patruzeci de secunde.

Când Michael s-a întors, m-a ajutat să-l transport în dormitor. Am discutat mai mult de o oră despre motivele pentru care Richard își revenise atât de brusc. Mai târziu, am citit și am recitit toate articolele despre comă din cărțile mele de medicină. Sunt convinsă că la originea comei lui Richard se afla un amestec de probleme fizice și psihice. După părerea mea, sunetul acelei voci ciudate a indus în el o traumă care, temporar, a fost mai puternică decât factorii ce au produs coma.

Dar de ce a recidivat atât de repede? Răspunsul este mai dificil. Poate că-și epuizase puțina energie mergând pe hol. Nu aveam cum să știu cu adevărat De fapt, nu aveam răspunsuri la majoritatea întrebărilor despre ce s-a întâmplat azi, inclusiv la cea pe care o repetă Katie — cine sunt cei pașnici?

1 MAI 2209

Consemnez că în această zi Richard Colin Wakefield și-a recunoscut familia și a rostit primele cuvinte. Timp de aproape o săptămână, s-a agitat pentru acest moment, inițial dând semne de recunoaștere cu fața și cu ochii, apoi mișcându-și buzele pentru a forma cuvinte. Azi dimineață mi-a zâmbit și aproape că mi-a rostit numele, dar primul lui cuvânt adevărat a fost „Katie”, rostit azi după-amiază, după ce iubita lui fiică l-a îmbrățișat cu putere, ca de obicei.

În familie există un sentiment de euforie, mai ales printre fete. Ele sărbătoresc întoarcerea tatălui lor. Le-am spus în mod repetat, lui Simone și Katie, că refacerea lui va fi aproape sigur lungă și dureroasă, dar cred că sunt prea mici ca să înțeleagă ce înseamnă asta.

Sunt o femeie foarte fericită. Mi-a fost imposibil să-mi rețin lacrimile când, chiar înainte de cină, Richard mi-a șoptit clar la ureche „Nicole”. Deși îmi dau seama că soțul meu nu-i nici pe departe refăcut, acum am certitudinea că până la urmă își va reveni și asta îmi umple inima de bucurie.

18 AUGUST 2209

Încet dar sigur, starea lui Richard continuă să se îmbunătățească. Acum doarme doar douăsprezece ore pe zi, poate să meargă un kilometru fără să obosească și, ocazional, este în stare să se

concentreze asupra unei probleme, dacă este deosebit de interesantă. Încă n-a început să interacționeze cu ramanii prin intermediul tastaturii și al ecranului. Totuși l-a demontat pe prințul Hal și a încercat fără succes să determine ce a produs vocea ciudată din camera copiilor.

Recunoaște primul că nu-i el însuși. Când poate vorbi despre asta, spune că este „în ceață, ca într-un vis, dar nu foarte clar." Au trecut mai mult de trei luni de când și-a recăpătat cunoștința, dar încă nu-și amintește prea multe despre ce s-a întâmplat cu el după ce ne-a părăsit. Crede că a fost în comă de vreun an. Părerea lui se bazează mai mult pe sentimente vagi decât pe un fapt anume.

Susține că a trăit în adăpostul aviarilor timp de câteva luni și că a asistat la o incinerare spectaculoasă. Nu poate furniza alte detalii. De asemenea, a afirmat de două ori că a găsit principalul oraș al octopăianjenilor, în timp ce explora Semicilindrul Sudic, dar cum ceea ce-și *poate* aminti se schimba de la zi la zi, e greu să-i dai prea multă crezare memoriei.

I-am înlocuit deja de două ori setul de sonde biometrice și am înregistrări foarte lungi ale tuturor parametrilor săi critici. Graficele îi sunt normale, cu excepția a două zone — activitatea mentală și temperatura. Undele cerebrale zilnice sfidează orice descriere. În enciclopedia mea medicală nu există nimic care să-mi permită să interpretez o pereche din aceste diagrame, darămite întregul set. Uneori, nivelul activității lui cerebrale atinge mărimi astronomice; alteori, activitatea pare total oprită. Măsurătorile electrochimice sunt la fel de ciudate. Hipotalamusul îi este practic inactiv — asta ar putea explica de ce stă atât de prost cu memoria.

Şi temperatura corpului e ciudată. De două luni e stabilă și are valoarea de 37,8 grade Celsius, mai mare cu opt zecimi de grad decât temperatura „normală" a unui om mediu. I-am verificat toate fișele medicale anterioare zborului; pe Pământ, temperatura lui „normală" era constantă și avea valoarea de 36,9 grade Celsius. Nu-mi explic de ce persistă această temperatură ridicată. Este aproape ca și cum corpul lui și vreun agent patogen sunt în echilibru stabil, nici unul neputând să-l supună pe celălalt. Însă ce agent patogen ar putea fi acesta care se sustrage tuturor încercărilor mele de a-l identifica?

Copiii sunt dezamăgiți de comportamentul lui apatic. Probabil că pe durata absenței lui l-au ridica întrucâtva la rangul unui mit, dar nu există nici o îndoială că înainte era un bărbat foarte energic. Noul Richard este numai o umbră a omului de altădată. Katie jură că ține minte cum se hârjonea și se juca exuberant cu tati al ei, când avea doi ani (fără îndoială că memoria i-a fost întărită de poveștile pe care i le-am spus eu, Michael și Simone în timp ce Richard era plecat), și deseori este foarte supărată că acum petrece atât de puțin timp cu ea.

Am încercat să-i explic că „tati este încă bolnav”, dar nu cred că explicația mea a înmuiat-o.

Michael mi-a mutat toate lucrurile înapoi în această cameră, la douăzeci și patru de ore după întoarcerea lui Richard. E un om atât de cumsecade! Timp de mai multe săptămâni a trecut prin altă fază, puternic religioasă (cred că, în mintea lui, avea nevoie de iertare pentru unele păcate destul de chinuitoare), dar între timp a lăsat-o mai moale din cauza prea multelor treburi care apasă pe umerii mei. Este minunat cu copiii.

Simone se poartă ca o a doua mamă. Benjy o venerează, iar ea este incredibil de răbdătoare cu el. Deoarece a comentat în câteva rânduri că Benjy e „puțin greoi”, eu și Michael i-am explicat despre sindromul Whittingham. Lui Katie încă nu i-am spus. În clipa de față, Katie trece printr-o perioadă grea. Nici chiar Patrick, care umblă după ea ca un cățeluș, n-o poate înveseli.

Toți știm, chiar și copiii, că suntem urmăriți. Am cercetat cu mare atenție pereții din camera lor, aproape ca și cum ar fi fost un joc, și am găsit în finisajul suprafeței mai multe neregularități minuscule pe care le-am declarat videocamere. Le-am distrus cu uneltele noastre, dar n-am putea spune, cu toată convingerea, că am găsit cu adevărat aparatele de monitorizare. Cel puțin Richard și-a adus aminte de maxima lui preferată, precum că o tehnologie extraterestră avansată nu poate fi distinsă de magie.

Katie a fost cea mai tulburată în privința videocamerelor octopăianjenilor, care stau la pândă. A vorbit deschis și cu iritare de intruziunea lor în „viața ei particulară”. Probabil că are mai multe secrete decât oricare dintre noi. Când Simone i-a spus surorii ei mai mici că, de fapt, lucrul ăsta nu-i important, pentru că, „la urma urmelor, și Dumnezeu ne urmărește tot timpul pe toți”, am asistat la prima ceartă pe teme religioase între surori. Katie a replicat cu „rahat”, un cuvânt destul de urât pentru o fată de șase ani. Faptul că l-a rostit, mi-a reamintit să fiu mai atentă cu propriul meu limbaj.

Luna trecută, l-am dus într-o zi pe Richard la adăpostul aviarilor să vedem dacă locul acela avea să-i reîmprospăteze memoria. De îndată ce ne-am aflat în tunelul din dreapta coridorului vertical, a devenit foarte speriat.

— Întuneric, l-am auzit mormăind. Eu nu văd în întuneric. Dar *ei* văd.

N-a vrut să mai meargă după ce am trecut de apă și de cisternă, așa că l-am adus înapoi în adăpost.

Richard știe că atât Benjy cât și Patrick sunt fiii lui Michael și probabil că bănuiește că eu și Michael am trăit ca soț și soție cât a fost el plecat, dar n-a comentat niciodată acest lucru. Şi eu și Michael suntem pregătiți să-i cerem iertare și să subliniem faptul că n-am fost

amanți (cu excepția conceperii lui Benjy) decât la după doi ani de la plecarea lui. Oricum, în momentul de față, subiectul nu prea pare să-l intereseze pe Richard.

La scurt timp după ce și-a revenit din comă, Richard și cu mine am împărțit vechea noastră saltea conjugală. Ne-am mângâiat mult și am fost foarte prietenoși unul cu altul, dar până acum două săptămâni nici vorbă de sex. De fapt, începusem să cred că sexul era unul dintre lucrurile care i se șterseseră din memorie, atât de pasiv era la sărutările mele provocatoare.

Apoi a venit o noapte când, dintr-o dată, l-am avut lingă mine pe vechiul Richard. Este un șablon care apare și în alte domenii — la răstimpuri, umorul, energia și inteligența de altădată se ivesc pentru o scurtă perioadă de timp. În tot cazul, vechiul Richard a fost pătimaș, amuzant și plin de fantezie. M-am simțit ca în rai. Mi-am amintit niveluri de plăcere de mult înmormântate.

Interesul lui sexual a continuat trei nopți la rând, apoi a dispărut la fel de brusc cum apăruse. La început, am fost dezamăgită (Nu asta-i firea omului? Majoritatea timpului vrem să fie bine. Când este cât poate fi de bine, vrem să dureze veșnic), dar acum am acceptat că și această fațetă a personalității lui trebuie să treacă printr-un proces de vindecare.

Aseară, Richard a determinat pe calculator traiectoria noastră, pentru prima dată de când este iarăși cu noi.

— Păstrăm încă aceeași direcție, ne-a anunțat mândru. Acum suntem la mai puțin de trei ani-lumină de Sirius.

6 IANUARIE 2210

Patruzeci și șase de ani. Părul meu este acum în majoritate cărunt pe părți și în față. Pe Pământ m-aș fi gândit dacă să-l vopsesc sau nu. Aici, în Rama, nu contează.

Sunt prea bătrână ca să fiu gravidă. Ar trebui să-i spun asta fetiței care crește în uterul meu. Am fost absolut uluită când mi-am dat seama că, într-adevăr, eram iarăși însărcinată. Menopauza începuse deja să se instaleze cu bufeurile ei ciudate de căldură, cu momentele de isterie și menstruațiile total imprevizibile. Dar sperma lui Richard a mai făcut un copil, o altă adăugire la această familie pierdută în spațiu.

Este a zecea mea aniversare în Rama. Mi se pare absolut imposibil că mi-am petrecut în acest cilindru uriaș numai o cincime din viață. Am avut oare, cândva, altă viață, pe acea planetă mică aflată la mii de miliarde de kilometri depărtare? Chiar am cunoscut și alți adulți în afară de Richard Wakefield și Michael O'Toole? Oare tatăl meu a fost cu adevărat Pierre des Jardins, renumitul scriitor de romane istorice? Am avut eu, oare, o aventură secretă, de vis, cu Henry, prinț de Wales,

în urma căreia a rezultat prima mea fiică, Genevieve?

Nimic din toate acestea nu pare posibil. Cel puțin nu azi, nu în a patruzeci și șasea mea aniversare. E ciudat. Richard și Michael m-au întrebat, fiecare o dată, despre tatăl lui Genevieve. Încă n-am spus nimănui. Nu-i caraghios? Cu ce ar fi putut schimba asta lucrurile aici, în Rama? Cu nimic. Dar a fost secretul meu (împărtășit numai tatei), încă din momentul conceperii lui Genevieve. Ea era fiica *mea.* Tatăl ei biologic, mi-am spus întotdeauna, nu avea nici o importanță.

Bineînțeles, era o gogoriță. Ha! Iarăși cuvântul ăsta. David Brown îl folosea des. Dumnezeule! Nu m-am mai gândit de ani de zile la ceilalți astronauți ai misiunii Newton. Mă întreb dacă Francesca și prietenii ei au scos milioane din misiune. Sper că Janos și-a primit partea.

Dragul domn Tabori, un bărbat absolut încântător! Hmm! Mă mai întreb cum le-a fost explicată pământenilor fuga lui Rama din atacul nuclear. Ah, da, Nicole, asta-i o aniversare tipică. Un voiaj lung, neorganizat, pe ulița amintirilor.

Francesca era foarte frumoasă. Întotdeauna am fost geloasă pe felul în care știa să se descurce cu oamenii. I-a drogat ea pe Borzov și pe Wilson? Probabil. Nu cred nici o clipă că a intenționat să-l omoare pe Valerii, însă avea o mentalitate cu adevărat perversă. Așa este majoritatea oamenilor cu adevărat ambițioși.

Privind retrospectiv, mă amuză cât de obsedată eram, ca tânără mamă, la cei douăzeci de ani ai mei. Trebuia să reușesc în toate. Ambiția mea era total diferită de a Francescăi. Voiam să arăt lumii că puteam să joc după toate regulile și totuși să înving, exact așa cum făcusem în proba de triplusalt de la Jocurile Olimpice. Ce putea fi mai imposibil pentru o mamă nemăritată decât să fie selecționată ca astronaut? În mod sigur, în acei ani eram plină de mine. A fost un mare noroc pentru mine și pentru Genevieve că tata era acolo.

Bineînțeles că, de fiecare dată când mă uitam la Genevieve, știam că amprenta lui Henry era evidentă. De deasupra buzelor și până la bărbie semăna perfect cu el. Nici nu voiam să neg genetica; pentru mine era foarte important doar să reușesc singură, să-mi dovedesc cel puțin mie că eram o femeie și o mamă grozavă, chiar dacă nu eram potrivită să fiu regină.

Eram prea neagră ca să fiu regina Nicole a Angliei sau măcar Ioana d'Arc în una dintre paradele aniversare franțuzești. Mă întreb câți ani trebuie să mai treacă până când culoarea pielii să nu mai fie o chestiune controversată printre ființele omenești de pe Pământ? Cinci sute de ani?

O mie? Ce spunea americanul acela, William Faulkner? Ceva despre faptul că Zambo (un bărbat pe jumătate negru, pe jumătate mulatru) va fi liber numai atunci când toți vecinii lui se vor trezi

dimineața și vor spune, atât față de ei înșiși cât și față de prietenii lor, că Zambo e liber. Cred că are dreptate. Am văzut că prejudecățile rasiste nu pot fi eradicate prin legislație. Sau măcar prin educație. Călătoria fiecărei persoane prin viață trebuie să aibă un moment de revelație divină, o clipă de trezire adevărată, în care își dă seama, o dată pentru totdeauna, că Zambo și oricare alt individ din lume de care diferă în vreun fel *trebuie* să fie liberi, dacă vrem să supraviețuim.

Acum zece ani, când eram sigură că am să mor pe fundul puțului, m-am întrebat ce momente din viață aș retrăi, dacă mi s-ar oferi posibilitatea. Orele petrecute cu Henry mi-au venit imediat în minte, în ciuda faptului că, mai târziu, el mi-a frânt inima. Chiar și azi aș zbura bucuroasă cu prințul meu. Să cunoști fericirea totală, fie și numai câteva minute sau ore, înseamnă să fii viu. Când te confrunți cu moartea, nu-i atât de important că partenerul din marele tău moment te-a dezamăgit sau te-a trădat imediat după aceea. Important este faptul că trăiești bucuria de moment cu atâta forță încât simți că te-ai ridicat deasupra Pământului.

Acolo, în puț, m-am simțit puțin rușinată de faptul că amintirile mele despre Henry erau la același nivel cu cele despre tata, mama și fiica mea. Dar de atunci mi-am dat seama de faptul că nu sunt unică fiindcă iubesc amintirea acelor ore petrecute cu Henry. Fiecare persoană are evenimente sau momente foarte speciale care sunt numai ale ei și pe care inima le protejează cu zel.

Singura mea prietenă apropiată din studenție, Gabrielle Moreau, a petrecut o noapte cu Genevieve și cu mine la Beauvois, cu un an înainte de lansarea expediției Newton. Nu ne mai văzuserăm de șapte ani și ne-am petrecut aproape toată noaptea vorbind, în principal despre evenimentele emoționale majore din viața noastră. Gabrielle era extrem de fericită. Avea un soț chipeș, sensibil, un bărbat de succes, trei copii superbi, sănătoși și un conac superb în apropiere de Chinon. Dar „cel mai minunat moment” al lui Gabrielle, mi-a mărturisit ea după miezul nopții cu un zâmbet de fetișcană, avusese loc înainte de a-l cunoaște pe soțul ei. Făcuse o puternică pasiune de școlăriță pentru o renumită vedetă de cinema, care s-a întâmplat ca, într-o zi, să se afle în Tours. Gabrielle a reușit cumva să-l întâlnească în camera lui de la hotel și a vorbit cu el între patru ochi aproape o oră. Înainte de a pleca, l-a sărutat pe buze o singură dată. Aceasta era cea mai de preț amintire a ei.

Oh, prințul meu, ieri s-au împlinit zece ani de când te-am văzut pentru ultima dată. Ești fericit? Ești un rege bun? Te gândești vreodată la campioana olimpică de culoare care ți s-a dăruit ție, prima ei dragoste, cu atâta nesăbuită abandonare?

În ziua aceea, pe pârtia de schi, m-ai întrebat indirect de tatăl fiicei mele. Am refuzat să-ți răspund, nedându-mi seama că refuzul

meu însemna că încă nu te iertasem de tot. Dacă ar fi să mă întrebi azi, prințul meu, ți-aș spune bucuroasă. Da, Majestatea Ta, Henry, rege al Angliei, *tu* ești tatăl lui Genevieve des Jardins. Du-te la ea, cunoaște-o, iubește-i copiii. Eu nu pot. Eu sunt la mai mult de cincizeci de mii de miliarde de kilometri depărtare.

13

30 IUNIE 2213

Azi noapte toată lumea era prea emoționată ca să doarmă. În afară de Benjy, binecuvântată fie inima lui, care pur și simplu nu putea să priceapă ce-i spuneam. Simone i-a explicat de multe ori că ne aflăm într-o uriașă navă spațială cilindrică — chiar i-a arătat pe ecranul negru diverse imagini ale lui Rama provenite de la senzorii externi — , dar conceptul continuă să-i scape.

Când ieri a răsunat șuieratul, Richard, Michael și cu mine ne-am uitat unul la altul preț de mai multe secunde. Nu-l mai auzisem de atâta timp. Apoi am început să vorbim toți deodată. Copiii, inclusiv micuța Ellie, erau plini de întrebări și ne simțeau emoția. Ne-am dus sus imediat, toți șapte. Richard și Katie au luat-o la fugă spre ocean, fără să mai aștepte restul familiei. Simone mergea cu Benjy, Michael cu Patrick. Eu o duceam în brațe pe Ellie pentru că piciorușele ei nu se mișcau destul de repede.

Katie deborda de entuziasm când s-a întors în fugă să ne întâmpine.

— Veniți, veniți! a spus, apucând-o pe Simone de mână. Trebuie să vedeți! Culorile sunt fantastice!

Într-adevăr, erau. Arcele curcubeului de lumină porneau de la corn la corn, umplând noaptea ramană cu o reprezentație uluitoare. Benjy se holba spre sud cu gura căscată. După multe secunde, a zâmbit și s-a întors către Simone.

— E fru-mos, a pronunțat el rar, mândru de cuvântul rostit.

— Da, Benjy, este, a răspuns Simone. Foarte frumos.

— Foar-te fru-mos, a repetat Benjy, întorcându-se din nou să se uite la lumini.

Nici unul dintre noi nu a vorbit în timpul spectacolului, însă după ce ne-am întors în adăpost, conversația a durat ore întregi. Firește că cineva trebuia să le explice totul copiilor. Simone era singura născută pe vremea ultimei manevre și fusese doar un copilaș. Richard și-a asumat sarcina explicațiilor. Şuieratul și spectacolul de lumină îi conferiseră energie — aseară a semănat cu el însuși mai mult decât în oricare alt moment de când s-a întors — și a fost atât amuzant cât și plin de informații în timp ce relata tot ce știam despre șuierături, spectacole de lumină și manevre ramane.

— Crezi că octopăianjenii au de gând să se întoarcă în New York? a întrebat Katie cu speranță.

— Nu știu, a răspuns Richard, dar este, categoric, o posibilitate.

Katie și-a petrecut următoarele cincisprezece minute povestind tuturor, pentru a nu știu câta oară, despre întâlnirea noastră de acum

patru ani cu octopăianjenul. Ca de obicei, a înfrumusețat și a exagerat unele detalii, mai ales din partea solitară a poveștii, înainte să mă fi văzut în muzeu.

Lui Patrick îi place la nebunie povestea. Ar vrea ca sora lui să i-o spună tot timpul.

— Eram acolo, a spus aseară Katie, culcată pe burtă și mă uitam peste marginea unui uriaș cilindru rotund, care cobora în bezna neagră. Din lateralele cilindrului ieșeau în afară spițe argintii și le vedeam strălucind în lumina slabă. „Hei", am strigat. „E cineva jos, acolo?" Am auzit un zgomot ca de perii care se târau pe metal împreună cu un țiuit. Sub mine s-au aprins lumini. În fundul cilindrului, începuse să se cațere pe spițe o *chestie* neagră cu cap rotund și opt tentacule negru-auriu. Tentaculele se înfășurau în jurul spițelor în timp ce creatura urca repede în direcția mea…

— Oc-to-pă-ian-jen, a spus Benjy.

După ce Katie și-a terminat povestea, Richard le-a spus copiilor că peste patru zile podeaua va începe, probabil, să se zgâlțâie. A accentuat că totul trebuia ancorat cu grijă ca să nu zboare și că fiecare din noi trebuia să fie pregătit pentru o serie de ședințe în cuva de decelerație. Michael a subliniat că ne trebuia cel puțin încă o ladă pentru jucăriile copiilor și mai multe cutii solide pentru lucrurile noastre. Am adunat atâtea vechituri de-a lungul anilor, încât va fi o sarcină grea să asigurăm totul în următoarele câteva zile.

Când Richard și cu mine ne-am întins pe salteaua noastră, ne-am prins de mână și am stat de vorbă mai bine de o oră.

La un moment dat, i-am spus că sperasem că viitoarea manevră va semnaliza începutul sfârșitului călătoriei noastre în Rama.

— „Speranța răsare etern în pieptul omenesc.

E imposibil ca omul să nu fie veșnic binecuvântat"

a răspuns el. S-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la mine cu ochii licărind în semiîntuneric.

— Alexander Pope, a râs el. Sunt sigur că nu s-a gândit niciodată va fi citat la șaizeci de mii de miliarde de kilometri depărtare de Pământ.

— Se pare că te simți mai bine, iubitule, i-am mângâiat brațul.

Fruntea i s-a încrețit.

— În momentul de față totul pare clar. Dar nu știu când va coborî din nou ceața. Ar putea să se întâmple în orice minut. Şi tot nu pot să-mi amintesc, decât foarte vag, ce s-a întâmplat în cei trei ani cât am fost plecat.

S-a întins la loc.

— Ce crezi că se va petrece? l-am întrebat.

— Cred că va avea loc o manevră. Şi sper să fie una de proporții. Ne apropiem foarte repede de Sirius și va trebui să încetinim

considerabil dacă ținta noastră este în sistemul Sirius.

S-a întors și mi-a luat mâna.

— Pentru tine și mai ales pentru copii, sper că nu-i o alarmă falsă.

8 IULIE 2213

Manevra a început acum patru zile, exact după program, de îndată ce s-a sfârșit al treilea și totodată ultimul spectacol. N-am văzut și n-am auzit nici un aviar sau octopăianjen, așa cum n-am mai văzut sau auzit de patru ani. Katie a fost foarte dezamăgită. Dorea să-i vadă pe toți octopăianjenii întorcându-se în New York.

Ieri o pereche de călugărițe bioți au venit în adăpostul nostru și s-au dus direct la cuva de decelerație. Cărau un container mare în care erau alte cinci paturi împletite (firește, lui Simone îi trebuie acum altă mărime) și toate căștile. Le-am urmărit de la distanță, în timp ce instalau paturile și verificau instalația cuvei. Copiii erau fascinați. Scurta vizită a călugărițelor ne-a confirmat că aveam să trecem în curând printr-o schimbare majoră de viteză.

Se pare că Richard a avut dreptate cu ipoteza privitoare la legătura dintre sistemul principal de propulsie și controlul termic general din Rama. La suprafață, temperatura a început deja să scadă. În anticiparea unei manevre îndelungate, am folosit din plin tastatura ca să comandăm îmbrăcăminte pentru vreme rece pentru toți copiii.

Zgâlțâitul constant ne deranjează din nou viața. La început, pentru copii a fost amuzant, dar deja se plâng din cauza lui. În ceea ce mă privește, sper că suntem acum mai aproape de destinația noastră finală. Cu toate că Michael se roagă „Facă-se voia Domnului”, puținele mele rugăciuni sunt categoric mai egoiste și mai specifice.

1 SEPTEMBRIE 2213

Este cert că se întâmplă ceva nou. De zece zile, chiar de când am terminat cu rezervorul și manevra a luat sfârșit, ne apropiem de o sursă solitară de lumină, situată la treizeci de unități astronomice[2] de steaua Sirius. Richard a manipulat cu ingeniozitate senzorii și ecranul negru, astfel încât această sursă se află tot timpul în centrul monitorului nostru, indiferent care anume dintre telescoapele lui Rama o observă.

Acum două seri am început să vedem o anume claritate în obiectul respectiv. Ne-am gândit că poate era o planetă locuită și Richard s-a grăbit să calculeze emisia de căldură dinspre Sirius asupra unei planete situată la o distanță aproximativ egală cu distanța de la Soarele nostru la Neptun. Cu toate că Sirius este mult mai mare, mai strălucitoare și mai fierbinte decât Soarele, a tras concluzia că paradisul nostru, dacă aceea ne era cu adevărat destinația, avea să fie totuși foarte rece.

Aseară am văzut mai clar ținta. Este o construcție alungită (Richard spune că, de aceea, nu poate fi o planetă — orice are „mărimea respectivă” și este clar non-sferic „trebuie să fie artificial”), de forma unui trabuc, cu două șiruri de lumini în partea superioară și în cea inferioară. Din cauză că nu știm exact cât de departe este, nu-i cunoaștem cu certitudine mărimea. Oricum Richard face unele estimări, bazate pe viteza cu care ne apropiem, și crede că trabucul are o sută cincizeci de kilometri lungime și cincizeci de kilometri grosime.

Întreaga familie stă în camera principală și se uită la monitor. Azi dimineață am avut încă o surpriză. Katie ne-a arătat că în vecinătatea țintei noastre se aflau alte două vehicule. Săptămâna trecută, Richard o învățase cum să schimbe senzorii care furnizează datele pentru ecranul negru și, în timp ce noi stăteam de vorbă, ea a accesat senzorul radarului îndepărtat, pe care îl folosiserăm prima dată cu treisprezece ani în urmă, ca să identificăm proiectilele nucleare venind de pe Pământ. Trabucul a apărut la marginea câmpului vizual al radarului. Chiar în fața lui, aproape lipite de el, se aflau alte două obiecte minuscule.

Dacă trabucul uriaș este cu adevărat destinația noastră, atunci probabil că vom avea companie.

8 SEPTEMBRIE 2213

Nu există nici un mod de a descrie așa cum se cuvine evenimentele uimitoare din ultimele cinci zile. Limbajul nu are destule superlative ca să pot reda ce am văzut și am trăit. Michael a spus chiar că raiul ar putea păli în comparație cu minunile ale căror martori am fost.

În clipa de față, familia noastră se află la bordul unei navete fără pilot, nu mai mare decât un autobuz de pe Pământ, care ne duce de la Haltă spre o destinație necunoscută. Halta sub formă de trabuc este încă vizibilă, dar foarte vag, prin fereastra din spate a navetei. În stânga, căminul nostru timp de treisprezece ani, nava spațială cilindrică pe care o numim Rama, este îndreptată într-o direcție diferită de a noastră. A plecat din Haltă la câteva ore după noi, luminată pe dinafară ca un pom de Crăciun, și în prezent ne despart de ea aproximativ două sute de kilometri.

Acum patru zile și unsprezece ore, Rama s-a oprit la intrarea în Haltă. Eram al treilea vehicul dintr-o coadă ciudată. În față se vedeau o stea de mare rotativă, având cam o zecime din mărimea lui Rama, și o roată uriașă, cu butuc și spițe, care a intrat în Haltă la câteva ore după oprirea noastră.

Halta în sine s-a dovedit a fi cavă. Când roata uriașă a ajuns în mijlocul ei, din pereți s-au extins punți și alte elemente rulante care au

fixat-o. O garnitură de vehicule neobișnuite, de trei forme diferite (unul arăta ca un aerostat, altul ca un balon de observație și al treilea semăna cu o batisferă de pe Pământ), a intrat apoi în roată, din Haltă.

Deși nu vedeam ce se petrecea în interiorul roții, am văzut vehiculele ieșind, unul câte unul, la intervale egale pe parcursul următoarelor două zile. Fiecare era întâmpinat de o navetă, precum cea în care zburăm acum, dar mai mare. Navetele respective staționaseră în întunericul din partea dreaptă a Haltei și erau aduse cu vreo treizeci de minute înainte de rendez-vous.

De îndată ce navetele erau încărcate, plecau întotdeauna în direcția opusă cozii noastre. Cam la o oră după ce ultimul vehicul a ieșit din roată și ultima navetă a plecat, numeroasele piese de echipament mecanic atașat roții s-au retras și marea navă spațială circulară a ieșit de asemenea din Haltă.

Steaua de mare din fața noastră intrase deja în Haltă și era luată în primire de alt set de elemente de atașare, când un șuierat puternic ne-a făcut să ieșim la suprafață, în Rama. Şuieratul a fost urmat de un spectacol de lumină în Emisfera Sudică, totuși reprezentația a fost complet diferită de cele pe care le văzuserăm înainte. Marele Corn a fost vedeta noului spectacol. În apropierea vârfului său se formau inele colorate circulare, care apoi porneau încet spre nord, centrate în lungul axei de rotație a lui Rama. Inelele erau uriașe; Richard a estimat că aveau cel puțin un kilometru în diametru și o grosime de patruzeci de metri.

Neagra noapte ramană era luminată de opt astfel de inele simultane. Ordinea a rămas aceeași — roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, maro, roz și purpuriu — timp de trei serii succesive. Când un inel se dispersa și dispărea în apropierea stației releu Alfa, un alt inel de aceeași culoare se forma în apropierea vârfului Marelui Corn.

Am stat încremeniți, cu gura căscată, cât timp a ținut spectacolul acesta. Imediat ce ultimul inel din al treilea set a dispărut, a avut loc un alt eveniment uluitor. În Rama, toate luminile s-au aprins! Noaptea ramană începuse doar de trei ore — timp de treisprezece ani succesiunea noapte-zi fusese absolut regulată. Acum, dintr-o dată, se schimba. Şi nu era vorba numai de lumini. Se auzea și muzică; cel puțin eu una am numit-o muzică. Suna ca milioane de clopoței și părea să vină de pretutindeni.

Timp de câteva secunde, nici unul dintre noi nu s-a mișcat. Apoi Richard, care avea cel mai bun binoclu, a văzut ceva zburând deasupra noastră.

— Aviarii! a strigat el sărind în sus și arătând spre cer. Tocmai mi-am amintit ceva. În timpul odiseei mele, i-am vizitat în noul lor cămin din nord.

Ne-am uitat pe rând prin binoclu. La început, n-am fost siguri că

Richard avea dreptate, dar, pe măsură ce cele cincizeci-șaizeci de pete se apropiau, ele luau forma marilor creaturi asemănătoare păsărilor pe care le cunoaștem ca fiind aviari. Se îndreptau direct spre New York. Jumătate din ele plutea pe cer, poate la vreo trei sute de metri deasupra adăpostului nostru, în timp ce cealaltă jumătate venea în picaj spre suprafață.

— Vino, tati! a strigat Katie. Să mergem.

Înainte să apuc să obiectez, tatăl și fiica au luat-o la fugă. M-am uitat după Katie cum aleargă. E deja foarte rapidă. Vedeam în minte pasul grațios al mamei în iarba din parcul de la Chilly-Mazarin; Katie a moștenit clar unele caracteristici dinspre partea mamei, deși este în primul rând fiica tatălui ei.

Simone și Benjy porniseră deja spre adăpost. Patrick era preocupat de aviari și îngrijorat.

— Le vor face rău lui tati și lui Katie? a întrebat el. I-am zâmbit frumosului meu fiu de cinci ani.

— Nu, iubitule, dacă sunt atenți, i-am răspuns. Michael, Patrick, Ellie și cu mine ne-am întors în adăpost să ne uităm cum era pregătită steaua de mare în Haltă.

N-am văzut mare lucru, din cauză că toate porțile de intrare în steaua de mare erau de partea opusă, departe de videocamerele ramane. Dar am presupus că avea loc un fel de activitate de descărcare pentru că, în cele din urmă, cinci navete au plecat spre o nouă locație, neștiută de noi. „Procesarea" stelei de mare s-a terminat foarte repede. Părăsise deja Halta, când s-au întors Richard și Katie.

— Începeți să strângeți, a vorbit Richard imediat ce a sosit. Plecăm. Plecăm cu toții.

— Trebuia să-i fi văzut, i-a spus Katie lui Simone aproape concomitent. Erau uriași. Şi urâți. Au coborât în adăpostul lor…

— Aviarii s-au întors ca să ia din adăpostul lor nu știu ce lucruri importante, a întrerupt-o Richard. Poate că au amintiri de vreun fel. Oricum, totul se potrivește. Plecăm de aici.

În timp ce alergam de colo-colo, încercând să adun lucrurile noastre de primă necesitate în câteva cutii solide, m-am mustrat pentru faptul de a nu-mi fi dat seama mai devreme de toate astea. Văzuserăm cum erau „descărcate" în Haltă atât roata cât și steaua de mare. Dar nu ne trecuse prin cap că *și noi* puteam să fim o încărcătură ce trebuia descărcată din Rama.

Era imposibil de hotărât ce să împachetăm. Trăiserăm timp de treisprezece ani în cele șase camere (inclusiv cele două pe care le transformaserăm în magazii). Cu ajutorul tastaturii, probabil că solicitaserăm, în medie, cinci articole pe zi. Firește, majoritatea obiectelor fusese de mult aruncată, totuși… Nu știam unde mergem. Cum puteam să știm ce să luăm?

— Ai vreo idee ce o să se întâmple cu noi? l-am întrebat pe Richard.

Soțul meu se chinuia să-și dea seama cum să-și ia calculatorul mare.

— Istoria noastră, știința noastră, tot ce rămâne din cunoștințele noastre se află aici, a spus el, arătându-l agitat. Dacă se pierde în mod irecuperabil?

Calculatorul cântărea doar optzeci de kilograme. I-am spus că puteam să-l ajutăm să și-l care, după ce terminam de strâns hainele, articolele personale, și ceva mâncare și apă.

— Ai vreo idee unde mergem? am repetat.

— Nici cea mai mică, a ridicat din umeri. Dar indiferent unde mergem, sunt convins că va fi uimitor.

Katie a intrat în camera noastră. Ținea în mâini o trăistuță și ochii îi scăpărau de energie.

— Eu am strâns și sunt gata, a anunțat. Pot să mă duc la suprafață să aștept?

Tatăl ei abia începuse să dea afirmativ din cap, când Katie a și țâșnit pe ușă. M-am uitat dezaprobator la Richard și am plecat s-o ajut pe Simone. Procesul strângerii lucrurilor băieților a fost un chin. Benjy era irascibil și derutat. Până și Patrick era iritat Simone și cu mine tocmai terminaserăm (a fost imposibil să adunăm, până nu i-am silit pe băieți să tragă un pui de somn), când Richard și Katie s-au întors de la suprafață.

— Vehiculul nostru e aici, a zis Richard calm, înăbușindu-și surescitarea.

— E parcat pe gheață, a adăugat Katie, scoțându-și mănușile și jacheta groasă.

— De unde știți că-i al nostru? a întrebat Michael, care intrase în cameră la doar câteva clipe după Richard și Katie.

— Are opt locuri și spațiu pentru bagajele noastre, a răspuns fiica mea de zece ani. Al cine ar putea fi?

— *Al cui,* am corectat-o mecanic, încercând să asimilez ultima informație.

Mă simțeam de parcă cinci zile la rând fusesem adăpată printr-un furtun de incendiu.

— Ai văzut vreun octopăianjen? a întrebat Patrick.

— Oc-to-pă-ian-jen, a repetat cu atenție Benjy;

— Nu, a răspuns Katie, dar am văzut patru avioane mamut, foarte plate, cu aripi mari. Zburau deasupra capetelor noastre, venind dinspre sud. Noi credem că avioanele plate îi duceau pe octopăianjeni, nu-i așa, tati?

Richard a confirmat din cap. Am tras adânc aer în piept.

— În regulă, atunci, am spus. Toată lumea sus. Să mergem. Duceți

mai întâi bagajele. Richard, Michael și cu mine vom face încă un drum după calculator.

O oră mai târziu, ne aflam toți în vehicul. Urcaserăm pentru ultima dată scările adăpostului nostru. Richard a apăsat un buton roșu ce scânteia și elicopterul nostru raman (îl numesc așa, pentru că a pornit direct în sus, nu pentru că ar fi avut elice) s-a ridicat de la sol.

Zborul a fost încet și vertical în timpul primelor cinci minute. O dată aflați în apropierea axei de rotație a lui Rama, unde nu există gravitație, iar atmosfera este rarefiată, vehiculul a plutit în loc timp de două-trei minute, în timp ce își schimba configurația externă.

A fost o ultimă privelițte uluitoare a lui Rama. La mulți kilometri sub noi, insula care ne fusese cămin nu mai era decât o mică pată maro-cenușie în mijlocul oceanului înghețat ce încercuia cilindrul uriaș. Am văzut coarnele de la sud mai limpede ca niciodată. Uimitoarele structuri lungi, susținute de contrafișe aeriene mai mari decât orășelele de pe Pământ, indicau direct nordul.

M-am simțit ciudat de emoționată când nava noastră a început să se miște din nou. La urma urmelor, Rama fusese căminul meu timp de treisprezece ani. Acolo născusem cinci copii. Acolo mă și maturizasem, n-am uitat să-mi spun, și poate că, în final, ajunsesem persoana care am vrut întotdeauna să fiu.

Nu prea era timp de cugetat la ceea ce fusese. O dată ce modificarea configurației externe s-a încheiat, vehiculul nostru a pornit în zigzag în lungul axei de rotație, către polul nordic. În mai puțin de o oră, ne aflam toți în această navetă. Părăsiserăm Rama. Ştiam că nu aveam să ne mai întoarcem, În timp ce naveta pleca din Haltă, mi-am șters lacrimile.

LA BAZA DE TRANZIT

1

Nicole dansa. Partenerul ei de vals era Henry. Erau tineri și foarte îndrăgostiți. Muzica frumoasă umplea imensa sală de bal în timp ce cele douăzeci de perechi se mișcau în ritm în jurul ringului de dans. Nicole arăta fantastic în rochia de seară lungă și albă. Ochii lui Henry erau fixați în ai ei. O ținea strâns de talie dar, cumva, ea se simțea complet liberă.

Tatăl ei era unul dintre oamenii care stăteau în picioare la marginea ringului, rezemat de o coloană masivă care se înălța aproape șase metri până la tavanul boltit. Își flutura mâna și-i zâmbea, când Nicole trecea dansând în brațele prințului prin dreptul lui.

Valsul părea să țină o veșnicie. Când în cele din urmă se termină, Henry îi luă mâinile lui Nicole și-i spuse că dorea s-o întrebe ceva. Chiar în acel moment, tata o atinse pe umăr.

— Nicole, îi șopti, trebuie să plec. E foarte târziu.

Ea făcu o reverență prințului. Henry întârzia să-i dea drumul mâinilor.

— Mâine, spuse el. Discutăm mâine.

Îi trimise în zbor o sărutare, în timp ce ea părăsea ringul de dans.

Când Nicole păși afară, era aproape amurg. Limuzina tatălui o aștepta. Câteva clipe mai târziu, când porneau pe autostrada de lângă Loara, ea purta o bluză și blugi. Acum era mai tânără, să fi avut paisprezece ani, iar tata conducea mult mai repede decât de obicei.

— Nu vreau să întârziem, zise el. Spectacolul începe la ora 20.

Château d'Uss6 se contură în fața lor. Cu multele lui turnuri și turle, castelul inspirase povestea Frumoasei Adormite. Se afla doar la câțiva kilometri de Beauvois, în josul râului, și întotdeauna fusese unul dintre locurile preferate ale tatălui ei.

Era seara grandiosului spectacol anual, când povestea Frumoasei Adormite se juca în fața unui public însuflețit. Pierre și Nicole mergeau în fiecare an. De fiecare dată, Nicole își dorea cu disperare ca Aurora să evite fumul care avea s-o adoarmă. Şi în fiecare an plângea cu lacrimi de adolescentă, când sărutarea chipeșului prinț o trezea pe frumoasă din somnul de moarte.

Spectacolul se termină și publicul plecă. Nicole urca treptele circulare care duceau la turnul în care se presupunea că adevărata Frumoasă Adormită intrase în comă. Adolescenta alerga pe trepte în sus, râzând, lăsându-și tatăl mult în urmă.

Camera Aurorei se afla de cealaltă parte a ferestrei lungi. Nicole își ținu răsuflarea și se uită îndelung la mobila fastuoasă. Patul avea baldachin și măsuțele de toaletă erau minunat împodobite. Totul din cameră era alb și superb. Nicole își aruncă privirea înspre fata care

dormea și icni. Era ea însăși, zăcând pe pat într-o rochie de seară albă!

Inima îi bubui cu furie, când auzi ușa deschizându-se și pași îndreptându-se către ea. Rămase cu ochii închiși, simțind aroma de mentă a respirației lui. Asta e, își zise Nicole. El o sărută, blând, pe buze. Nicole se simțea de parcă plutea. Peste tot în jurul ei se auzea muzică. Deschise ochii și văzu fața zâmbitoare a lui Henry la câțiva centimetri. Întinse brațele și el o sărută din nou, de data asta pătimaș, așa cum sărută un bărbat o femeie.

Nicole îi întoarse sărutul, fără rezerve, lăsând ca sărutul ei să-i spună că îi aparținea întru totul. Dar bărbatul se retrase. Pe fruntea minunatului ei prinț se zărea o cută de nemulțumire. El arătă spre fața lui Nicole, apoi se retrase încet, cu spatele, și ieși din cameră.

Ea tocmai începuse să plângă, când un zgomot îndepărtat îi tulbură visul. O ușă se deschise și în cameră pătrunse lumina. Nicole clipi des, apoi închise ochii pentru a-i feri de lumină. Setul complicat de sârme ultrasubțiri, ca de plastic, ce-i era atașat de corp se rebobină automat în casetele de pe cele două laturi ale saltelei din pânză groasă ' pe care dormea.

Nicole se deșteptă foarte încet. Visul păruse real. iar sentimentul ei de nefericire nu dispăruse la fel de repede. Încercă să-și alunge disperarea, reamintindu-și că nimic din ceea ce visase nu era real.

— Ai de gând să zaci acolo pe vecie?

Fiica ei, Katie, care dormise alături, în stânga, se sculase deja și stătea aplecată asupra ei.

Nicole zâmbi.

— Nu, îi spuse, dar trebuie să recunosc că sunt destul de ametită. Eram în mijlocul unui vis… Cât am dormit de data asta?

— Cinci săptămâni fără o zi, răspunse Simone din partea cealaltă.

Fiica ei cea mare stătea pe saltea și-i aranja părul lung care se încâlcise în timpul testului.

Nicole se uită la ceas, văzu că Simone avea dreptate, și se ridică în șezut. Căscă.

— Cum vă simțiți? le întrebă pe cele două fete.

— Pline de energie, răspunse cu un zâmbet larg Katie, care avea unsprezece ani. Vreau să alerg, să sar, să mă hârjonesc cu Patrick… Sper că ăsta a fost ultimul nostru somn lung.

— Vulturul a spus că așa ar trebui să fie, încuviință Nicole. Ei speră că acum vor avea suficiente date. Vulturul spune că noi femeile suntem mai greu de înțeles… din cauza puternicelor variații lunare din hormonii noștri.

Se ridică, se întinse și o sărută pe Katie. Apoi se întoarse și o îmbrățișă pe Simone. Deși nu avea încă paisprezece ani, Simone era aproape la fel de înaltă ca Nicole: o tânără atrăgătoare, cu tenul cafeniu închis și ochi catifelați, sensibili. Simone părea întotdeauna

calmă și senină, în contrast cu neastâmpărata și nerăbdătoarea Katie.

— De ce n-a venit și Ellie cu noi pentru testul ăsta? întrebă Katie. Şi ea e fată, dar se pare că nu trebuie să facă niciodată nimic.

Nicole își petrecu brațul pe după umerii ei, în timp ce se îndreptau toate spre ușă și lumină.

— Ellie are doar patru ani, Katie, și, conform spuselor Vulturului, e prea mică pentru a le oferi datele critice de care au încă nevoie.

În micul foaier luminat, aflat imediat în exteriorul camerei în care dormiseră timp de cinci săptămâni, își puseră costumele strânse pe corp, căștile transparente și cizmele ce le ancorau tălpile de podea. Nicole le verifică atentă pe cele două fete înainte de a acționa ușa exterioară a compartimentului. Nu ar fi trebuit să-și facă griji. Ușa nu s-ar fi deschis dacă vreuna dintre ele ar fi fost nepregătită pentru schimbările ambientale.

Dacă Nicole și fiicele ei n-ar mai fi văzut de câteva ori încăperea cea mare din afara compartimentului lor, ar fi rămas mute de uimire și-ar fi privit-o cu tăcere mai mult timp. În față se întindea o sală lungă de peste o sută de metri și lată de cincizeci de metri. Tavanul de deasupra, plin cu baterii de lumini, se afla cam la cinci metri înălțime. Interiorul arăta ca o combinație de sală de operații chirurgicale și uzină producătoare de semiconductori de pe Pământ Nu existau pereți sau compartimente care s-o împartă, totuși dimensiunile rectangulare erau clar subdivizate și alocate unor sarcini diferite. Sala fremăta de activitate — roboții fie analizau datele provenite de la un set de teste, fie se pregăteau pentru alt set. Pe marginile sălii se aflau compartimente, precum cel în care Nicole, Simone și Katie dormiseră cinci săptămâni, în care se efectuau „experimentele”.

Katie merse la cel mai apropiat compartiment din stânga.

— Nu cumva aici am dormit noi ultima dată? Pe spuma aia ciudată, albă, când am simțit presiunea?

Întrebarea ei fu imediat transmisă în căștile mamei și surorii. Nicole și Simone dădură afirmativ din cap, apoi veniră lângă ea și se uitară la ecranul de neînțeles.

— Tatăl vostru crede că ei încearcă să găsească un mod ca să putem dormi pe toată durata fazei de accelerare care ține mai multe luni, spuse Nicole. Vulturul n-a vrut nici să confirme, nici să nege această presupunere.

Cu toate că cele trei femei trecuseră împreună prin patru teste separate în laboratorul acela, nici una dintre ele nu văzuse vreodată o formă de viață sau de inteligență, cu excepția celor zece extratereștri mecanici care păreau să se ocupe de toate. Oamenii îi numeau „roboți bloc” pentru că, în afară de „labele picioarelor” cilindrice ce le permiteau să ruleze pe podea, erau făcuți din blocuri masive rectangulare similare cuburilor cu care se jucau copiii pe Pământ.

— De ce crezi că nu l-am văzut niciodată pe vreunul dintre Ceilalți? întrebă Katie. Adică, de ce nu i-am văzut aici? Îi vedem o secundă sau două în Metrou și asta-i tot. Ştim că sunt aici — nu suntem singurii supuși testelor.

— Sala asta are un program foarte bine pus la punct, răspunse mama ei. Este evident că *nu trebuie* să-i vedem pe Ceilalți decât în treacăt.

— Dar *de ce?* Vulturul ar trebui…, insistă Katie.

— Scuză-mă, interveni Simone, însă cred că Marele Bloc vine la noi.

Cel mai mare dintre roboții bloc stătea de regulă în zona de comandă din mijlocul sălii și supraveghea toate experimentele aflate în curs de desfășurare. În acel moment, se îndrepta spre ele, mergând pe una dintre aleile ce formau o grilă în sală.

Katie se duse la alt compartiment, aflat la douăzeci de metri depărtare. După monitorul activ de pe peretele exterior al acestuia, își dădu seama că în interior se desfășura un experiment Brusc, bătu puternic în metal cu pumnul înmănușat.

— *Katie!* strigă Nicole.

— Încetează, se auzi aproape în același timp dinspre Marele Bloc, care era la cincizeci de metri și se apropia rapid de ele. Nu trebuie să faci asta, spuse el într-o engleză perfectă.

— Şi ce ai de gând să-mi faci? întrebă sfidătoare Katie, în timp ce Marele Bloc, larg de cinci metri pătrați, le ignoră pe Nicole și Simone și se îndreptă către fata cea mică.

Nicole alergă să-și apere fiica.

— Trebuie să plecați, spuse amenințător Marele Bloc, de la câțiva metri distanță de Nicole și Katie. Testul vostru s-a terminat. Ieșirea e acolo, unde strălucesc luminile.

Nicole o trase pe Katie cu putere de braț, iar fata îșI însoți cu reținere mama spre ieșire.

— Ce ne-ar fi făcut, dacă hotărâm să rămânem aici până se încheia alt experiment? întrebă cu încăpățânare Katie. Cine știe? Poate chiar acum unul dintre octopăianjenii noștri este acolo. De ce nu ne dau voie să ne întâlnim cu altcineva?

Cu o umbră de mânie în glas, Nicole răspunse:

— Vulturul ne-a explicat de mai multe ori că în „această etapă" ni se va permite „să zărim" alte creaturi, dar nu să intrăm în contact cu ele. Tatăl tău a întrebat în mod repetat care-i motivul, iar Vulturul i-a răspuns de fiecare dată că vom afla la timpul potrivit… Şi aș dori să încerci să nu mai fii atât de dificilă, domnișoară.

— Parcă am fi la închisoare, bombăni Katie. Aici avem doar o libertate limitată. Şi nu ni se răspunde niciodată la întrebările cu adevărat importante.

Ajunseseră în pasajul lung care lega baza de transport cu laboratorul. La marginea unei benzi rulante le aștepta un vehicul mic. Când se așezară, capota se închise deasupra lor și luminile din interior se aprinseră.

— Înainte să întrebi, zise Nicole scoțându-și casca în timp ce începeau să se pună în mișcare, nu avem voie să ne uităm afară în timpul părții acesteia a transferului, pentru că trecem pe lângă porțiuni din Modulul Tehnic care ne sunt interzise. Tatăl tău și unchiul Michael au pus întrebările astea după primul lor test de somn.

După câteva minute de călătorie în tăcere, Simone întrebă:

— Ești de acord cu tata că suntem supuși acestor teste de somn ca pregătire pentru un voiaj spațial necunoscut?

— Pare probabil, răspunse Nicole, dar nu știm cu certitudine, firește.

— Şi unde au de gând să ne trimită? întrebă Katie.

— Habar n-am. Vulturul a fost foarte evaziv la toate întrebările cu privire la viitorul nostru.

Mașina mergea cu aproximativ douăzeci de kilometri la oră. După cincisprezece minute de mers, se opri. „Capacul” glisa, după ce își puseră căștile. Femeile ieșiră în principala bază de transport a Modulului Tehnic, care era circulară și avea înălțimea de douăzeci de metri. Pe lângă o jumătate de duzină de benzi rulante ce duceau în diverse locuri din interiorul Modulului, baza conținea două structuri mari, multietajate din care plecau metrouri. Acestea transportau echipament, roboți și ființe vii între Modulele de Locuit, Tehnic și Administrativ, cele trei complexe sferice uriașe care erau principalele componente ale Bazei de Tranzit.

De îndată ce ieșiră din vehicul, Nicole și fiicele ei auziră un glas în receptoarele căștilor.

— Metroul vostru va fi la nivelul al doilea. Luați scara rulantă din dreapta. Veți pleca peste patru minute.

Katie își roti capul dintr-o parte în alta, trecând în revistă baza de transport. Văzu rastele de echipament, mașini ce așteptau să-i ducă pe călători la diferite destinații din interiorul Modulului Tehnic, lumini, scări rulante și peroane. Dar nimic nu se mișca. Nici un robot și nici o ființă vie.

— Ce s-ar întâmpla dacă am refuza să mergem acolo sus? întrebă ea, oprindu-se în mijlocul stației. Atunci, programul tău ar fi dat peste cap, strigă spre plafonul înalt.

— Haide, Katie, am mai avut discuția asta în laborator, spuse Nicole pierzându-și răbdarea.

Katie își reluă mersul.

— Dar *vreau* să mai văd și altceva, se plânse ea. Ştiu că locul ăsta nu-i mereu pustiu. De ce ne ține izolați? Parcă am fi nespălați sau mai

știu eu ce.

— Metroul vostru va pleca peste două minute, anunță glasul imaterial. Al doilea nivel, pe dreapta.

— Nu-i așa că-i uimitor că roboții și dispecerii pot să comunice cu fiecare specie în parte în propria ei limbă? comentă Simone în timp ce ajungeau la scara rulantă.

— Eu cred că-i monstruos, pufni Katie. Măcar o dată aș vrea să văd că ființa sau lucrul care controlează locul ăsta face o greșeală. Prea merge totul ca pe roate! Aș vrea s-o aud vorbindu-ne în aviară. Sau, la o adică, vorbind aviarilor în aviară.

La al doilea nivel își târâră picioarele vreo patruzeci de metri de-a lungul unui peron, până ajunseră la un vehicul transparent în formă de glonț, de dimensiunea unui automobil terestru foarte mare. Ca întotdeauna, era parcat pe o pistă din dreapta arterei mediane. În total, pe peron existau patru piste paralele, câte două de fiecare parte a arterei mediane. Toate celelalte erau deocamdată pustii.

Nicole se întoarse și se uită prin baza de transport. La o șesime de cerc mai încolo se afla o stație de metrou identică. Metrourile din partea aceea mergeau spre Modulul Administrativ. Simone își privi mama.

— Ai fost vreodată acolo? întrebă ea.

— Nu, răspunse Nicole, dar sunt sigură că ar fi interesant. Tatăl tău spune că de aproape arată minunat de ciudat.

Richard trebuie, pur și simplu, să exploreze, se gândi Nicole, amintindu-și de noaptea în care, cu aproape un an în urmă, soțul ei plecase cu „autostopul” până la Modulul Administrativ. Se înfioră. Ieșise cu Richard în vestibulul apartamentului lor și încercase să-l facă să renunțe în timp ce-și punea costumul spațial. El se gândise cum să păcălească monitorul de la ușă (în ziua următoare, un nou sistem, asigurat contra greșelilor de manevrare, îi luase locul) și abia aștepta să arunce în jur o privire „nesupravegheată”.

Nicole abia dacă dormise în noaptea aceea. În primele ore ale dimineții, panoul lor luminos semnalase că cineva sau ceva se afla în vestibul. Când se uitase pe monitor, văzuse un om-pasăre ciudat stând în picioare și ținându-l în brațe pe soțul ei căzut în nesimțire. Acela fusese primul lor contact cu Vulturul…

Demarajul metroului le țintui pe moment de spetezele scaunelor și o readuse la prezent. Ieșiră vâjâind din Modulul Tehnic. În mai puțin de un minut, goneau cu toată viteza prin cilindrul lung, extrem de îngust, care lega cele două module.

Artera mediană și cele patru piste se aflau pe mijlocul cilindrului lung. În dreapta lor, în depărtare, luminile Modulului Administrativ sferic străluceau pe fundalul albastru al spațiului. Katie își scoase binoclul micuț.

—'Vreau să fiu pregătită, spuse ea. Întotdeauna trec atât de repede unul pe lângă altul!

După mai multe minute, anunță „Vine”, și cele trei femei se lipiră de partea dreaptă a vehiculului. Din depărtare, pe pista opusă se apropia alt metrou. În câteva clipe era în dreptul lor și nu avură mai mult de-o secundă să se uite la ocupanții vehiculului care se îndrepta spre Modulul Tehnic.

— Ptiu! exclamă Katie când metroul trecu ca gândul pe lângă ele.

— Erau două tipuri diferite, rosti Simone.

— Opt sau zece creaturi, cu totul.

— Un set era roz, celălalt auriu. Ambele în majoritate sferice.

— Şi tentaculele alea lungi și subțiri, ca firul de borangic! Cât de mari crezi că erau, mamă?

— Cinci, poate șase metri în diametru, răspunse Nicole. Mult mai mari ca noi.

— Ptiu! repetă Katie. Asta chiar că-i ceva!

În ochi i se citea surescitarea. Fetei îi plăcea la nebunie să simtă adrenalina alergându-i prin corp.

Niciodată n-am încetat să mă minunez, gândi Nicole. *Nici măcar o dată în aceste treisprezece luni. Oare chiar există toate astea? Am fost aduși atâta drum de pe Pământ, doar ca să fim testați? Şi incitați de existența creaturilor din alte lumi? Sau există un alt scop, mai profund?*

În vehiculul care gonea se lăsă liniștea. Nicole, care stătea la mijloc, își trase fiicele mai aproape.

— Ştiți că vă iubesc, nu-i așa?

— Da, mamă, răspunse Simone. Şi noi te iubim.

2

Petrecerea de reunire a familiei fu un succes. Benjy o îmbrățișă pe iubita lui Simone în clipa în care ea păși în apartament. Katie îl țintuise pe Patrick la podea, cu doar un minut mai târziu.

— Vezi, spuse ea, încă sunt mai tare decât tine.

— Dar nu cu mult, răspunse Patrick. Mă fac tot mai puternic. Ar fi bine să te păzești.

Nicole îi îmbrățișă pe Richard și pe Michael, înainte ca micuța Ellie să vină în fugă la ea și să-i sară în brațe. Era seară, la două ore după cină conform zilei de douăzeci și patru de ore folosită de familie, și Ellie fusese aproape gata de culcare când sosiseră mama și surorile ei. Fetița porni pe hol spre camera ei după ce îi arătă cu mândrie lui Nicole că acum știa să citească „pisică", „câine" și „băiat".

Adulții îl lăsară pe Patrick să rămână treaz, până când băiatul fu epuizat. Michael îl duse în pat, iar Nicole îl înveli.

— Mă bucur că te-ai întors, mami, zise el. Mi-a fost tare dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, încuviință Nicole. Nu cred că am să mai fiu plecată atât de mult.

— Sper că nu, rosti băiatul de șase ani. Îmi place să te am aici.

La ora 1 noaptea, toată lumea dormea în afară de Nicole. Nu era deloc obosită. În definitiv, tocmai se trezise dintr-un somn de cinci săptămâni. După ce se foi o jumătate de oră în pat, lângă Richard, hotărî să facă o plimbare.

Deși apartamentul în sine nu avea ferestre, în micul vestibul care se afla chiar la intrarea holului se afla o fereastră exterioară care oferea o priveliște ce tăia respirația spre celelalte două vârfuri ale Bazei de Tranzit. Nicole păși *în* vestibul, își puse costumul spațial și rămase în fața ușii care dădea spre exterior. Aceasta nu se deschise. Nicole zâmbi. *Poate că, într-adevăr, Katie are dreptate. Poate că suntem pur și simplu prizonieri.* Încă din primele zile ale ședерii lor, fusese limpede că ușa exterioară era încuiată intermitent. Vulturul le explicase că era „necesar" să fie împiedicați să vadă lucruri pe care nu le „puteau" înțelege.

Nicole se uită pe fereastră. În momentul acela, o navetă similară ca formă celei care, în urmă cu treisprezece luni, îi adusese la Baza de Tranzit, se apropia de baza de transport a Modulului de Locuit. *Ce gen de creaturi minunate conțin?* se gândi Nicole. *Sunt și ele la fel de uluite cum eram noi atunci când am sosit?*

Nicole nu avea să uite niciodată primele imagini ale Bazei de Tranzit. După ce părăsise Halta, întreaga familie crezuse că avea să ajungă la următoarea destinație în câteva ore. Se înșelaseră.

Distanțarea lor de Rama se mărise treptat până ce, după șase ore, n-o mai văzură deloc în stânga.

Luminile Haltei din spate deveneau tot mai slabe. Erau cu toții obosiți. În cele din urmă, toată familia adormise. Katie fusese cea care îi trezise.

— Văd unde mergem, strigase ea victorioasă, neputându-și înfrâna surescitarea.

Arătase pe fereastra din față a navetei, puțin la dreapta, spre locul în care o lumină puternică în continuă creștere se ramifica în trei. În următoarele patru ore, imaginea Bazei de Tranzit crescuse tot mai mult. De la distanță fusese o priveliște uluitoare, un triunghi echilateral cu trei sfere transparente, strălucitoare în vârfuri. Şi la ce scară! Nici chiar experiența cu Rama nu-i pregătise pentru măreția acelei incredibile creații inginerești. Fiecare dintre cele trei laturi, în realitate coridoare de transport ce conectau între ele cele trei module sferice, aveau peste o sută cincizeci de kilometri lungime. Sferele din vârfuri aveau diametrul de douăzeci și cinci de kilometri. Chiar și de la mare distanță, oamenii puteau distinge activitate pe multe dintre nivelurile separate din interiorul modulelor.

— Ce o să se întâmple acum? o întrebase neliniștit Patrick pe Nicole, când naveta își schimbase ruta și pornise către unul dintre vârfurile triunghiului.

Nicole îl luase în brațe.

— Nu știu, iubitule, îi răspunsese ea blând. Trebuie să așteptăm să vedem.

Benjy fusese total uluit. Se holbase ore întregi la marele triunghi luminat din spațiu. Simone se trezise deseori lângă el, ținându-l de mână. În timp ce naveta se apropia tot mai mult de una dintre sfere, fata îi simțise mușchii încordându-se.

— Nu te speria, totul o să fie bine, îi zisese liniștitor. Naveta intrase într-un coridor îngust practicat în sferă și andocase într-o dană de la marginea bazei de transport. Familia părăsise cu prudență naveta, luând bagajele și calculatorul lui Richard. Naveta plecase imediat după aceea, speriindu-i până și pe adulți cu dispariția ei rapidă. În mai puțin de un minut, auziseră primul glas imaterial.

— Bun venit, vorbise un ton lipsit de modulații. Ați ajuns în Modulul de Locuit. Mergeți drept înainte și opriți-vă în fața peretelui cenușiu.

— De unde vine glasul ăsta? întrebase Katie și în vocea ei se citea spaima pe care o simțeau cu toții.

— De pretutindeni, răspunsese Richard. E deasupra noastră, în jurul nostru, chiar și sub noi.

Se uitaseră cu atenție la pereți și la tavan.

— Dar cum de cunoaște engleza? întrebase Simone. Mai sunt și

alți oameni aici?

— Nu cred, râse nervos Richard. Probabil că locul acesta a fost într-un fel în contact cu Rama și are un algoritm de învățare a limbilor. Mă întreb…

— Vă rog să înaintați, îl întrerupse glasul. Vă aflați în complexul de transport. Vehiculul care vă va duce în sectorul vostru din Modul vă așteaptă la un nivel inferior.

Le trebuiseră câteva minute ca să ajungă la peretele cenușiu. Copiii nu mai fuseseră niciodată în imponderabilitate neîngrădită. Katie și Patrick săreau de pe peron și făceau salturi și rostogoliri în aer. Benjy, uitându-se cum se distrau, încercase să-i imite. Din nefericire, nu-și dăduse seama cum să folosească tavanul și pereții pentru a reveni pe peron. Când îl salvase Simone, era complet dezorientat.

Când întreaga familie și bagajele fuseseră poziționate corespunzător în fața peretelui, o ușă largă se deschisese și ei intraseră într-o cameră mică. Pe o bancă erau aranjate costume speciale care se închideau etanș, căști și cizme. Glasul rostise cu monotonia sa absolută:

— Baza de transport și majoritatea zonelor comune de aici, de la Baza de Tranzit, nu au o atmosferă potrivită pentru specia voastră. Va trebui să purtați această îmbrăcăminte, în afară de cazul în care vă aflați în apartamentul vostru.

După ce se îmbrăcaseră, o ușă se deschisese din peretele opus și intraseră în holul principal al bazei de transport a Modulului de Locuit. Stația era identică cu cea pe care aveau s-o vadă mai târziu în Modulul Tehnic. Nicole și familia coborâră două niveluri, după cum îi îndrumase Glasul, și porniseră în lungul perimetrului circular spre locul în care aștepta „autobuzul”. Vehiculul închis era confortabil și bine luminat, dar, pe durata acelei ore și jumătate cât călătoriseră printr-un labirint de coridoare, nu putuseră să vadă afară. În cele din urmă autobuzul se oprise și capota i se ridicase.

— Mergeți pe coridorul din stânga voastră, îi îndrumase alt glas, similar cu primul, de îndată ce se aflară pe podeaua metalică. După patru sute de metri, se desparte în două culoare. Luați-o pe culoarul din dreapta și opriți-vă în fața celui de al treilea marcaj pătrat din stânga. Aceea este ușa apartamentului vostru.

Patrick o rupse la fugă pe unul dintre coridoare.

— Acela nu este coridorul corect, anunțase fără inflexiuni glasul. Întoarce-te pe platformă și ia-o pe următorul coridor din stânga.

Pe drumul de la platformă la apartament nu era nimic de văzut. În lunile care urmaseră, bătuseră de multe ori coridorul, fie pentru a merge în sala de sport, fie la testele din Modulul Tehnic, dar niciodată nu văzuseră altceva decât pereți, tavane și marcaje pătrate, pe care

ajunseseră să le recunoască drept uși. În mod evident, locul era supravegheat cu atenție. De la început, Nicole și Richard fuseseră convinși că unele, probabil multe, dintre apartamentele din zona lor erau ocupate de cineva sau ceva, dar niciodată nu văzuseră pe coridoare unul dintre Ceilalți.

După ce găsiseră ușa apartamentului lor și intraseră, Nicole și familia își scoseseră în vestibul îmbrăcămintea specială și o depozitaseră în dulapurile create în acel scop. Copiii se uitaseră pe rând pe fereastră la celelalte două module sferice, în timp ce așteptau să se deschidă ușa interioară. După câteva minute, văzuseră pentru prima dată interiorul noului lor cămin.

Fuseseră cu toții copleșiți. În comparație cu condițiile relativ primitive de trai din Rama, apartamentul din Baza de Tranzit era un adevărat paradis. Fiecare copil avea camera lui. Michael avea o serie de încăperi pentru el singur la capătul marelui apartament; dormitorul lui Nicole și al lui Richard, având chiar și un pat dublu, se afla în capătul opus al apartamentului, lângă holul de la intrare. Existau patru băi, plus o bucătărie, o sufragerie, și chiar și o cameră de joacă pentru copii. Mobila din fiecare cameră era surprinzător de potrivită și proiectată cu gust. Apartamentul acoperea peste patru sute de metri pătrați de spațiu locuibil. Până și adulții fuseseră înmărmuriți.

— Cum Dumnezeu au putut face asta? îl întrebase Nicole pe Richard în acea primă noapte, departe de urechile copiilor încântați din cale afară.

Richard aruncase în jur o privire uimită și răspunsese:

— Nu pot decât să presupun că, cumva, toate acțiunile noastre din Rama au fost monitorizate și transmise aici, la Baza de Tranzit. Probabil că au avut acces la bazele noastre de date și au extras de acolo informații despre modul în care trăim. Firește, chiar și aici, departe, dacă au receptoare sensibile, pot culege semnale TV de pe Pământ. Nu-i jenant să te gândești că suntem reprezentați de astfel…

— Bun venit, îl întrerupsese altă voce care părea că vine din toate direcțiile. Sperăm că totul din apartament este satisfăcător. Dacă nu este, vă rugăm să ne comunicați. Nu putem să răspundem la tot ce spuneți în orice moment și, de aceea, a fost stabilit un regim simplu de comunicare. Pe masa din bucătăria voastră există un buton alb. Vom presupune că tot ceea ce spune un individ după ce a apăsat butonul alb ne este destinat. Când terminați comunicarea, apăsați din nou butonul alb. În felul acesta…

— Mai întâi, o întrebare, intervenise Katie. Alergase în bucătărie și apăsase pe buton.

— Totuși, cine sunteți?

O mică întârziere de poate o secundă precedase răspunsul.

— Suntem inteligența colectivă care guvernează Baza de Tranzit.

Suntem aici să vă ajutăm, să vă facem să vă simțiți mai bine și să vă asigurăm toate cele necesare traiului. De asemenea, din când în când, vă vom cere să îndepliniți anumite sarcini care ne vor ajuta să vă înțelegem mai bine…

Nicole nu mai vedea naveta pe care o urmărise pe fereastră. De fapt, fusese atât de adâncită în amintirile legate de sosirea la Baza de Tranzit încât uitase temporar de noii sosiți. Acum, în timp ce revenea la prezent, vedea cu ochii minții un grup de creaturi ciudate debarcând pe un peron și tresărind la auzul unui glas care li se adresa în limba lor natală. *Experiența uimirii este probabil universală și aparține tuturor substanțelor chimice conștiente,* se gândi ea.

Ochii i se concentrară asupra Modulului Administrativ din depărtare. *Ce se petrece acolo?* se întrebă. *Noi, creaturi nefericite, ne mișcăm încolo și-ncoace între Modulul de Locuit și cel Tehnic. Toate activitățile noastre par să fie logic orchestrate. Dar de către cine? Şi pentru ce? De ce a adus cineva toate aceste ființe în această lume artificială?*

Nu avea nici un răspuns la aceste întrebări infinite. Ca de obicei, îi dădeau un puternic simț al propriei insignifianțe. Impulsul imediat fu să se întoarcă și să-și îmbrățișeze unul dintre copii. Îi veni să râdă de propria ei persoană. *Ambele imagini sunt adevărate indicii ale situației noastre în Cosmos,* se gândi. *Suntem simultan vital de importanți pentru copiii noștri, dar nu reprezentăm absolut nimic în marea schemă a lucrurilor. Îți trebuie enorm de multă înțelepciune ca să vezi că între aceste două puncte de vedere nu există nici o contradicție.*

3

Micul dejun fu o sărbătoare. Comandară o masă copioasă excepționalilor bucătari care le pregăteau mâncarea. Proiectanții apartamentului îi dotaseră cu de mașini de gătit și un frigider plin, în caz că voiau să-și prepare propria mâncare. Totuși bucătarii extratereștri (sau roboți) erau atât de pricepuți și învățau atât de rapid, încât Nicole și familia nu-și pregăteau aproape niciodată singuri mâncarea, ci doar apăsau butonul alb și comandau.

— În dimineața asta vreau plăcinte, anunță Katie în bucătărie.

— Şi eu, și eu, adăugă Patrick.

— De care clătite? întrebă glasul. În memoria noastră, avem patru feluri diferite. Cu hrișcă, cu frișca…

— Cu frișcă, îl întrerupse Katie. În total, trei. Se uită la frățiorul ei. Mai bine, patru.

— Cu frișcă și sirop de arțar, strigă Patrick.

— Patru clătite cu frișcă și sirop de arțar, repetă glasul. Asta-i tot?

— Un suc de mere și un suc de portocale, spuse Katie după o scurtă consultare cu Patrick.

— Şase minute și optsprezece secunde, zise glasul.

Când mâncarea fu gata, familia se adună în jurul mesei rotunde din bucătărie. Copiii cei mici îi explicară lui Nicole ce făcuseră cât timp lipsise ea. Patrick era deosebit de mândru de noul său record personal la alergarea de cincizeci de metri din sala de sport. Benjy număra cu trudă până la zece și toată lumea îl aplaudă. Tocmai terminaseră micul dejun, când se auzi soneria de la ușă.

Adulții se priviră între ei și Richard se duse la consola de comandă și activă monitorul video. În fața ușii stătea Vulturul.

— Sper că nu-i vorba despre alt test, spuse în mod spontan Patrick.

— Nu… nu, mă îndoiesc, răspunse Nicole îndreptându-se spre intrare. A venit, probabil, să ne dea rezultatul ultimelor experimente.

Înainte de a deschide ușa, inspiră adânc. Deși se întâlnise de multe ori cu Vulturul, concentrația de adrenalină îi creștea întotdeauna în prezența lui. De ce oare? Uluitoarele lui cunoștințe erau cele care o înspăimântau? Sau puterea lui asupra lor? Sau pur și simplu tulburătoarea sa existență?

Vulturul o salută cu ceea ce ea ajunsese să recunoască a fi un zâmbet.

— Pot să intru? întrebă agreabil. Aș vrea să discut cu dumneavoastră, cu soțul dumneavoastră și cu domnul O'Toole.

Nicole se uită lung la el, așa cum făcea întotdeauna. Era înalt de aproape 2,25 metri și avea formă de ființă umană de la gât în jos.

Brațele și torsul îi erau însă acoperite de o țesătură strânsă de pene mici, cenușiu-închis precum cărbunele — cu excepția celor patru degete de la fiecare mână, care erau albe ca smântâna și fără penaj. Mai jos de talie, suprafața corpului Vulturului avea culoarea cărnii dar, după luciul stratului exterior, era evident că nu se încercase reproducerea adevăratei piei omenești. Mai jos de talie nu avea păr, nici articulații și organe genitale vizibile. Când mergea, în zona genunchilor se formau încrețituri care dispăreau dacă stătea nemișcat.

Fața Vulturului era fascinantă. Capul lui avea doi ochi mari, albastru sidefat, de o parte și cealaltă a ciocului cenușiu. Când vorbea, ciocul se deschidea și engleza lui perfectă venea dintr-un fel de laringe electronic din fundul gâtului. Penele din creștetul capului erau albe, contrastând puternic cu cenușiul închis al feței, gâtului și spatelui. Penele de pe față erau foarte rare și răzlețe.

— Pot să intru? repetă politicos Vulturul după ce Nicole nu se mișcă preț de câteva secunde.

— Desigur… desigur, răspunse ea, dându-se la o parte din ușă. Scuzați-mă… Nu v-am mai văzut de atâta timp.

— Bună dimineața, domnule Wakefield, domnule O'Toole. Salut, copii, spuse Vulturul pășind în sufragerie.

Patrick și Benjy se retraseră, îndepărtându-se cu spatele. Dintre toți copiii, doar Katie și micuța Ellie păreau să nu se teamă de el.

— Bună dimineața, zise Richard. Cu ce vă putem ajuta azi?

Vulturul nu făcea *niciodată* vizite de curtoazie. Întotdeauna vizitele lui aveau un scop.

— După cum i-am spus soției dumneavoastră, la ușă, trebuie să stau de vorbă cu cei trei adulți. Poate Simone să aibă grijă de ceilalți copii vreo oră, cât discutăm noi?

Nicole începuse deja să-i ducă pe copii în camera de joacă, dar Vulturul o opri.

— Nu-i nevoie. Pot folosi tot apartamentul. Noi patru o să mergem în sala de conferințe de pe hol.

Hopa! gândi imediat Nicole. *E vorba despre ceva important… N-am mai lăsat până acum copiii singuri în apartament.*

Brusc, deveni foarte îngrijorată pentru siguranța lor.

— Scuzați-mă, domnule Vultur. Copiii vor fi la adăpost aici? Vreau să spun, nu vor avea vizitatori aparte sau ceva în genul ăsta…?

— Nu, doamnă Wakefield, răspunse degajat Vulturul. Vă dau cuvântul meu că nimic nu-i va tulbura pe copiii dumneavoastră.

În vestibul, când cei trei oameni începură să-și pună costumele spațiale, Vulturul îi opri.

— Nu-i nevoie. Aseară am reconfigurat această parte a sectorului. Am sigilat holul chiar înainte de joncțiune și am transformat toată zona într-un habitat precum cel terestru. Veți putea folosi sala de

conferințe fără să vă puneți o îmbrăcăminte specială.

De îndată ce se așezară în marea sală de conferințe, Vulturul începu să vorbească:

— Încă de la prima întâlnire, m-ați întrebat în mod repetat ce căutați aici, iar eu nu v-am răspuns direct. Acum după încheierea ultimului vostru set de teste de somn — cu succes, pot să adaug — , am fost împuternicit să vă informez despre etapa următoare a misiunii. De asemenea, am primit permisiunea să vă spun câte ceva despre mine. După cum ați bănuit cu toții, nu sunt o făptură vie — cel puțin nu după definiția voastră. Am fost creat de inteligența care guvernează Baza de Tranzit, pentru a vă pune la curent cu anumite subiecte delicate. Primele noastre observații privitoare la comportamentul vostru au indicat o reținere de a interacționa cu glasurile imateriale. Deja se hotărâse crearea mea, sau a ceva similar, ca emisar pentru familie când dumneavoastră, domnule Wakefield, aproape că ați cauzat un haos grav în acest sector, încercând să faceți o vizită neprogramată și neautorizată la Modulul Administrativ. Apariția mea la acea vreme a fost destinată să împiedice continuarea comportamentului nedisciplinat. După un moment de ezitare, Vulturul continuă:

— Acum am intrat în cea mai importantă perioadă a șederii voastre aici. Nava spațială pe care o numiți Rama se află la Hangar, unde este supusă unor renovări și reproiectări tehnice majore. Voi, oamenii, veți lua parte la acest proces de reproiectare, căci unii dintre voi se vor întoarce cu Rama în sistemul solar din care ați venit.

Richard și Nicole dădură să-l întrerupă.

— Lăsați-mă să termin, spuse Vulturul. Expunerea mi-a fost pregătită cu mare grijă, astfel încât să răspundă întrebărilor voastre anticipate.

Extraterestrul om-pasăre se uită la fiecare dintre cei trei oameni din jurul mesei înainte de a continua într-un ritm mai lent.

— Remarcați că n-am spus că vă veți întoarce pe Pământ. Dacă planul reușește, aceia dintre voi care se vor întoarce vor interacționa cu alte ființe omenești din sistemul solar din care proveniți, dar nu de pe planeta voastră de origine. Numai dacă se va impune o abatere de la planul de bază vă veți întoarce chiar pe Pământ.

Remarcați, de asemenea, că numai *unii* dintre voi se vor întoarce. Doamnă Wakefield, dumneavoastră veți călători cu siguranță din nou în Rama. Asta este una din constrângerile pe care le impunem misiunii. Vă vom lăsa pe dumneavoastră și pe restul familiei să hotărâți cine vă va însoți în călătorie. Puteți pleca singură, dacă vreți, lăsându-i pe ceilalți aici la Baza de Tranzit, sau îi puteți lua pe unii dintre ei. Oricum, nu puteți călători *toți* în Rama. Cel puțin o pereche de reproducere trebuie să rămână aici, la Baza de Tranzit, pentru a ne

furniza date pentru enciclopedia noastră, în eventualitatea, puțin probabilă, că misiunea de întoarcere eșuează.

Principalul scop al Bazei de Tranzit este catalogarea formelor de viață din această parte a galaxiei. Prioritatea maximă o au formele de viață care au început să călătorească pe cont propriu în spațiu, iar descrierile noastre enciclopedice ne cer să adunăm volume mari de date despre fiecare călător cosmic în parte. Pentru realizarea acestei sarcini, am elaborat, de-a lungul a sute de mii de ani de-ai voștri, o metodă de colectare a acestor date care reduce probabilitatea unei intruziuni catastrofale în tiparul evolutiv al călătorilor interplanetari, mărind totodată probabilitatea obținerii datelor vitale de către noi.

Abordarea de bază implică trimiterea de nave spațiale de observație în misiuni de recunoaștere, în speranța de a-i atrage la noi pe călătorii cosmici pentru a fi identificați și catalogați. Ulterior, alte nave sunt trimise la aceeași țintă, mai întâi să extindă gradul de interacțiune, și în cele din urmă să captureze un grup reprezentativ al speciei de călători spațiali, astfel încât să poată fi efectuate observații detaliate și pe termen lung într-un mediu la alegerea noastră. Vulturul se opri. Mintea și inima lui Nicole goneau într-un ritm infernal. Avea atâtea întrebări! De ce fusese tocmai ea selectată să se întoarcă? Şi ce voise Vulturul să spună prin cuvântul „capturați”? Înțelegea el că acel cuvânt era interpretat, de obicei, într-un mod ostil? De ce…

— Cred că am înțeles cea mai mare parte din ceea ce ați spus, rosti Richard, dar ați omis câteva informații cruciale. De ce adunați toate aceste date despre speciile care călătoresc prin cosmos?

Vulturul zâmbi.

— În relația informațiilor noastre există trei niveluri de bază. Accesul la fiecare nivel al unui individ sau specii este permis sau refuzat pe baza unui set de criterii stabilite. Prin afirmațiile mele anterioare v-am oferit, ca reprezentați ai speciei voastre, informații de Nivelul 2. Este un omagiu adus inteligenței dumneavoastră faptul că întrebarea urmărește un răspuns care este clasificat de Nivelul 3.

— Toată această bolboroseală vrea să însemne că nu aveți de gând să ne răspundeți? râse nervos Richard.

Vulturul aprobă din cap.

— Vreți să ne spuneți de ce numai mie mi se cere să fac voiajul de întoarcere? întrebă Nicole.

— Există multe motive. În primul rând, credem că sunteți cea mai potrivită din punct de vedere fizic pentru călătoria de întoarcere. Datele noastre mai indică și faptul că însușirile dumneavoastră superioare de a comunica vor fi de neprețuit după ce faza de capturare va fi încheiată.

Mai există și alte considerente, dar acestea două sunt cele mai importante.

— Când vom pleca? întrebă Richard.

— Asta nu este sigur. O parte a programului depinde de voi. Vă vom anunța când va fi stabilită o dată precisă pentru plecare. Totuși, vă voi spune că asta va fi aproape sigur în mai puțin de patru luni de-ale voastre.

O să plecăm foarte repede, gândi Nicole. *Şi cel puțin doi dintre noi trebuie să rămână aici. Dar cine…*

— *Orice* pereche reproducătoare poate rămâne la Baza de Tranzit? întrebă Michael parcă citindu-i gândurile.

— Aproape orice pereche, domnule O'Toole, răspunse Vulturul. Copila Ellie nu ar fi acceptată ca parteneră a dumneavoastră — nu am fi în stare să vă ținem în viață și fertil până va atinge ea maturitatea sexuală — , dar orice altă combinație ar fi acceptată. Trebuie să avem o probabilitate înaltă de producere cu succes de urmași sănătoși.

— De ce? întrebă Nicole.

— Există o probabilitate foarte mică, dar limitată, ca misiunea voastră să nu aibă succes și perechea rămasă la Baza de Tranzit vor fi singurii oameni pe care putem să-i studiem. Ca voiajori cosmici în fașă, după ce ați atins acest stadiu fără obișnuitul ajutor, sunteți deosebit de interesanți pentru noi.

Conversația ar fi putut dura la nesfârșit. Totuși, după alte câteva întrebări, Vulturul se ridică brusc și anunță că participarea lui la conferință se terminase. Îi încurajă pe oameni să rezolve rapid subiectul „repartiției", cum îl numi el, căci intenționa să înceapă să lucreze aproape imediat cu acei membri ai familiei care aveau să plece spre Pământ.

Aceștia urmau să-l ajute să proiecteze „modulul Pământ în interiorul lui Rama". Fără altă explicație, părăsi încăperea.

Cei trei adulți căzură de acord să nu le spună copiilor cele mai importante detalii ale ședinței cu Vulturul cel puțin o zi, pentru a avea ocazia să reflecteze asupra problemei și s-o dezbată între ei. În noaptea aceea, după ce copiii plecară la culcare, Nicole, Richard și Michael au discutat liniștiți în camera de zi a apartamentului.

Nicole deschise discuția recunoscând că se simțea furioasă și neajutorată. În ciuda faptului că Vulturul fusese foarte cumsecade, spuse ea, în fapt le ordonase să participe la misiunea de întoarcere. Şi cum ar fi putut ei refuza? Întreaga familie depindea întru totul de Vultur — sau, cel puțin, de inteligența reprezentată de el — pentru a supraviețui. Nu se proferaseră amenințări, dar nici nu era nevoie. Nu aveau de ales, trebuia să se supună instrucțiunilor sale.

Dar cine din familie trebuia să rămână la Baza de Tranzit? se întrebă ea cu glas tare. Michael credea că era esențial ca minimum un adult să rămână la Baza de Tranzit. Argumentul lui era convingător. Date fiind împrejurările, oricare doi copii, chiar și Simone și Patrick,

aveau să aibă nevoie de experiența și înțelepciunea unui adult pentru a avea vreo șansă să le fie bine. Michael se oferi să rămână la Baza de Tranzit, spunând că oricum era puțin probabil să supraviețuiască unei călătorii de întoarcere.

Toți trei fură de acord că era limpede că intenția inteligenței care guverna Baza de Tranzit era să-i facă pe oameni să doarmă pe parcursul majorității drumului de întoarcere în sistemul solar. Altfel, care fusese scopul testelor de somn? Lui Nicole nu-i plăcea ideea ca tinerii, copiii, să rateze perioadele esențiale de dezvoltare din viața lor. Ea sugeră să se întoarcă singură, lăsându-i pe toți ceilalți la Baza de Tranzit. Argumentă că la urma urmelor copiii nu vor duce o viață "normală" pe Pământ după călătoria aceea.

— Dacă l-am înțeles bine pe Vultur, zise ea, indiferent cine se va întoarce va sfârși până la urmă ca pasager în Rama, îndreptându-se spre altă locație din galaxie.

— Asta n-o știm cu certitudine, o contrazise Richard. În schimb, cine rămâne aici este aproape sigur condamnat să nu mai vadă niciodată vreun alt om în afara celor din familie.

Richard adăugă că intenționa să facă în orice împrejurări călătoria de întoarcere, nu doar ca însoțitor al lui Nicole ci și pentru a trăi experiența respectivă.

În timpul primei discuții, nu putură să ajungă la o înțelegere finală privitor la repartizarea copiilor, însă deciseră în mod categoric ce aveau să facă ei, adulții. Michael O'Toole urma să rămână la Baza de Tranzit. Nicole și Richard aveau să facă drumul de întoarcere în sistemul solar.

După întrunire, Nicole nu putu să doarmă. Analiză în gând, iar și iar, toate opțiunile. Era sigură că Simone avea să fie o mamă mai bună decât Katie. În plus, Simone și unchiul Michael erau extrem de compatibili, iar Katie nu va accepta să fie despărțită de tatăl ei. Cine însă trebuia să rămână pentru a face pereche cu Simone? Benjy, care își iubea sora la nebunie, dar care nu era în stare să se angajeze într-o conversație inteligentă?

Se foi ore întregi de pe-o parte pe alta. În realitate, nu-i plăcea nici una dintre opțiuni. Își înțelegea bine sursa neliniștii. Indiferent cum se rezolva problema, ea va fi din nou obligată să se despartă, probabil pentru totdeauna, de cel puțin câțiva membri ai familiei pe care îi iubea. În timp ce zăcea trează în pat, fantomele și durerea despărțirilor trecute se întoarseră s-o obsedeze. Inima i se strânse dureros când își imagină despărțirea care avea să vină în câteva luni. Se gândi la mama ei, la tatăl ei și la Genevieve și simți junghiuri în inimă. *Poate că asta-i viața,* gândi deprimată. *O înșiruire fără sfârșit de despărțiri dureroase.*

4

— Mamă, tată, treziți-vă! Vreau să discut cu voi. Nicole visa. Se făcea că se plimba prin pădurea din spatele vilei de la Beauvois. Era primăvară și florile erau superbe. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că Simone ședea pe patul lor.

Richard se întinse și-și sărută fiica pe frunte.

— Ce-i, iubito? întrebă el.

— Unchiul Michael și cu mine ne strângeam saltelele și mi-am dat seama că-i nefericit. Ochii senini ai lui Simone treceau încet de la un părinte la celălalt. Mi-a povestit toată discuția pe care ați avut-o ieri cu Vulturul.

Nicole se ridică repede în șezut, în timp ce Simone continuă:

— Mai bine de-o oră, m-am gândit cu mare grijă la toate. Ştiu că am doar treisprezece ani, dar cred că am o soluție la această… ă-ă-ă, repartiție, care îi va face fericiți pe toți din familie.

Întinzând mâna spre fiica ei, Nicole rosti:

— Draga mea, nu-i responsabilitatea ta să rezolvi…

— Nu, mamă, o întrerupse Simone cu blândețe. Te rog să mă asculți până la capăt. Soluția mea implică ceva la care nici unul dintre voi, adulții, nu s-a gândit. Acest ceva nu putea veni decât din partea mea. Şi, în mod evident, este cel mai bun plan pentru toți cei implicați. Fruntea lui Richard se încreți.

— Ce vrei să spui?

Simone trase adânc aer în piept.

— Vreau să rămân la Baza de Tranzit cu unchiul Michael. Am să devin soția lui și vom fi „perechea de reproducere” a Vulturului. Nu-i nevoie să mai rămână și altcineva, dar Michael și cu mine am fi fericiți să-l păstrăm pe Benjy alături de noi.

— Ce-e-e? strigă Richard uluit. Unchiul Michael are șaptezeci și doi de ani! Tu n-ai încă nici paisprezece. E aberant, caraghios…

Tăcu brusc. Tânăra femeie care era fiica lui zâmbi.

— Mai aberant decât Vulturul? replică ea. Mai caraghios decât faptul că am plecat de pe Pământ și am călătorit opt ani-lumină ca să ne întâlnim cu un uriaș triunghi inteligent care acum intenționează să-i trimită pe unii dintre noi în direcția opusă?

Nicole se uită la Simone cu surpriză și admirație. Nu spuse nimic, dar întinse mâinile și-și îmbrățișă fiica puternic. Ochii îi înotau în lacrimi.

— E-n regulă, mamă, spuse Simone după ce îmbrățișarea luă sfârșit. După ce vă veți reveni din primul șoc, vă veți da seama că propunerea mea este de departe soluția cea mai bună. Dacă tu și tata veți face împreună călătoria de întoarcere, după cum cred că ar trebui,

atunci fie Katie, fie Ellie, fie eu trebuie să rămânem aici la Baza de Tranzit și să ne împerechem cu Patrick sau cu unchiul Michael.

Singura combinație sănătoasă din punct de vedere genetic este ori Katie, ori eu cu unchiul Michael. Am analizat bine toate posibilitățile. Michael și cu mine suntem foarte apropiați. Avem aceeași religie. Dacă rămânem și ne căsătorim, atunci fiecare dintre ceilalți copii este liber să aleagă. Fie rămân cu noi aici, fie se întorc în sistemul solar cu tine și cu tati.

Își puse mâna pe brațul tatălui ei.

— Tati, știu că în multe privințe soluția asta va fi mai grea pentru tine decât pentru mama. Încă nu i-am pomenit unchiului Michael de ideea mea. În mod categoric, nu el a sugerat-o. Dacă tu și mama nu mă sprijiniți, atunci n-o să meargă. Această căsătorie va fi destul de dificil de acceptat pentru Michael, chiar dacă n-aveți nici o obiecție.

Richard clătină din cap.

— Ești uimitoare, Simone. Te rog să ne lași un timp de gândire. Promite-mi că nu mai scoți o vorbă despre asta, până când eu și mama ta vom fi avut ocazia să discutăm.

— Promit, încuviință Simone. Vă mulțumesc foarte mult amândurora. Vă iubesc, adăugă ea din ușa dormitorului lor.

Se întoarse și ieși în holul luminat. Părul negru și lung îi ajungea aproape la talie. *Ai devenit femeie,* gândi Nicole, urmărindu-i mersul grațios. *Şi nu doar fizic. Ești mult mai matură decât ar trebui la anii tăi.* Şi-i imagină pe Michael și Simone soț și soție, și fu surprinsă că nu găsi nimic de obiectat. *Ținând cont de toate,* își spuse dându-și seama că, după primele proteste, Michael O'Toole avea să fie foarte fericit, *ideea ta ar putea să fie alegerea cea mai puțin nesatisfăcătoare în situația noastră dificilă.*

Simone nu se abătu de la intenția ei, nici când Michael obiectă cu tărie față de ceea ce numi un „martiriu autoimpus". Îi explică, răbdător, că mariajul lor era singurul posibil întrucât el și Katie erau, după aprecierea tuturor, personalități incompatibile și, oricum, Katie era încă doar un copil, mai având optsprezece luni până la maturitatea sexuală. Oare prefera ca ea să se mărite cu unul dintre frații materni și să comită incest? Nu, nu, răspunse Michael.

Michael acceptă, când văzu că nu mai exista o alternativă viabilă și că nici Nicole, nici Richard nu aveau obiecții puternice față de căsătoria aceea. Desigur, Richard își justifică aprobarea prin expresia „în aceste împrejurări neobișnuite", dar Michael își dădu seama că, cel puțin parțial, tatăl lui Simone acceptase ideea ca fiica sa de treisprezece ani să se mărite cu un bărbat destul de bătrân ca să-i fie bunic.

într-o săptămână, cu implicarea copiilor, se hotărî ca Patrick, Katie și Ellie să facă drumul înapoi în Rama cu Richard și Nicole.

Patrick avea rețineri să-și părăsească tatăl, dar Michael O'Toole avu bunătatea să accepte faptul că fiul său de șase ani va avea, probabil, o „viață mai interesantă și mai plină" dacă rămânea cu restul familiei. Cu asta, rămase doar Benjy. Adorabilului băiat de opt ani, dar aflat la nivelul mental al unui copil de trei ani, i se spuse că era bine venit atât în Rama cât și la Baza de Tranzit. El abia dacă înțelegea ce avea să se întâmple cu familia, și nu era nicicum pregătit să facă o astfel de alegere importantă. Decizia îl sperie și-l derută; deveni absolut nefericit și căzu într-o depresie profundă. Ca urmare, familia amână discutarea sorții lui pe o perioadă nedefinită.

— Vom lipsi o zi jumătate, poate două, le spuse Vulturul lui Michael și copiilor. Rama este recondiționată într-un hangar aflat la zece mii de kilometri de aici.

— Dar vreau să merg și eu, se bosumflă Katie. Şi eu am niște idei bune pentru modulul Pământ.

— Te vom implica și pe tine în fazele ulterioare ale procesului, o liniști Richard. Vom avea un centru de proiectare, chiar aici lângă noi, în sala de conferințe.

În cele din urmă, Richard și Nicole își luară rămas bun și i se alăturară Vulturului în hol. Își puseră costumele speciale și trecură în zona comună a sectorului. Nicole își dădea seama că Richard avea emoții.

— Iubești aventura, nu-i așa, iubitule? El recunoscu, încuviințând din cap.

— Goethe, mi se pare, a spus că tot ce-și dorește o ființă omenească poate fi clasificat în patru componente: dragoste, aventură, putere și faimă. Personalitatea noastră este modelată după ponderea pe care o căutăm din fiecare componentă. Pentru mine, aventura a fost dintotdeauna pe primul loc.

Nicole era gânditoare când intrară cu Vulturul în mașina ce aștepta. Capota se închise peste ei și nu putură să vadă nimic în drum spre baza de transport. *Aventura e importantă și pentru mine,* gândi Nicole, *iar când eram fată, faima era țelul suprem.* Zâmbi în sinea ei. *Dar acum acest țel este, neîndoios, dragostea… Am fi plicticoși dacă nu ne-am schimba niciodată.*

Călătoreau într-o navetă identică celei care îi adusese prima dată la Baza de Tranzit. Vulturul stătea în față, iar Nicole și Richard în spate. Priveliștea modulelor sferice dinapoia lor, a coridoarelor de transport și a întregului triunghi luminat era absolut senzațională.

Mergeau în direcția lui Sirius, caracteristica dominantă a spațiului ce înconjura Baza de Tranzit. Tânăra stea mare și albă strălucea în depărtare, părând cam de aceeași mărime cu soarele lor natal văzut din centura de asteroizi.

— Cum de ați ales locul ăsta pentru Baza de Tranzit? îl întrebă

Richard pe Vultur după vreo oră de mers.

— La ce vă referiți?

— De ce aici, de ce în sistemul Sirius, și nu în altă parte? Vulturul râse.

— Această locație este numai temporară. Îndată ce Rama pleacă, ne vom muta iar.

Richard era nedumerit.

— Vreți să spuneți că întreaga Bază de Tranzit *se mișcă?* Se întoarse și privi triunghiul care sclipea slab în depărtare. Unde-i sistemul de propulsie?

— În fiecare modul există mici capacități de propulsie, dar ele sunt folosite numai în cazuri de urgență. Transportul între locurile de staționare temporară este realizat de ceea ce voi ați numi odgoane — ele se fixează în porturile de pe părțile laterale ale sferelor și asigură practic viteza necesară schimbării traiectoriei.

Nicole se gândi la Michael și Simone și se îngrijoră.

— Unde va pleca Baza de Tranzit? se interesă ea.

— Încă nu s-a stabilit exact, răspunse vag Vulturul. Oricum, este întotdeauna o funcție stocastică, depinzând de felul în care decurg diversele activități. Când munca noastră într-un anumit loc s-a terminat, întreaga configurație — Baza de Tranzit, Hangarul și Halta — este mutată în altă zonă de interes.

Pe bancheta din spate, Nicole și Richard se priviră lung, în tăcere. Le venea greu să priceapă toate implicațiile celor spuse de Vultur. *Întreaga Bază* de Tranzit *se muta!* Era prea mult ca să poți crede. Richard se hotărî să schimbe subiectul.

— Vreți să spuneți că există creaturi inteligente care au evoluat în vid? Cum e posibil?

— Sunteți un șovin atmosferic, răspunse Vulturul. Asemeni tuturor creaturilor, limitați modurile în care se poate exprima viața la mediile similare mediului în care trăiți dumneavoastră.

— Câte specii capabile de călătoria prin spațiu există în galaxia noastră? întrebă Richard puțin mai târziu.

— Răspunsul exact la această întrebare este unul dintre obiectivele proiectului nostru. Nu uitați că în Calea Lactee există peste o sută de miliarde de stele. Mai mult de un sfert din ele sunt înconjurate de sisteme planetare. Dacă ar fi ca doar una dintr-un milion de stele cu planete să găzduiască o specie care străbate spațiul, atunci numai în galaxia noastră ar exista douăzeci și cinci de mii de specii apte de zbor prin Cosmos.

Vulturul se întoarse și se uită la Richard și Nicole.

— Numărul estimat de călători interplanetari și densitatea lor într-o anumită zonă este o informație de Nivel 34, totuși vă pot spune un lucru. Există în galaxie Zone Dense de Viață, în care numărul

mediu de voiajori spațiali este mai mare de unul la o mie de stele.

Richard fluieră.

— Uluitor, murmură el impresionat spre Nicole. Asta înseamnă că miracolul evolutiv local care ne-a produs pe noi este o paradigmă răspândită în Univers. Noi suntem unici, fii sigură, căci nicăieri în altă parte procesul care ne-a produs pe noi n-a fost duplicat cu exactitate. Însă trăsătura cu adevărat deosebită a speciei noastre, și anume capacitatea de a ne modela lumea și a o înțelege atât pe ea cât și locul nostru în schema generală, această trăsătură trebuie să fie comună la mii de creaturi! În absența ei, n-ar fi putut deveni călători spațiali.

Nicole era copleșită. Își aminti de un moment asemănător când, cu ani în urmă, se afla cu Richard în camera fotografiilor din adăpostul octopăianjenilor și se chinuia să priceapă imensitatea universului în termenii conținutului total de informații. Acum își dădea seama din nou că întregul set de cunoștințe în domeniul uman, tot ce învățase sau trăise vreodată un membru al rasei umane nu era decât un bob de nisip pe plaja imensă care reprezenta tot ce se știuse vreodată de către toate făpturile conștiente din Univers.

5

Naveta se opri la câteva sute de kilometri de Hangar. Construcția avea o formă ciudată, cu baza complet plată dar cu părțile laterale și superioară rotunjite. Cele trei fabrici din Hangar — câte una în fiecare capăt și a treia în mijloc — semănau din exterior cu niște domuri geodezice, ce se înălțau cu șaizeci-șaptezeci de kilometri deasupra părții inferioare a structurii. Între aceste fabrici, acoperișul era mai coborât, ajungând la doar opt-zece kilometri de suprafața plană, așa că partea superioară a Hangarului semăna cu spatele unei cămile cu trei cocoașe, dacă o astfel de făptură ar fi existat.

Vulturul, Nicole și Richard se opriseră să privească o navă „stea de mare" care, după spusele Vulturului, fusese recondiționată și era gata acum pentru următorul voiaj. Steaua, mică prin comparație cu Hangarul sau cu Rama dar având, totuși, aproape zece kilometri pe raza exterioară, ieșise din cocoașa stângă și începuse să se rotească de îndată ce părăsise Hangarul. Deoarece naveta rămăsese la cincisprezece kilometri depărtare, steaua își mări viteza de rotație la zece ture pe minut. O dată ce viteza respectivă deveni stabilă, steaua se îndepărtă, dispărând spre stânga.

— Acum a rămas aici doar Rama, spuse Vulturul. Roata uriașă care a fost prima la coadă în Haltă a plecat acum patru luni. A avut nevoie doar de reparații minime.

Richard vru să pună o întrebare, dar se abținu. Din primul zbor de la Baza de Tranzit, învățase deja că Vulturul le dădea din proprie inițiativă practic toate informațiile pe care avea voie să le comunice.

— Rama a fost o problemă foarte complicată, continuă Vulturul, și încă nu suntem siguri când anume vom termina.

Naveta se apropie de domul din dreapta al Hangarului și pe fața acestuia începură să strălucească lumini. La o inspecție mai atentă, Richard și Nicole văzură că se deschiseseră niște uși mici.

— Veți avea nevoie de costume, îi anunță Vulturul. Ar fi fost un succes tehnic de proporții ca un loc de asemenea dimensiuni să fi fost prevăzut cu un mediu variabil.

Cei doi oameni se îmbrățișară, în timp ce naveta andocă într-o dană foarte asemănătoare celei de la baza de transport.

— Mă auziți bine? întrebă Vulturul, verificând sistemul de comunicație.

— Confirmare, răspunse Richard din cască.

Se uită la Nicole și râseră amândoi, amintindu-și de vremea când erau astronauți în misiunea Newton.

Vulturul îi conduse pe un coridor lung și lat. În capăt, cotiră la dreapta pe o ușă și ieșiră într-un balcon larg aflat la zece kilometri

deasupra podelei unei fabrici mai mari decât și-ar fi putut imagina. Nicole simți că i se înmoaie genunchii, când se uită în hăul amețitor. În ciuda imponderabilității, pe amândoi îi cuprinse amețeala și se îndepărtară în același moment. Se priviră fix, în timp ce încercau să cuprindă cu mintea ceea ce tocmai văzuseră.

— Este o priveliște deosebită, comentă Vulturul.

Ce afirmație modestă] gândi Nicole. Își coborî din nou ochii, foarte lent, spre spectacolul uluitor. De data asta, se ținu cu ambele mâini de balustradă, pentru a-și păstra echilibrul.

Fabrica de sub ei conținea întregul Semicilindru Nordic al lui Rama, din partea din capăt unde andocase Newton și pe unde intraseră, spre capătul Câmpiei Centrale la țărmurile Oceanului Cilindric. Nu existau nici un ocean și nici un New York raman, dar în uzina aceea se afla închis un spațiu aproape la fel de mare ca întregul stat american Rhode Island.

Craterul și emisfera capătului nordic al lui Rama erau încă absolut intacte, inclusiv învelișul exterior. Aceste segmente se găseau poziționate în dreapta lui Richard, Nicole și a Vulturului, spre înapoi față de poziția lor pe platformă. În față se afla o duzină de telescoape montate pe șine, fiecare cu alt grad de mărire, prin care cei trei puteau să vadă scările și punțile familiare, semănând cu cele trei arcuri ale unei umbrele, cu cele treizeci de mii de trepte de coborât (sau urcat) spre Câmpia Centrală din Rama.

Restul Semicilindrului Nordic era despicat, zăcând dedesubt în părți componente, nu legate direct la Emisferă sau între ele, ci cu sectoarele adiacente dispuse în aliniamentul corespunzător. Fiecare sector avea aproximativ între șase și opt kilometri pătrați și, datorită curburii, marginile i se ridicau substanțial de la podea.

— În această configurație e mai ușor de lucrat la început, explică Vulturul. O dată ce am închis cilindrul, e mai greu de intrat și de ieșit cu tot echipamentul.

Prin telescop, Richard și Nicole puteau să vadă că două zone diferite ale Câmpiei Centrale forfoteau de activitate. Le fu imposibil să numere câți roboți umblau de colo-colo pe podeaua fabricii de sub ei și în multe cazuri nici nu-și puteau da seama cu exactitate ce făceau aceștia. Se lucra la o scară la care oamenii nici nu visaseră vreodată.

— V-am adus mai întâi aici, sus, ca să aveți o vedere de ansamblu, spuse Vulturul. Mai târziu vom merge pe podea și veți putea vedea mai multe detalii.

Richard și Nicole se uitară lung la el, năuci. Vulturul râse și continuă:

— Dacă priviți atenți și alăturați piesele în minte, veți vedea că două sectoare mari ale Câmpiei Centrale, unul din apropierea Oceanului Cilindric și celălalt acoperind o zonă care duce aproape

până la capătul punților, au fost complet golite. Aici va fi amplasată întreaga construcție nouă. Între aceste două sectoare, Rama arată exact așa cum ați lăsat-o. Linia noastră de inginerie generală este să schimbăm numai zonele ce urmează să fie folosite în următoarea misiune.

Richard se lumină.

— Vreți să spuneți că această navă spațială este folosită *iar* și *iar!* Şi că pentru fiecare misiune se fac doar schimbările *necesare!*

Vulturul încuviință din cap.

— Atunci conglomeratul de zgârie-nori pe care noi îl numim New York se poate să fi fost construit pentru vreo misiune *anterioară* și *lăsat* pur și simplu acolo, pentru că nu mai erau necesare schimbări?

Vulturul nu spuse nimic, ci arătă spre nordul Câmpiei Centrale.

— Acolo va fi habitatul vostru, cel de acolo. Tocmai am terminat infrastructura, ceea ce voi numiți „utilități", incluzând apă, energie, canalizare și control ambiental. În restul procesului de design este loc de flexibilitate și de aceea v-am adus aici.

— Ce este clădirea micuță, cu cupolă, din sudul zonei curățate? întrebă Richard.

Era încă uluit de ideea că New York putea fi o rămășiță, un rest rămas dintr-un voiaj raman anterior.

— Centrul de control, răspunse Vulturul. Acolo va fi depozitat echipamentul care vă administrează habitatul. De regulă, centrul de control este ascuns sub zona de locuit, în învelișul lui Rama, dar în cazul vostru proiectanții au decis să-l pună pe Câmpie.

— Ce este regiunea mare de acolo? întrebă Nicole arătând zona curățată aflată imediat la nord de locul în care ar fi fost amplasat Oceanul Cilindric, dacă Rama ar fi fost complet reasamblată.

— N-am voie să vă spun care îi este scopul, răspunse Vulturul. De fapt, mă miră că mi s-a permis să vă arăt că există. În mod obișnuit, călătorii noștri care se întorc în sistemele planetare natale nu știu absolut nimic despre ce se află în afara habitatului lor în vehiculul cu care călătoresc. Planul este, firește, ca fiecare specie să rămână în interiorul propriului modul.

— Uită-te la zidul sau turnul ăla din centru, îi spuse Nicole lui Richard, îndreptându-i atenția spre altă zonă. Cred că are înălțimea de aproape doi kilometri.

— Şi o formă de tor, cu gaură în mijloc.

Zidurile exterioare a unui posibil habitat secundar erau deja foarte avansate. Nimic din interiorul său n-ar fi fost vizibil de pe podeaua fabricii.

— Ne puteți da un indiciu cu privire la cine sau ce va locui acolo? întrebă Nicole.

— Veniți, zise Vulturul cu fermitate, clătinând din cap. E timpul

să coborâm.

Richard și Nicole se desprinseră de telescop, aruncară o privire rapidă spre amplasarea generală a propriului habitat (a cărui construcție nu era nici pe departe atât de avansată ca a celuilalt) și-l urmară pe Vultur pe coridor. După cinci minute de mers, ajunseră la ceea ce extraterestrul le spuse că era un lift.

— Trebuie să vă prindeți bine centurile în scaunele acestea, le atrase atenția. Este o călătorie foarte puțin confortabilă.

Bizara capsulă ovală se deplasă violent și rapid. În mai puțin de două minute, se opri la fel de brusc. Ajunseseră pe podeaua fabricii.

— Chestia asta merge cu trei sute de kilometri pe oră? întrebă Richard după un calcul mental rapid.

— Cu excepția cazurilor când se grăbește, răspunse Vulturul.

Richard și Nicole îl urmară la parterul fabricii. Era imens. În multe privințe, era mai amețitor decât Rama însăși pentru că aproape jumătate din nava spațială zăcea pe podeaua din jurul lor. Amândoi își amintiră de sentimentele copleșitoare pe care le trăiseră călătorind cu telescaunele din Rama și uitându-se peste Oceanul Cilindric spre misterioasele coarne din Emisfera Sudică. Sentimentele acelea de respect și admirație reveniră, chiar amplificate, când priviră activitatea ce se desfășura în jurul și deasupra lor.

Liftul îi lăsase la nivelul podelei chiar în afara unei porțiuni a habitatului uman. Învelișul lui Rama era în fața lor. În timp ce se îndepărtau de lift, îi verificară grosimea.

— În jur de două sute de metri, observă Richard, răspunzând la o întrebare pe care și-o puseseră încă din primele zile petrecute în Rama.

— Ce va fi sub habitatul nostru, în înveliș? întrebă Nicole.

Vulturul ridică trei din cele patru degete ale sale, arătând prin asta că ei cereau o informație de Nivelul 3. Ambii oameni râseră.

— O să mergeți cu noi? îl întrebă Nicole pe Vultur după câteva clipe.

— În sistemul vostru solar? Nu, nu pot, deși recunosc că ar fi interesant.

Îi conduse spre o zonă cu activitate intensă. Zeci de roboți lucrau la o structură mare, cilindrică, înaltă de șaizeci de metri.

— Aceasta este principala uzină de reciclare a lichidelor, explică Vulturul. Toate lichidele ce curg prin conductele și canalizările din habitatul vostru sunt trimise finalmente aici. Apa purificată este pompată înapoi în colonie, iar restul substanțelor chimice sunt reținute pentru alte utilizări posibile. Uzina va fi sigilată și făcută absolut inaccesibilă. Tehnologia folosită în ea depășește cu mult nivelul vostru de dezvoltare.

Suiră după aceea pe o scară, în habitat. Îi însoți într-un tur

exhaustiv arătându-le în fiecare sector caracteristicile principale ale zonei respective, iar apoi, fără pauză, comandă unui robot să-i transporte în următorul sector adiacent.

— Ce vreți să facem aici? întrebă Nicole după câteva ore, când Vulturul se pregătea să-i ducă în altă parte a viitorului lor cămin.

— Nimic anume. Aceasta va fi singura voastră vizită în Rama propriu-zisă. Voiam să aveți idee despre dimensiunea habitatului, în caz că simțeați nevoia să fiți la curent cu proiectarea. În Modulul de Locuit avem un model la scara 1:2000 — tot restul muncii noastre va fi realizat acolo. Acum putem pleca oricând doriți.

Nicole se așeză pe o ladă din metal cenușiu și se uită în jur. Numărul și varietatea roboților erau suficiente pentru a o face să se simtă amețită. Se simțise copleșită din clipa în care păsise pe balconul fabricii, iar acum era absolut năucită. Întinse mâna spre Richard.

— Ştiu că ar trebui să studiez ceea ce văd, iubitule, dar nimic din toate astea nu mai are logică. Sunt absolut saturată.

— Şi eu, mărturisi Richard. N-aș fi crezut vreodată că-i posibil să existe ceva mai uluitor și mai amețitor decât Rama, dar uzina asta este în mod sigur.

— Te-ai întrebat, de când am pus piciorul aici, cum trebuie să arate șantierul care a construit locul ăsta? întrebă Nicole. Mai mult, imaginează-ți linia de asamblare a Bazei de Tranzit.

— Putem continua așa la infinit, râse Richard. Dacă Baza de Tranzit este într-adevăr o mașinărie, așa cum pare, este în mod sigur o mașinărie de un ordin superior lui Rama. Probabil că Rama a fost proiectată aici. Ea este controlată, aș zice, de Baza de Tranzit. Dar cine a creat și controlează Baza de Tranzit? O făptură ca noi, rezultat al evoluției biologice? Mai există ea, în vreun sens pe care să-l putem înțelege, sau a devenit alt gen de entitate, mulțumită să-și facă influența simțită prin existența acestor uimitoare mașini pe care le-a creat? Se așeză lângă soția sa.

— E prea mult pentru mine. Cred că și eu sunt saturat… Să ne întoarcem la copii.

Nicole se aplecă și-l atinse pe braț.

— Ești un bărbat foarte deștept, Richard Wakefield. Ştii că ăsta-i unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Un robot mare, semănând cu un moto-stivuitor cu furcă, trecu prin apropierea lor, ducând niște suluri de foi metalice. Richard clătină din cap de uimire.

— Mulțumesc, scumpa mea, rosti el după o pauză. Şi eu te iubesc.

Se ridicară și-i făcură semn Vulturului că erau gata de plecare.

În noaptea următoare, în Modulul de Locuit, atât Richard cât și Nicole mai erau încă treji la treizeci de minute după ce făcuseră dragoste.

— Ce este, dragule? întrebă Nicole. S-a întâmplat ceva?

— Azi am avut încă o perioadă de începețoșare. A durat aproape trei ore.

— Dumnezeule! Nicole se ridică în capul oaselor. Acum te simți bine? Să aduc scanerul, să văd dacă pot spune ceva din biometria ta?

— Nu, clătină Richard din cap. Aparatul tău nu mi-a înregistrat niciodată începețoșările. Dar asta chiar m-a neliniștit. Mi-am dat seama cât de neputincios sunt în timpul lor. Abia dacă pot funcționa cât de cât, darămite să vă ajut pe tine sau copiii în vreun moment de criză. Asta mă sperie.

— Îți amintești cum s-a declanșat?

— Sigur că da. La fel ca întotdeauna. Mă gândeam la călătoria noastră la Hangar, mai ales la celălalt habitat Fără nici o legătură, am început să-mi amintesc câteva scene din odiseea mea și apoi, brusc, s-a lăsat ceața. Nu sunt convins că te-aș fi recunoscut în primele cinci minute.

— Îmi pare rău, iubitule…

— E aproape ca și cum ceva îmi monitorizează gândurile. Iar când ajung la o anumită parte a amintirilor mele, atunci *bum,* mi se dă un fel de avertisment.

Richard și Nicole rămaseră tăcuți aproape un minut După aceea, Nicole spuse:

— Când închid ochii, mai văd încă toți roboții ăia forfotind prin Rama.

— Şi eu.

— Şi totuși, încă mi-e greu să cred că scena aceea a fost reală și nu ceva ce am visat sau am văzut într-un film. Am trăit o viață absolut incredibilă în acești ultimi paisprezece ani, nu-i așa? zâmbi Nicole.

— Absolut, răspunse Richard, întorcându-se pe-o parte, în poziția lui favorită de somn. Şi cine știe? S-ar putea ca partea cea mai interesantă să vină abia de acum încolo.

6

Modelul holografic al Noului Eden era proiectat în mijlocul sălii de conferințe la scara 1:2000. În interiorul lui Rama, habitatul Pământ avea să ocupe, în fapt, o zonă de o sută șaizeci de kilometri pătrați în Câmpia Centrală, începând chiar vizavi de partea inferioară a punții nordice. Avea să măsoare douăzeci de kilometri lungime de jur împrejurul cilindrului, opt kilometri lățime pe direcția paralelă cu axa de rotație a cilindrului, și opt kilometri înălțime de la podeaua coloniei până la plafon.

Oricum, modelul Noului Eden din Modulul de Locuit, pe care Vulturul, Richard și Nicole îl foloseau pentru munca de proiectare, avea o dimensiune mai accesibilă. Încăpea ușor în sala mare, iar proiecțiile holografice îi ajutau pe proiectanți să umble ușor prin diversele structuri. Schimbările se făceau folosind subsecvențele proiectate pe calculatorul care funcționa pe baza comenzilor vocale ale Vulturului.

— Iar ne-am răzgândit, spuse Nicole, începând a treia ședință maraton de proiectare cu Vulturul și încercuind cu „lanterna" ei neagră un grup de clădiri din mijlocul coloniei. Acum considerăm că nu-i bine să avem totul într-un singur loc, cu toți oamenii stând unul peste altul.

Richard și cu mine credem că ar fi mai bine dacă zonele de locuit și prăvălioarele ar fi în patru sate distincte, aflate în colțurile dreptunghiului. Doar clădirile folosite de toți coloniștii vor fi în complexul central.

— Bineînțeles, interveni Richard, că noua noastră concepție va schimba complet cursul traficului, precum și amplasările parcurilor, Pădurii Sherwood, Lacului Shakespeare și Muntelui Olimp. Toate elementele inițiale pot fi totuși cuprinse în actualul nostru proiect pentru Noul Eden. Poftim, uitați-vă la schița asta, ca să vedeți unde am mutat totul.

Vulturul păru să facă o grimasă în timp ce se uita la ajutoarele lui umane. După o secundă, privi harta din notebook-ul lui Richard.

— Sper ca asta să fie ultima modificare majoră, comentă el. Nu prea avansăm dacă, la fiecare întâlnire o luăm practic de la capăt.

— Ne pare rău, spuse Nicole, dar ne-a trebuit ceva timp ca să pricepem magnitudinea sarcinii noastre. Acum înțelegem că proiectăm o situație de conviețuire pe termen lung pentru două mii de ființe umane și, dacă asta necesită mai multe modificări ca să iasă bine, atunci ne trebuie timp.

— Văd că ați mărit iar numărul structurilor mari din complexul central, observă Vulturul. Care este scopul clădirii din spatele

bibliotecii și a sălii de spectacole?

— Sporturi și recreere, răspunse Nicole. Va avea pistă de atletism, teren de baschet și fotbal, terenuri de tenis, sală de gimnastică și bazin de înot, plus suficiente bănci în fiecare zonă ca să-i mulțumească pe aproape toți cetățenii. Eu și cu Richard ne imaginăm că atletismul va fi foarte important în Noul Eden, mai ales ținând cont de faptul că atâtea treburi de rutină vor fi realizate de bioți.

— Ați extins și mărimea spitalului și a școlilor…

— Am fost prea conservatori în distribuirea inițială a spațiului, interveni Richard. N-am lăsat suficient loc pentru activități pe care nu le putem încă defini în mod specific.

Primele două ședințe de lucru duraseră câte zece ore fiecare. Inițial, atât Richard cât și Nicole se minunaseră cât de repede era în stare Vulturul să integreze comentariile lor în recomandările specifice de proiectare. La a treia întâlnire, nu mai erau uimiți de viteza și acuratețea capacității lui de sinteză. Însă biotul extraterestru îi surprindea în mod regulat, arătându-se profund interesat de unele detalii ținând de cultură. De exemplu, îi chestionase amănunțit privitor la numele dat de oameni coloniei. După ce Nicole îi explică faptul că era esențial ca habitatul să aibă un nume, Vulturul întrebă despre înțelesul și semnificația „Noului Eden”.

— Întreaga familie a discutat despre numele habitatului și au existat multe propuneri bune, majoritatea derivate din istoria și literatura speciei noastre. Utopia a fost un candidat de frunte. Au fost dezbătute cu seriozitate Arcadia, Elizeu, Paradis, Concordia și Beauvois, dar până la urmă ne-am gândit că Noul Eden era alegerea cea mai bună, spuse Richard.

— Edenul mitologic, adăugă Nicole, a fost începutul, punctul de pornire a ceea ce am putea numi cultura noastră occidentală modernă. Un paradis luxuriant, verde, presupus a fi fost destinat oamenilor de către un Dumnezeu atotputernic care, de asemenea, a creat tot Universul. Acest prim Eden era bogat în forme de viață, dar lipsit de tehnologie. Noul Eden este și el un început. Dar în aproape toate celelalte privințe este opusul străvechii grădini. Noul Eden este un miracol tehnologic fără nici o formă de viață, cel puțin la început, cu excepția câtorva ființe umane.

O dată ce planul general al coloniei fu încheiat, mai rămâneau de discutat sute de detalii. Katie și Patrick primiră sarcina să proiecteze parcurile din cele patru sate. Cu toate că nici unul dintre ei nu văzuse vreodată un petic de iarbă autentică, o floare adevărată sau un copac, vizionaseră o mulțime de filme și văzuseră foarte multe fotografii. Sfârșiră prin a veni cu patru proiecte diferite, întocmite cu gust, pentru cele două hectare de zonă deschisă, grădini comunale și alei liniștite din fiecare sat.

— Dar de unde o să facem rost de iarbă și de flori? îl întrebă Katie pe Vultur.

— Vor fi aduse de oamenii de pe Pământ.

— De unde vor ști ei ce să aducă?

— Le vom spune.

Tot Katie scoase în evidență faptul că în proiectul Noului Eden fusese omis un element cheie, care jucase un rol major în poveștile pe care i le spunea mama ei la culcare când era mică.

— Eu n-am văzut niciodată o grădină zoologică, spuse ea. Putem avea una în Noul Eden?

În următoarea ședință, Vulturul modifică planul principal pentru a include o mică grădină zoologică la marginea Pădurii Sherwood.

Richard lucra cu Vulturul la majoritatea detaliilor tehnice ale Noului Eden. Domeniul lui Nicole era mediul de locuit. Inițial Vulturul propusese un gen de case cu mobile standard pentru fiecare locuință din colonie. Nicole râsese zgomotos.

— Cu siguranță, n-ați învățat prea multe despre noi ca specie, spuse ea. Ființele omenești trebuie să aibă diversitate. Altfel ne plictisim. Dacă am face toate casele la fel, oamenii se vor apuca imediat să le schimbe.

Din cauză că timpul îi era limitat (nevoia de informații a Vulturului îi făcea pe Richard și pe Nicole să lucreze între zece și douăsprezece ore pe zi — din fericire, Michael și Simone erau bucuroși să aibă grijă de copii), Nicole hotărî să rămână la opt planuri de bază pentru case și patru aranjamente de mobilă din module. Chiar și așa, însemna treizeci și două de configurații diferite de locuințe. Variind modelul exterior al clădirilor din cele patru sate (Nicole elabora detaliile împreună cu Richard, după unele sfaturi utile ale criticului de artă Michael O'Toole), femeia își atinse în final scopul de a crea un proiect pentru traiul zilnic care să nu fie nici uniform, nici steril.

În doar câteva ore, Richard și Vulturul căzură de acord asupra sistemelor de transport și comunicație din Noul Eden, atât interne cât și externe. Le fu mai greu cu controlul general al mediului și cu proiectarea bioților. Concepția inițială a Vulturului (pe care se baza infrastructura care susținea Noul Eden) presupunea zilnic douăsprezece ore de lumină și douăsprezece de întuneric. Perioadele de soare, nori și ploaie, urmau să fie regulate și previzibile. Practic, nu avea să existe nici o variație de temperatură în funcție de loc și timp.

Când Richard ceru schimbări sezoniere în lungimea zilelor și mai multă variație în toți parametrii meteo, Vulturul ținu să arate că includerea de „variații semnificative” în enormul volum de aer din habitat ar fi avut ca rezultat folosirea unei „resurse critice calculate” mult mai mari decât fusese inițial alocată în timpul proiectării

infrastructurii. Principalii algoritmi de control ar fi trebuit să fie restructurați și reverificați și, ca urmare, data plecării ar fi fost întârziată. Nicole îl susținu pe Richard în problema vremii și a anotimpurilor, explicând Vulturului că adevăratul comportament uman („pe care dumneavoastră și Inteligența Bazei de Tranzit se pare că doriți să-l observați") depindea în mod hotărâtor de acei doi factori.

Până la urmă se ajunse la un compromis. Lungimea zilelor și nopților pe durata unui an avea să corespundă unei locații de treizeci de grade latitudine pe Pământ. Vremea din Noul Eden avea să evolueze în mod natural în cadrul unor limite impuse, regulatorul principal acționând numai atunci când condițiile atingeau limitele „designului". Astfel, temperatura, vântul și ploaia puteau să fluctueze în mod liber în cadrul toleranțelor. Totuși, Vulturul rămase neclintit cu privire la două probleme. Nu aveau să existe nici fulgere, nici gheață. Dacă vreuna dintre aceste două condiții meteo erau iminente, chiar dacă restul parametrilor se afla în limitele proiectate, sistemul de control avea să intre automat în funcțiune și să regleze vremea.

Intenția inițială a Vulturului fusese să rețină același tip de bioți care fuseseră în primele două nave Rama. Totuși, Nicole și Richard susținură că bioții ramani, mai ales cei care semănau cu multipezii, călugărițele, crabii și păianjenii, nu erau deloc potriviți.

— Astronauții care au fost la bordul celor două nave Rama nu trebuie să fie considerați oameni de rând, explică Nicole. Departe de asta. Noi am fost special antrenați să ne descurcăm cu mașinării sofisticate, totuși chiar și unii dintre *noi* s-au speriat de câțiva din bioții voștri. Oamenii mai simpli, care vor forma probabil grosul locuitorilor Noului Eden, nu se vor simți deloc în largul lor cu toate aceste ciudate invenții mecanice forfotind prin regatul lor.

După mai multe ore de discuții, Vulturul fu de acord să reproiecteze personalul de întreținere format din bioți. De exemplu, gunoiul avea să fie adunat de roboți care semănau cu mașinile tipice de gunoi de pe Pământ, doar că nu aveau să existe șoferi. Lucrările de construcție, când erau necesare, aveau să fie realizate de roboți a căror formă era aceeași cu a echipamentelor ce executau lucrări similare pe Pământ. În felul acesta, ciudatele mașinării aveau să le fie familiare coloniștilor și temerile lor xenofobe s-ar fi atenuat.

— Cum rămâne cu executarea activităților zilnice, de rutină? întrebă Vulturul la sfârșitul unei întruniri lungi. Ne gândiserăm să folosim un număr mare bioți umani sensibili la comenzi vocale, care să-i elibereze pe coloniști de toate corvezile. Până la sosirea voastră, am petrecut mult timp perfectând proiectul.

Lui Richard îi plăcu ideea de a avea ajutoare roboți, dar Nicole fu circumspectă.

— Este imperios necesar ca bioții umani să fie absolut identificabili, spuse ea. Nu trebuie să existe nici o șansă ca vreo persoană, nici măcar un copil mic, să-i poată confunda cu o ființă umană adevărată.

— Ai citit prea multe cărți de science-fiction, chicoti Richard.

— Este un motiv de îngrijorare reală, protestă ea. Pot să-mi imaginez bine calitatea bioților umani care ar fi realizați aici la Baza de Tranzit. Nu discutăm despre imitațiile inexpresive pe care le-am văzut în Rama. Oamenii ar fi îngroziți dacă n-ar putea să-și dea seama de diferența dintre un om și o mașinărie.

— Atunci vom limita numărul varietăților, spuse Richard. Şi vor fi ușor de clasificat după funcția primară. Asta te liniștește? Ar fi păcat să nu profităm de tehnologia aceasta incredibilă.

— Așa ceva ar putea să meargă, cu condiția unei scurte expuneri care să familiarizeze pe toată lumea cu diversele tipuri, spuse Nicole. Trebuie să ne asigurăm că nu există probleme de confuzie.

După mai multe săptămâni de efort intens, majoritatea deciziilor critice de proiectare erau luate, și Nicole și Richard scăpară de muncă. Putură să-și reia viața, mai mult sau mai puțin normală, alături de copii și de Michael. într-o seară, Vulturul trecu pe la ei și-i informă că Noul Eden intrase în etapa finală de testări, verificându-se în principal capacitatea noilor algoritmi de a monitoriza și controla mediul într-o gamă foarte largă de condiții posibile.

— Am inserat dispozitive de conversie a gazelor, DCG-uri, în toate locurile — Pădurea Sherwood, parcuri, în lungul malurilor lacului și pe versanții muntelui — în care vor crește plantele venite de pe Pământ. DCG-urile acționează ca plantele, absorbind bioxidul de carbon și eliberând oxigen, și sunt echivalente și cantitativ. Ele previn acumularea de bioxid de carbon în atmosferă, care, într-o perioadă lungă de timp, ar slăbi eficiența algoritmilor meteo. Funcționarea lor necesită destulă energie, așa că am redus nițel puterea necesară consumului uman în primele zile ale coloniei. Totuși, o dată ce plantele vor crește din abundență, DCG-urile pot fi dezafectate și va exista energie din plin pentru orice scop rezonabil.

— În regulă, domnule Vultur, rosti Katie când el termină. Ceea ce vrem să știm cu toții este când o să plecăm.

În colțul gurii Vulturului apărură micile încrețituri care semnalau un zâmbet.

— Aveam de gând să vă anunț de Crăciun, dar mai sunt încă două zile până atunci.

— Vă rugăm să ne spuneți acum, domnule Vultur, zise Patrick.

— Bine. Data pe care ne-am fixat-o pentru a termina cu Rama în Hangar este 11 ianuarie. Sperăm să vă suim în navetă și să plecăm de la Baza de Tranzit două zile mai târziu, în dimineața zilei de 13

ianuarie.

Mai sunt doar trei săptămâni, gândi Nicole și inima îi zvâcni când realitatea plecării prinse contur. *Şi mai sunt atâtea de făcut!* Se uită în cealaltă parte a camerei, unde Michael și Simone stăteau pe canapea. *Printre altele, fata mea frumoasă, trebuie să te pregătesc de nuntă.*

— Așadar ne vom căsători de ziua ta, mamă, rosti Simone. Noi am spus întotdeauna că ceremonia va fi cu o săptămână înainte ca restul familiei să plece.

În ochii lui Nicole apărură involuntar lacrimi. Își coborî capul, astfel încât copiii să nu le vadă. *Nu sunt gata să-mi iau la revedere,* gândi ea. *Nu suport să mă gândesc că n-am s-o mai văd niciodată pe Simone.*

Nicole preferase să iasă din jocul care se desfășura în camera de zi. Pretextase că trebuia să dezvolte niște date finale de proiectare pentru Vultur, dar în realitate avea nevoie cu disperare să rămână singură câteva momente, pentru a-și organiza ultimele trei săptămâni de viață în Baza de Tranzit. În timpul cinei, se gândise la toate lucrurile pe care trebuie să le facă și aproape că intrase în panică. Se temea că nu avea destul timp, sau că va uita ceva vital. Totuși, după ce își întocmi o listă amănunțită cu treburile rămase și un grafic pentru realizarea lor, se mai liniști întrucâtva. Nu era o listă imposibilă.

Una din problemele introduse în notebook-ul ei, pe care o scrisese cu majuscule, era **BENJY**. În timp ce se așeza pe marginea patului, gândindu-se la fiul ei retardat și învinuindu-se că nu abordase subiectul mai devreme, auzi o bătaie puternică în ușă. Era o coincidență uimitoare.

— Ma-mi, rosti foarte rar Benjy cu zâmbetul lui larg și inocent, pot să vorbesc cu tine?

Se gândi o clipă.

— Acum? adăugă el.

— Bineînțeles, iubitule, răspunse Nicole. Intră și stai lângă mine pe pat.

Benjy veni lângă mama sa și o îmbrățișă puternic. Se uită în poală și vorbi cu hopuri. Frământarea lui emoțională era evidentă.

— Tu și Rich-ard și ceilalți co-pii o să ple-cați curând pentru foarte mult timp, spuse el.

— Așa este, aprobă Nicole încercând să fie veselă.

— Ta-ti și Si-mone vor rămâne aici și vor fi căsă-to-riți?

Asta da întrebare! Benjy ridicase capul și aștepta ca Nicole să-i confirme afirmația. Când ea încuviință, ochii lui se umplură pe loc de lacrimi și fața i se contractă.

— Şi Ben-jy? Ce se va în-tâm-pla cu Ben-jy? Nicole îi lipi capul pe umărul ei și plânse alături de el.

Întregul lui trup era scuturat de hohote. Femeia se simțea furioasă pe sine că amânase atât de mult discuția aceea. *El a știut tot timpul,* gândi ea. *Chiar de la prima conversație. A așteptat. Crede că nimeni nu-l vrea.*

— Ai de ales, iubitule, reuși Nicole să spună. Nouă ne-ar plăcea la nebunie să vii cu noi. Iar tatăl tău și Simone ar fi încântați dacă ai rămâne aici cu ei.

Benjy se uită la mama sa de parcă n-o credea. Nicole repetă foarte rar aceleași cuvinte.

— Îmi spui ade-vă-rul?

Nicole dădu cu putere din cap. Benjy zâmbi o secundă, apoi își feri privirea. Rămase tăcut mult timp.

— Aici n-am să am cu cine să mă joc, vorbi el în cele din urmă, cu ochii tot la perete. Iar Si-mone va tre-bui să stea cu ta-ti.

Nicole fu uimită de cât de concis își rezumase considerentele. Acum părea să aștepte.

— Atunci vino cu noi, îi zise cu blândețe. Unchiul Richard, Katie, Patrick, Ellie și eu te iubim foarte mult și vrem să te avem cu noi.

Benjy se întoarse și o privi. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Am să vin cu tine, ma-mi, spuse și-și puse capul pe umărul ei.

Hotărâse deja, gândi Nicole ținându-l lipit de ea. *E mai deștept decât credem noi. A venit aici numai ca să se asigure că e dorit.*

7

— … și Doamne Sfinte, lasă-mă s-o cinstesc cum se cuvine pe această fată minunată cu care sunt pe cale să mă însor. Lasă-ne să împărțim darul Tău de iubire și lasă-ne să creștem împreună întru cunoașterea Ta… Îți cer aceste lucruri în numele fiului Tău pe care l-ai trimis pe Pământ să arate iubirea Ta și să ne mântuiască de păcate. Amin!

Michael Ryan O'Toole, în vârstă de șaptezeci și doi de ani, își desfăcu palmele și deschise ochii. Stătea la biroul din dormitorul său. Se uită la ceas. *Mai sunt doar două ore până mă voi însura cu Simone,* gândi el. Privi la icoana lui Iisus și la micul bust al Sfântului Michael din Siena din fața lui. *Şi diseară, mai târziu, după masa care va fi atât ospăț de nuntă cât și cina aniversară a lui Nicole, îl voi ține pe îngerul acela în brațe.* Nu putu opri următorul gând. *Sfinte Doamne, nu mă lăsa s-o dezamăgesc.*

Strecură mâna în birou și scoase o Biblie mică. Era singura carte reală pe care o avea; tot restul materialului său de lectură se găsea sub formă unor cuburi mici de date, pe care le insera în notebook-ul electronic. Biblia era foarte specială, o amintire dintr-o viață trăită cândva pe o planetă îndepărtată.

De-a lungul copilăriei și adolescenței, Biblia aceea îl însoțise peste tot. În timp ce răsucea în mâini cartea neagră și micuță, amintirile îl năpădiră. La început, se revăzu ca băiețel de șase-șapte ani. Tatăl său intrase în dormitorul lui. Michael juca un meci de baschet pe calculatorul personal și se simțise oarecum stânjenit — niciodată nu se simțise în largul lui când seriosul său tată îl găsea angajat într-un joc.

— Michael, rostise tatăl, vreau să-ți dau un cadou. Propria ta Biblie. Este o carte adevărată, una pe care o citești întorcând paginile. Ți-am înscris numele pe copertă.

Îi întinsese cartea și micul Michael o acceptase cu un „mulțumesc" moale. Coperta era din piele și plăcută la pipăit.

— În ea, continuase tatăl, se află unele dintre cele mai bune învățături pe care le vor cunoaște vreodată oamenii. Citește-o cu atenție. Citește-o des. Şi condu-ți viața după înțelepciunea ei.

În noaptea aceea, am pus Biblia sub pernă, își aminti Michael. *Şi a rămas acolo. Toată copilăria. Chiar și cât am fost în liceu*. Își aminti de mașinațiile pe care le făcuse când echipa de baschet a liceului său câștigase campionatul orășenesc și mersese la Springfield pentru turneul statal. Michael își luase Biblia, dar nu voia ca tovarășii lui de echipă s-o vadă. Biblia nu era „cool" pentru un licean sportiv, iar tânărul Michael O'Toole nu avea încă destulă siguranță de sine ca să-și învingă teama de râsul colegilor. Așa că îi destinase Bibliei un

compartiment special în trusa cu articole de toaletă și o băgase acolo, într-o învelitoare de protecție. În odaia de hotel din Springfield, așteptase până când colegul său de cameră se dusese să facă baie și abia atunci o scosese din ascunzătoare și o pusese sub pernă.

Am luat-o chiar și în luna de miere. Kathleen a fost atât de înțelegătoare! Cum a fost întotdeauna cu toate. O amintire scurtă a soarelui strălucitor și a nisipului alb din fața apartamentului lor din Insulele Cayman fu urmată rapid de o senzație puternică de pierdere. *Ce mai faci, Kathleen? Unde te-a dus viața?* Parcă o vedea, pierzându-și vremea pe proprietatea lor comună de pe Commonwealth Avenue din Boston. *Nepotul nostru Matt trebuie să fie acum adolescent,* gândi el. *Există și alții? Câți, în total?*

Durerea din inimă i se adânci, când își imagină familia — Kathleen, fiica lui Colleen, fiul său Stephen, plus toți nepoții — adunată în jurul mesei lungi pentru ospățul de Crăciun, fără el. În imaginea lui mentală, afară, pe stradă, ningea ușor. *Cred că Stephen rostește acum rugăciunea familiei,* se gândi. *El a fost întotdeauna cel mai religios dintre copii.*

Se scutură, revenind la prezent, și deschise Biblia la prima filă. În partea de sus a acesteia erau frumos scrise cuvintele „Pietre de hotar". Consemnările erau puține. Opt, în total, cronica evenimentelor majore din viața sa.

07-13-61 Căsătorie cu Kathleen Murphy în Boston,

Massachusetts. 01-30-69 Nașterea unui fiu, Thomas Murphy O'Toole,

în Boston. 04-13-70 Nașterea unei fiice, Colleen Gavin O'Toole,

în Boston 12-27-71 Nașterea unui fiu, Stephen Malloy O'Toole,

în Boston. 02-14-92 Decesul lui Thomas Murphy O'Toole în Pasadena, California.

Ochii lui Michael se opriră acolo, la moartea primului său născut, apoi se umplură de lacrimi. Își aminti de cumplita zi de Sf. Valentin de demult. Cinase împreună cu Kathleen într-un foarte drăguț restaurant cu specific pescăresc din Boston. Aproape terminaseră masa, când auziră vestea.

— Îmi pare rău că am întârziat cu desertul, se scuzase tânărul care îi servea, dar am urmărit știrile în bar. În sudul Californiei tocmai a avut loc un cutremur devastator.

Îi cuprinsese pe loc spaima. Tommy, mândria și bucuria lor, câștigase o bursă la fizică la Cal Tech, după ce absolvise la Holy Cross. Soții O'Toole plecaseră în grabă de la masă și se duseseră în bar. Acolo aflaseră că respectivul cutremur se produsese la 17:45, ora Pacificului. Uriașa falie San Andreas se căscase în apropiere de trecătoarea Cajon și oameni, mașini și clădiri fuseseră aruncați de colo-colo pe suprafața solului ca niște bărci neajutorate pe o mare bântuită de uragan.

Michael și Kathleen ascultaseră toată noaptea știrile, cuprinși pe rând de speranță și teamă, în timp ce deplina magnitudine a celui mai cumplit dezastru al națiunii americane din secolul XX devenea mai bine înțeleasă. Cutremurul avusese intensitatea 8,2 pe scara Richter. Douăzeci de milioane de oameni rămăseseră fără apă, electricitate, transport și comunicații. Fisurile adânci de o sută cincizeci de metri din sol înghițiseră complexele comerciale. Practic, toate șoselele deveniseră impracticabile. Pagubele erau mai mari și mai extinse decât dacă zona metropolitană Los Angeles ar fi fost lovită de bombe nucleare.

Înainte de ivirea zorilor, Administrația Federală pentru Urgențe pusese la dispoziția cetățenilor numere de telefon la care se puteau obține relații. Kathleen O'Toole sunase, dând toate informațiile ce le deținea — adresa și numărul de telefon ale apartamentului lui Tommy, numele și adresa restaurantului mexican la care lucra el pentru a câștiga bani de buzunar, și numărul de telefon și adresa prietenei lui.

Am așteptat toată ziua și o parte din noapte, își aminti Michael. *Apoi a sunat Cheryl. Reușise cumva să ajungă cu mașina la casa părinților ei din Poway.*

— Restaurantul s-a prăbușit, domnule O'Toole, spusese Cheryl printre lacrimi. Apoi a fost cuprins de flăcări. Am vorbit cu unul dintre chelneri, care a scăpat pentru că era în curtea interioară când s-a produs cutremurul. Tommy lucra în sectorul cel mai apropiat de bucătărie…

Michael O'Toole trase adânc aer în piept. *Nu-i bine,* își spuse el, străduindu-se să-și alunge din minte amintirile dureroase legate de moartea fiului său. *Nu-i bine. Acum e un moment de bucurie, nu de tristețe. De dragul lui Simone, nu trebuie să mă gândesc la Tommy.*

Închise Biblia și-și șterse ochii. Se ridică de la birou și se duse în baie. Mai întâi se bărbieri, încet, cu gesturi deliberate, apoi intră sub dușul fierbinte.

Cincisprezece minute mai târziu, când deschise din nou Biblia, Michael O'Toole alungase demonii morții fiului său. Scrise o nouă înregistrare, după care citi ultimele patru rânduri.

10-31-97 Nașterea unui nepot, Matthew Arnold Rinaldi, în Toledo, Ohio.

08-27-06 Nașterea unui fiu, Benjamin Ryan O'Toole, în Rama.

03-07-08 Nașterea unui fiu, Patrick Erin O'Toole, în Rama.

01-06-16 Căsătoria cu Simone Tiasso Wakefield.

Ești un om bătrân, O'Toole, își spuse, uitându-se în oglindă la părul rar, cărunt. Închisese Biblia cu câteva minute mai devreme și se întoarse în baie ca să se pieptene încă o dată. *Prea bătrân ca să te însori din nou.* Își aminti de prima lui nuntă, care avusese loc cu patruzeci și

șase de ani în urmă. *Pe atunci aveam părul des și blond,* își aminti. *Kathleen era frumoasă. Slujba a fost magnifică. Am plâns in clipa in care am văzut-o în ușa catedralei.*

Imaginea lui Kathleen în rochie de mireasă, la brațul tatălui ei, fu înlocuită de alta, și aceasta începețoșată de lacrimi. De data asta lacrimile erau ale soției. Şedea lângă el în camera din Cape Kennedy, când venise vremea ca el să se prezinte pentru zborul spre LEO-3, pentru a se alătura restului echipajului Newton.

— Ai grijă, spusese ea într-un rămas bun surprinzător de emoționant.

Se îmbrățișaseră.

— Sunt foarte mândră de tine, iubitule, îi șoptise la ureche. Şi te iubesc foarte mult.

„Pentru că te iubesc foarte mult", spusese Simone când Michael o întrebase dacă voia *cu adevărat* să se mărite cu el și din ce motiv. Imaginea lui Simone luă locul scenei de despărțire cu Kathleen. *Ești atât de inocentă și de încrezătoare, Simone,* reflectă gândindu-se la viitoarea lui mireasă. *Pe Pământ, încă nici n-ai fi început să te întâlnești cu băieții. Ai fi fost considerată o copilă.*

Într-o clipă îi trecură prin minte cei treisprezece ani petrecuți în Rama. Mai întâi, își aminti nașterea anevoioasă a lui Simone, inclusiv minunatul moment când ea țipase în sfârșit, iar el o pusese ușor pe abdomenul mamei.

Următoarea imagine fu a unei Simone foarte tinere, o fată serioasă de șase ani, studiind sârguincioasă catehismul sub îndrumarea lui. În altă imagine, Simone sărea coarda cu Katie și cânta un cântec vesel. Ultima imagine fu o scenă în care familia era la un picnic lângă Oceanul Cilindric. În imagine, Simone stătea mândră lângă Benjy, de parcă era îngerul lui păzitor.

Era deja o tânără femeie când am sosit la Baza de Tranzit, gândi O'Toole, trecând la o înșiruire de imagini mai recente. *Extrem de devotată. Răbdătoare și altruistă cu copiii mai mici. Şi nimeni nu l-a făcut pe Benjy să zâmbească așa cum a făcut-o ea.*

Poate că imaginile acelea aveau o temă comună. În mintea lui Michael, ele erau scăldate în dragostea neobișnuită pe care o simțea pentru mireasa lui copilă. Nu era genul de dragoste pe care o simte în mod normal un bărbat pentru femeia cu care urmează să se însoare, ci semăna mai degrabă cu adorația. Şi totuși era iubire, iar acea iubire făurise o legătură puternică între ei.

Sunt un bărbat foarte norocos, gândi în timp ce termina să se îmbrace. *Dumnezeu a găsit potrivit să-mi arate minunile lui în multe feluri.*

În camera principală din celălalt capăt al apartamentului, Nicole o ajută pe Simone să-și îmbrace rochia. Nu era o rochie de mireasă în sensul clasic, dar era albă, cu falduri și bretelițe fine. În nici un caz

ținuta de zi cu zi, cu care era obișnuită familia.

Nicole înfipse cu grijă pieptenii în părul lung și negru al fiicei sale și o studie în oglindă.

— Arăți minunat, îi spuse.

Se uită la ceas. Mai aveau zece minute, iar Simone era gata, cu excepția pantofilor. *Bun. Acum putem sta de vorbă,* gândi Nicole.

— Iubito, începu cu un glas surprinzător de gâtuit.

— Ce este, mamă? întrebă cu blândețe Simone. Şedea pe pat lângă ea, încălțându-și cu grijă pantofii negri. Nicole începu din nou:

— Când am discutat săptămâna trecută despre sex, au fost unele aspecte pe care nu le-am abordat.

Simone ridică privirea. Atenția îi era atât de totală încât, pe moment, Nicole uită ce voia să spună.

— Ai citit cărțile alea pe care ți le-am dat? reuși să întrebe în cele din urmă.

Fruntea încrețită a lui Simone trăda nedumerire.

— Da, bineînțeles. Am discutat ieri despre asta. Nicole luă mâinile fiicei ei.

— Michael e un bărbat minunat. Bun, atent, iubitor… dar este mai în vârstă. Iar când bărbații sunt mai în vârstă…

— Nu sunt sigură că te înțeleg mamă, o întrerupse cu blândețe Simone. Credeam că vrei să-mi spui ceva despre sex.

Nicole trase adânc aer în piept.

— Vreau să spun că s-ar putea să fie nevoie să fii foarte răbdătoare și tandră cu Michael în pat. S-ar putea ca totul să nu meargă de la început.

Simone se uită mult timp la mama ei.

— M-am așteptat la asta, spuse liniștită, atât din cauza nervozității tale cu privire la subiectul ăsta cât și datorită unei anume neliniști pe care am citit-o pe fața lui Michael. Nu-ți face griji, mamă, n-am așteptări nerezonabile. În primul rând, noi nu ne căsătorim dintr-o dorință sexuală. Şi cum eu nu am nici un fel de experiență, în afara faptului că în această ultimă săptămână ne-am ținut ocazional de mână, indiferent ce plăcere voi simți, va fi nouă pentru mine și, de aceea, minunată.

Nicole îi zâmbi fiicei sale, uimitor de matură la cei treisprezece ani.

— Ești o bijuterie, spuse cu ochii în lacrimi.

— Mulțumesc, răspunse Simone, îmbrățișând-o. Nu uita: căsătoria mea cu Michael este binecuvântată de Dumnezeu. Indiferent ce probleme vom întâmpina, îl vom ruga pe Domnul să ne ajute. Va fi bine.

O durere bruscă sfâșie inima lui Nicole. *Încă o săptămână și n-ai s-o mai vezi niciodată pe această mult iubită fată,* rosti un glas dinlăuntrul

ei. Continuă s-o îmbrățișeze pe Simone, până când Richard bătu la ușă și le spuse că toată lumea era gata pentru ceremonie.

8

— Bună dimineața, spuse Simone cu un zâmbet blând. Restul familiei se așezase deja la micul dejun, când ea și Michael intrară, ținându-se de mână.

— Bună dimi-neața, răspunse Benjy cu gura plină de pâine cu unt și gem.

Se ridică de la masă, o înconjură încet și-și îmbrățișă sora preferată. Patrick era chiar lângă el.

— Ai să mă ajuți azi la matematică? o întrebă pe Simone. Mama spune că dacă ne întoarcem trebuie să studiez serios.

Michael și Simone se așezară la masă, după ce băieții reveniră la locurile lor. Simone întinse mâna după ibricul de cafea. într-o privință, semăna cu mama ei. Nu funcționa bine dimineața până nu-și bea cafeaua.

— Ei bine, s-a sfârșit luna de miere? se interesă Katie în felul ei nepoliticos. La urma urmelor, a durat trei nopți și două zile. Probabil că ați ascultat absolut toate piesele de muzică clasică din baza de date.

Michael râse ușor.

— Da, Katie, spuse el, zâmbindu-i călduros lui Simone. Am luat de pe ușă plăcuța „Nu deranjați". Vrem să facem tot ce putem ca să vă ajutăm să împachetați.

— Suntem în grafic, zise Nicole, încântată să-i vadă pe Michael și pe fiica ei simțindu-se bine împreună după izolarea lor îndelungată.

N-am de ce să fiu îngrijorată, gândi ea. *În unele privințe Simone e mai matură decât mine.*

— Aș vrea ca Vulturul să ne fi dat mai multe amănunte cu privire la călătoria de întoarcere, se plânse Richard. N-a vrut să ne spună cât va dura, sau dacă vom dormi tot drumul, sau ceva clar.

— Spune că nu știe sigur, îi reaminti Nicole. Există variabile „incontrolabile", care pot duce la multe scenarii diferite.

— Tu-l crezi întotdeauna, se opuse Richard. Ești extrem de încrezătoare…

Soneria de la ușă le întrerupse conversația. Katie se ridică și se întoarse cu Vulturul.

— Sper că nu v-am deranjat de la masă, se scuză omul-pasăre, dar avem multe de făcut azi. Am nevoie ca doamna Wakefield să vină cu mine.

Nicole luă ultima sorbitură de cafea și-l privi circumspectă.

— Singură? întrebă ea.

Era conștientă de un vag sentiment de frică. În cele șaisprezece luni de când se aflau la Baza de Tranzit, nu părăsise niciodată apartamentul doar cu Vulturul.

— Da, răspunse Vulturul, singură. Există o sarcină pe care numai dumneavoastră o puteți realiza.

— Pot beneficia de zece minute, să mă pregătesc?

— Categoric.

În timp ce Nicole lipsi, Richard îl bombardă pe Vultur cu întrebări.

— La reve-dere, spuse Benjy făcându-i cu mâna mamei sale după ce ușa se închisese deja.

Era un document lung. Nicole calculă că i-ar fi luat cel puțin zece-cincisprezece minute să-l citească în întregime cu glas tare.

— Ați terminat studierea? întrebă din nou Vulturul. Ne-ar plăcea să începem cât mai repede filmarea, cum o numiți dumneavoastră.

— Explicați-mi din nou ce se întâmplă cu această înregistrare video după ce o realizez.

— O transmitem către Pământ cu mai mulți ani înainte de sosirea voastră acolo. Asta le va da semenilor voștri oameni timp suficient ca să răspundă.

— De unde veți ști dacă ei o vor auzi?

— Am solicitat un simplu semnal de răspuns care face cunoscută recepția.

— Şi ce se întâmplă dacă nu primiți acest semnal?

— Există planuri pentru situații neprevăzute.

Nicole avea mari rețineri cu privire la citirea mesajului. Se întrebă dacă putea să aibă timp ca să discute documentul cu Richard și Michael.

— Ce vă îngrijorează? întrebă Vulturul.

— Totul. Pur și simplu nu mi se pare corect. Mă simt de parcă aș fi folosită ca să vă promovez scopul, și cum nu știu exact care e scopul vostru, mă tem că sunt o trădătoare pentru specia umană.

Vulturul îi aduse un pahar cu apă și se așeză lângă ea în studioul extraterestru.

— Să privim treaba logic, începu el. V-am spus foarte limpede că principalul nostru obiectiv este să adunăm informații detaliate despre speciile care călătoresc prin galaxie. Corect?

Nicole încuviință din cap.

— De asemenea, am construit în Rama un habitat pentru două mii de pământeni și vă trimitem pe dumneavoastră și familia dumneavoastră înapoi, ca să-i adunați pe oamenii aceia pentru un voiaj de observație. Tot ce faceți prin această înregistrare video este să informați Pământul că suntem pe drum și că cei două mii de membri ai speciei voastre, împreună cu mostre reprezentative ale culturii, trebuie să se întâlnească cu noi pe orbita lui Marte.

— Textul documentului este foarte vag, protestă Nicole arătând spre notebook-ul dat de Vultur. Nu se indică sub nici o formă care va

fi soarta finală a acestor oameni, doar că vor fi „îngrijiți” și „observați” în timpul unei călătorii oarecum neclare. De asemenea, nu există nici o mențiune despre *motivul* pentru care vor fi studiați oamenii, sau despre Baza de Tranzit și inteligența care o controlează. În plus, tonul este categoric amenințător. Eu le spun pământenilor care recepționează această transmisie că dacă un contingent de oameni nu se întâlnește cu Rama pe orbita lui Marte, atunci nava spațială se va apropia mai mult de Pământ și „își va obține specimenele într-un mod mai puțin organizat”. Asta este o afirmație clar ostilă.

— Dacă doriți, puteți redacta dumneavoastră frazele, atâta timp cât ideea rămâne neschimbată, răspunse Vulturul, dar trebuie să vă spun că noi avem multă experiență cu acest tip de comunicare. La specii asemănătoare cu a voastră, am avut întotdeauna mai mult succes când mesajul n-a fost foarte precis.

— Dar de ce nu mă lăsați să iau documentul cu mine în apartament? L-aș putea discuta cu Richard și Michael și l-am putea redacta împreună pe un ton mai blând.

— Pentru că înregistrarea video trebuie să fie pregătită azi de dumneavoastră, insistă Vulturul. Suntem deschiși pentru discutarea modificărilor de conținut și vom lucra cu dumneavoastră cât timp e nevoie. Dar secvența trebuie terminată înainte de a vă întoarce la familie.

Glasul suna prietenos, dar înțelesul era absolut limpede. *N-am de ales,* gândi Nicole. *Mi se ordonă să înregistrez banda. St,* uită preț de câteva secunde la creatura de lângă ea. *Vulturul e doar un robot,* își zise, simțind cum îi crește supărarea. *Își îndeplinește instrucțiunile programate… Nu cu el trebuie să mă cert.*

— Nu, spuse brusc, spre propria-i uimire și clătină din cap. N-am s-o, fac.

Vulturul nu era pregătit pentru acel răspuns. Se lăsă o tăcere lungă. În ciuda agitației emoționale, Nicole era fascinată de însoțitorul ei. *Ce se petrece cu el acum?* se întrebă. *În echivalentul lui de creier au loc noi și complicate operații logice? Sau primește semnale din altă parte?*

În cele din urmă, Vulturul se ridică.

— Ei bine, asta-i o adevărată surpriză, rosti el. Nu ne-am așteptat să refuzați să faceți înregistrarea video.

— Atunci înseamnă că n-ați fost atent la ce am spus… Mă simt ca și cum dumneavoastră, sau cine vă comandă, mă folosiți… și intenționat îmi spuneți cât mai puține cu putință… Dacă vreți să fac ceva pentru voi, cel puțin unele dintre întrebările mele ar trebui să primească răspuns.

— Ce *anume* doriți să știți?

— V-am spus deja, răspunse Nicole, vizibil frustrată. Ce dracu' se

petrece în realitate în locul ăsta? Cine sau ce sunteți dumneavoastră? De ce vreți să ne țineți sub observație? Şi întrucât sunteți băgat în treaba asta, ce ați zice să-mi dați o explicație bună pentru faptul că trebuie să lăsăm aici o „pereche reproducătoare”? Niciodată nu mi-a plăcut ideea să-mi destram familia, ar fi trebuit să protestez de la început cu mai multă forță. Dacă tehnologia voastră e atât de minunată încât poate crea ceva precum această incredibilă Bază de Tranzit, de ce nu luați pur și simplu un ovul uman și niște spermă…

— Calmați-vă, doamnă Wakefield, zise Vulturul. Nu v-am mai văzut până acum atât de agitată. Vă catalogasem ca fiind cel mai stabil individ din grupul vostru.

Şi cel mai maleabil, pun pariu, gândi Nicole. Așteptă ca mânia să i se domolească. *Undeva în creierul ăsta ciudat există fără îndoială o apreciere cantitativă a probabilității ca eu să urmez cuminte ordinele… Ei bine, de data asta te-am păcălit.*

— Uite ce-i, domnule Vultur, spuse ea după câteva secunde, nu sunt proastă. Ştiu cine deține controlul aici. Cred, însă, că noi oamenii merităm să fim tratați cu ceva mai mult respect. Întrebările noastre sunt absolut legitime.

— Şi dacă vă răspundem la ele spre satisfacția dumneavoastră?

— M-ați urmărit cu atenție timp de peste un an, zâmbi Nicole. Am fost vreodată complet nerezonabilă?

— Unde mergem? întrebă Nicole.

— Într-un scurt circuit, răspunse Vulturul. Acesta s-ar putea să fie cel mai bun mod de a vă rezolva incertitudinile.

Ciudatul vehicul era mic și sferic, doar cât să-i cuprindă pe Vultur și pe Nicole. Întreaga emisferă frontală era transparentă, iar în partea unde ședea omul-pasăre, se afla un panou de comandă. În timpul zborului, Vulturul atinse ocazional panoul, dar în majoritatea timpului nava păru să funcționeze singură.

La câteva secunde după ce se așezară, sfera porni în zigzag în lungul unui coridor și ieși prin două uși largi în întunericul total. Nicole icni. Se simțea de parcă plutea în spațiu. Se căzni zadarnic să vadă ceva.

— Fiecare dintre cele trei module sferice ale Bazei de Tranzit are interiorul cav. Acum am intrat într-un culoar care duce în inima Modulului de Locuit.

După aproape un minut, în fața navei apărură în depărtare niște lumini. Curând după aceea, vehiculul ieși din coridorul negru și pătrunse în uriașa cavitate centrală. Sfera se rostogoli și se întoarse; dezorientând-o pe Nicole, când se îndreptă spre beznă, departe de multele lumini din ceea ce trebuia să fie interiorul corpului principal al Modulului de Locuit.

— Noi observăm tot ce se petrece cu toate speciile pe care le

avem ca oaspeți, atât temporari cât și permanenți, spuse Vulturul. După cum ați bănuit, avem sute de dispozitive de monitorizare în apartamentul vostru. Toți pereții sunt totodată oglinzi uni-sens — din această zonă centrală, vă putem urmări activitățile dintr-o perspectivă mai largă.

Nicole se obișnuise cu minunile din Baza de Tranzit, dar noua priveliște din jurul ei era și mai uluitoare. Zeci, poate sute de luminițe sclipitoare se mișcau prin întunericul vast al miezului modulului. Semănau cu un grup de licurici risipiți într-o noapte întunecată de vară. Unele pluteau în apropierea pereților, altele se mișcau încet prin vid. Unele erau atât de îndepărtate încât păreau că stăteau pe loc.

— Aici există și un centru important de întreținere, continuă Vulturul, arătând în față spre o un set dens și îndepărtat de lumini. Fiecare element al modulului poate fi atins foarte repede din acest miez, în caz că există probleme tehnice sau de altă natură.

— Ce se petrece acolo? întrebă Nicole arătând în dreapta, unde, la câteva sute de kilometri, un grup de vehicule staționau chiar în fața unei porțiuni mari și luminate a Modulului de Locuit.

— Este o ședință de observare specială, care folosește cele mai avansate monitoare de detecție la distanță. Apartamentele acelea găzduiesc o specie neobișnuită, ale cărei caracteristici n-au mai fost înregistrate în acest sector al galaxiei. Mulți dintre indivizii acestei specii mor și nu înțelegem motivele. Încercăm să ne dăm seama cum să-i salvăm.

— Așadar nu întotdeauna totul merge după cum ați plănuit?

— Nu, răspunse Vulturul și, în lumina reflectată, păru că zâmbea. De asta avem atât de multe planuri pentru situații neprevăzute.

— Ce ați fi făcut dacă, atunci la început, nici un om n-ar fi venit să afle ce este Rama?

— Avem metode alternative de atingere a scopurilor. Vehiculul acceleră în întuneric. Curând, o sferă similară, ceva mai mare decât a lor, se apropie din stânga.

— V-ar plăcea să cunoașteți un membru al unei specii al cărei nivel de dezvoltare este aproximativ egal cu al vostru? întrebă Vulturul.

Atinse panoul de comandă și interiorul navei lor fu scăldat într-o lumină blândă.

Înainte ca Nicole să apuce să răspundă, al doilea vehicul ajunsese lângă ei. Avea emisfera frontală de asemenea transparentă, dar era umplut cu un lichid incolor în care înotau două creaturi. Semănau cu niște țipari mari care purtau pelerine și se mișcau prin lichid unduind. Nicole estimă că aveau lungimea de aproximativ trei metri și lățimea de douăzeci de centimetri. Pelerina neagră, care se desfăcea ca o aripă în timpul mișcării, avea un metru lățime când era complet întinsă.

— Cel din dreapta, fără marcaje colorate, este un sistem de inteligență artificială, spuse Vulturul. Rolul lui este similar cu al meu, acționând ca gazdă pentru specia acvatică. Ființa cealaltă este un călător spațial de pe altă planetă.

Nicole se uită îndelung la extraterestru. Acesta își împăturise strâns pelerina în jurul corpului verzui și stătea aproape nemișcat în lichid, îndoit în formă de potcoavă, cu ambele capete ale corpului orientate către Nicole. Dintr-o extremitate țâșni un stol de bășicuțe.

— A spus „Salut”, și „tii, ești șocantă”, zise Vulturul.

— De unde știți asta? întrebă Nicole, neputând să-și ia ochii de la făptura bizară.

Cele două extremități ale acesteia, una roșu aprins și cealaltă cenușie, erau acum înfășurate una în jurul celeilalte. Ambele erau lipite de parbrizul navei.

— Colegul meu din celălalt vehicul traduce și apoi îmi comunică mie… Doriți să răspundeți?

Nicole avea un gol în minte. *Ce să spun?* gândi ea, cu ochii fixați la neobișnuitele încrețituri și protuberanțe de pe extremitățile creaturii. Fiecare capăt avea o jumătate de duzină de trăsături distincte, inclusiv o pereche de fante albe pe o „față” roșie. Nici unul dintre marcaje nu semăna cu ceva văzut vreodată de Nicole pe Pământ. Se uita în tăcere, amintindu-și de multele discuții pe care le avusese cu Richard și Michael cu privire la întrebările pe care le-ar pune dacă, și când, ar avea posibilitatea să comunice direct cu un extraterestru inteligent. *Dar niciodată nu ne-am imaginat o situație ca asta,* gândi Nicole.

Parbrizul de vizavi fu inundat de alte balonașe de aer.

— Planeta noastră natală s-a format acum cinci miliarde de ani, traduse Vulturul. Stelele noastre binare au atins stabilitatea la un miliard de ani după aceea. Sistemul nostru are paisprezece planete principale, dintre care pe două a evoluat viață. Oceanul nostru planetar are trei specii inteligente, dar noi suntem singura care călătorim prin spațiu. Am început explorarea spațiului acum mai bine de două mii de ani.

Nicole se simțea stingherită de tăcerea ei.

— Salut… salut, vorbi ezitant. Îmi pare bine să te cunosc… Specia noastră călătorește prin spațiu de numai trei sute de ani. Suntem singurul organism cu inteligență superioară de pe o planetă care este acoperită de apă în proporție de șaizeci la sută. Căldura și lumina noastră provin de la o stea solitară, stabilă și galbenă. Evoluția noastră a început în apă, acum trei-patru miliarde de ani, dar acum trăim pe uscat…

Se opri. Creatura, cu cele două extremități tot îngemănate, își lipise întregul corp de parbriz, astfel încât detaliile fizice ale structurii

sale erau mai lesne de văzut. Nicole înțelese. Se ridică și se răsuci încet. Apoi întinse mâinile, mișcându-și degetele. Urmară alte balonașe.

— Aveți o manifestare alternativă? traduse Vulturul după câteva secunde.

— Nu înțeleg, răspunse Nicole.

Cealaltă gazdă de la Baza de Tranzit îi transmise mesajul, folosind atât mișcările corpului cât și balonașe.

— Noi avem două manifestări, explică extraterestrul. Urmașii mei vor avea membre, nu mult diferite de ale tale, și vor locui mai mult pe fundul oceanelor, construind case, fabrici și nave spațiale. La rândul lor, vor da naștere unei generații care va arăta ca mine.

— Nu, nu, clătină din cap Nicole. Noi avem o singură manifestare. Copiii noștri seamănă întotdeauna cu părinții lor.

Conversația dură încă cinci minute. Cei doi călători spațiali vorbiră mai mult despre biologie. Extraterestrul fu deosebit de impresionat de largul domeniu termic în care puteau trăi oamenii. Îi spuse lui Nicole că membrii speciei sale nu puteau supraviețui dacă temperatura lichidului înconjurător depășea un domeniu de variație îngust.

Nicole fu fascinată de descrierea făcută de creatură unei planete acvatice a cărei suprafață era aproape în totalitate acoperită de pături uriașe de organisme fotosintetice. Țiparii cu pelerină, sau ce-or fi fost ei, trăiau în locurile puțin adânci aflate chiar sub acele sute de organisme diferite și foloseau fotosintetizatoarele pentru practic orice — hrană, materiale de construcție, ba chiar ca mijloace auxiliare de reproducere.

În cele din urmă, Vulturul îi spuse lui Nicole că sosise timpul să plece. Ea îi făcu cu mâna extraterestrului, încă lipit de parbriz, și acesta îi răspunse cu un ultim roi de balonașe, după care își dezlipi cele două extremități. Câteva secunde mai târziu, distanța dintre capsule ajunsese deja la sute de metri.

În sfera mișcătoare era din nou întuneric. Vulturul tăcea. Nicole era bine dispusă. Mintea ei continua să gonească, formulând de zor întrebări pentru creatura extraterestră cu care avusese scurta întâlnire. *Aveți familii? Şi dacă da, cum deosebiți creaturile care trăiesc împreună? Puteți să comunicați cu locuitorii adâncurilor, care sunt copiii voștri?*

Un alt gen de întrebări pătrunse în mintea ei și femeia se simți dezamăgită de sine însăși. *Am fost prea practică, prea științifică. Trebuia să fi întrebat despre Dumnezeu, despre viața după moarte, chiar de etică.*

— Ar fi fost practic imposibil să aveți ceea ce ați numi o conversație filozofică, spuse Vulturul la câteva clipe după ce Nicole își exprimase insatisfacția față de subiectele discutate. Pentru un asemenea schimb de idei nu există absolut nici o bază comună. Atâta

timp cât nici unul nu știa unele lucruri fundamentale despre celălalt, nu existau repere de referință pentru o discuție de valoare sau pentru alte subiecte pline de înțeles.

Totuși, puteam să încerc, gândi Nicole. *Cine știe? Poate că extraterestrul în formă de potcoavă ar fi avut niște răspunsuri…*

Fu smulsă din contemplație de zgomotul de glasuri umane. În timp ce se uita întrebător spre Vultur, sfera se răsuci complet și Nicole văzu că pluteau la doar câțiva metri de zona în care locuia ea.

O lumină se aprinse în dormitorul pe care îl împărțeau Michael și Simone.

— Acela e Benjy? o auzi pe fiica ei șoptindu-i proaspătului ei soț.

— Așa cred, încuviință Michael.

Nicole se uită liniștită cum Simone se ridică din pat, își trase halatul și trecu în hol. Când aprinse lumina în camera de zi, Simone îl văzu pe fratele ei ghemuit pe sofa.

— Ce faci aici, Benjy? întrebă cu blândețe. Ar trebui să fii în pat, e foarte, foarte târziu.

Îi mângâie fruntea.

— N-am putut să dorm, răspunse cu un efort Benjy. Eram în-gri-jo-rat p-pentru ma-mi.

— O să fie curând acasă, spuse liniștitor Simone. O să vină curând.

Nicole simți un nod în gât și din ochi i se prelinseră câteva lacrimi. Se uită la Vultur, apoi la apartamentul luminat din fața ei și apoi, în final, la vehiculele-licurici de deasupra capului ei. Inspiră adânc.

— În regulă, rosti ea. Sunt gata să înregistrez banda video.

— Sunt invidios, zise Richard. Zău că sunt. Mi-aș fi dat bucuros ambele brațe pentru o conversație cu creatura aia.

— A fost uimitor, aprobă Nicole. Chiar și acum mi-e greu să cred că s-a întâmplat cu adevărat… Uimitor e și faptul că Vulturul a știut, cumva, în ce fel voi reacționa eu la toate.

— Pur și simplu a mers pe ghicite. Nu se putea aștepta, în realitate, să rezolve problema cu tine atât de ușor. Nici măcar nu l-ai făcut să-ți răspundă la întrebarea despre cuplul reproducător…

— Ba da. Mi-a explicat că embriologia umană este un proces atât de uimitor de complicat, încât nici chiar *ei* nu pot să știe rolul exact jucat de mamă fără să urmărească maturizarea și dezvoltarea fetusului.

— Scuză-mă, iubito. De fapt n-ai avut de ales…

— Am avut senzația că cel puțin *încercau* să-mi satisfacă obiecțiile. Poate că mă mint singură, oftă ea. În definitiv, până la urmă am făcut înregistrarea video, exact cum plănuiseră.

Richard își petrecu brațul în jurul lui Nicole.

— Cum spuneam, chiar că n-ai avut de ales. Nu mai fi atât de aspră cu tine însăți.

— Dar dacă *iau* datele astea ca să poată pregăti o invazie eficientă, sau ceva de genul ăsta?

— Am mai discutat despre asta. Posibilitățile lor tehnologice sunt atât de avansate, încât ar putea pune stăpânire pe Pământ în câteva minute dacă ar dori-o. Însuși Vulturul a subliniat că, dacă obiectivul lor ar fi invazia și subjugarea, l-ar putea realiza printr-un procedeu mult mai puțin elaborat.

— Acum cine e cel încrezător? zâmbi Nicole.

— Nu încrezător, ci realist. Sunt convins că bunăstarea generală a speciei umanei nu este un factor semnificativ pe lista priorităților inteligenței de la Baza de Tranzit. Însă chiar cred că ar trebui să încetezi să-ți faci griji că ești complice la crimă cu înregistrarea video.

Rămaseră tăcuți câteva minute. În cele din urmă, Nicole spuse:

— De ce crezi că nu mergem direct pe Pământ?

— Părerea mea este că trebuie să ne oprim mai întâi în altă parte. Probabil ca să luăm altă specie, aflată în aceeași fază a proiectului ca noi.

— Și specia asta va trăi în celălalt modul din Rama?

— Așa presupun, răspunse Richard.

9

Ziua plecării era 13 ianuarie 2215, conform calendarului ținut cu sfințenie de Richard și Nicole încă de când Rama scăpase din bombardamentul nuclear. Bineînțeles că data nu însemna nimic în realitate — ci numai pentru ei. Lunga călătorie până la Sirius cu ceva mai mult de jumătate din viteza luminii încetinise timpul în interiorul lui Rama, cel puțin în raport cu Pământul, așa că data folosită de ei era un artificiu. Richard estimă că data de pe Pământ, la momentul plecării lor de la Baza de Tranzit, era cu trei sau patru ani mai târziu, 2217 sau 2218. Îi era imposibil s-o calculeze exact, întrucât nu avea istoricul precis al variațiilor vitezei în perioada în care călătoriseră în Rama. De aceea, nu putea decât să aproximeze corecțiile relativiste necesare transformării bazei timpului lor propriu în cel cunoscut pe Pământ.

— Oricum, pentru noi n-are nici o importanță ce dată e acum pe Pământ, îi explică lui Nicole de îndată ce se deșteptară în ultima lor zi la Baza de Tranzit. În plus, e aproape sigur că ne vom întoarce în sistemul solar cu viteze extrem de mari, asta însemnând că va exista o dilatare suplimentară a timpului înainte de rendez-vousul de pe orbita lui Marte.

Nicole nu înțelesese niciodată cu adevărat relativitatea — pentru mintea ei era ceva complet lipsit de substanță — și în mod sigur nu intenționa să-și bată capul cu ea în ultima zi dinaintea despărțirii de Michael și Simone. Știa că despărțirea avea să fie extrem de grea pentru toți și voia să-și concentreze toate resursele asupra acelor ultime momente emoționante.

— Vulturul a spus că va veni după noi la 11, îi spuse lui Richard în timp ce se îmbrăcau. Speram ca după micul dejun să putem sta cu toții în camera de zi. Vreau să-i încurajez pe copii să-și exprime sentimentele.

Micul dejun fu relaxat, chiar vesel, dar, când cei opt membri ai familiei se adunară în camera de zi, conștienți de faptul că aveau mai puțin de două ore de stat împreună, după care sosea Vulturul să-i ia pe toți în afară de Michael și Simone, conversația fu forțată și încordată.

Proaspeții căsătoriți stăteau alături, față în față cu Richard, Nicole și ceilalți patru copii. Ca de obicei, Katie era cuprinsă de frenezie. Vorbea neîncetat. Sărea de la un subiect la altul, evitând cu grijă orice discuție despre iminenta despărțire. Era în mijlocul unui lung monolog despre un vis nebunesc pe care îl avusese în noaptea precedentă, când povestirea îi fu întreruptă de două glasuri venind dinspre intrarea în camera principală.

— La naiba, Sir John, spuse primul dintre ele, care aducea cu

glasul lui Richard, asta-i ultima noastră șansă. Am să merg acolo să spun la revedere, indiferent dacă vii și tu sau nu.

— Aceste cuvinte de despărțire, prințul meu, îmi îndurerează sufletul. Încă nu sunt destul de beat ca să înăbuș durerea. Tu însuți ai spus că fata este întruchiparea unui înger. Cum aș putea…

— Prea bine, atunci, am să mă duc fără tine, zise prințul Hal.

Toți ochii familiei erau ațintiți asupra micuțului prinț-robot al lui Richard, în timp ce acesta venea pe hol înspre camera de zi. Falstaff se împleticea în urma lui, oprindu-se la fiecare patru-cinci pași ca să bea din ploscă.

Hal se duse în fața lui Simone.

— Scumpă doamnă, spuse el lăsându-se într-un genunchi, nu găsesc cuvinte care să exprime așa cum trebuie cât îmi va fi de dor să-ți văd zâmbitoarea față. În tot regatul meu nu există altă femeie care să-ți fie egală ca frumusețe…

— Fir-ar să fie! îl întrerupse Falstaff, aruncându-se în genunchi lângă prinț. Poate că Sir John a făcut o greșeală. De ce să merg eu cu ceata asta pestriță — își flutură mâna spre Richard, Nicole și ceilalți copii, care zâmbeau larg — , când aș putea rămâne aici, în prezența unei atât de magnifice frumuseți, și avându-l drept concurent doar pe acest bătrân? Îmi amintesc de Doll Tearsheet…

În vreme ce roboții înalți de douăzeci de centimetri distrau familia, Benjy se ridică de pe scaunul lui și se apropie de Michael și Simone.

— Si-mone, vorbi el luptându-se să-și rețină lacrimile, o să-mi fie dor de tine. Se opri o clipă, uitându-se mai întâi la Simone, apoi la tatăl său. Sper ca tu și ta-ta să fiți fe-ri-ciți.

Simone se ridică și-l cuprinse în brațe pe frățiorul ei care tremura.

— Mulțumesc, Benjy. Şi mie o să-mi fie dor de tine. Şi voi purta în fiecare zi cu mine spiritul tău.

Îmbrățișarea ei îl dădu gata pe băiat Trupul lui Benjy fu scuturat de hohote, iar murmurele lui îndurerate aduseră lacrimi în ochii tuturor. În câteva clipe, Patrick se cuibări în poala tatălui său și-și îngropă ochii umflați la pieptul lui Michael.

— Tati… tati…, repeta el întruna.

Un coregraf n-ar fi putut imagina un dans mai frumos de despărțire. Radioasa Simone, arătând încă senină în ciuda lacrimilor, valsa prin cameră, spunând câte un drum bun plin de înțeles fiecărui membru al familiei în parte. Michael O'Toole rămase pe banchetă, cu Patrick în poală și Benjy alături. Ochii lui clipeau în mod repetat, când cei care urmau să plece veneau unul câte unul pentru îmbrățișarea finală.

Vreau să-mi amintesc veșnic acest moment. E atâta iubire aici! gândi Nicole în timp ce se uita prin cameră. Michael o ținea în brațe pe

micuța Ellie; Simone îi spunea lui Katie cât de mult aveau să-i lipsească șuetele lor. Pentru prima dată, până și Katie își pierduse capul de emoție — rămase surprinzător de tăcută, când Simone se îndepărtă pentru a se duce lângă soțul ei.

Michael îl ridică cu blândețe pe Patrick din poală și luă mâna întinsă a lui Simone. Cei doi se întoarseră spre ceilalți și se lăsară în genunchi, cu mâinile împreunate a rugăciune.

— Tatăl nostru ceresc, spuse Michael cu glas puternic apoi se opri câteva secunde până când restul familiei, chiar și Richard, îngenunche pe podea, lângă ei. Îți mulțumim că ne-ai dat dragostea plină de fericire a acestei minunate familii. Îți mulțumim că ne-ai arătat miraculoasa Ta lucrare în întreg Universul. În această clipă, Te implorăm, dacă asta e voința Ta, să ai grijă de noi în timp ce mergem pe căi separate. Nu știm dacă planul Tău pentru noi este să mai împărțim o dată camaraderia și dragostea care ne-au umplut pe toți. Rămâi cu noi, oriunde ne vor duce cărările noastre în uimitoarea Ta creație, și fă, O Doamne, ca într-o zi să ne reîntâlnim cu toții — pe lumea asta sau pe cealaltă. Amin!

Câteva secunde mai târziu sună soneria. Sosise Vulturul.

Nicole ieși din casă, anume proiectată ca o versiune mai mică a vilei de la Beauvois, și porni pe ulița îngustă în direcția gării. Trecu pe lângă alte case, toate întunecate și pustii și încercă să-și imagineze cum avea să fie când vor fi pline de oameni. *Viața mea a fost ca un vis,* își spuse. *Cu siguranță, nici nu om n-a avut vreodată o experiență mai diversă.*

Unele case proiectau umbre pe uliță în timp ce soarele simulat își încheia arcul pe plafonul aflat mult deasupra capului. *Altă lume extraordinară,* reflectă ea, trecând în revistă satul din colțul sudic al Noului Eden. *Vulturul a avut dreptate când a spus că habitatul va fi absolut aidoma Pământului.*

Preț de un moment, se gândi la planeta albastră, aflată la nouă ani-lumină distanță. În imaginea ei mentală stătea lângă Janos Tabori, cu cincisprezece ani în urmă, pe când Newton se îndepărta de LEO-3.

— Asta-i Budapesta, spusese Janos, încercuind cu degetul un punct de pe un glob luminat care strălucea în fereastra de observație.

Apoi Nicole localizase Beauvois, sau cel puțin regiunea generală, mergând în susul Loarei din locul în care fluviul se vărsa în ocean.

— Casa mea e cam pe aici, îi spusese lui Janos. Poate că tata și fiica mea se uită chiar acum în direcția asta.

Genevieve, gândi ea în timp ce amintirea pălea. *Genevieve a mea. Acum ești o femeie tânără. Ai aproape treizeci de ani*. Își continuă încet drumul pe ulița din apropierea noii ei case aflată în habitatul Pământ din Rama. Gândul la prima fiică o făcu să-și amintească o scurtă discuție pe care o avusese cu Vulturul în timpul unei pauze când

înregistrase banda video la Baza de Tranzit.

— Voi putea s-o văd pe fiica mea Genevieve când vom fi aproape de Pământ? întrebase Nicole.

— Nu știu, răspunsese Vulturul după o scurtă ezitare. Asta depinde în întregime de felul în care vor răspunde semenii voștri, oamenii, la mesajul nostru. Dumneavoastră personal veți rămâne în Rama, chiar dacă va fi vorba de planurile pentru situații neprevăzute, dar e posibil ca fiica dumneavoastră să fie una dintre cele două mii de persoane care vin de pe Pământ să trăiască în Noul Eden. Asta s-a mai întâmplat, în cazul altor călători spațiali.

— Şi cu Simone cum rămâne? întrebase Nicole când Vulturul terminase. Am s-o mai văd vreodată?

— La asta e mai greu de răspuns. Sunt în joc mulți factori. Vulturul se uitase prelung la nefericita lui prietenă. Îmi pare rău, doamnă Wakefield.

O fiică rămasă pe Pământ. Alta într-o lume extraterestră aflată la aproape o sută de mii de miliarde de kilometri depărtare. Iar eu am să fiu altundeva. Cine știe unde. Nicole se simțea extrem de singură. Se opri din mers și-și concentră privirea asupra peisajului din jur. Se afla lângă o zonă circulară din parcul satului. În interiorul circumferinței cu bordură de piatră se aflau un tobogan, o ladă cu nisip, un labirint și un carusel — un teren de joacă perfect pentru copiii pământeni. Sub picioarele ei, rețeaua de DCG-uri era implantată în toate porțiunile parcului care, în cele din urmă, aveau să conțină iarbă adusă de pe Pământ.

Se aplecă să examineze originalele dispozitive de conversie a gazelor: obiecte compacte și rotunde, de numai doi centimetri diametru. Erau câteva mii, dispuse în șiruri și coloane ce înțesau parcul. *Plante electronice,* gândi Nicole. *Transformă bioxidul de carbon în oxigen, făcând posibil ca noi, animalele, să supraviețuim.*

Cu ochii minții, parcă vedea parcul cu iarbă, copaci și nuferi în micul helește, exact cum apăruse în imaginea holografică din sala de conferințe de la Baza de Tranzit Însă cu toate că știa că Rama se întorcea în sistemul solar ca să „achiziționeze” ființe umane care aveau să umple acest paradis tehnologic, îi venea greu să-și imagineze parcul roind de copii. *N-am mai văzut de aproape cincisprezece ani altă făptură umană, în afară de familia mea.*

Ieși din parc și-și continuă drumul spre gară. Casele rezidențiale care străjuiseră ulițele înguste erau înlocuite acum de clădiri care, în cele din urmă, aveau să fie prăvălioare. Bineînțeles că toate erau pustii, ca de altfel și structura mare, rectangulară, destinată unui supermarket, aflată chiar peste drum de gară.

Nicole intră pe poartă și sui în trenul care aștepta, în spatele cabinei de comandă deservită de un robot Benita Garcia.

— E aproape întuneric, rosti ea cu glas tare.

— Mai sunt optsprezece minute, răspunse robotul.

— Cât durează până la somnariu? întrebă Nicole.

— Drumul până la Marea Gară Centrală ia zece minute, răspunse Garcia în timp ce trenul părăsea gara sud-estică. Apoi aveți două minute de mers pe jos.

Nicole știuse răspunsul, dar voise să audă un glas. Era a doua zi de solitudine, iar o conversație cu Garcia era mai bună decât să vorbească de una singură.

Trenul o ducea din colțul sud-estic al coloniei în centrul geografic al acesteia. Pe drum, văzu Lacul Shakespeare în stânga și versanții Muntelui Olimp (acoperiți cu alte DCG-uri) în dreapta. Monitoarele de mesaje electronice din tren afișau informații despre priveliști, oră și distanța parcursă.

Tu și Vulturul ați făcut treabă bună cu trenul ăsta, își spuse Nicole, gândindu-se la Richard care acum dormea împreună cu ceilalți membri ai familiei. *În curând voi fi lângă tine în marea cameră rotundă.*

În realitate, somnariul era doar o extindere a spitalului principal care se afla la două sute de metri de gara centrală. După ce coborî din tren și trecu pe lângă bibliotecă, Nicole intră în spital, îl străbătu și apoi, printr-un tunel lung, ajunse la somnariu. Restul familiei dormea într-o sală mare, circulară, la etaj. Fiecare se afla într-o „cușetă" din lungul peretelui, care semăna cu un sicriu închis ermetic. Numai fețele li se vedeau prin gemulețele din dreptul capului. Așa cum o învățase Vulturul, Nicole examină monitoarele ce conțineau datele cu privire la starea fizică a soțului ei, a celor două fiice și a celor doi fii. Toată lumea era bine. Nimic nelalocul lui.

Se opri și se uită cu drag la fiecare din cei iubiți. Aceasta avea să fie ultima ei inspecție. Conform procedurii, întrucât parametrii critici ai tuturor se încadrau în limite, era timpul să se culce și ea. Puteau să treacă mulți ani până să revadă pe cineva din familie.

Scumpul, dragul meu Benjy, oftă Nicole în timp ce se uita la fiul ei, *dintre toți, pentru tine va cântări cel mai greu această pauză de viață. Katie, Patrick și Ellie vor recupera repede. Mințile lor sunt rapide și agile. Dar tu vei rata anii care te-ar fi putut face independent.*

„Cușetele" erau menținute la distanță de peretele circular prin ceea ce semăna cu o lucrătură din fier forjat. Distanța de la capul unei cușete până la piciorul următoarei era doar de un metru și jumătate. Cușeta goală a lui Nicole era în mijloc — Richard și apoi Katie erau undeva deasupra capului ei; Patrick, Benjy și Ellie se aflau la picioarele ei.

Întârzie câteva minute lângă cușeta lui Richard. El fusese ultimul care adormise, cu două zile în urmă. Așa cum ceruse, prințul Hal și Falstaff fuseseră culcați pe pieptul lui în containerul sigilat. *Aceste*

ultime trei zile au fost minunate, iubirea mea, spuse pentru sine Nicole în timp ce se uita lung prin geam la chipul lipsit de expresie al soțului ei. *N-aș fi putut cere mai mult.*

Înotaseră în Lacul Shakespeare, și chiar făcuseră schi nautic, escaladaseră Muntele Olimp și făcuseră dragoste ori de câte ori unul dintre ei avusese cea mai mică dorință. într-o noapte, stătuseră îmbrățișați în patul mare din noua lor casă. Îi verificaseră zilnic pe copiii adormiți, dar cea mai mare parte a timpului o folosiseră pentru explorarea noului lor tărâm.

Fusese o perioadă palpitantă, plină de emoție. Ultimele cuvinte ale lui Richard, înainte ca Nicole să activeze sistemul care îl adormea, fuseseră: „Ești o femeie extraordinară și te iubesc foarte mult".

Acum era rândul ei. Nu mai putea amâna. Urcă în cușetă, așa cum exersase de multe ori în prima săptămână petrecută în Noul Eden, și apăsă toate comutatoarele cu excepția unuia. Spuma din jurul ei era incredibil de confortabilă. Capacul cușetei se închise deasupra capului. Nu mai trebuia decât să apese ultimul comutator pentru a introduce în compartiment gazul soporific.

Oftă adânc. În timp ce zăcea pe spate, își aminti visul cu Frumoasa Adormită pe care îl avusese în unul dintre ultimele teste de la Baza de Tranzit. Apoi mintea îi plonjă înapoi în copilărie, la week-endurile minunate pe care le petrecuse cu tata, urmărind spectacolele publice cu Frumoasa Adormită de la castelul d'Usse.

E un mod plăcut de a pleca, își zise, simțindu-se moleșită în timp ce gazul se strecura în cușetă. *E plăcut să mă gândesc că acela care mă va trezi va fi un necunoscut Făt-Frumos.*

RENDEZ-VOUS MARȚIAN

1

— Doamnă Wakefield.

Glasul părea îndepărtat, foarte îndepărtat. Pătrunse blând în conștiința ei, dar n-o deșteptă de tot.

— Doamnă Wakefield.

De data asta fu mai puternic. Nicole încercă să-și amintească unde se afla, înainte de a deschide ochii. Își schimbă poziția corpului și spuma se reorientă, pentru a asigura maximum de confort. Încet, memoria ei începu să trimită semnale spre restul creierului. *Noul Eden. Rama. Înapoi în sistemul solar,* își aminti. *Toate astea sunt doar un vis?*

În cele din urmă, deschise ochii. Preț de mai multe secunde, îi fu greu să se concentreze. Într-un târziu, silueta aplecată peste ea prinse contur. Era mama ei, îmbrăcată în uniformă de infirmieră!

— Doamnă Wakefield, rosti glasul. E timpul să vă treziți și să vă pregătiți pentru rendez-vous.

Pentru o clipă, Nicole fu în stare de șoc. Unde se afla? Ce căuta mama ei acolo? Apoi își aduse aminte. *Roboții,* se gândi. *Mama e unul dintre cele cinci tipuri de roboți umani. Un robot Anawi Tiasso e specialist în sănătate și condiție fizică.*

Brațul robotului o ajută pe Nicole să se ridice în șezut în cușeta ei. Încăperea nu se schimbase în lungul timp cât dormise.

— Unde ne aflăm? întrebă femeia pregătindu-se să coboare din cușetă.

— Am încheiat profilul de decelerare majoră și am intrat în sistemul vostru solar, răspunse Tiasso, robotul negru precum cărbunele. Înscrierea pe orbita marțiană va avea loc în șase luni.

Mușchii lui Nicole nu păreau să fi suferit vreo schimbare. Înainte de a părăsi Baza de Tranzit, Vulturul o informase că fiecare compartiment de dormit conținea componente electronice speciale care asigurau exersarea regulată a mușchilor și a altor sisteme biologice, în vederea prevenirii atrofierii, și monitorizau starea tuturor organelor vitale. Nicole coborî scara. Când ajunse pe podea, se întinse din toate încheieturile.

— Cum vă simțiți? întrebă robotul.

Era Tiasso nr. 017. Numărul era afișat vizibil pe umărul drept al uniformei.

— Deloc rău, răspunse Nicole. Deloc rău, 017, repetă ea în timp ce examina robotul.

Într-adevăr, semăna fantastic cu mama ei. Împreună cu Richard, văzuseră toate prototipurile înainte de a părăsi Baza de Tranzit, dar numai robotul Garcia fusese operațional în cele două săptămâni anterioare adormirii lor. Toți ceilalți roboți din Noul Eden fuseseră

construiți și testați în timpul lungului zbor. *Ăsta chiar că seamănă cu mama,* reflectă Nicole, admirând opera necunoscuților artiști ramani. *Au adus prototipului toate modificările pe care le-am sugerat.*

Auzi în depărtare pași venind în direcția lor și se întoarse. Se apropia un alt Tiasso, purtând, de asemenea, uniformă albă de infirmieră.

— Şi 009 a fost desemnat să ajute la procedura de inițiere, spuse Tiasso de lângă ea.

— Desemnat de către cine? întrebă Nicole, străduindu-se să-și amintească discuția cu Vulturul privitoare la procedura de trezire.

— De către planul misiunii ante-programat, răspunse 017. O dată ce toți oamenii vor fi treji, vom prelua de la voi instrucțiunile.

Richard se trezi mai repede, dar fu stângaci în coborârea scării scurte și trebui să fie susținut de cei doi Tiasso ca să nu cadă. Fu vizibil încântat să-și vadă soția. După o îmbrățișare prelungă și un sărut, se uită pe îndelete la Nicole.

— Nu arăți deloc veștejită, spuse în glumă. Părul ți-a mai încărunțit, dar pe alocuri tot au mai rămas porțiuni de negru.

Nicole zâmbi. Era grozav că putea să vorbească iar cu Richard.

— Apropo, adăugă el după o secundă, cât am stat în sicriele astea?

— Nu știu, ridică femeia din umeri, încă n-am întrebat. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să te trezesc.

Richard se întoarse spre cei doi Tiasso.

— Voi, frumoaselor, știți cât a trecut de când am plecat de la Baza de Tranzit?

— Ați dormit nouăsprezece ani din timpul călătorului, răspunse Tiasso 009.

— Ce înseamnă „timpul călătorului”? întrebă Nicole. Richard zâmbi.

— E o expresie relativistă, iubito. Timpul nu înseamnă nimic dacă n-ai un sistem de referință. În Rama au trecut nouăsprezece ani, dar acei ani se referă doar la…

— Nu te mai deranja, îl întrerupse ea. N-am dormit atâta timp ca să mă trezesc pentru o lecție despre relativitate. Poți să-mi explici mai târziu, la cină. Între timp, avem un subiect mai interesant. În ce ordine să trezim copiii?

— Eu am altă propunere, răspunse Richard după un moment de ezitare. Ştiu că ești nerăbdătoare să-i vezi pe copii. Şi eu sunt. Totuși, de ce să nu-i lăsăm să mai doarmă câteva ore? În mod sigur nu le va dăuna cu nimic… Iar tu și cu mine avem multe de discutat. Putem să începem pregătirile pentru rendez-vous, să stabilim ce avem de făcut în privința educației copiilor, poate chiar să ne alocăm un moment sau două, ca să ne refamiliarizăm unul cu altul…

Nicole era nerăbdătoare să stea de vorbă cu copiii, dar partea logică a minții ei își dădu seama de valoarea propunerii lui Richard. Familia stabilise doar un plan aproximativ pentru ce avea să se întâmple după trezire, în principal din cauză că Vulturul susținuse cu tărie că existau prea multe incertitudini pentru a putea stabili cu exactitate condițiile. Avea să fie mult mai ușor să-și facă planuri înainte de a trezi copiii.

— În regulă, spuse în cele din urmă. Atâta timp cât știu că fiecare din ei este bine…

Se uită la primul Tiasso.

— Datele monitorizării indică faptul că toți copiii dumneavoastră au supraviețuit perioadei de somn fără abateri semnificative de la starea normală.

Nicole se întoarse iar spre Richard și-i studie fața cu atenție. Îmbătrânise puțin, dar nu atât de mult pe cât se așteptase.

— Unde ți-e barba? întrebă dintr-o dată, dându-și seama că fața lui era ciudat de proaspăt rasă.

— I-am bărbierit ieri pe bărbați în timp ce dormeau, spuse Tiasso 009. De asemenea, i-am tuns și chiar le-am făcut baie — în conformitate cu planul ante-programat al misiunii.

Bărbații? gândi Nicole, nedumerită pe moment. *Desigur,* își spuse. *Benjy și Patrick sunt acum bărbați!*

Îl luă pe Richard de mână și se duseră repede spre cușeta lui Patrick. Chipul pe care îl văzu prin geam era uimitor. Micul ei Patrick nu mai era băiețel! Trăsăturile i se lungiseră considerabil și contururile rotunde ale feței dispăruseră. Nicole se uită mai mult de un minut la fiul ei.

— Vârsta lui echivalentă este de șaisprezece-șaptesprezece ani, spuse Tiasso 017 ca răspuns la privirea întrebătoare a femeii. Domnul Benjamin O'Toole rămâne cu un an și jumătate mai mare. Firește, vârstele acestea sunt numai aproximări. După cum v-a explicat Vulturul înainte să plecați de la Baza de Tranzit, am fost în stare să vă întârziem întrucâtva enzimele cheie ale îmbătrânirii, însă nu în același ritm la toți. Când spunem că domnul Patrick O'Toole are acum șaisprezece-șaptesprezece ani, ne referim doar la ceasul său biologic intern, personal. Vârsta amintită constituie o medie a proceselor de creștere, maturizare și îmbătrânire ale organismului de bază.

Nicole și Richard se opriră la toate celelalte cușete și se uitară câteva minute la copiii adormiți. Nicole clătina întruna din cap de uimire.

— Unde au dispărut copilașii mei? întrebă ea, după ce văzu că până și micuța Ellie devenise adolescentă în timpul lungului voiaj.

— Știam că se va întâmpla asta, comentă Richard, fără emoție, neajutând simțul matern al lui Nicole să facă față senzației de pierdere

pe care o simțea.

— *A ști* e una, dar *a vedea* și a trăi e alta, spuse ea. Aici nu-i vorba despre cazul tipic al unei mame care își dă seama brusc că băieții și fetele ei au crescut. Ceea ce s-a întâmplat cu copiii noștri este cu adevărat uluitor. Dezvoltarea lor mentală și socială a fost întreruptă pe o perioadă echivalentă cu zece până la doisprezece ani. Acum avem copii mici care umblă în corpuri adulte. Cum putem să-i pregătim să cunoască alți oameni în doar șase luni?

Nicole era copleșită. Oare vreo părticică din ea nu-l crezuse pe Vultur, atunci când îi descrisese ce avea să se întâmple cu familia ei? Posibil. Era un alt eveniment incredibil dintr-o viață care depășea cu mult înțelegerea. *Dar ca mamă a lor, am multe de făcut și timp mai deloc,* gândi Nicole. *De ce n-am plănuit totul înainte de a părăsi Baza de Tranzit!*

În timp ce ea se lupta cu puternica reacție emoțională cauzată de creșterea bruscă a copiilor, Richard discuta cu cei doi Tiasso. Roboții îi răspundeau cu ușurință la toate întrebările, impresionându-l cu aptitudinile lor, atât fizice cât și mentale.

— Toți aveți atâtea informații stocate în memorie, îi întrebă în mijlocul conversației.

— Numai Tiasso au date detaliate cu privire la sănătatea familiei dumneavoastră, răspunse 009, dar toți bioții-umani pot accesa o gamă largă de date de bază.

Totuși o parte din acele cunoștințe va fi înlăturată în momentul primului contact cu ceilalți oameni. La momentul respectiv, memoriile tuturor tipurilor de bioți vor fi parțial șterse. Orice eveniment sau informație referitoare la Vultur, Baza de Tranzit, sau orice situație care a apărut înainte să vă deșteptați nu vor mai rămâne în baza noastră de date după ce ne întâlnim cu ceilalți oameni. Din perioada de început vor fi disponibile numai informațiile privitoare la sănătatea voastră — iar acestea vor fi localizate în Tiasso. Nicole se gândise deja la Baza de Tranzit.

— Mai sunteți în contact cu Vulturul? întrebă brusc.

— Nu, răspunse Tiasso 017. E de presupus că Vulturul, sau cel puțin un reprezentant al Inteligenței de la Baza de Tranzit, monitorizează periodic misiunea, dar nu a existat nici o interacțiune cu Rama din clipa în care nava a părăsit Hangarul. Voi, noi, Rama, suntem pe cont propriu până la îndeplinirea obiectivelor misiunii.

Katie stătea în fața unei oglinzi de înălțimea ei și-și studia corpul dezbrăcat. Chiar și după o lună, tot i se părea nou. Îi plăcea la nebunie să se atingă. Îi plăcea, mai ales, să-și treacă degetele peste sâni și să-și vadă sfârcurile întărindu-se ca răspuns la stimulare. Îi plăcea și mai mult asta noaptea, când era singură sub cearceaf. Atunci se putea mângâia pretutindeni, până când o furnica tot corpul și-i venea să

strige de plăcere.

Mama ei îi explicase fenomenul, dar păruse un pic jenată când Katie voise să discute despre asta a doua și a treia oară.

— Masturbarea este o treabă foarte intimă, iubito, spusese Nicole cu glas coborât într-o seară după cină, și în general se discută, dacă se discută, cu cele mai bune prietene.

Ellie nu-i fu de nici un ajutor. Katie nu-și văzuse sora examinându-se nici măcar o dată. *Probabil n-o face deloc,* gândi ea. *Şi cu siguranță nu vrea să vorbească despre asta.*

— Ai terminat cu dușul? o auzi pe Ellie strigând din camera alăturată.

Fiecare fată avea dormitorul ei, dar împărțeau baia.

— Da, răspunse Katie.

Ellie intră în baie, înfășurată pudic într-un prosop, și se uită scurt spre sora ei care stătea goală în fața oglinzii. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi, pesemne, căci lăsă prosopul să cadă și păși precaută în cabina dușului.

Katie o urmări prin ușa transparentă. Se uită mai întâi la corpul surorii, apoi se privi pe sine în oglindă, comparând trăsăturile anatomice. Îi plăceau mai mult propria ei față și culoarea pielii — era de departe cea mai deschisă la culoare din toată familia cu excepția tatălui — , totuși Ellie avea o siluetă mai frumoasă.

— De ce am eu forme așa băiețești? o întrebă Katie pe mama ei într-o seară, două săptămâni mai târziu, după ce terminase de citit un cub de date conținând reviste de modă foarte vechi.

— Nu știu cum să-ți explic, răspunse Nicole. Genetica este un subiect minunat de complicat, mult mai complex decât a crezut la început Gregor Mendel.

Zâmbi, dându-și seama că fiica ei nu avea cum să înțeleagă ceea ce tocmai spusese, și continuă pe un ton mai puțin didactic:

— Katie, fiecare copil este o combinație unică a caracteristicilor părinților săi. Aceste caracteristici de identificare sunt stocate în molecule numite gene. Există practic miliarde de moduri diferite în care se pot exprima genele provenite de la o pereche de părinți. De aceea copiii provenind din aceeași părinți nu sunt toți identici.

Fruntea lui Katie se încreți. Se așteptase la alt răspuns. Nicole înțelese repede.

— În plus, adăugă pe un ton liniștitor, silueta ta nu-i deloc „băiețească”. „Atletică” ar fi cuvântul mai potrivit.

— În orice caz, reveni Katie, arătând spre sora ei care studia cu seriozitate într-un colț al camerei, în mod sigur nu arăt ca Ellie. Ea are corp mai atrăgător, cu sânii chiar mai mari și mai rotunzi decât ai tăi.

— Într-adevăr, Ellie are o siluetă impozantă, râse Nicole, dar a ta e la fel de frumoasă — doar diferită.

Se întoarse la ceea ce citea, crezând că discuția se terminase.

— În revistele astea vechi nu sunt multe femei cu genul meu de siluetă, insistă Katie după o scurtă tăcere. Ştii, mamă, eu cred că Vulturul a făcut o eroare cu elementele de control din cușeta mea. Cred că am primit o parte din hormonii destinați lui Patrick sau Benjy.

— Katie, iubito, răspunse Nicole, dându-și seama în sfârșit că fiica ei era obsedată de siluetă, în mod sigur ai devenit persoana programată de genele tale la concepție. Ești o tânără încântătoare și inteligentă. Ai fi mai fericită dacă ți-ai petrece timpul gândindu-te la numeroasele tale calități, în loc să-ți găsești imperfecțiuni și să-ți dorești să fii altcineva.

De când se treziseră, multe dintre discuțiile lor urmaseră același tipar. Lui Katie i se părea că mama ei nu încerca s-o înțeleagă și era prea preocupată de lecturi sau de vorbe de duh. „Viața nu se limitează la a te simți bine”

era refrenul care răsuna în mod regulat în urechile ei. Pe de altă parte, laudele aduse de mamă lui Ellie i se păreau pline de căldură. „Ellie este o elevă foarte bună, cu toate că a început atât de târziu”, „Ellie ne ajută întotdeauna, fără s-o rugăm”, sau „De ce nu poți fi ceva mai răbdătoare cu Benjy, cum e Ellie?”

Mai întâi Simone, iar acum Ellie, își spuse Katie în timp ce stătea goală în pat într-o noapte, târziu, după ce se certase cu sora ei, iar mama o admonestase numai pe ea. *Cu mama n-am avut niciodată vreo șansă. Suntem pur și simplu prea diferite. Ar fi mai bine să încetez să mai încerc.*

Își plimbă degetele peste trup, simțindu-și dorința și oftă în anticipare. *Cel puțin există unele lucruri pentru care n-am nevoie de mama,* se gândi.

— Richard, spuse Nicole într-o seară în pat, când îi mai despărțeau doar șase săptămâni de Marte.

— Mmmmm, răspunse el aproape adormit.

— Mă îngrijorează Katie. Progresele pe care le fac ceilalți copii mă bucură, mai ales ale lui Benjy, fie binecuvântat, dar Katie mă îngrijorează realmente.

— Ce anume te deranjează? întrebă Richard, sprijinindu-se într-un cot.

— În majoritate, atitudinea ei. Este incredibil de egoistă. Are o fire irascibilă și n-are răbdare cu ceilalți copii, nici chiar cu Patrick care o adoră. Se ceartă tot timpul cu mine, deseori fără sens. Cred că stă prea mult timp singură în camera ei.

— E doar plictisită. Nu uita că-i o tânără care se apropie de douăzeci de ani. Ar trebui să aibă iubiți, să-și afirme independența. Aici nu există nimeni de vârsta ei…

Şi trebuie să recunoști că uneori o tratăm ca pe-un copil de

doisprezece ani.

Nicole nu spuse nimic. Richard se aplecă și-i atinse brațul.

— Întotdeauna am știut că, dintre copii, Katie e cea mai căpoasă. Din păcate, seamănă mult cu mine.

— Cel puțin tu îți canalizezi energia în proiecte care merită. Katie e posibil să fie distructivă în aceeași măsură în care este constructivă… Zău, Richard, aș dori să stai de vorbă cu ea. Altfel mă tem că vom avea probleme mari când ne vom întâlni cu ceilalți oameni.

— Ce vrei să-i spun? întrebă Richard după o scurtă tăcere. Că viața nu-i doar un prilej continuu de senzații tari? Şi de ce să-i cer să nu se mai retragă în lumea fanteziei, în camera ei? Probabil că-i mai interesant acolo. Din păcate, în momentul de față în Noul Eden nu există nimic prea interesant pentru o tânără.

— Sperasem c-o să fii ceva mai înțelegător, replică Nicole, ușor îmbufnată. Am nevoie de ajutorul tău, Richard… iar Katie se înțelege mai bine cu tine.

Richard rămase din nou tăcut.

— Prea bine, spuse el în cele din urmă pe un ton frustrat. Am s-o iau mâine la schi nautic — îi place la nebunie — și am să-i cer ca măcar să fie mai respectuoasă cu ceilalți membri ai familiei.

— Foarte bine. Excelent, spuse Richard, terminând de citit materialul din notebook-ul lui Patrick. Ai învățat repede algebra și e limpede că ai talent la matematică. La vremea când vom avea și alți oameni în Noul Eden, vei fi aproape pregătit pentru cursurile universitare — cel puțin în domeniile matematicii și fizicii.

— Mama spune că sunt încă mult în urmă cu engleza, răspunse Patrick. Zice că fac niște compuneri ca de copil.

Nicole auzi conversația și veni din bucătărie.

— Patrick, scumpule, Garcia 041 spune că nu iei scrisul în serios. Ştiu că nu poți învăța totul peste noapte, dar nu vreau să te rușinezi când ne întâlnim cu ceilalți oameni.

— Dar îmi plac mai mult matematica și fizica, protestă Patrick. Einstein spune că ar putea să mă învețe analiza matematică în trei-patru săptămâni… dacă n-aș avea atâtea alte subiecte de studiat.

Ușa din față se deschise brusc și înăuntru năvăliră Katie și Ellie. Chipul lui Katie era luminos și însuflețit.

— Scuze pentru întârziere, dar azi am avut o zi *mare,* spuse ea apoi se întoarse către Patrick. Am condus *singură* barca pe Lacul Shakespeare. L-am lăsat pe Garcia pe mal.

Ellie nu era nici pe departe atât de entuziasmată ca sora ei. De fapt, arăta puțin iritată.

— Nu te simți bine? o întrebă încet Nicole pe fiica ei cea mică, în timp ce Katie delecta restul familiei cu relatarea aventurii de pe lac.

Fata negă din cap fără un cuvânt.

— Palpitant, urmă cu entuziasm Katie, a fost că am trecut peste valuri cu viteză mare. Bam-bam-bam, am sărit din val în val. Uneori mă simțeam de parcă zburam.

— Bărcile alea nu sunt jucării, comentă Nicole câteva clipe mai târziu.

Le făcu semn tuturor să vină la masă. Benjy, care fusese în bucătărie și ciugulise din salată, se așeză ultimul.

— Ce făceați dacă se răsturna barca? o întrebă Nicole pe Katie.

— Ne-ar fi salvat Garcia, răspunse nepăsător Katie. Trei ne urmăreau de pe mal… La urma urmelor, ăsta-i rostul lor… În plus, purtam veste de salvare și, oricum, eu știu să înot.

— Dar sora ta nu știe, replică iute Nicole pe un ton critic. Şi știi c-ar fi fost îngrozitor, dacă era azvârlită în lac.

Katie începu să riposteze, dar Richard interveni și schimbă subiectul, împiedicând escaladarea conflictului. În realitate, toată familia era nervoasă. Rama se înscrisese pe orbita lui Marte de o lună și încă nu exista nici urmă a contingentului de pe Pământ pe care trebuia să-l întâlnească. Nicole presupusese mereu că întâlnirea cu semenii lor, oameni, avea să aibă loc imediat după înscrierea pe orbita marțiană.

După cină, familia se duse în micul observator al lui Richard din curte, să privească spre Marte. Observatorul avea acces la toți senzorii externi ai lui Rama (dar la nici unul dintre cei interni, din exteriorul Noului Eden; în timpul ședințelor de proiectare, Vulturul fusese foarte ferm cu privire la acest aspect) și putea prezenta o priveliște splendidă a planetei roșii.

Benjy mai ales iubea ședințele de observare cu Richard. Indica, mândru, vulcanii din regiunea Tharsis, marele canion Valles Marineris, și zona Chryse unde debarcase prima navă spațială Viking cu mai bine de două sute de ani în urmă. O furtună de praf tocmai se forma la sud de Stația Mutch, centrul marii colonii marțiene ce fusese abandonată în zilele zbuciumate de după Marele Haos. Richard emise ipoteza că praful se putea răspândi pe întreaga planetă, întrucât era anotimpul furtunilor globale.

— Ce se întâmplă dacă ceilalți pământeni nu se arată? întrebă Katie în timpul unui moment de liniște. Şi, mamă, de data asta dă-ne, te rog, un răspuns sincer. În definitiv, nu mai suntem copii.

Nicole îi ignoră tonul provocator.

— Dacă îmi amintesc bine, planul de bază prevede să așteptăm aici, pe orbita lui Marte, șase luni, răspunse ea. Dacă în acest timp nu are loc nici un rendez-vous, Rama se va îndrepta spre Pământ.

Se opri câteva secunde.

— Nici tatăl vostru nici eu nu știm care va fi procedura după

aceea. Vulturul ne-a spus că dacă va fi vorba de un plan pentru situații neprevăzute, la momentul respectiv ni se va spune atât cât va fi nevoie să știm.

În încăpere domni liniștea aproape un minut, în timp ce imaginile de pe Marte apăreau pe uriașul ecran mural.

— Unde-i Pământul? întrebă apoi Benjy.

— Este planeta aflată chiar în interiorul orbitei lui Marte, cea mai apropiată de Soare, răspunse Richard. Ți-am arătat alinierea planetelor în secvența de bază din calculatorul meu.

— Nu asta am vrut să spun, rosti încet Benjy. Vreau *să văd* Pământul.

Era o cerere destul de simplă. Lui Richard nu-i trecuse niciodată prin cap, deși își mai adusese familia de câteva ori la observator, că s-ar putea ca pe copii să-i intereseze luminița albastră abia vizibilă pe cerul nopții marțiene.

— De la distanța asta, Pământul nu-i prea impresionant, zise el, interogând baza de date pentru a obține *output-ul* corect al senzorilor. De fapt, seamănă foarte mult cu orice alt obiect luminos, ca Sirius, de exemplu.

Richard nu pricepuse esența. După ce identifică Pământul într-un sistem de coordonate cerești și centră imaginea în jurul acelei reflecții aparent insignifiante, toți copiii priviră cu multă atenție.

Aceea este planeta lor natală, gândi Nicole, fascinată de brusca schimbare de dispoziție din încăpere, *deși n-au fost niciodată acolo.* Imagini ale Pământului izvorâte din memoria ei se revărsară în timp ce se uita la lumina micuță din centrul imaginii. Deveni conștientă de un dor de casă profund, din străfundul inimii, dorul de a reveni la binecuvântata planetă plină de atâtea frumuseți. Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce se apropie de copii și-i cuprinse cu brațele.

— Oriunde am merge în acest Univers uimitor, șopti ea, atât acum cât și în viitor, pata aceea albastră va fi întotdeauna căminul nostru.

2

Nai Buatong se deșteptă în înaintea zorilor. Trase pe ea o rochie de bumbac fără mâneci, se opri scurt să-l sărute respectuos pe Buddha din *hawng pra-ul* familiei alăturat camerei de zi, apoi deschise ușa din față fără a-i deranja pe ceilalți din casă. Aerul verii era plăcut. În adierea ușoară simți aroma florilor combinată cu mirodeniile thailandeze — în vecinătate, cineva pregătea deja micul dejun.

Sandalele ei nu făceau nici un zgomot pe ulița cu pământ moale. Nai mergea încet, întorcându-și capul de la stânga la dreapta, absorbind cu ochii toate umbrele familiare, care, în curând, aveau să fie doar amintiri. *Ultima mea zi,* gândi ea. *În sfârșit, a venit.*

După câteva minute, coti la dreapta pe o stradă pavată care ducea spre cartierul comercial din Lamphun. La răstimpuri, câte o bicicletă trecea pe lângă ea, dar dimineața era în majoritate liniștită. Nici un magazin nu se deschisese deocamdată.

În timp ce se apropia de un templu, Nai trecu pe lângă doi călugări budiști, câte unul de fiecare parte a drumului. Amândoi erau îmbrăcați în veșmintele obișnuite de culoarea șofranului și purtau câte o urnă mare de metal. Căutau mâncare, așa cum făceau în fiecare dimineață în toată Thailanda, și contau pe generozitatea locuitorilor din Lamphun. O femeie apăru în ușa unei prăvălii chiar în fața lui Nai și lăsă să cadă ceva de mâncare în urma călugărului. Nu există nici un schimb de cuvinte, iar expresia călugărului nu se modifică vizibil pentru a mulțumi pentru pomană.

Ei nu dețin nimic, reflectă Nai, *nici măcar hainele de pe ei, totuși sunt fericiți.* Recită repede teza de bază, „Cauza suferinței este dorința”, și-și aminti de incredibila bogăție a familiei proaspătului ei soț din cartierul Higashiyama de la marginea orașului japonez Kyoto. *Kenji spune că mama lui are tot în afară de tihnă. Asta o ocolește din cauză că nu poate s-o cumpere.*

Preț de o clipă, amintirea recentă a măreței case a familiei Watanabe îi umplu mintea, alungând imaginea drumului simplu pe care mergea. Nai fusese copleșită de opulența conacului din Kyoto, dar pentru ea nu fusese o casă prietenoasă. Devenise imediat evident că părinții lui Kenji o priveau ca pe o intrusă, o străină de rang inferior care se măritase cu fiul lor fără a le fi obținut aprobarea. O disecaseră cu întrebări despre familia și educația ei, întrebări puse fără emoție și cu o precizie logică. Kenji o liniștise mai târziu pe Nai, subliniind că familia lui nu avea să-i însoțească pe Marte.

Se opri pe stradă și se uită la templul reginei Chamatevi. Era locul ei preferat din oraș, probabil locul preferat din toată Thailanda. Unele părți ale templului aveau o vechime de 1500 de ani; santinelele tăcute

din piatră văzuseră un trecut atât de diferit de prezent, încât acesta putea foarte bine să se fi petrecut pe altă planetă.

Nai traversă strada și rămase în curte, chiar în interiorul zidurilor templului. Era o dimineață neobișnuit de senină. Imediat deasupra celui mai de sus *chedi* al bătrânului templu, pe cerul întunecat al dimineții strălucea o lumină puternică. Nai își dădu seama că lumina era Marte, următoarea 'ei destinație. Alăturarea era perfectă. Timp de douăzeci și șase de ani (în afara celor patru pe care îi petrecuse la Universitatea din Chiang Mai), orășelul Lamphun fusese căminul ei. Peste șase săptămâni, avea să fie la bordul unei uriașe nave spațiale care avea s-o ducă la locuința din următorii cinci ani, într-o colonie spațială de pe planeta roșie.

Se așeză în poziție lotus într-un colț al curții și privi fix lumina de pe cer. *Ce coincidență că Marte se uită la mine în dimineața asta!* Începu respirația ritmică ce reprezenta preludiul meditației matinale. Pe când se pregătea pentru pacea și calmul care de regulă o echilibrau pentru ziua care începea, Nai recunoscu faptul că, înlăuntrul ei, existau multe emoții intense și nerezolvate.

Mai întâi trebuie să reflectez, gândi ea, hotărându-se să renunțe temporar la meditație. *În această ultimă zi a mea acasă, trebuie să mă împac cu evenimentele care mi-au schimbat complet viața.*

Cu unsprezece luni în urmă, Nai Buatong stătuse în același loc, având alături, frumos aranjate într-o valijoară, cuburile ce conțineau lecțiile de franceză și engleză. Avusese de gând să-și organizeze materialul pentru următorul an școlar, hotărâtă să fie mai interesantă și mai energică în postura de profesoară de limbi străine în liceu.

În acea zi hotărâtoare din anul precedent, înainte de a se apuca de lucru, Nai citise cotidianul din Chiang Mai.

Băgând cubul în lector, trecuse rapid în revistă paginile, oprindu-se în general numai asupra titlurilor. Pe ultima pagină văzuse un anunț care îi atrase atenția.

MEDICI, INFIRMIERE, PROFESORI, FERMIERI

Vă place aventura, sunteți poligloți, aveți o sănătate perfectă?

Agenția Spațială Internațională (ASI) pregătește o expediție pentru recolonizarea planetei Marte. Indivizi remarcabili cu însușirile prezentate mai sus sunt căutați pentru o misiune de 5 ani în colonia marțiană. Interviurile vor avea loc în Chiang Mai, luni 23 august 2244. Plata și beneficiile sunt excepționale. Pentru mai multe relații, apelați Thai Telemail # 462-62-4930

Când trimisese cererea la ASI, Nai nu crezuse că avea șanse prea mari. Practic, fusese convinsă că nu avea să treacă de prima

preselecție și, ca urmare, nici măcar nu avea să ajungă la interviu. Rămase foarte surprinsă când, după șase săptămâni, primise în căsuța poștală electronică înștiințarea că fusese selectată pentru interviuri. În conformitate cu procedura, trebuia să trimită eventualele întrebări personale înainte de interviu. ASI accentua că dorea să-i intervieveze numai pe acei candidați care intenționau realmente să accepte să locuiască în colonia marțiană.

Nai pusese o singură întrebare prin telemail. Pe perioada cât locuia pe Marte, o cotă parte a câștigurilor ei putea fi depusă la o bancă de pe Pământ? Adăugă că era o condiție esențială a acceptării.

Zece zile mai târziu, primise altă înștiințare, foarte succintă. Da, o parte din câștigurile ei putea fi trimisă în mod regulat la o bancă pământeană. Totuși, continua mesajul, Nai trebuia să fie absolut sigură în privința felului în care își împărțea banii; indiferent de cota pe care o hotăra un colonist, aceasta nu mai putea fi modificată după ce părăsea Pământul.

Întrucât costul vieții în Lamphun era scăzut, salariul oferit de ASI unui profesor de limbi străine în colonia marțiană era aproape dublu față de suma de care avea nevoie Nai pentru a-și rezolva toate obligațiile de familie. Tânăra era foarte împovărată de responsabilități, fiind singura cu salariu dintr-o familie de cinci persoane, care includea tatăl invalid, mama și pe cele două surori mai mici.

Avusese o copilărie foarte grea, dar familia reușise să supraviețuiască chiar deasupra pragului de sărăcie. Totuși, în ultimul ei an de studenție, se abătuse dezastrul. Mai întâi, tatăl suferise un accident cerebral care îi afectase judecata. Apoi mama, a cărei pricepere în afaceri era inexistentă, ignorase recomandările familiei și prietenilor și încercase să conducă singură prăvălioara lor de artizanat. Într-un an, familia pierduse totul, iar Nai fusese silită nu doar să-și folosească economiile personale ca să asigure familiei hrană și îmbrăcăminte, ci și să-și abandoneze visul de a face traduceri literare pentru una dintre marile edituri din Bangkok.

Nai preda la școală în timpul săptămânii, iar în week-enduri era ghid. În săptămâna dinaintea interviului de la ASI, conducea un grup de turiști prin Chiang Mai, la treizeci de kilometri de casa ei. Din grup făceau parte mai mulți japonezi, printre care un tânăr chipeș, bine făcut, trecut de treizeci de ani, care vorbea o engleză practic fără accent. Se numea Kenji Watanabe. Era foarte atent la tot ce spunea Nai, punea mereu întrebări inteligente și era extrem de politicos.

Către sfârșitul circuitului prin locurile budiste sfinte din zona Chiang Mai, grupul suise cu telecabina pe muntele Doi Suthep, pentru a vizita renumitul templu budist din vârf. Cei mai mulți turiști erau extenuați în urma activităților de peste zi, dar nu și Kenji Watanabe.

Mai întâi, tânărul insistase să urce pe jos lunga scară a dragonului, ca un pelerin budist, în loc să ia telescaunul de la ieșirea din telecabină până sus. Apoi, pusese întrebări după întrebări, în timp ce Nai explica minunata poveste a ziditorilor templului. În final, după ce coborâră și Nai stătea singură, bând ceai în restaurantul cochet de la poalele muntelui, Kenji îi lăsase pe ceilalți turiști în prăvăliile cu suveniruri și se apropiase de masa ei.

— *Kaw tode krap,* spusese el într-o thailandeză excelentă, uimind-o pe femeie, pot să iau loc? Mai am câteva întrebări.

— *Khun pode pasa thai dai mai ka?* întrebase Nai șocată.

— *Pohm kao jai pasa thai dai nitnoy,* răspunsese el, arătând că înțelegea puțin thailandeză. Dar dumneata? *Anata wa nihon go hanashimasu ka?*

Nai clătinase din cap.

— *Nihon go hanashimasen,* zâmbise ea. Numai franceză, engleză și thailandeză. Deși uneori înțeleg japoneza simplă, dacă este vorbită foarte rar.

Kenji se așezase în fața ei.

— M-au fascinat picturile murale care înfățișau zidirea templului de pe Doi Suthep. E o legendă minunată — un amestec de istorie și misticism — , dar pe mine, ca istoric,

mă interesează două lucruri. Primul, nu se putea ca acest venerabil călugăr din Sri Lanka să fi știut, din surse religioase din exteriorul regatului lui Lan-na, că există o relicvă a lui Buddha în pagoda aceea abandonată din apropiere? Mi se pare puțin probabil ca, altminteri, să-și fi riscat reputația. Al doilea, mi se pare o coincidență prea mare, prea asemănător artei care imită viața, ca elefantul alb care transporta relicva să fi urcat întâmplător pe Doi Suthep și apoi să-și fi dat duhul, tocmai când a ajuns în vârf. Nu există alte surse istorice nebudiste din secolul XV care să susțină povestea?

Nai îl privise câteva secunde pe interesantul domn Watanabe înainte de a-i răspunde.

— Domnule, spusese ea cu un zâmbet șters, în cei doi ani de când însoțesc grupuri de turiști prin locurile budiste din această regiune, nimeni nu mi-a mai pus asemenea întrebări. Nu cunosc răspunsul la ele dar, dacă te interesează, îți pot da numele unui profesor de la Universitatea din Chiang Mai care cunoaște foarte bine istoria budistă a regatului Lan-na. Este expert în întreaga perioadă, începând cu regele Mengrai…

Conversația fusese întreruptă de anunțul că telecabina era gata să ducă turiștii înapoi în oraș. Nai se ridicase și se scuzase. Kenji se alăturase restului grupului. În timp ce îl urmărise de departe, Nai nu uitase intensitatea privirii lui. *Are niște ochi incredibili,* gândise ea. *N-am mai văzut ochi atât de limpezi și plini de curiozitate.*

Revăzuse ochii aceia luni după-amiază, când se dusese la hotelul Dusit Thani din Chiang Mai pentru interviul cu ASI. Fusese uimită să-l vadă pe Kenji la birou, cu ecusonul oficial ASI pe cămașă. La început, se zăpăcise.

— Nu mă uitasem până sâmbătă pe cererea dumitale, zisese Kenji pe un ton de scuză. Jur! Dacă aș fi știut că erai una dintre solicitanți, aș fi ales alt circuit.

Până la urmă, interviul mersese ca pe roate. Kenji avusese numai cuvinte de laudă, atât la adresa remarcabilelor rezultate la învățătură ale lui Nai, cât și pentru munca depusă de ea, ca voluntară, la orfelinatele din Lamphun și Chiang Mai. Nai recunoscuse cinstit că nu nutrise dintotdeauna o dorință „covârșitoare" de a călători în spațiu, dar fiindcă avea o fire „aventuroasă" și situația oferită de ASI avea să-i permită să aibă grijă de familia ei din punct de vedere financiar, solicitase să fie detașată pe Marte.

Spre sfârșitul interviului, se produsese o pauză în conversație.

— Asta-i tot? întrebase Nai, ridicându-se.

— Ar mai fi ceva, poate, spusese Kenji, brusc stânjenit. Adică, dacă te pricepi cât de cât la interpretarea viselor.

Nai zâmbise și se așezase la loc.

— Dă-i drumul, rostise ea. Kenji trăsese adânc aer în piept.

— Sâmbătă noapte am visat că eram în junglă, undeva în apropierea poalelor lui Doi Suthep — știam unde mă aflam, pentru că vedeam *chedi-ul* auriu. Mergeam grăbit printre copaci, încercând să găsesc drumul, când am văzut un piton uriaș pe o cracă groasă lângă capul meu. „Unde te duci?", m-a întrebat pitonul. „Îmi caut iubita", i-am răspuns. „E în vârful muntelui", a spus pitonul. Am ieșit din junglă, în soare, și m-am uitat la piscul lui Doi Suthep. Keiko Murosawa, iubita mea din copilărie, stătea acolo și-mi făcea cu mâna. M-am întors și m-am uitat la piton.

„Uită-te din nou", mi-a zis el. Când am ridicat ochii spre munte a doua oară, fața femeii se schimbase. Nu mai era Keiko — acum tu îmi făceai cu mâna din vârful lui Doi Suthep.

Kenji tăcuse câteva secunde.

— N-am mai avut niciodată un vis atât de neobișnuit și de viu. M-am gândit că poate…

Lui Nai i se zbârlise pielea de pe brațe în timp ce Kenji povestea. Ştiuse sfârșitul înainte ca el să fi terminat. Se aplecase în scaun.

— Domnule Watanabe, spusese încetișor, sper ca spusele mele să nu te jignească în vreun fel…

Făcuse o pauză lungă.

— Noi, thailandezii, avem un proverb renumit, continuase într-un târziu, evitându-i privirea, care spune că atunci când visezi că vorbești cu un șarpe, ai găsit bărbatul sau femeia cu care te vei căsători.

Şase săptămâni mai târziu am primit înștiințarea, își aminti Nai. Stătea tot în curtea de lângă templul reginei Chamatevi din Lamphun. *Pachetul cu materialele ASI a venit la trei zile după aceea. Împreună cu florile de la Kenji.*

Kenji în persoană apăruse în Lamphun în week-endul următor.

— Scuză-mă că nu te-am sunat, dar relația nu avea rost să continue decât dacă și tu mergeai pe Marte.

O ceruse în căsătorie duminică după-amiaza și Nai acceptase imediat. Se căsătoriseră în Kyoto, după trei luni. Soții Watanabe avuseseră amabilitatea să plătească drumul până în Japonia pentru cele două surori ale lui Nai și trei dintre prietenele ei thailandeze. Din păcate, mama nu putuse veni, pentru că nu avea cine să-l îngrijească pe tatăl lui Nai.

După ce trecu în revistă schimbările recente din viața ei, Nai fu în sfârșit pregătită să înceapă meditația. După treizeci de minute, era foarte senină, fericită și optimistă cu privire la viața necunoscută care o aștepta. Soarele răsărise și lângă templu se aflau și alți oameni. Nai se plimbă agale în jurul curții, încercând să savureze ultimele momente petrecute în așezarea ei natală.

După ce depuse o ofrandă și aprinse tămâie la altar în interiorul principalului *viharn,* studie cu atenție fiecare pictură de pe pereți — fresce pe care le văzuse de nenumărate ori până atunci. Imaginile depănau povestea vieții reginei Chamatevi, singura ei eroină încă din copilărie. În secolul XVII, numeroasele triburi din zona Lamphun avuseseră culturi diferite și deseori se războiseră între ele. Tot ce avuseseră în comun în epoca aceea fusese o legendă, un mit care spunea că din sud avea să sosească o tânără regină, „purtată de elefanți uriași”, care să unească toate triburile într-un singur regat: Haripunchai.

Chamatevi avea numai douăzeci și trei de ani, când un bătrân profet o identificase unor soli din nord ca fiind viitoarea regină a Haripunchai-ului. Era o prințesă tânără și frumoasă a monșilor, khmerii care mai târziu aveau să construiască Angkor Wat. Chamatevi era și extrem de inteligentă, o femeie rară în epoca respectivă, și foarte îndrăgită de toți de la curtea regală.

De aceea, monșii au fost uluiți când ea a anunțat că renunța la viața ușoară și îmbelșugată și pleca în nord, într-o călătorie istovitoare de șase luni, parcurgând șapte sute de kilometri prin munți, jungle și mlaștini. Când Chamatevi și alaiul ei, „purtați de elefanți uriași”, ajunseră la valea înverzită în care se întindea Lamphun, viitorii ei supuși abandonară imediat disputele și o întronară pe tânăra și frumoasa regină. Ea domni timp de cincizeci de ani cu înțelepciune și dreptate, ridicându-și regatul din obscuritate și transformându-l într-o epocă de progres social și realizări artistice.

La șaptezeci de ani, Chamatevi abdică și-și împărți regatul în două, fiecare jumătate fiind condusă de unul dintre fiii ei gemeni. Regina anunță apoi că-și dedică restul vieții lui Dumnezeu. Intră la o mănăstire budistă și renunță la toate bunurile ei. În mănăstire duse o viață simplă, cucernică, și muri la nouăzeci și nouă de ani. Pe atunci, epoca de aur a regatului Haripunchai apusese.

În ultima frescă din templu, o femeie ascetică și ofilită era purtată spre nirvana într-un rădvan magnific. O regină Chamatevi mai tânără, strălucitor de frumoasă lângă Buddha al ei, se aflase deasupra rădvanului în toată splendoarea celestă. Nai Buatong Watanabe, colonist marțian desemnat, stătea în genunchi în templul din Lamphun, Thailanda, și înălța în tăcere o rugăciune către spiritul eroinei sale dintr-un trecut îndepărtat.

Dragă Chamatevi, ai vegheat asupra mea în toți acești douăzeci și șase de ani. Acum sunt pe cale să plec într-un loc necunoscut, cum ai făcut și tu când ai venit în nord să găsești Haripunchai-ul. Călăuzește-mă cu înțelepciunea ta și cu darul tău de a cunoaște pe drumul spre această lume nouă și minunată.

3

Yukiko purta o cămașă de mătase neagră, pantaloni albi și o beretă negru cu alb. Traversă camera de zi ca să discute cu fratele ei.

— Aș fi vrut să vii și tu, Kenji, spuse ea. Va fi cea mai mare demonstrație pentru pace pe care a văzut-o vreodată omenirea.

Kenji îi zâmbi surorii sale mezine.

— Mi-ar fi plăcut să vin, Yuki, dar mai am numai două zile până la plecare și vreau să-mi petrec timpul cu mama și tata.

Mama lor intră în cameră prin ușa opusă. Arăta chinuită, ca de obicei, și ducea o valiză mare.

— Totul e împachetat acum așa cum trebuie, anunță ea, dar tot aș dori să te răzgândești. Hiroshima o să fie un balamuc. Asahi Shimbun spune că sunt așteptați *un milion* de vizitatori, aproape jumătate din ei din străinătate.

— Mulțumesc, mamă, rosti Yukiko, întinzând mâna după valiză. După cum știi, eu și Satoko vom fi la Hiroshima Prince Hotel. Nu-ți mai face griji. Te vom suna în fiecare dimineață, înainte să înceapă activitățile. Şi am să fiu acasă luni după-amiază.

Deschise valiza și băgă mâna într-un compartiment special, de unde scoase o brățară cu diamante și un inel cu safir. Le puse pe amândouă.

— Nu crezi că ar trebui să le lași acasă? se agită mama ei. Nu uita că vor fi atâția străini… S-ar putea ca bijuteriile tale să-i tenteze prea mult.

Yukiko râse în felul ei neinhibat pe care Kenji îl adora.

— Mamă, ești ca o cobe! Mereu te gândești numai la ce-i mai rău. Ne ducem la Hiroshima să consemnăm cei trei sute de ani de la aruncarea bombei atomice. Va participa prim-ministrul și trei membri ai guvernului. Mulți dintre cei mai renumiți cântăreți din lume vor da spectacole. Va fi ceea ce tata numește o experiență *care îmbogățește,* iar tu nu te gândești decât că s-ar putea să mi se fure bijuteriile.

— Când eram tânără, nu se auzea ca două fete, care încă n-au terminat universitatea, să călătorească prin Japonia neînsoțite…

— Mamă, am mai discutat despre asta, o întrerupse Yuki. Am aproape douăzeci și doi de ani. La anul, după ce-mi iau licența, am să plec să trăiesc departe de casă, pe cont propriu, poate chiar în altă țară. Nu mai sunt copil. Iar Satoko și cu mine suntem perfect capabile să avem grijă una de alta. Se uită la ceas. Trebuie să plec. Probabil că mă așteaptă deja la stația de metrou.

Se duse grațioasă la mama ei și o sărută din vârful buzelor. Cu fratele se îmbrățișă mai prelung.

— Să fii sănătos, *ani-san,* îi șopti la ureche. Ai grijă de tine și de

adorabila ta soție pe Marte. Suntem cu toții foarte mândri de voi.

Kenji n-o cunoscuse niciodată prea bine pe Yukiko. La urma urmelor, era aproape cu doisprezece ani mai mare ca ea. Yuki avea doar patru ani când domnul Watanabe fusese numit în postul de președinte al filialei americane a companiei International Robotics. Familia traversase Pacificul și se instalase într-o suburbie a lui San Francisco. Pe vremea aceea, Kenji nu-i prea dădea atenție surorii sale mezine. În California îl interesase mai mult noua lui viață, mai ales după ce intrase la Universitatea UCLA.

Soții Watanabe și Yukiko se întorseseră în Japonia în 2232, lăsându-l pe Kenji student în anul doi la istorie. De atunci fusese prea puțin în contact cu Yukiko. În timpul vizitelor lui anuale acasă, în Kyoto, își propusese mereu să petreacă mai mult timp cu ea, dar niciodată nu se întâmplase așa. Sau Yukiko era prea implicată în propria ei viață, sau părinții lui programaseră prea multe activități sociale, sau Kenji însuși nu avusese destul timp.

Se simțea ușor trist când stătu în ușă și se uită după Yukiko care dispărea în depărtare. *Părăsesc planeta asta,* gândi el, *si încă nu mi-am făcut timp să-mi cunosc sora.*

Doamna Watanabe vorbea monoton în spatele lui, exprimându-și convingerea că viața ei fusese un eșec din cauză că nici unul dintre copii nu avea nici o considerație față de ea și plecaseră cu toții departe. Iată acum, singurul ei fiu, care se însurase cu thailandeză doar ca să-i pună într-o situație penibilă, pleca să trăiască pe Marte și nu avea să-l mai vadă cel puțin cinci ani. Cât despre fiica ei mijlocie, ea și soțul său bancher măcar îi dăruiseră două nepoate, dar acestea erau la fel de nesărate și plicticoase ca și părinții lor…

— Ce face Fumiko? o întrerupse Kenji. Am vreo șansă s-o văd pe ea și pe nepoatele mele înainte să plec?

— Vin mâine seară, la cină, de la Kobe. Deși habar n-am ce-o să le dau să mănânce… Ştiai că Tatsuo și Fumiko nici măcar nu le învață pe fetele alea cum să folosească bețișoarele? Îți imaginezi? Un copil japonez care nu știe să folosească bețișoarele? Nimic nu mai e sfânt? Am renunțat la identitatea noastră, ca să devenim bogați. Îi spuneam tatălui tău…

Kenji se scuză și-și căută refugiu în biroul tatălui. Pereții încăperii erau plini cu fotografii înrămate, mărturii ale vieții personale și profesionale ale unui om de succes. Două fotografii reprezentau amintiri deosebite și pentru Kenji. Într-una, el și tata țineau o cupă mare oferită de clubul național de golf câștigătorilor campionatelor tată-fiu. În cealaltă, zâmbitorul domn Watanabe îi oferea fiului său o medalie după ce Kenji câștigase premiul întâi pe Kyoto la concursul inter-licee.

Ce uitase Kenji, până revăzuse fotografia, era faptul că Toshio

Nakamura, fiul celui mai bun prieten și partener de afaceri al tatălui său, fusese al doilea câștigător în ambele ocazii. În cele două fotografii, tânărul Nakamura, aproape cu un cap mai înalt decât Kenji, avea o expresie încruntată, mânioasă.

Asta a fost cu mult înainte de toate problemele lui, gândi Kenji. Își aminti titlul care proclamase cu patru ani mai devreme punerea sub acuzație a lui Toshio Nakamura: „Director din Osaka arestat". Articolul relata că domnul Nakamura, pe atunci deja vicepreședinte la Tomozawa Hotel Group, fusese acuzat de infracțiuni foarte grave, începând cu mită și proxenetism, și terminând cu trafic de carne vie. În patru luni, Nakamura fusese judecat și condamnat la mulți ani de închisoare. Kenji fusese uluit. *Ce naiba s-a întâmplat cu el!* se întrebase de multe ori în cei patru ani care trecuseră.

În timp ce-și amintea de rivalul din școală, Kenji simțea multă părere de rău pentru Keiko Murosawa, soția lui Nakamura pentru care el însuși avusese o afecțiune deosebită pe la șaisprezece ani. De fapt, din dragoste pentru Keiko, Kenji și Nakamura fuseseră rivali aproape un an. Când, în cele din urmă, Keiko dăduse limpede de înțeles că-l prefera pe Kenji, tânărul Nakamura se înfuriase. Ba chiar se luase de Kenji într-o dimineață, în apropierea templului Ryoanji, și-l amenințase fizic.

Dacă rămâneam în Japonia, m-aș fi putut însura eu cu Keiko, gândi Kenji. Se uită pe fereastră la grădina cu licheni. Afară ploua. Își aminti deodată, deosebit de clar, o zi ploioasă din adolescența lui.

Kenji se dusese acasă la ea de îndată ce tatăl îi dăduse vestea. Un concert de Chopin îi mângâiase auzul de cum cotise pe ulița care ducea spre casa fetei. Doamna Murosawa îi deschisese ușa și-i spusese cu severitate:

— Keiko exersează acum. Va termina abia după o oră și ceva.

— Vă rog, doamnă Murosawa, e foarte important, o implorase băiatul de șaisprezece ani.

Mama era pe cale să închidă ușa, când Keiko îl zărise pe fereastră. Se oprise din cântat și venise în grabă, zâmbetul ei radios umplându-l de bucurie pe Kenji.

— Salut, Kenji. Ce s-a întâmplat?

— *Ceva foarte* important, răspunsese el misterios. Poți veni cu mine la o plimbare?

Doamna Murosawa bombănise ceva cu privire la apropiatul recital, dar Keiko o convinsese că-și putea permite să nu exerseze o zi. Fata luase o umbrelă și i se alăturase lui Kenji în fața casei. De cum se îndepărtaseră, își strecurase brațul pe după al lui, așa cum făcea mereu când se plimbau împreună.

În timp ce porniseră pe drumul lor obișnuit, care ducea spre dealurile din spatele cartierului din Kyoto, Keiko întrebase:

— Așadar, prietene, ce-i atât *de foarte* important?

— Nu vreau să-ți spun acum, răspunsese Kenji. Oricum, nu aici. Vreau să aștept până ajungem în locul potrivit.

Râseseră amândoi și discutaseră fleacuri în timp ce se îndreptau spre Aleea Filozofului, o potecă frumoasă ce șerpuia pe mai mulți kilometri la poalele dealurilor estice. Drumul devenise renumit grație lui Nishida Kitaro, un filozof din secolul XX, care se plimbase pe el în fiecare dimineață. Cărarea trecea pe lângă cele mai renumite locuri pitorești din Kyoto, incluzând Ginkaku-ji (Pavilionul de argint) și vechiul templu budist Honen-In, preferatul lui Kenji.

În spatele lui Honen-In și în lateral, se afla un mic cimitir cu șaptezeci-optzeci de morminte și pietre funerare. Pe la începutul anului, Kenji și Keiko descoperiseră că cimitirul adăpostea rămășițele unui important cetățean al orașului Kyoto din secolul XX, precum și pe cele ale vestitului romancier Junichiro Tanizaki și ale doctorului și poetului Iwao Matsuo. După descoperirea aceea, Kenji și Keiko transformaseră cimitirul în locul lor obișnuit de întâlnire. O dată, după ce citiseră împreună *Surorile Makioka,* capodopera lui Tanizaki care descria viața din Osaka în anii 1930, se contraziseseră în glumă mai bine de o oră lângă mormântul autorului cu privire la care dintre surorile Makioka semăna mai bine cu Keiko.

În ziua în care domnul Watanabe îl informase pe Kenji că urmau să plece în America, începuse deja să plouă când Kenji și Keiko ajunseseră la Honen-In. Kenji cotise la dreapta pe o uliță mică și se îndreptase spre o poartă cu acoperiș din împletitură de paie. După cum se așteptase Keiko, nu intraseră în templu ci urcaseră treptele ce duceau la cimitir. Dar Kenji nu se oprise la mormântul lui Tanizaki, ci urcase și mai sus, spre alt mormânt.

— Aici e îngropat Iwao Matsuo, spusese el, scoțându-și notebook-ul. O să citim din poeziile lui.

Keiko se așezase lângă prietenul ei, amândoi ghemuindu-se sub umbrelă, și Kenji citise trei poezii.

— Mai am o ultimă poezie, încheiase Kenji, un haiku special scris de o prietenă a lui Matsuo:

„într-o zi din luna lui iunie,

După o cupă de înghețată răcoritoare Ne-am luat la revedere.”

După ce Kenji recitase din memorie pentru a doua oară haikuul, rămăseseră amândoi tăcuți. Keiko se alarmase, ba chiar se speriase puțin când văzuse că expresia serioasă de pe fața lui Kenji nu dispărea.

— Poezia vorbește de despărțire, observase ea moale. Îmi spui că…

— Nu este opțiunea mea, o întrerupsese Kenji. Ezitase câteva clipe, apoi urmase: Tata a primit un post în America. Plecăm luna

următoare.

Kenji nu mai văzuse niciodată pe fața lui Keiko o expresie atât de nefericită. Când ridicase spre el ochii aceia teribil de triști, crezuse c-o să i se sfâșie inima. O ținuse strâns la piept în ploaia după-amiezei, plângând amândoi, și-i jurase că avea s-o iubească veșnic numai pe ea.

4

Chelnărița mai tânără în chimono albastru-deschis cu cordon lat demodat împinse în lături paravanul glisant și intră cu o tavă cu bere și sake.

— *Osake onegai shimasu,* spuse politicos tatăl lui Kenji, ținând sus ceașca sa de sake în timp ce femeia turna.

Kenji luă o înghițitură de bere rece. Chelnărița mai vârstnică reveni fără zgomot cu un mic platou cu gustări. În mijloc era un crustaceu în sos de culoare deschisă, dar Kenji nu recunoscu felul acela de mâncare. În șaptesprezece ani de când plecase din Kyoto nu mâncase nici de cinci ori din mâncărurile *kaiseki.*

— *Campai,* spuse ciocnind cu tatăl său. Îți mulțumesc, tată. Sunt onorat să iau cina aici, cu tine.

Kicho era cel mai renumit restaurant din regiunea Kansai, poate chiar din întreaga Japonie. Era și înspăimântător de scump, căci păstra toate tradițiile de servire, separeuri private și feluri de mâncare de sezon cu ingrediente de cea mai înaltă calitate. Fiecare mâncare era o încântare pentru ochi și pentru cerul gurii. Când domnul Watanabe își anunțase fiul că aveau să cineze doar ei doi, Kenji nici nu-și imaginase că va fi la Kicho.

Discutară despre expediția spre Marte.

— Câți dintre ceilalți coloniști sunt japonezi? întrebă domnul Watanabe.

— Destul de mulți, răspunse Kenji. Aproape trei sute, dacă îmi amintesc bine. Au fost foarte multe cereri de vârf din Japonia. Numai America are un contingent mai mare.

— Cunoști personal pe vreunul dintre ceilalți japonezi?

— Doi sau trei. Yasuko Horikawa mi-a fost colegă de clasă în liceu, în Kyoto. Poate îți mai aduci aminte de ea. Foarte, foarte deșteaptă. Dinți ieșiți în afară. Lentile groase. Este, sau *a fost* mai bine zis, chimistă la Dai-Nippon.

Domnul Watanabe zâmbi.

— Cred că mi-o amintesc. N-a fost la noi acasă în seara în care a cântat Keiko la pian?

— Da, parcă, răspunse cu nonșalanță Kenji, apoi râse. Dar mi-e greu să-mi amintesc și altceva din seara aceea în afară de Keiko.

Domnul Watanabe își goli ceașca de sake. Chelnărița mai tânără, care stătea discret în genunchi într-un colț al rogojinii tatami din cameră, veni la masă pentru a o umple din nou.

— Kenji, mă îngrijorează infractorii, spuse domnul Watanabe după ce femeia se îndepărtă.

— Despre ce-i vorba, tată?

— Am citit un articol dintr-o revistă care spunea că ASI a recrutat mai multe sute de ocnași ca să facă parte din Colonia voastră Lowell. Articolul accentua că toți condamnații au avut o conduită perfectă în timpul detenției, precum și talente remarcabile în diverse meșteșuguri. De ce, totuși trebuie să acceptați pușcăriași?

Kenji mai luă o gură de bere.

— Tată, adevărul este că am întâmpinat anumite dificultăți în procesul de recrutare. În primul rând, am avut o viziune lipsită de realism privitor la numărul de oameni care va depune cereri și am stabilit niște criterii de selecție prea dure. În al doilea rând, perioada minimă de cinci ani a fost o greșeală. Pentru cei tineri mai ales, decizia de a face orice pe o perioadă atât de lungă este un angajament copleșitor. Şi mai important, presa a subminat procesul de recrutare. La vremea când noi solicitam cereri de înscriere, mii de articole și „specialiști" TV vorbeau despre decesul coloniilor marțiene din urmă cu o sută de ani. Oamenii s-au speriat că istoria s-ar putea repeta și că ar putea fi de asemenea abandonați pe Marte.

Făcu o scurtă pauză, dar domnul Watanabe nu spuse nimic.

— În plus, după cum bine știi, proiectul a cunoscut crize financiare repetate. Reducerea de buget de anul trecut ne-a făcut să ne gândim pentru prima dată la pușcăriașii model, cu diverse calificări, ca mod de rezolvare a unora dintre dificultățile noastre de personal și de buget. Deși li se vor oferi doar niște salarii modeste, există totuși o mulțime de tentații pentru a-i face pe deținuți să depună cereri. Selectarea însemna grațiere, așadar libertate, când se întorc pe Pământ după cinci ani. În plus, foștii deținuți vor fi cetățeni cu drepturi depline ai Coloniei Lowell ca oricare altul, și nu vor mai trebui să tolereze apăsătoarea monitorizare a tuturor activităților lor…

Se opri, în timp ce pe masă erau puse două bucăți de pește fiert, delicate și frumoase, așezate pe un strat de frunze multicolore. Domnul Watanabe luă cu bețișoarele una dintre bucăți și mușcă.

— *Oishii desu,* comentă el, fără să se uite la fiul său. Kenji luă bucata lui de pește. Discuția despre deținuții din Colonia Lowell părea că se sfârșise. Tânărul privi dincolo de tatăl său, spre grădina fermecătoare pentru care era atât de renumit restaurantul. Un pârâiaș micuț susura pe trepte lustruite și se pierdea printre câțiva copăcei superbi. La o masă tradițională japoneză, locul orientat spre grădină era întotdeauna cel de onoare. Domnul Watanabe insistase ca în timpul ultimei sale cine, Kenji să aibă în față priveliștea grădinii.

— N-ați putut să atrageți coloniști chinezi? întrebă domnul Watanabe după ce terminară peștele.

Kenji clătină din cap.

— Numai câțiva din Singapore și Malaysia. Atât guvernul chinez cât și cel brazilian le-au interzis cetățenilor lor să depună cereri. Ne

așteptam la decizia Braziliei — imperiul lor sud-american e practic în război cu CGE — , dar sperasem ca măcar chinezii să-și fi schimbat poziția. Cred că o sută de ani de izolare nu se anulează atât de ușor.

— De fapt, nu-i puteți condamna. Națiunea lor a suferit teribil în timpul Marelui Haos. Tot capitalul străin a dispărut peste noapte și economia lor s-a prăbușit imediat.

— Am reușit să recrutăm câțiva negri africani, poate o sută cu totul, și o mână de arabi. Dar majoritatea coloniștilor sunt din țările care contribuie semnificativ la ASI. Probabil era de așteptat.

Kenji deveni brusc jenat. De când intraseră în restaurant, întreaga conversație se purtase în jurul lui și a activităților sale. În timpul următoarelor feluri de mâncare, îi puse tatălui său întrebări cu privire la munca de la International Robotics. Domnul Watanabe, care era acum director de producție, strălucea întotdeauna de mândrie când vorbea despre compania „lui". Aceasta era cel mai mare producător de roboți pentru fabrici și birouri din lume. Vânzările anuale o plasau printre primii cincizeci de producători mondiali.

— La anul voi împlini șaizeci și doi de ani, spuse domnul Watanabe, vorbăreț după multe cești de sake, și mă gândisem să ies la pensie. Însă Nakamura zice că ar fi fost o greșeală. Zice că firma mai are încă nevoie de mine…

Înainte de sosirea fructelor, Kenji și tatăl său discutau iar despre apropiata expediție marțiană. Kenji explică faptul că Nai și majoritatea celorlalți coloniști asiatici care călătoreau fie cu *Pinta,* fie cu *Nina* erau deja la baza japoneză de instruire din Kyushu de Sud. Avea să i se alăture soției sale de îndată ce pleca din Kyoto iar apoi, după alte zece zile de instruire, ei și restul pasagerilor de pe *Pinta* aveau să fie transportați la o stație spațială LEO[3], unde urma o săptămână de antrenament în stare de imponderabilitate. Ultimul pas al călătoriei lor în apropierea Pământului avea să fie un drum la bordul unui remorcher spațial de la LEO la stația spațială geosincronă GEO-4, unde staționa în prezent *Pinta,* în timp ce era supusă ultimelor verificări și echipată pentru lunga călătorie spre Marte.

Chelnărița tânără aduse două boluri de coniac.

— Soția ta este cu adevărat o făptură formidabilă, spuse domnul Watanabe, sorbind din băutură. Întotdeauna am fost de părere că thailandezele sunt cele mai frumoase femei din lume.

— E frumoasă și în interior, adăugă repede Kenji, făcându-i-se dor subit de soția lui. Şi este și destul de inteligentă.

— Vorbește o engleză excelentă, remarcă domnul Watanabe. Dar mama ta spune că japoneza ei este groaznică.

Kenji se zbârli.

— Nai a încercat să vorbească în japoneză — pe care, întâmplător, nici n-a studiat-o — , pentru că mama a refuzat să

vorbească englezește. A făcut-o intenționat, pentru ca Nai să se simtă prost…

Se opri. Încercarea de a o apăra pe Nai nu era potrivită în momentul acela.

— *Gomen nasai,* îi spuse tatălui său.

Domnul Watanabe luă o înghițitură prelungă de coniac.

— Ei bine, Kenji, asta-i ultima dată când suntem singuri pentru cel puțin cinci ani. Mi-au plăcut foarte mult cina și conversația noastră. Făcu o pauză. Ar mai fi, totuși, un subiect pe care vreau să-l discut cu tine.

Kenji își schimbă poziția (nu mai era obișnuit să stea cu picioarele încrucișate pe podea patru ore la rând) și-și îndreptă spatele, încercând să-și limpezească mintea. După tonul tatălui își dădu seama că „subiectul" era unul serios.

— Interesul meu față de infractorii din Colonia Lowell nu-i doar o curiozitate prostească, începu domnul Watanabe, apoi se opri să-și adune gândurile înainte de a continua. La sfârșitul săptămânii trecute, Nakamura a venit în biroul meu și mi-a spus că și a doua cerere a fiului său pentru Colonie a fost respinsă. M-a întrebat dacă aș putea vorbi cu tine în privința asta.

Vorbele tatălui îl loviră ca un trăsnet pe Kenji. Nici măcar nu i se spusese că rivalul din adolescență depusese cerere pentru Colonia Lowell. Iar acum tatăl lui…

— Eu n-am fost implicat în selectarea coloniștilor deținuți, răspunse încet. Este un compartiment cu totul diferit.

Domnul Watanabe nu rosti nimic mai multe secunde. În cele din urmă, continuă:

— Relațiile noastre ne spun că singurul care se opune cu adevărat acceptării cererii este un psihiatru, un anume doctor Ridgemore din Noua Zeelandă, care, în ciuda dosarului excelent al lui Toshio din timpul perioadei de detenție, consideră că fiul lui Nakamura tot nu recunoaște că a făcut ceva rău… Eu cred că ești personal răspunzător de recrutarea doctorului Ridgemore pentru echipa destinată Coloniei Lowell.

Kenji era uluit. Tatăl lui nu vorbea într-o doară. Se interesase îndeaproape. *Dar de ce?* se întrebă el. *De ce-l interesează atât de mult?*

— Nakamura-san e un inginer eminent, urmă domnul Watanabe. S-a ocupat personal de multe produse ce ne-au impus ca lideri în domeniul nostru. În ultimul timp însă laboratorul lui n-a mai dat dovadă de inventivitate. De fapt, productivitatea a început să scadă cam de la arestarea și condamnarea fiului său.

Se aplecă spre Kenji, sprijinindu-și coatele pe masă.

— Nakamura-san și-a pierdut încrederea în sine. El și soția lui trebuie să-l viziteze pe Toshio o dată pe lună la locul de detenție. Asta

îi amintește constant cât i-a fost de umilită familia. Dacă fiul lui ar putea merge pe Marte, atunci poate că…

Kenji înțelese prea bine ce îi cerea tatăl. Emoții mult timp înăbușite amenințau să erupă. Se simți mânios și derutat. Era pe cale să-i spună că cererea lui era „improprie", când domnul Watanabe vorbi «din nou.

— Şi lui Keiko și fetiței le vine la fel de greu. Aiko are acum aproape șapte ani. Din două în două săptămâni, în week-end, își fac datoria și se duc cu trenul la Ashiya…

În colțul ochilor lui Kenji apărură lacrimi cu toată încercarea lui de a se stăpâni. Imaginea lui Keiko, distrusă și demoralizată, conducându-și fiica în zona de restricții o dată la două săptămâni, ca să-și vadă tatăl, era mai mult decât putea suporta.

— Eu însumi am vorbit cu Keiko săptămâna trecută, adăugă tatăl lui, la cererea lui Nakamura-san. Era foarte abătută. Dar a părut să se învioreze când i-am spus că am să te rog să intervii în favoarea soțului ei.

Kenji inspiră adânc și se uită la fața impasibilă a tatălui. Ştia ce urma să facă. Şi mai știa că, într-adevăr, era „impropriu" — nu greșit, doar impropriu. Dar nu avea rost să se chinuiască din cauza unei decizii dinainte stabilită.

Își termină coniacul.

— Spune-i lui Nakamura-san că voi vorbi mâine cu Ridgemore, zise el.

Şi dacă intuiția lui era greșită? *Atunci voi fi irosit o oră, cel mult nouăzeci de minute,* se gândi Kenji în timp ce se scuză în fața părinților săi, a lui Fumiko și a celor două fiice ale ei și alergă în stradă. Coti imediat către deal. Mai era cam o oră până la apusul soarelui. *O să fie acolo,* își spuse. *Asta va fi singura mea șansă să-mi iau la revedere.*

Kenji se duse mai întâi la micul templu Anraku-Ji. Intră în *hondo,* așteptându-se s-o găsească pe Keiko în locul ei preferat, în fața altarului lateral din lemn ridicat în memoria celor două călugărițe din secolul XII, foste membre ale haremului, care se sinuciseseră când împăratul Go-Toba le ordonase să renunțe la învățămintele sfântului Honen. Keiko nu era acolo. Nu se afla nici afară, unde erau îngropate cele două femei, chiar la marginea pădurii de bambus. Kenji începu să creadă că se înșelase. *N-a venit,* gândi el. *Consideră că și-a pierdut prea mult prestigiul.*

Îi mai rămăsese speranța ca Keiko să-l aștepte în cimitirul de lângă Honen-In, unde cu șaptesprezece ani în urmă îi adusese la cunoștință că avea să plece din Japonia. Inima lui bătea neregulat, în timp ce mergea pe ulița care ducea la templu. În depărtare, spre dreapta, văzu silueta unei femei. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă și stătea în picioare lângă mormântul lui Junichiro Tanizaki.

Deși era cu spatele la el și nu putea s-o vadă bine în lumina amurgului, fu sigur că era Keiko. Urcă treptele în fugă și intră în cimitir, oprindu-se în cele din urmă la cinci metri de femeia în negru.

— Keiko, spuse cu respirația întretăiată. Mă bucur tare mult…

— Watanabe-san, rosti oficial femeia, întorcându-se cu capul coborât si cu ochii în pământ. Se închină adânc, de parcă era servitoare. *Domo arrigato gozaimasu,* repetă ea de două ori.

În cele din urmă, își îndreptă spatele dar tot nu se uită la Kenji.

— Keiko, vorbi el cu blândețe. Sunt doar eu, Kenji. Sunt singur. Te rog să te uiți la mine.

— Nu pot, răspunse ea cu glas abia audibil. Dar pot să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru Aiko și pentru mine. Se înclină din nou. *Domo arrigato gozaimasu.*

Kenji se aplecă dintr-un impuls și puse mâna sub bărbia ei. Îi înălță cu blândețe capul. Keiko rămăsese frumoasă, dar bărbatul fu șocat să vadă atâta tristețe întipărită în trăsăturile delicate.

— Keiko, murmură el și-i simți lacrimile înfigându-i în inimă ca niște cuțite.

— Trebuie să plec, spuse ea. Îți doresc fericire.

Își feri capul și se plecă din nou. Apoi se îndreptă, fără să se uite la el, și porni încet pe potecă în umbrele înserării.

Ochii lui Kenji o urmăriră până dispăru în depărtare. Abia atunci își dădu seama că stătea rezemat de piatra funerară a lui Tanizaki. Se uită preț de câteva secunde la cele două personaje Kanji, Ku și Jaku, de pe marcajele cenușii. Unul spunea „Pustietate”, celălalt „Solitudine”.

5

În 2241, când mesajul din Rama fu recepționat pe Pământ prin intermediul sistemului de urmărire prin satelit, el produse imediat consternare. Desigur, înregistrarea video a lui Nicole fu imediat clasificată Strict Secret, în timp ce Agenția Internațională de Informații (AII), brațul de securitate al CGE, se chinuia să înțeleagă despre ce era vorba. O duzină de agenți de vârf fu expediată la baza din Novosibirsk pentru a analiza semnalul recepționat din cosmos și pentru a întocmi un plan general pentru răspunsul CGE.

O dată ce se stabili că nici chinezii, nici brazilienii n-ar fi avut cum să decodifice semnalul (capacitatea lor tehnică nu era încă pe măsura celei a CGE), confirmarea de recepție solicitată fu expediată în direcția lui Rama, preîntâmpinând astfel orice retransmisii viitoare ale mesajului video. După aceea, agenții se concentrară asupra conținutului detaliat al mesajului în sine.

Ei începură prin a face unele cercetări istorice. În ciuda unor dovezi contrare (discreditate), omenirea știa că nava spațială Rama II fusese distrusă de barajul proiectilelor nucleare în aprilie 2200. Nicole des Jardins, presupusa ființă umană din înregistrarea video, fusese considerată moartă chiar înainte ca nava științifică Newton să fi părăsit Rama. Cu siguranță că ea, sau ceea ce rămăsese din ea, fusese spulberată în infernalul bombardament nuclear. Așa că vorbitoarea nu putea să fie în realitate des Jardins.

Dar dacă persoana din înregistrare era o imitație robot sau un simulacru al lui *madame* des Jardins, acesta era infinit superior oricăror modele de inteligență artificială terestre. Prin urmare, concluzia preliminară fu că Pământul avea de a face din nou cu o civilizație avansată care deținea posibilități incredibile și al cărei nivel tehnic era compatibil cu cel dovedit de cele două nave spațiale Rama.

Nu se puse la îndoială amenințarea cuprinsă în mesaj — în privința acesteia, agenții căzură de acord în unanimitate. Dacă într-adevăr un alt vehicul Rama se afla în drum spre sistemul solar (deși nici unul nu fusese detectat deocamdată de cele două stații Excalibur), în mod sigur Pământul nu putea ignora mesajul. Firește, exista posibilitatea ca totul să fie o farsă complexă pusă la cale de eminenții fizicieni chinezi (ei erau, categoric, primii suspecți), dar până când faptul nu era confirmat, CGE avea nevoie de un plan precis.

Din fericire, la mijlocul anilor 2240 fusese deja aprobat un proiect internațional de înființare a unei modeste colonii marțiene. De-a lungul celor două decenii anterioare, câteva misiuni de explorare a lui Marte reaprinseseră interesul pentru măreața idee de a terraforma planeta roșie și de a o face locuibilă pentru specia umană. Deja pe

Marte se găseau laboratoare științifice care făceau experiențe fie prea periculoase, fie prea controversate pentru a se desfășura pe Pământ. Cel mai ușor mod de a răspunde propunerii mesajului lui Nicole des Jardins — fără alarmarea locuitorilor Pământului — era anunțarea și întemeierea unei colonii considerabil mai mare pe Marte. Dacă afacerea se dovedea o farsă, atunci dimensiunea coloniei putea fi redusă la mărimea propusă inițial. Unul dintre agenți, un indian pe nume Ravi Srinivasan, cercetă cu atenție masivele arhive de date ASI din anul 2200 și ajunse la convingerea că Rama II *nu* fusese distrusă de bombardamentul nuclear.

— E posibil, spuse el, ca această înregistrarea video să fie autentică și vorbitoarea să fie cu adevărat stimata *madame* des Jardins.

— Ar trebui să aibă azi șaptezeci și șapte de ani, ripostă alt agent.

— În banda video nu există nimic care să indice când a fost realizată, argumentă Srinivasan. Iar dacă faceți comparație între fotografiile lui *madame* des Jardins luate în timpul misiunii și imaginile femeii din transmisia pe care am recepționat-o, ele diferă în mod clar. Fața ei este mai bătrână, poate cu zece ani. Dacă vorbitoarea din înregistrarea video este o înșelătorie sau un simulacru, atunci este incredibil de inteligent realizat.

Totuși Srinivasan fu de acord că planul întocmit finalmente de AII era corespunzător, chiar dacă înregistrarea video prezenta adevărul. Prin urmare, nu era atât de important să-i convingă pe toți că punctul lui de vedere era corect. Absolut necesar, toți agenții căzură de acord în această privință — doar un minimum de oameni vor ști de existența mesajului video.

Cei patruzeci de ani trecuți de la începutul secolului XXIII văzuseră unele schimbări importante pe Pământ. În urma Marelui Haos, consiliul guvernelor (CGE) apăruse ca o organizație monolitică ce controla, sau cel puțin manipula, politica planetei. Numai China, care se retrăsese în izolare în urma devastatoarei experiențe suferite în timpul Haosului, era în afara sferei de influență a CGE. Dar după 2200, existau semne că puterea de necontestat a CGE începea să se erodeze.

Mai întâi fuseseră alegerile din Coreea din 2209, când poporul acelei națiuni, dezgustat de regimurile succesive de politicieni corupți care se îmbogățiseră pe spinarea populației, votase unirea pe baze federative cu chinezii. Dintre țările importante ale lumii, numai China avea un tip de guvernare semnificativ diferit de capitalismul practicat de națiunile și confederațiile bogate din America de Nord, Asia și Europa. Guvernarea chineză era un fel de democrație socialistă bazată pe principiile umaniste enunțate de italianul catolic canonizat în secolul XXII, Sfântul Michael din Siena.

CGE și lumea întreagă fură consternate de uluitorul rezultat al alegerilor din Coreea. La vremea cînd AII reuși să ațâțe un război civil (2211–2212), noul guvern coreean și aliații săi chinezi pusese deja stăpânire pe inima și mintea poporului. Rebeliunea fu ușor înăbușită și Coreea deveni parte permanentă a federației chineze.

Chinezii recunoșteau deschis că nu aveau nici o intenție să-și impună în exterior forma de guvernământ prin acțiuni militare, dar restul lumii nu-i credea pe cuvânt. Bugetele militare și de spionaj ale CGE fură dublate între 2210 și 2220, în timp ce încordarea politică reveni pe scena mondială.

Între timp, în 2218, cele trei sute cincizeci de milioane de brazilieni aleseră în fruntea națiunii lor pe generalul carismatic Joao Pereira. Pereira considera că America de Sud era prost tratată și subevaluată de CGE (și nu se înșela) și ceru schimbări în statutul CGE care să îndrepte situația. Când CGE refuză, Pereira galvaniză regionalismul sud-american prin abrogarea unilaterală a cartei CGE. Drept urmare, Brazilia se retrase din Consiliul Guvernelor și de-a lungul următorului deceniu, restul națiunilor sud-americane, încurajate de masiva putere militară a Braziliei care se opunea cu succes forțelor CGE de menținere a păcii, îi urmă exemplul. Pe scena geopolitică a lumii apăru astfel un al treilea jucător, un fel de imperiu brazilian condus energic de generalul Pereira.

La început, embargourile instituite de CGE amenințară să readucă Brazilia și restul Americii de Sud la sărăcia care devastase regiunea în urma Marelui Haos. Dar Pereira ripostă. Întrucât națiunile avansate din America de Nord, Asia și Europa nu voiau să-i cumpere produsele de export legale, el hotărî ca țara și aliații săi să exporte produse ilegale. Drogurile deveniră principalul comerț al imperiului brazilian. Politica fu încununată de un succes uriaș. În 2240 se înregistră un aflux masiv de toate tipurile și soiurile de droguri din America de Sud spre restul lumii.

În acest context politic fu recepționat pe Pământ mesajul video al lui Nicole. Cu toate că în controlul planetei de către CGE apăruseră unele fisuri, organizația continua să reprezinte aproape șaptezeci la sută din populație și nouăzeci la sută din bunăstarea materială a Pământului. Era firesc ca CGE și agenția sa spațială de implementare, ASI, să-și asume răspunderea de a formula un răspuns. Urmând cu grijă criteriile de securitate stabilite de AII, în februarie 2242, CGE anunță mărirea de cinci ori a numărului celor care mergeau pe Marte drept componenți ai Coloniei Lowell. Plecarea de pe Pământ era programată pentru sfârșitul verii sau începutul toamnei lui 2245.

Ceilalți patru oameni din încăpere, toți blonzi, cu ochi albaștri și aparținând aceleiași familii din Malmo, Suedia, ieșiră pe ușă, lăsându-i pe Kenji și pe Nai singuri. Ea continua să se uite la cei treizeci și cinci

de mii de kilometri de sub ea, care îi despărțeau de Pământ. Kenji i se alătură în fața uriașei ferestre de observare.

— Niciodată nu mi-am dat seama pe deplin ce înseamnă să fii pe orbita geosincronă, spuse femeia. De aici, Pământul nu se mișcă. Pare suspendat în spațiu.

Kenji râse.

— În realitate, ne mișcăm împreună, și foarte repede. Dar întrucât perioada noastră orbitală și perioada de rotație a planetei sunt identice, Pământul ne oferă mereu aceeași imagine.

— În cealaltă stație spațială era altfel, spuse Nai, îndepărtându-se de fereastră. Acolo Pământul era maiestuos, dinamic și mult mai impresionant.

— Ne găseam la numai trei sute de kilometri de suprafață. Bineînțeles că era…

— *La dracu'!* strigă cineva din celălalt capăt al camerei.

Un tânăr uscățiv în cămașă ecosez și blugi bătea aerul cu mâinile și picioarele la ceva mai mult de un metru de podea, iar mișcările lui dezordonate îl făceau să se răstoarne în lateral. Kenji se duse și-l ajută pe noul venit să stea drept pe picioare.

— Mulțumesc, rosti bărbatul. Am uitat să țin tot timpul un picior pe podea. Pentru un fermier, imponderabilitatea asta-i a dracu' de aiurea.

Tânărul avea un puternic accent sudist.

— Scuzați-mă pentru limbaj, doamnă. Am trăit prea mult printre vaci și porci. Îi întinse mâna lui Kenji. Sunt Max Puckett din DeQueen, Arkansas.

Kenji se prezentă și o introduse și pe soția sa. Max Puckett avea un chip deschis și zâmbea mai tot timpul.

— Când am semnat pentru plecarea pe Marte, nu mi-am dat seama că n-o să avem greutate pe toată durata blestematei ăsteia de călătorii… Ce-o să se întâmple cu bietele găini? Probabil că nu vor mai oua niciodată.

Max se duse la fereastră.

— La mine acasă, e aproape amiază. Frate-meu, Clyde, probabil că tocmai a desfăcut o sticlă de bere iar nevastă-sa Winona îi pregătește un sandvici. Făcu o pauză de câteva secunde apoi se întoarse spre soții Watanabe. Voi doi ce-o să faceți pe Marte?

— Eu sunt istoricul coloniei, răspunse Kenji. Sau, cel puțin, unul dintre ei. Soția mea, Nai, e profesoară de engleză și franceză.

— Rahat! exclamă Max. Speram să fiți unul dintre cuplurile de fermieri din Vietnam sau Laos. Vreau să învăț câte ceva despre orez.

— Te-am auzit spunând ceva despre găini? întrebă Nai după o scurtă tăcere. O să avem pui în *Pinta?*

— Doamnă, într-un remorcher spațial aflat în celălalt capăt al

stației ăsteia se află cincisprezece mii din cele mai grozave găini ale lui Puckett, vârâte în cuști. AII a plătit pentru puii ăia destul ca Winona și Clyde să stea cu burta la soare un an întreg dacă vor… Dacă găinile alea nu merg cu noi, aș vrea să știu ce dracu' or să facă cu ele.

— Pasagerii ocupă numai douăzeci la sută din spațiul din *Pinta* și *Santa Maria,* îi reaminti Kenji lui Nai. Restul spațiului este ocupat de provizii și alte încărcături. În *Pinta* vor fi numai trei sute de pasageri, majoritatea oficiali AII și personal de bază necesar fundamentării coloniei…

— *Fun-da-ce?* îl întrerupse Max. La dracu, omule, vorbești ca un robot. Îi zâmbi cu gura până la urechi lui Nai. După doi ani cu un cultivator vorbitor, am aruncat javra aia și am înlocuit-o cu o versiune mută mai veche.

Kenji râse.

— Cred că într-adevăr folosesc mult din jargonul ASI. Am fost unul dintre primii civili selectați pentru Noul Lowell, și am condus recrutarea din Orient.

Max băgase o țigară în gură și se uita prin sala de observare.

— Nu văd nicăieri vreun semn pentru fumat, comentă el. Probabil că dac-o aprind, pornesc toate alarmele. Puse țigara după ureche. Winona nu poate suporta când ne vede fumând pe mine și pe Clyde. Spune că numai fermierii și târfele mai fumează.

Max chicoti. Râseră și Kenji și Nai. Era un tip nostim.

— Apropo de târfe, spuse Max făcând cu ochiul, unde-s toate deținutele alea pe care le-am văzut la televizor? Măiculiță, unele erau bune de tot! O priveliște mult mai frumoasă decât porcii și găinile mele.

— Toți coloniștii care au fost în detenție pe Pământ călătoresc în *Santa Maria,* răspunse Kenji. Noi vom ajunge cam cu vreo două luni înaintea lor.

— Ştii o grămadă de lucruri despre misiunea asta, observă Max. Şi nu vorbești engleza stâlcită ca japonezii pe care i-am cunoscut în Little Rock sau Texarkana. Ești cineva important?

— Nu, răspunse Kenji, neputându-se abține să râdă. După cum ți-am spus, sunt doar istoricul-șef al coloniei.

Era pe cale să-i spună lui Max că trăise șase ani în Statele Unite — fapt care explica de ce vorbea atât de bine engleza — , când ușa se deschise și intră un domn vârstnic distins, într-un costum cenușiu și cravată de culoare închisă.

— Scuzați-mă, i se adresă lui Max, care băgase iar în gură țigara neaprinsă, am nimerit, cumva, din greșeală în fumoar?

— Nu, bunicu', răspunse Max. Aici e sala de observație. E mult prea frumoasă ca să fie zona de fumat. Fumoarul e, probabil, înghesuit într-o cameră mică, fără ferestre, lângă băi. Cel de la AII care m-a

intervievat mi-a spus…

Domnul în vârstă îl privi prelung de parcă ar fi fost biolog, iar Max o specie rară dar scârboasă de insectă.

— Numele meu, tinere, îl întrerupse, nu este „bunicu' “, ci Piotr. Mai exact, Piotr Mîșkin.

— Mă bucur de cunoștință, Peter, spuse Max, întinzând repezit mâna. Eu sunt Max. Cuplul de aici sunt Wabanyabe. Sunt din Japonia.

— Kenji Watanabe, îl corectă Kenji. Aceasta este soția mea, Nai, cetățean thailandez.

— Domnule Max, spuse oficial Piotr Mîșkin, pronumele meu e Piotr, nu Peter. E destul de rău că trebuie să vorbesc englezește timp de cinci ani. Cu siguranță pot pretinde ca măcar numele meu să-și păstreze rezonanța rusească.

— Bine, Pioo-târr, rânji din nou Max. Oricum, ce faci? Nu, lasă-mă să ghicesc… Ești antreprenorul de pompe funebre al coloniei.

Preț de o fracțiune de secundă, Kenji se temu că Mîșkin avea să explodeze de mânie. Totuși, în loc de asta, pe fața lui apăru un început de zâmbet.

— Domnule Max, rosti el încetișor, se pare că ai un anumit dar comic. Îmi dau seama că ar putea fi o calitate într-o călătorie spațială lungă și plictisitoare. Pentru informația dumitale, nu sunt antreprenor de pompe funebre. Am pregătire juridică. Până acum doi ani, când m-am pensionat din propria-mi voință pentru a căuta o „nouă aventură”, am fost membru al Tribunalului Suprem Rus.

— Pe toți dracii! exclamă Max. Acum îmi amintesc. Am citit despre tine în revista *Time*… Hei, doml'e judecător Mîșkin, scuze. Nu te-am recunoscut…

— Nu face nimic, îl întrerupse Mîșkin, zâmbind amuzat. E fascinant să fii necunoscut preț de o clipă și să fii luat drept antreprenor de pompe funebre. Probabil că fizionomia judecătorului e foarte apropiată de expresia mohorâtă a celui care se ocupă de înmormântări. Apropo, domnule…

— Puckett.

— Apropo, domnule Puckett, n-ai vrea să vii cu mine la bar pentru un păhărel? O votcă ar fi deosebit de bună în clipa de față.

— La fel și tequila, răspunse Max, pornind către ușă cu Mîșkin. În treacăt fie spus, presupun că nu știi ce se întâmplă când le dai tequila porcilor, nu-i așa? Mă gândeam eu că nu știi. Ei bine, eu și fratele meu, Clyde…

Dispărură pe ușă, lăsându-i singuri pe Kenji și Nai. Cei doi se uitară unul la altul și râseră. Kenji spuse:

— Nu crezi că cei doi or să devină prieteni, nu-i așa?

— Nici o șansă, răspunse zâmbind Nai. Ce figuri!

— Mîșkin e considerat unul dintre cei mai buni juriști ai secolului

nostru. Deciziile lui sunt lecturi obligatorii în toate facultățile de drept rusești. Puckett a fost președintele Cooperativei Fermierilor din sud-vestul statului Arkansas. Are cunoștințe incredibile în cultura pământului și în zootehnie.

— Cunoști trecutul tuturor oamenilor din Noul Lowell?

— Nu, răspunse Kenji, dar am studiat dosarele tuturor celor din *Pinta.*

Nai își cuprinse cu brațele soțul.

— Vorbește-mi despre Nai Buatong Watanabe, spuse ea.

— Profesoară thailandeză, vorbește fluent engleza și franceza, are EI de 2,48, CS de 91…

Nai îl întrerupse cu un sărut.

— Uiți cea mai importantă caracteristică.

— Care anume? Ea îl sărută din nou.

— Îl adoră pe soțul ei Kenji Watanabe, istoric al coloniei.

6

Majoritatea omenirii se uita la televizor când *Pinta* fu oficial „sfințită” cu șapte ore înainte de plecarea programată spre Marte, împreună cu pasagerii și încărcătura. La ceremonia din GEO-4 era prezent și al doilea vicepreședinte al CGE, Heinrich Jenzer, un director elvețian de agenție imobiliară. El ținu o scurtă alocuțiune în care salută atât terminarea celor trei mari nave spațiale, cât și deschiderea „unei noi ere în colonizarea lui Marte”. Când termină, Jenzer îl prezentă pe Ian Macmillan, comandantul scoțian al *Pintei.* Macmillan, un vorbitor plicticos care părea să fie chintesența birocrației ASI, citi un discurs de șase minute care reamintea lumii obiectivele fundamentale ale proiectului.

— Aceste trei vehicule, spuse el la începutul discursului, vor transporta aproape două mii de oameni într-un voiaj de o sută de milioane de kilometri spre altă planetă, unde de data *aceasta* prezența omului va deveni permanentă. Majoritatea viitorilor coloniști marțieni va fi transportată cu a doua navă, *Nina,* care va pleca de aici, de la GEO-4, peste trei săptămâni. Nava noastră, *Pinta,* și ultima navă spațială, *Santa Maria,* vor duce fiecare în jur de trei sute de pasageri precum și tonele de provizii și echipament necesare susținerii coloniei.

Evitând cu grijă orice mențiune privitoare la sfârșitul primei instalări de avanposturi marțiene din secolul precedent, comandantul Macmillan încercă în continuare să fie poetic, comparând apropiata expediție cu cea a lui Cristofor Columb din urmă cu 750 de ani. Discursul pe care îl primise era excelent, dar felul monoton, lipsit de strălucire în care îl citi transformă cuvintele care ar fi fost însuflețitoare în gura unui orator priceput într-o relatare istorică plicticoasă și prozaică.

Încheie, caracterizând coloniștii ca grup și cită statistici privitoare la vârsta, ocupația și țara lor de origine.

— Așadar, acești bărbați și femei sunt o secțiune transversală reprezentativă a speciei umane în aproape toate privințele. Spun *aproape,* pentru că acest grup are cel puțin două calități în comun, calități care nu ar fi întâlnite la nici o altă colectivitate de aceeași mărime, formată din oameni selectați aleatoriu. În primul rând, viitorii locuitori ai Coloniei Lowell sunt extrem de inteligenți — evaluarea inteligenței (EI) medie a lor fiind nițel mai mare de 1,86. În al doilea rând, și asta se înțelege de la sine, sunt curajoși, altfel n-ar fi solicitat și apoi acceptat o detașare lungă și dificilă într-un mediu nou și necunoscut.

Când termină, căpitanul Macmillan primi o sticlă micuță de șampanie pe care o sparse de modelul la scara 1:100 a *Pintei,* expus în

fața lui și a altor demnitari prezenți. Câteva momente mai târziu, în timp ce coloniștii părăseau aula și se pregăteau să urce la bordul *Pintei,* Macmillan și Jenzer începură conferința de presă programată.

— O jigodie!

— Un birocrat lipsit de competență.

— O jigodie afurisită!

Max și Mîșkin discutau despre comandantul Macmillan la masa de prânz, între două înghițituri.

— N-are pic de simț al umorului.

— Pur și simplu nu-i în stare să aprecieze lucrurile care ies din comun.

Max fierbea. Fusese criticat de personalul de comandă al *Pintei,* în timpul unei audieri neoficiale ce avusese toc mai devreme m dimineața aceea. Prietenul său, Mîșkin, îl reprezentase în cadrul audierii și împiedicase situația să scape de sub control.

— Tâmpiții ăia n-au nici un drept să-mi judece comportamentul.

— Mai mult ca sigur că ai dreptate, prietene, în sens general, răspunse Mîșkin, dar în nava asta avem un set de condiții unice. *Ei* reprezintă aici autoritatea, cel puțin până ajungem în Colonia Lowell și ne instituim propriul nostru guvern… În orice caz, nu s-a produs nici o daună reală. Pe tine nu te incomodează nicicum declarația lor conform căreia faptele tale au fost „de neconceput”.

Cu două seri înainte avusese loc o petrecere celebrând jumătatea distanței de la Pământ la Marte. Max flirtase preț de peste o oră cu drăgălașa Angela Rendino, una dintre secretarele lui Macmillan. Nesăratul scoțian îl luase deoparte și-i sugerase s-o lase în pace pe Angela.

— Las-o pe ea să-mi spună asta, zisese în mod logic Max.

— Este o tânără fără experiență, replicase Macmillan. Şi este prea fină ca să-ți spună cât de respingător este umorul dumitale animalic.

Până atunci Max se distrase grozav.

— Şi care-i treaba ta aici, comandante? întrebase el, după ce întâi dăduse pe gât încă un cocteil margarita. E gagicuța ta sau ce?

Ian Macmillan se făcuse stacojia de mânie.

— Domnule Puckett, îi răspunsese peste câteva secunde, dacă nu-ți îmbunătățești comportamentul, voi fi silit să te închid în cabina dumitale.

Confruntarea Cu Macmillan îi stricase seara lui Max. Comandantul făcuse uz de autoritatea lui într-o situație evident personală și asta îl făcuse pe Max să se aprindă. Revenise în cabina pe care o împărțea cu alt american, Dave Denison, un pădurar melancolic din statul Oregon, și dădu gata rapid o sticlă întreagă de tequila. Bine amețit, Max devenise deprimat și i se făcuse dor de casă. Hotărâse atunci să se ducă la centrul de comunicații și să-i telefoneze fratelui

său Clyde, în Arkansas.

Deja se făcuse foarte târziu. Ca să ajungă la complexul de comunicații, Max trebuia să traverseze întreaga navă, să treacă mai întâi pe lângă salonul comun în care tocmai se terminase petrecerea, și apoi pe lângă camerele ofițerilor. În aripa centrală, Max îl zărise în treacăt pe Ian Macmillan, braț la braț cu Angela Rendino, intrând în apartamentul privat al comandantului.

— Nemernicul, își spusese el.

Beat cum era, se plimbase înainte și înapoi pe lângă ușa lui Macmillan, înfuriindu-se tot mai mult. După cinci minute, îi venise în sfârșit o idee care-i plăcu. Își amintise de guițatul cu care luase premiul întâi pe când era student la Universitatea din Kansas. Liniștea serii fusese sfâșiată de un zgomot înfiorător.

— Guiiiiț, *porc, porc!* țipase Max.

Repetase strigătul încă o dată și apoi dispăruse ca fulgerul, chiar înainte să se deschidă toate ușile din aripa ofițerilor (inclusiv cea a lui Macmillan). Comandantului nu-i pică deloc bine că întregul echipaj îl văzu, atât pe el, cât și pe domnișoara Rendino, doar în lenjeria intimă.

Drumul spre Marte fu a doua lună de miere pentru Kenji și Nai. Nici unul dintre ei nu avea cine știe ce sarcini. Călătoria era relativ lipsită de evenimente, cel puțin din punctul de vedere al istoricului, iar îndatoririle lui Nai erau minime, din moment ce majoritatea elevilor de liceu se afla la bordul celorlalte două nave spațiale.

Soții Watanabe petreceau multe seri în compania judecătorului Mîșkin și a lui Max. Deseori jucau cărți (Max era la fel de bun la pocher pe cât era de jalnic la bridge), discutau despre speranțele lor legate de Colonia Lowell și vorbeau despre viața pe care o lăsaseră în urmă pe Pământ.

Când *Pinta* ajunse la trei săptămâni de Marte, conducerea anunță o verificare de două zile a aparaturii de comunicații și-i rugă pe toți să vorbească pe Pământ, înainte de începerea acțiunii. Fiind perioada sărbătorilor de iarnă, momentul era foarte potrivit.

Max nu putea suferi decalajul de timp și conversațiile lungi într-un singur sens. După ce ascultă o discuție dezarticulată despre planurile de Crăciun din Arkansas, îi informă pe Clyde și Winona că nu avea să-i mai sune pentru că detesta să „aștepte cincisprezece minute ca să afle dacă cineva râsese la glumele lui.”

În Kyoto ninsese devreme. Mama și tatăl lui Kenji pregătiseră o înregistrare video în care Ginkaku-ji și Honen-In apăreau sub o pătură moale de nea; dacă Nai n-ar fi fost alături de el, Kenji n-ar fi suportat dorul de casă. într-o convorbire scurtă cu Thailanda, Nai o felicită pe una dintre surorile ei pentru bursa câștigată la universitate.

Piotr Mîșkin nu telefonă nimănui. Soția bătrânului rus murise, iar copii nu avea.

— Am amintiri minunate, dar pe Pământ nu mi-a rămas nimic personal, îi spuse el lui Max.

În prima zi de întrerupere planificată a comunicațiilor, prin fiecare canal operațional fu expediat anunțul că un program important care trebuie văzut de toată lumea avea să fie televizat la ora 14. Kenji și Nai îi invitară pe Max și pe Mîșkin să-l urmărească împreună în micul lor apartament.

— Mă întreb ce prostie va mai fi de data asta, pufni Max, contestând, ca întotdeauna, orice i-ar fi putut pierde timpul.

Transmisia video începu, prezentând pe președintele CGE și directorul ASI împreună la un birou mare. Președintele CGE sublinie importanța mesajului pe care urmau să-l primească de la Werner Koch, directorul ASI.

— Pasageri din *Pinta,* începu Koch, acum patru ani, sistemul nostru de urmărire prin satelit a decodat un semnal coerent care se pare că a fost transmis din direcția generală a stelei Epsilon Eridani. După ce a fost procedat în mod corespunzător, semnalul s-a dovedit a fi un uimitor mesaj video, pe care îl veți vedea integral peste aproximativ cinci minute.

După cum veți auzi, el anunță întoarcerea în sistemul nostru a unei nave spațiale Rama. În 2130 și 2200, cilindri uriași, de cincizeci de kilometri lungime și douăzeci de kilometri lățime, creați de o inteligență extraterestră necunoscută într-un scop pe care noi încă nu l-am descifrat, a vizitat sistemul nostru planetar. Al doilea intrus, numit în mod obișnuit Rama II, a făcut o corecție de viteză în timp ce se afla pe orbita lui Venus care i-a imprimat o traiectorie de impact cu Pământul. O flotilă de rachete nucleare a fost expediată pentru a întâlni cilindrul extraterestru și a-l distruge înainte ca să ajungă suficient de aproape de planeta noastră pentru a-i face vreun rău.

Mesajul video care urmează anunță că o altă navă spațială Rama a ajuns acum în vecinătatea noastră cu singurul scop de a „achiziționa" un eșantion reprezentativ de două mii de ființe umane pentru „observare". Oricât de bizară ar fi această afirmație, e important de reținut că radarul nostru a confirmat că, într-adevăr, un vehicul din clasa Rama a intrat pe orbita marțiană acum mai puțin de o lună.

Din nefericire, trebuie să luăm în serios acest mesaj fantastic venit din imensitatea cosmosului. Prin urmare, coloniștii din *Pinta* au primit misiunea de a face rendez-vous cu noul obiect de pe orbita lui Marte. Ne dăm seama că vestea va reprezenta un șoc pentru cei mai mulți dintre voi, dar nu avem opțiuni viabile. Dacă, după cum suspectăm, un geniu nechibzuit a plănuit și orchestrat o farsă complexă, atunci, după scurtul ocol, veți continua planul de colonizare a lui Marte, așa cum a fost inițial conceput. Dacă, totuși, înregistrarea video pe care

sunteți pe cale s-o vedeți spune adevărul, atunci voi și partenerii voștri de la bordul navelor *Nina* și *Santa Maria* veți deveni contingentul de ființe umane pe care îl va ține sub observație inteligența ramană.

Vă puteți imagina că misiunea voastră are acum prioritatea absolută dintre toate activitățile CGE. De asemenea, puteți înțelege nevoia de a se păstra secretul. Din acest moment, până când subiectul Rama va fi rezolvat într-un fel sau altul, toate comunicațiile dintre vehiculul vostru și Pământ vor fi strict controlate. AII va monitoriza toate circuitele vocale. Prietenilor voștri, ca și familiilor, li se va spune că sunteți în siguranță, și până la urmă că ați amartizat, dar că sistemele de comunicație ale *Pintei* au căzut complet.

Acum vi se va arăta înregistrarea video, pentru a beneficia de trei săptămâni ca să vă pregătiți pentru întâlnire. Planul de bază și procedurile de realizare a rendez-vous-ului, elaborate în amănunțime de AII împreună cu personalul operațional ASI, i-au fost deja transmise comandantului Macmillan prin flux de date de mare viteză. Fiecare dintre voi va primi un set specific de sarcini. De asemenea, fiecare are un pachet de documente personalizat care vă va furniza informațiile de bază necesare pentru a vă realiza îndatoririle.

Bineînțeles că vă dorim numai bine. Este cât se poate de posibil ca afacerea Rama să se dovedească o păcăleală, în care caz nu va face decât să întârzie amplasarea Coloniei Lowell. Dacă, totuși, înregistrarea video este autentică, va trebui să vă mișcați repede pentru a întocmi planuri atente, menite să întâmpine sosirea navelor *Nina* și *Santa Maria* — nici unui colonist din celelalte două nave nu i se va spune absolut nimic despre Rama sau despre schimbarea destinației.

În apartamentul soților Watanabe se lăsă tăcerea, în timp ce transmisia fu brusc încheiată și înlocuită de un mesaj text: URMĂTOAREA TRANSMISIE VIDEO PESTE DOUĂ MINUTE.

— Fir-aș al naibii! fu singurul comentariu al lui Max.

7

În înregistrarea video, Nicole stătea pe un scaun obișnuit, maro, având în spate un perete obișnuit. Era îmbrăcată într-un costum de zbor ASI, care fusese ținuta ei obișnuită în timpul misiunii Newton. Citi mesajul dintr-un notebook electronic pe care-l ținea în mâini.

— Semeni pământeni, începu ea, sunt Nicole des Jardins, astronauta misiunii Newton, și vă vorbesc de la miliarde de kilometri depărtare. Mă aflu la bordul unei nave spațiale Rama similară cu cele două nave care ne-au vizitat sistemul solar în ultimele două secole. Acest al treilea vehicul Rama se îndreaptă tot către micuța noastră regiune din galaxie. După aproximativ patru ani de la pri-,mirea acestei înregistrări video, Rama III va intra pe orbita din jurul planetei Marte.

De când am părăsit Pământul, am aflat că vehiculele din clasa Rama au fost construite de o inteligență extraterestră avansată, ca elemente ale unui vast sistem de adunare de informații al cărui obiectiv final este colectarea și catalogarea datelor privitoare la viața din Univers. O parte a acestui țel este faptul că a treia navă Rama se întoarce în vecinătatea planetei noastre natale.

În interiorul lui Rama III a fost conceput un habitat asemănător Pământului, menit să găzduiască două mii de ființe umane, plus un număr însemnat de animale și plante de pe planeta noastră natală. Biomasa exactă și alte precizări de ordin general despre respectivele animale și plante sunt conținute în prima anexă a acestei înregistrări video, totuși trebuie să subliniez că plantele, mai ales cele extrem de eficiente în transformarea bioxidului de carbon în oxigen, constituie o caracteristică cheie m proiectul de bază al habitatului Pământ de la bordul lui Rama. Fără plante, viața oamenilor din interiorul lui Rama va fi serios compromisă.

Ca urmare a acestei transmisii, se așteaptă ca Pământul să trimită un grup reprezentativ al locuitorilor săi — împreună cu proviziile detaliate în a doua anexă — pentru a se întâlni cu Rama III pe orbita lui Marte. Călătorii vor fi luați în Rama și observați cu atenție în timp ce trăiesc într-un habitat care reproduce condițiile de mediu de pe Pământ.

Din cauza reacției ostile față de Rama II, care, întâmplător, a produs doar stricăciuni minore navei, planul principal al misiunii prevede ca actualul vehicul Rama să nu se apropie de Pământ mai mult de orbita lui Marte. Acest plan principal *presupune,* desigur, că autoritățile terestre vor da curs cererilor conținute în transmisia de față. Nu am cunoștință de felul în care a fost programată nava să reacționeze, dacă nici o ființă umană nu este trimisă să se întâlnească

cu Rama III pe orbita lui Marte. Pot spune, totuși, pe baza propriilor mele observații, că inteligenței extraterestre îi este foarte ușor să-și dobândească datele necesare observării prin alte metode, mai puțin benigne.

, Privitor la ființele umane care trebuie transportate spre Marte, este de la sine înțeles că indivizii selectau trebuie să reprezinte o largă secțiune transversală a omenirii, incluzând ambele sexe, toate vârstele, și atâtea culturi cât pot fi incluse în mod rezonabil. Marea bibliotecă de informații despre Pământ solicitată în anexa a treia va furniza date suplimentare semnificative ce pot fi corelate cu observațiile făcute în interiorul lui Rama. Nu știu cât de mult vor rămâne ființele umane în Rama, sau unde anume le va duce nava spațială, sau de ce inteligența superioară care a creat vehiculele Rama adună informații despre viața din Univers. Pot spune totuși că minunile la care am fost martoră de când am părăsit sistemul nostru solar mi-au dat un cu totul alt sens asupra tocului nostru în Univers.

Transmisia video, din care mai mult de jumătate fusese alocată anexelor detaliate, se încheiase de zece minute. În tot acest timp, cadrul de bază nu se schimbase. Expunerea lui Nicole fusese cumpătată și deliberată, punctată de pauze scurte în care ochii i se mutau de la video-cameră la notebook-ul din mâini. Deși glasul îi era oarecum modulat, expresia serioasă de pe chip rămase practic constantă. Doar atunci când spusese că ramanii ar fi putut folosi „alte metode, mai puțin benigne” pentru a obține datele de care aveau nevoie, în ochii ei întunecați se aprinse o emoție puternică.

Kenji urmări prima jumătate a transmisiei cu o concentrare intensă, dar pe durata anexelor, mintea începu să i se abată de la înregistrare și se pomeni punându-și întrebări. *Cine sunt acești extratereștri? De unde au venit? De ce vor să ne țină sub observație? Şi de ce au ales-o pe Nicole des Jardins ca purtătoarea lor de cuvânt?*

Râse apoi în sine, dându-și seama că există un șuvoi nesfârșit de asemenea de întrebări. Hotărî să se concentreze asupra unor subiecte mai ușor de procesat.

Dacă Nicole ar mai fi în viață, ar trebui să aibă optzeci și unu de ani, gândi el. Femeia de pe ecran avea păr cărunt și mai multe riduri decât avusese astronauta des Jardins, când Newton fusese lansată de pe Pământ, dar vârsta ei din înregistrarea video nu era nici pe departe optzeci de ani, asta era sigur. *Poate cincizeci și doi, cincizeci și trei cel mult,* își spuse Kenji.

Așadar, a făcut înregistrarea asta acum treizeci de ani? se întrebă el. *Sau procesul de îmbătrânire i-a fost, cumva, întârziat?* Nu-i trecu prin cap să se întrebe dacă vorbitoarea era sau nu cu adevărat Nicole. Kenji petrecuse destul timp examinând arhivele misiunii Newton ca să recunoască imediat expresia feței lui Nicole și particularitățile

comportamentului ei. *Trebuie să fi făcut înregistrarea video acum vreo patru ani, dar atunci…* Încă se mai frământa cu astfel de întrebări, când transmisia se încheie și directorul lui AII reapăru pe monitor.

Domnul Koch explică rapid că înregistrarea video avea să fie difuzată integral pe toate canalele încă de două ori, iar apoi avea să fie la dispoziția fiecărui pasager și a echipajului după plac.

— Ce dracu' se petrece *de fapt* aici? vru Max să știe de îndată ce chipul lui Nicole reveni pe ecran.

Întrebarea îi era adresată lui Kenji. După câteva secunde, acesta răspunse:

— Dacă am înțeles bine, am fost în mod intenționat induși în eroare de către AII cu privire la unul dintre scopurile principale ale misiunii noastre. Din câte se pare, mesajul acesta a fost receptat prima dată acum patru ani, când întemeierea Coloniei Lowell era încă oarecum incertă, și atunci — *după ce* toate eforturile de a se dovedi că mesajul video este o farsă s-au soldat cu eșecuri — s-a decis ca investigarea lui Rama HI să fie un obiectiv secret al proiectului nostru.

— Rahat! exclamă Max scuturând cu putere din cap. De ce dracu' nu ne-au spus pur și simplu adevărul?

— Îmi stă mintea-n loc la ideea că niște supra-creaturi trimit o asemenea tehnologie uluitoare doar ca să adune date despre noi, comentă Mîșkin după o scurtă tăcere. Pe de altă parte, cel puțin acum înțeleg unele dintre ciudățeniile procesului de selecție a personalului. Am rămas stupefiat când, acum vreo opt luni, coloniei i-a fost adăugat grupul de adolescenți americani fără căpătâi. Acum îmi dau seama că criteriul de bază a fost „larga secțiune transversală” cerută de *madame* des Jardins. Faptul că amestecătura de indivizi și aptitudini a grupului nostru putea sau nu să instituie pe Marte o colonie viabilă din punct de vedere sociologic a fost probabil un considerent de ordin secundar.

— *Urăsc* minciunile și pe mincinoși! spuse Max. (Se ridicase de pe scaun și acum se plimba cu pași mari prin cameră.) Toți politicienii ăștia și directorii guvernamentali sunt o apă și-un pământ — niște ticăloși fără conștiință, care mint cu nerușinare!

— Dar ce puteau să facă? întrebă Mîșkin. Aproape sigur, n-au luat *cu adevărat* în serios mesajul video. Cel puțin, nu până când această nouă navă și-a făcut apariția pe orbita marțiană. Iar dacă ar fi spus de la început adevărul, întreaga omenire ar fi intrat în panică.

— Uite ce-i, dom' judecător, spuse Max pe un ton frustrat, eu credeam c-am fost angajat să fiu un amărât de fermier într-o colonie de pe Marte. Nu știu nimic despre omuleți verzi și, sincer să fiu, nici nu vreau să știu. Mi-e și-așa destul de greu să mă descurc cu puii, cu porcii și cu oamenii.

— Mai ales cu oamenii, precizează repede Mîșkin, zâmbindu-i.

Fără să vrea, Max chicoti. După câteva minute, Mîșkin și Max își

luară la revedere de la Kenji și Nai. La scurt timp după plecarea musafirilor, sună videofonul.

— Watanabe? întrebă Macmillan.

— Da, domnule comandant, răspunse Kenji.

— Scuză-mă că te deranjez, dar dumneata deții funcția cea mai mare dintre civili. Ai ordin să expui pe scurt personalului din *Pinta* tot ce știi despre expediția Newton, navele Rama și astronauta des Jardins. Ședința are loc în seara asta. M-am gândit că poate vrei să te pregătești.

— …Întreaga mass-media a raportat în 2200 că Rama II a fost complet distrusă, pulverizată de numeroasele bombe nucleare care au explodat în vecinătatea ei. Astronauții dispăruți — des Jardins, O'Toole, Takagishi și Wakefield — au fost bineînțeles considerați morți. De fapt,

onform atât documentelor oficiale ale misiunii Newton cât și cărților și serialelor TV de mare succes distribuite de Schmidt & Hagenest, era posibil ca Nicole des Jardins să fi murit undeva în New York, orașul-insulă din mijlocul Oceanului Cilindric, cu câteva *săptămâni* înainte ca nava științifică Newton să fi părăsit măcar Rama și să se întoarcă pe Pământ.

Kenji se opri și se uită la auditoriul său. Deși Macmillan le explicase pasagerilor din *Pinta* și echipajului că o casetă video conținând prezentarea făcută de el avea să le fie pusă imediat la dispoziție, mulți dintre ascultători își luau notițe. Kenji savură momentul. Se uită la Nai și zâmbi înainte de a continua.

— Astronauta Francesca Sabatini, cea mai renumită supraviețuitoare a ghinionistei misiuni Newton, a afirmat în memoriile ei că era posibil ca des Jardins să fi întâlnit un biot ostil, sau să fi căzut undeva în una dintre zonele neluminate din New York. Cum cele două femei fuseseră împreună cea mai mare parte a timpului din ziua respectivă — îl căutau pe savantul japonez Shigeru Takagishi, care dispăruse în mod misterios din tabăra Beta în seara precedentă — *signora* Sabatini știa foarte bine câtă hrană și apă avea la ea des Jardins. „Chiar și cu desăvârșitele ei cunoștințe despre corpul omenesc, Nicole n-ar fi avut cum să supraviețuiască mai mult de o săptămână”, scria Sabatini. „Iar dacă, în stare de delir, ar fi încercat să obțină apă din gheața otrăvitorului Ocean Cilindric, ar fi murit și mai repede.”

Dintre cei șase astronauți care nu s-au mai întors de la întâlnirea cu Rama II, Nicole des Jardins este cea care a suscitat întotdeauna cel mai mare interes. Chiar înainte ca, acum șapte ani, eminentul statistician Roberto Lopez să fi presupus în mod corect, pe baza băncii europene de date genetice de la Haga, că răposatul rege al Angliei, Henry XI, a fost tatăl fiicei lui Nicole, Genevieve, reputația lui *madame*

des Jardins devenise legendară. În ultimul timp,

numărul celor care vin la monumentul comemorativ din apropierea vilei familiei ei din Beauvois a crescut remarcabil, mai ales cel al tinerelor. Oamenii vin acolo nu numai pentru a o omagia pe des Jardins și a vedea numeroasele fotografii și înregistrări video ce-i comemorează remarcabila viață, ci și pentru cele două superbe statui de bronz create de sculptorul grec Theo Pappas. Una o reprezintă pe tânăra Nicole în maiou și șort de atletă cu medalia olimpică de aur la gât. A doua înfățișează o femeie matură îmbrăcată în costum de zbor ASI, similar celui pe care l-ați văzut în înregistrarea video.

Kenji făcu semn spre fundul micii săli de ședințe din *Pinta* și luminile fură stinse. O clipă mai târziu, pe unul dintre cele două ecrane din spatele său începură să se deruleze diapozitive.

— Acestea sunt puținele fotografii ale lui Nicole des Jardins stocate în fișierele noastre din *Pinta.* Baza de date indică faptul că mai multe imagini, inclusiv decupaje din filme istorice, se află în biblioteca de rezervă din cală, dar datele respective nu sunt disponibile pe durata călătoriei din cauza restricțiilor impuse de rețeaua de date de zbor. Oricum, nu este nevoie de date suplimentare, deoarece din aceste fotografii reiese clar că în înregistrarea video a apărut fie Nicole des Jardins, *fie o copie perfectă a ei.*

Un prim-plan din înregistrarea video se mai afla pe ecranul din stânga și peste el fu suprapusă o fotografie a lui Nicole făcută la petrecerea de revelion la Vila Adriani. Nu încăpea nici o îndoială. Cele două fotografii erau în mod sigur ale aceleiași femei. Un murmur de admirație se ridică din rândurile auditoriului.

Kenji continuă pe un ton ceva mai stins:

— Nicole des Jardins s-a născut pe 6 ianuarie 2164. Prin urmare, dacă înregistrarea video pe care am urmărit-o în după-amiaza aceasta a fost cu adevărat filmată acum patru ani, ea ar fi trebuit să aibă șaptezeci și șapte de ani la momentul respectiv. Ştim cu toții că des Jardins era într-o condiție fizică superbă și că exersa cu regularitate, dar dacă femeia pe care am văzut-o azi după-amiază avea șaptezeci și șapte de ani, atunci extratereștrii care au construit Rama au descoperit probabil și izvorul tinereții.

Deși era noapte târziu și era foarte obosit, Kenji nu putea dormi. Evenimentele zilei i se buluceau în minte, incitându-l din nou. Alături de el în micuțul pat dublu, Nai era conștientă că soțul ei era treaz.

— Ești absolut sigur că am văzut-o pe adevărata Nicole des Jardins, nu-i așa? întrebă ea moale după ce Kenji se răsuci de pe-o parte pe alta pentru a suta oară.

— Da, răspunse Kenji, însă Macmillan nu este. El mi-a cerut să fac afirmația aceea cu privire la posibilitatea unei copii perfecte. Este de părere că înregistrarea video e un fals…

După o scurtă pauză, Nai spuse:

— După discuția de azi după-amiază, mi-am amintit toate bârfele pe seama lui Nicole și a regelui Henry. Acum șapte ani, ocupau majoritatea revistelor despre personalități. Dar am uitat ceva. Cum s-a stabilit cu certitudine că Henry era tatăl lui Genevieve? Regele nu era deja mort? Şi oare familia regală britanică nu păstrează secretul asupra informațiilor ei genetice?

— Lopez a folosit genele aparținând părinților, surorilor și fraților din familia regală care se căsătoriseră între ei. Apoi, folosind o tehnică de corelare a datelor inventată chiar de el, a arătat că în cazul lui Henry, care în timpul Olimpiadei din 2184 era încă prinț de Wales, probabilitatea de a fi tatăl copilului lui Nicole era de trei ori mai mare ca a oricărei alte persoane prezente în Los Angeles la vremea respectivă. După ce Darren Higgins a recunoscut pe patul de moarte că Nicole și Henry petrecuseră o noapte împreună în timpul Olimpiadei, familia regală au permis accesul unui specialist în genetică la baza ei de date genetice. Expertul a concluzionat, dincolo de orice dubiu rezonabil, că Henry era tatăl lui Genevieve.

— Ce femeie uimitoare! spuse Nai.

— Chiar că a fost. Dar ce te-a făcut să spui asta tocmai acum?

— Ca femeie, o admir pentru că și-a păstrat secretul și și-a crescut singură prințesa, la fel de mult sau mai mult decât pentru oricare altă realizare de-a ei.

8

Eponine o localiză pe Kimberly în colțul fumoarului și se așeză lângă ea. Acceptă țigara de la prietena ei, o aprinse și trase adânc fumul în piept.

— Ah! ce plăcere! spuse încetișor, slobozind fumul în mici rotocoale și urmărindu-le cum se înălțau către ventilatoare.

— Atât cât îți plac ție tutunul și nicotina, șopti Kimberly, sunt sigură că ai adora kokomo. Ştiu că nu mă crezi, Eponine, dar e chiar mai bun decât sexul.

— Nu pentru mine, *mon amie,* răspunse Eponine pe un ton cald, prietenos. Am și așa destule vicii. Şi n-aș putea controla niciodată, dar niciodată, ceva care să fie cu adevărat mai bun decât sexul.

Kimberly Henderson râse din toată inima și pletele ei lungi și blonde îi săltară pe umeri. Avea douăzeci și patru de ani, cu un an mai puțin decât colega franțuzoaică. Cele două stăteau în fumoarul de lângă dușul femeilor, o încăpere micuță și pătrată, cu latura de patru metri, în care în prezent se afla o duzină de fumătoare.

— Camera asta îmi reamintește de încăperea din spate de la Willie's, în Evergreen, imediat în afara lui Denver, spuse Kimberly. În timp ce o sută sau mai mulți de cow-boy și țopârlani dansau și beau în barul principal, noi, vreo opt-nouă, ne retrăgeam în sacrul „Birou" al lui Willie, cum îi zicea el, și ne amețeam cu kokomo. Eponine se uită prin pâclă la ea.

— Măcar în camera asta nu suntem hărțuite de bărbați. Sunt absolut imposibili, chiar mai răi decât tipii din satul de detenție din Bourges. Ăștia nu se gândesc decât la sex, cât e ziua de lungă.

— E de-nțeles, râse Kimberly. Pentru prima dată de ani de zile, nu sunt urmăriți îndeaproape. Când oamenii lui Toshio au sabotat monitoarele ascunse, toată lumea a fost dintr-o dată liberă. Există însă și o parte mai neplăcută, adăugă ea. Azi au mai fost două violuri, unul chiar în zona mixtă de recreere.

Termină țigara, își aprinse imediat alta, apoi continuă:

— Ai nevoie de cineva care să te ocrotească, și știu că lui Walter i-ar plăcea la nebunie sarcina asta. Datorită lui Toshio, pârnăiașii au încetat în mare măsură să mă mai agreseze. Principala mea grijă sunt acum paznicii ASI — se cred mari scule. Numai namila aia superbă de italian, Marcello și nu mai știu cum, mă interesează cât de cât. Ieri mi-a spus că m-ar face „să gem de plăcere", dacă m-aș duce în cabina lui. M-a tentat teribil s-o fac, până l-am văzut pe unul dintre mardeiașii lui Toshio urmărind conversația.

Şi Eponine își aprinse altă țigară. Ştia că era caraghios să fumeze țigară după țigară, dar pasagerilor din *Santa Maria* nu li se dădeau

decât trei „pauze” de câte o jumătate de oră pe zi și fumatul nu era permis în camerele ticsite. În timp ce Kimberly era distrasă de întrebarea unei femei voinice de vreo patruzeci de ani, Eponine se gândi la primele zile de după plecarea lor de pe Pământ. *În a treia zi,* își aminti, *Nakamura și-a trimis codoșul la mine. Probabil că eu am fost prima lui alegere.*

Uriașul japonez, luptător de sumo înainte de a deveni colector de taxe pentru un renumit grup de agenți de pariuri, se înclinase oficial când o abordase în salonul mixt.

— Domnișoară Eponine, spusese el cu un accent englezesc puternic, prietenul meu Nakamura-san m-a rugat să-ți spun că te găsește foarte frumoasă. Îți oferă protecție totală în schimbul companiei tale și a unor ocazionale favoruri de plăcere.

Oferta era atrăgătoare în unele privințe și nu în contrast cu ceea ce majoritatea femeilor cu aspect decent din Santa Maria ar fi acceptat până la urmă, își aminti Eponine. *Am știut tot timpul că Nakamura avea să fie foarte puternic. Dar nu mi-a plăcut răceala lui. Şi am greșit crezând că voi putea rămâne liberă.*

— Gata? repetă Kimberly.

Eponine se trezi din reverie. Stinse țigara și trecu în vestiar cu prietena ei. În timp ce-și scoteau hainele și se pregăteau pentru duș, cel puțin o duzină de ochi se lipiră de trupurile lor superbe.

— Nu te deranjează că lesbienele alea te devorează din ochi? întrebă Eponine în timp ce stăteau sub duș.

— Deloc, răspunse Kimberly. Într-un fel, îmi face plăcere. E în mod sigur măgulitor. Puține femei de aici arată ca noi. Mă ațâță să le fac să se uite atât de flămânde la mine.

Eponine își clăti săpunul de pe sânii plini și tari și se aplecă spre Kimberly.

— Deci, ai făcut sex cu altă femeie? întrebă ea.

— Firește, răspunse Kimberly hohotind adânc. Tu nu? Fără să aștepte răspuns, americanca se lansă în alta dintre poveștile ei.

— Primul meu dealer din Denver a fost o lesbiană. Aveam doar optsprezece ani și eram absolut perfectă din cap până-n picioare. Când Loretta m-a văzut prima dată goală, a crezut că murise și ajunsese în rai. Eu tocmai intrasem la școala sanitară și nu-mi permiteam prea multe droguri. De aceea am făcut un târg cu Loretta. Putea să mă reguleze, dar numai dacă mă aproviziona cu cocaină. Relația noastră a durat aproape șase luni. Pe atunci devenisem eu însămi dealer și, în plus, mă îndrăgostisem de Magician. Biata Loretta… A fost distrusă. Mi-a oferit totul, inclusiv lista clienților ei. Până la urmă a devenit o pacoste, așa c-am rupt-o cu ea și l-am pus pe Magician s-o scoată cu forța din Denver.

Văzu pe fața lui Eponine o undă trecătoare de dezaprobare.

— Iisuse, și tu faci pe moralista cu mine? Ești cea mai miloasă ucigașă din câte am întâlnit. Uneori îmi reamintești de decenta și virtuoasa Doi Pantofi din ultima clasă de liceu.

Pe când părăseau zona dușului, o negresă micuță cu părul prins în cozi se apropie de ele.

— Tu ești Kimberly Henderson? întrebă ea.

— Da, răspunse Kimberly. De ce…

— Regele japonez Nakamura e bărbatul tău? Kimberly nu răspunse.

— Dacă da, am nevoie de ajutorul tău, continuă negresa.

— Ce vrei? întrebă pe un ton neutru Kimberly. Fata izbucni în plâns.

— Omu' meu Reuben n-a făcut-o intenționat. S-a îmbătat cu rahatul ăla pe care-l vând paznicii. Nu știa că vorbea cu regele japonez.

Kimberly așteptă ca fata să se oprească din plâns.

— Ce dai?

— Trei cuțite și două țigări cu kokomo dinamită, răspunse negresa.

— Adu-mi-le, zâmbi Kimberly. Iar eu am să aranjez ca Reuben al tău să-i ceară scuze domnului Nakamura.

— Nu-ți place Kimberly, nu-i așa? îl întrebă Eponine pe Walter Brackeen.

Acesta era un negru-american uriaș cu ochi blânzi și degete absolut magice pe claviatură. Cânta un potpuriu de jazz și se uita la frumoasa lui doamnă; cei trei colegi de cameră ai lui plecaseră, prin acord tacit, afară, în zonele comune.

— Nu, nu-mi place, răspunse el încet. Nu-i ca noi. Poate să fie amuzantă, dar cred că, dedesubt, e cu adevărat rea.

— Ce vrei să zici?

Walter trecu la o baladă tristă, cu un ritm mai lent, și cântă aproape un minut fără să vorbească. Apoi spuse:

— Cred că în fața legii, noi, criminalii, suntem toți egali. Dar nu și în ochii mei. Eu i-am curmat viața unui om care mi-a sodomat frățiorul. Tu ai ucis un ticălos nebun care ți-a distrus viața. Dar prietena aia a ta, Kimberly, și iubitul ei au ucis trei oameni pe care nici măcar nu-i cunoșteau, doar pentru droguri și bani.

— Era drogată la momentul respectiv.

— Nu contează. Fiecare dintre noi este permanent răspunzător de comportamentul său. Dacă eu bag în mine rahat care mă face să fiu groaznic, asta-i greșeala mea. Dar nu pot să mă fofilez de răspundere pentru faptele mele.

— A avut o conduită perfectă în centrul de detenție. Toți medicii care au lucrat cu ea au spus că-i o infirmieră excelentă.

Walter se opri din cântat și se uită îndelung la Eponine.

— Să nu mai vorbim despre Kimberly, zise el. Şi așa avem destul de puțin de stat împreună… Te-ai gândit la propunerea mea?

Eponine oftă.

— Da, m-am gândit, Walter. Şi cu toate că-mi placi și-mi face plăcere să fac dragoste cu tine, aranjamentul pe care-l propui seamănă prea mult cu o tocmeală… În plus, cred că aici e vorba mai mult de ego-ul tău. Dacă nu mă înșel, tu-l preferi pe Malcolm…

— Malcolm n-are nici o treabă cu noi, o întrerupse Walter. Mi-e prieten bun de mulți ani, chiar din primele zile când am intrat în centrul de detenție din Georgia. Cântăm împreună. Facem sex când suntem amândoi singuri. Suntem suflete pereche.

— Ştiu, știu… De fapt, nu Malcolm e subiectul central. Ceea ce mă deranjează este mai degrabă treaba în principiu. Eu chiar te plac, Walter, știi asta. Dar…

Glasul i se frânse în timp ce se lupta cu sentimentele confuze.

— Am plecat de trei săptămâni de pe Pământ, rosti Walter, și mai avem șase săptămâni până ajungem pe Marte. Sunt cel mai masiv bărbat din *Santa Maria.* Dacă spun că ești iubita mea, nimeni n-o să te deranjeze în astea șase săptămâni.

Eponine își aminti o scenă neplăcută din chiar dimineața aceea, când doi deținuți discutau ce simplu era să comiți un viol în zona alocată condamnaților. Ştiuseră că ea îi auzea, dar nu făcuseră nici un efort să vorbească mai încet.

Într-un târziu, se abandonă în brațele uriașe ale lui Walter.

— În regulă. Dar să nu te aștepți la prea multe… Sunt genul de femeie dificilă…

— Cred că s-ar putea ca Walter să aibă probleme cu inima, spuse în șoaptă Eponine.

Era miezul nopții și celelalte două colege de cameră ale lor dormeau. În patul de sub Eponine, Kimberly era încă amețită de kokomo pe care îl fumase cu două ore înainte. I-ar fi fost imposibil să doarmă încă câteva ore bune.

— Regulile din nava asta sunt al dracu' de tâmpite. Hristoase, până și în Pueblo Detention Complex erau mai puține reguli! De ce dracu' nu putem rămâne în zonele comune și după miezul nopții? Ce rău facem?

— Are din când în când dureri în piept și, dacă facem sex mult timp, se plânge după aceea că nu poate să respire ca lumea… Crezi că ai putea să te uiți puțin la el?

— Şi cum rămâne cu Marcello? Ha! Ce tâmpit! Îmi spune că pot rămâne trează toată noaptea, dacă vreau să vin în camera lui. Dar eu stau cu Toshio. Ce crede că face? Nici chiar paznicii nu se pot băga peste regele japonez… Ce-ai spus?

Eponine se ridică într-un cot și se aplecă peste marginea patului.

— Walter Brackeen, Kim, zise ea. Vorbesc despre Walter Brackeen. Poți să te domolești suficient ca să fii atentă la ce-ți zic?

— În regulă, în regulă. Ce-i cu Walter al tău? Ce vrea? Toți vor ceva de la regele japonez. Cred că asta mă face regină, cel puțin într-un fel…

— Cred că Walter stă prost cu inima, repetă exasperată Eponine cu glas puternic. Aș vrea să te uiți la el.

— Sst, răspunse Kimberly. Or să vină să ne umfle, cum au făcut cu nebuna aia de suedeză… Rahat, Ep, eu nu sunt medic! Pot să spun când bătăile inimii sunt neregulate, dar asta-i tot… Ar trebui să-l duci pe Walter la deținutul ăla medic care-i chiar cardiolog — cum îi spune? — ăla liniștit, care stă singur când nu consultă pe cineva…

— Robert Turner.

— Așa… foarte profesionist, singuratic, distant, niciodată nu vorbește decât foarte profesional. Ți-e greu să crezi c-a zburat capetele a trei oameni într-o sală de tribunal, e pur și simplu de neimaginat…

— De unde știi *asta?*

— Mi-a spus Marcello. Eram curioasă, râdeam cu el, mă tachina și-mi zicea chestii ca „japonezul ăla te face să gemi?” și „ce zici de doctorul ăla liniștit, el te poate face să gemi?”…

— Doamne, Kim, te-ai culcat și cu Marcello? întrebă Eponine de-a dreptul alarmată.

— Numai de două ori, râse prietena ei. Vorbește mai bine decât regulează. Şi ce plin de el este! Cel puțin regele japonez știe să aprecieze.

— Nakamura știe?

— Mă crezi nebună? Nu vreau să mor. Dar ar intra la bănuieli… N-am s-o mai fac, dar dacă Turner ăla mi-ar șopti la ureche, m-aș umezi toată…

Kimberly continuă să bată câmpii. Eponine se gândi scurt la Robert Turner. O examinase la scurt timp după lansare, când îi apăruseră niște pete ciudate. *Nici măcar nu mi-a remarcat corpul,* își aminti. *A fost un consult întru totul profesionist.*

Şi-o scoase din minte pe Kimberly și se concentră asupra imaginii chipeșului doctor. Fu surprinsă să descopere că simțea o scânteie de interes romantic. În mod categoric, doctorul avea ceva misterios, căci nimic din personalitatea sau din felul lui de a fi nu era câtuși de puțin compatibil cu o dublă crimă. *Trebuie să fie o poveste interesantă,* gândi ea.

Eponine visa. Era același coșmar pe care îl avea pentru a suta oară de la crimă. Profesorul Moreau zăcea cu ochii deschiși pe podeaua biroului său, cu sângele șiroindu-i din piept. Ea se duse la lighean, spălă cuțitul mare și-l puse la loc pe masa din bucătărie. În

timp ce pășea peste cadavru, ochii odioși se deschiseră. Văzu nebunia lor sălbatică. El își întinse brațele s-o apuce…

— Infirmieră Henderson! Infirmieră Henderson! Ciocănitul în ușă era mai puternic. Eponine se trezi din vis și se frecă la ochi. Kimberly și una dintre colegele lor de cameră ajunseră la ușă aproape simultan.

În prag stătea prietenul lui Walter, Malcolm Peabody, un alb micuț, efeminat, trecut de patruzeci de ani. Era agitat.

— Doctorii' Turner m-a trimis după o infirmieră. Vino repede. Walter a avut un atac de cord.

În timp ce Kimberly începea să se îmbrace, Eponine se lăsă să lunece de pe patul ei.

— Cum se simte? întrebă ea, punându-și capotul. A murit?

Malcolm fu pe moment derutat.

— Oh, salut, Eponine, spuse moale. Uitasem că tu și infirmiera Henderson… Când am plecat eu, mai respira.

Având grijă să țină tot timpul un picior pe podea, Eponine ieși grăbită pe ușă, porni pe coridor, intră în zona comună și apoi în zona bărbaților. Alarmele sunară în timp ce monitoarele principale îi urmăreau înaintarea. Când ajunse la intrarea în aripa lui Walter, Eponine se opri o clipă ca să-și tragă sufletul.

O mulțime de oameni stătea pe coridor în fața camerei lui Walter. Ușa era larg deschisă și treimea inferioară a corpului său zăcea afară, în hol. Eponine își croi drum prin mulțime și intră în cameră.

Turner era îngenuncheat lângă pacient, ținând stimulatoarele electronice pe pieptul gol al lui Walter. Corpul masivului bărbat sărea înapoi la fiecare șoc, apoi se ridica ușor de la podea înainte ca medicul să-l împingă la loc.

La sosirea lui Eponine, Turner ridică privirea.

— Tu ești infirmiera? întrebă cu bruschețe.

Preț de o clipă, Eponine rămase fără glas. Şi stânjenită. Prietenul ei era aici pe moarte sau mort, iar ea nu se putea gândi decât la ochii perfect albaștri ai lui Turner.

— Nu, spuse într-un târziu, clar fâstâcită. Eu sunt prietena.. Infirmiera Henderson e colega mea de cameră… Trebuie să sosească din clipă în clipă.

În acel moment, sosiră Kimberly și doi paznici ASI.

— Inima i s-a oprit complet acum patruzeci și cinci de secunde, îi spuse Turner lui Kimberly. E prea târziu să-l mai ducem la infirmerie. Am să-l deschid și am să încerc să folosesc stimulatorul Komori. Ți-ai adus mănușile?

În timp ce Kimberly își trăgea mănușile, Turner îi ordonă mulțimii să se îndepărteze de pacient. Eponine nu se mișcă. Când paznicii o apucară de brațe, medicul mormăi ceva și paznicii îi dădură drumul.

Turner îi înmână lui Kimberly trusa lui de ustensile chirurgicale și apoi, lucrând cu o viteză și o îndemânare incredibilă, practică o incizie adâncă în pieptul lui Walter. Răsfrânse în exterior pielea, dezgolind inima.

— Ai mai trecut prin procedura asta, infirmieră Henderson? întrebă el.

— Nu.

— Stimulatorul Komori este un dispozitiv electrochimic care se atașează la inimă, silind-o să bată și să continue să pompeze sângele. Dacă starea patologică este temporară, de pildă un cheag de sânge sau o valvulă convulsivă, problema poate fi uneori rezolvată, iar inima pacientului va începe să funcționeze din nou.

Introduse stimulatorul Komori (care avea dimensiunea unui timbru poștal) în spatele ventriculului stâng și-l alimentă cu energie de la un sistem de control portabil de pe podea. După trei-patru secunde, inima lui Walter începu să bată rar.

— Acum avem aproximativ opt minute ca să găsim problema, mormăi medicul pentru sine.

Termină analiza principalelor subsisteme ale organului în mai puțin de un minut.

— Nu sunt cheaguri și nici vase de sânge sau valvule în stare proastă… Atunci de ce a încetat să bată?

Ridică delicat inima care pulsa și inspectă mușchiul de dedesubt. Țesutul muscular din jurul auriculului drept era decolorat și moale. Îl atinse foarte ușor cu capătul unuia dintre ustensilele ascuțite și din țesut se desprinseră porțiuni.

— Dumnezeule, ce-o mai fi și asta? rosti el.

În timp ce ținea inima sus, aceasta se contractă din nou și una dintre structurile fibroase lungi din mijlocul țesutului muscular decolorat începu să se desfacă.

— Ce…? Turner clipi de două ori și-și puse mâna dreaptă pe obraz. Privește aici, infirmieră Henderson, spuse el liniștit E absolut uimitor. Mușchii s-au atrofiat complet. N-am mai văzut așa ceva… Nu-l putem ajuta pe omul ăsta.

Ochii lui Eponine se umplură de lacrimi în timp ce Turner extrase stimulatorul, iar inima lui Walter se opri din nou. Kimberly începu să scoată clemele care țineau pielea din jurul inimii, însă medicul o opri.

— Nu încă. Să-l ducem la infirmerie, ca să-i fac autopsie în toată regula. Vreau să aflu tot ce se poate afla.

Paznicii și doi dintre colegii de cameră ai lui Walter îl puseră pe o targă pe bărbatul masiv și-l luară de acolo. Malcolm Peabody hohotea fără zgomot pe patul lui Walter. Eponine se duse la el. Se îmbrățișară în tăcere și apoi rămaseră alături, ținându-se de mână, cea mai mare parte a estului nopții.

— Tu vei avea grijă aici, în timp ce eu sunt înăuntru, îi spuse comandantul Macmillan subalternului său Dmitri Ulanov, un inginer rus tânăr și chipeș. În toate situațiile, principala ta responsabilitate e siguranța pasagerilor și a echipajului. Dacă auzi sau vezi ceva amenințător sau chiar suspect, îndepărtează *Pinta* de Rama.

Era dimineața primei misiuni de recunoaștere din *Pinta* în interiorul lui Rama. Nava pământeană andocase în ziua precedentă pe unul dintre capetele discoidale ale uriașei nave spațiale. *Pinta* fusese parcată chiar lângă ecluza externă, cam în același loc ca expedițiile ramane precedente din 2130 și 2200.

Ca parte a pregătirilor pentru ieșirea inițială, Kenji informase cu o seară în urmă grupul de exploratori asupra geografiei primelor două nave Rama. Când terminase, fusese abordat de Max.

— Crezi că Rama noastră va semăna cu toate fotografiile alea pe care ni le-ai arătat? întrebase acesta.

— Nu chiar, răspunsese Kenji. Mă aștept la unele schimbări. Nu uita că în înregistrarea video s-a spus că undeva în Rama a fost construit un habitat terestru. Totuși,

deoarece exteriorul acestei nave este identic cu al celorlalte două, nu cred că totul dinăuntru va fi schimbat. Max păruse nedumerit.

— Toate astea mă depășesc, clătinase din cap. Apropo, adăugase după câteva secunde, ești *sigur* că nu ești răspunzător de faptul că mă aflu în grupul de explorare?

— Ți-am mai spus și azi după-amiază: nici unul dintre cei care suntem la bordul *Pintei* nu avem nici o legătură cu selectarea membrilor grupului. Toți șaisprezece au fost aleși de ASI și AII, de pe Pământ.

— Dar de ce am fost echipat cu afurisitul ăsta de arsenal? Am o mitralieră cu laser de ultimul tip, grenade cu autoghidare, ba chiar și un set de mine ultrasensibile. Am mai multă putere de foc decât în timpul invaziei de menținere a păcii în Belize.

Kenji zâmbise.

— Comandantul Macmillan și mulți membri ai personalului militar de la Cartierul General CGE încă mai cred că toată afacerea e o capcană. În această operație de cercetare tu ești „soldat”. Credința mea personală este că nici una dintre armele tale nu va fi necesară.

Max încă mai bombănea în dimineața următoare când Macmillan îl lăsă la comandă pe Dmitri Ulanov și conduse el însuși grupul în Rama. Cu toate că se afla în imponderabilitate, echipamentul militar pe care Max îl purta deasupra costumului spațial era masiv și-i limita serios libertatea de mișcare.

— Treaba asta-i caraghioasă, mormăi el în surdină. Eu sunt

fermier, nu un afurisit de comando.

Prima surpriză veni la numai câteva minute după ce exploratorii intraseră în ecluza externă. După un drum relativ scurt printr-un coridor lat, ajunseră la o încăpere circulară din care trei tunele duceau mai adânc în interiorul navei extraterestre. Două tunele erau blocate de mai multe porți metalice. Macmillan îl chemă pe Kenji pentru consultare.

— Proiectul acesta este total diferit, spuse Kenji ca răspuns la întrebările comandantului. Am putea foarte bine să renunțăm la hărți.

— Atunci trebuie să înaintăm pe tunelul neblocat? întrebă Macmillan.

— Asta-i sugestia dumneavoastră, răspunse Kenji, iar eu nu văd altă alternativă, în afara întoarcerii în *Pinta.*

Cei șaisprezece bărbați înaintară încet prin tunelul deschis. La fiecare câteva minute, lansau rachete de semnalizare în față, ca să poată vedea pe unde mergeau. După vreo cinci sute de metri, în capătul opus al tunelului apărură pe neașteptate două siluete mici. Cei patru soldați plus Macmillan își scoaseră binoclurile.

— Vin către noi, spuse agitat un soldat.

— Fir-aș al naibii, rosti Max simțind un fior rece pe șira spinării, e Abraham Lincoln!

— Şi o femeie într-un fel de uniformă, adăugă altul.

— Pregătiți-vă să trageți, comandă Ian Macmillan. Cei patru soldați trecură în fruntea grupului și îngenuncheară, cu armele ațintite în josul tunelului.

— Stai! strigă Macmillan când siluetele ciudate ajunseră la două sute de metri de grupul de explorare.

Abraham Lincoln și Benita Garcia se opriră.

— Declarați-vă scopul, îl auziră pe comandant strigând.

— Suntem aici să vă întâmpinăm, rosti Abraham Lincoln cu un glas puternic, profund.

— Şi să vă ducem în Noul Eden, adăugă Benita Garcia.

Macmillan era total derutat. Nu știa ce să facă mai departe. În timp ce ezita, exploratorii vorbeau între ei.

— E Abraham Lincoln, întors ca o stafie, spuse americanul Terry Snyder.

— Cealaltă e Benita Garcia — i-am văzut cândva statuia în Mexico City.

— Să ieșim dracului de aici. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Ce-or fi căutând stafiile pe orbita lui Marte?

— Scuzați-mă, domnule comandant, vorbi într-un târziu Kenji. Ce intenționați să faceți acum?

Scoțianul se întoarse cu fața la expertul în nave Rama.

— Firește, e dificil de decis ce acțiune trebuie întreprinsă, mormăi

el. Cei doi arată cu siguranță destul de inofensivi, dar să nu uităm de calul troian. Ha! Watanabe, tu ce propui?

— Să mă duc înainte, poate singur, poate însoțit de un soldat, să vorbesc cu ei. Atunci vom ști…

— Este un act de curaj din partea ta, Watanabe, dar nu-i nevoie. Nu, vom merge cu toții. Cu precauție, bineînțeles. Lăsăm în urmă doi oameni ca să raporteze în caz că suntem lichidați de o armă cu raze sau mai știu eu ce.

Își deschise radioul.

— Ulanov, aici Macmillan. Am întâlnit două ființe — sunt fie oameni, fie deghizați în oameni. Unul seamănă cu Abraham Lincoln, celălalt cu faimoasa astronaută mexicancă… Ce-ai zis, Dmitri? Da, ai înțeles corect. Lincoln și Garcia. Ne-am întâlnit cu Lincoln și Garcia într-un tunel din Rama. Poți raporta asta celorlalți… Acum îi las pe Snyder și Finzi aici, în timp ce noi, restul, avansăm spre ei. Cele două siluete nu se mișcară, pe când cei paisprezece exploratori se apropiau. Soldații erau dispuși în fața grupului, gata să tragă la primul semn suspect.

— Bun venit în Rama, spuse Abraham Lincoln când primul cercetaș ajunse la douăzeci de metri. Suntem aici ca să vă escortăm la noile voastre cămine.

Macmillan nu răspunse imediat. Cel care rupse tăcerea fu Max, care nu mai putea rezista.

— Ești o stafie? strigă el. Adică, *chiar* ești Abraham Lincoln?

— Bineînțeles că nu. Atât eu cât și Benita Garcia suntem bioți umani. În Noul Eden veți găsi cinci categorii de bioți umani, fiecare proiectat cu capacități specifice pentru a-i scuti pe oameni de sarcinile obositoare și repetate. Domeniile mele de specialitate sunt activitatea clerică și legală, ținerea contabilității și a finanțelor gospodăriei, administrația casei și a biroului, și alte sarcini de organizare.

Max era năuc. Ignorând ordinul comandantului de „a Sta în spate”, se apropie la câțiva centimetri de Lincoln.

— Ăsta-i un fel de robot, îngână pentru sine. (Sfidând orice pericol posibil, întinse mâna și puse degetele pe fața lui Lincoln, atingând mai întâi pielea din jurul nasului, apoi pipăind mustața și barba lungă și neagră.) Incredibil! spuse cu glas tare. Absolut incredibil!

— Am fost confecționați cu mare grijă față de detalii, încuviință Lincoln. Pielea noastră este similară din punct de vedere chimic cu a voastră, iar ochii noștri funcționează pe aceleași principii optice de bază, însă nu suntem creaturi dinamice, în constantă reînnoire ca voi. Subsistemele noastre trebuie întreținute și uneori chiar înlocuite de către tehnicieni.

Curajul lui Max împrăștiase toată încordarea. Acum, întregul grup

de exploratori, inclusiv Macmillan îi pipăiau și-i împungeau pe bioți.

Pe durata examinării, atât Lincoln cât și Garcia răspunseră la întrebările privitoare la proiectarea și implementarea lor. La un moment dat, Kenji își dădu seama că Max se retrăsese și stătea singur lângă unul dintre pereții tunelului.

— Care-i problema? întrebă el. Max clătină din cap.

— Ce fel de geniu a putut realiza ceva ca ăștia doi? E pur și simplu de speriat. Tăcu câteva secunde. Oi fi eu ciudat, dar bioții mă îngrozesc mai mult decât cilindrul ăsta uriaș.

Lincoln și Garcia porniră cu grupul de exploratori spre capătul tunelului. După câteva secunde, în perete se deschise o ușă și bioții le făcură semn oamenilor să intre. La întrebarea lui Macmillan, explicară că pătrundeau într-un „dispozitiv de transport" care avea să-i ducă la periferia habitatului Pământ.

Macmillan îi transmise lui Ulanov spusele bioților și-i dădu ordin adjunctului său să plece, dacă în patruzeci și opt de ore nu avea nici o veste de la ei.

Călătoria cu metroul fu uluitoare, amintindu-i lui Max de uriașul *montagne russe* de la Expoziția Națională din Dallas. Vehiculul în formă de glonț gonea în lungul unei piste tubulare elicoidale, care cobora de la capătul nordic în formă de emisferă al lui Rama spre Câmpia Centrală de dedesubt. În exteriorul tubului, care era învelit într-un material plastic, dur și transparent, Kenji și ceilalți zăriră în treacăt vasta rețea de scări mobile și fixe care traversa același teritoriu ca și vehiculul lor. Dar nu văzură incomparabilele priveliști raportate de precedenții exploratori ai lui Rama — vederea spre sud era blocată de un perete cenușiu de metal, foarte înalt.

Drumul dură mai puțin de cinci minute, după care fură lăsați într-o zonă inelară închisă, care înconjura complet habitatul Pământ. Când exploratorii ieșiră din metrou, imponderabilitatea în care trăiseră de când părăsiseră Pământul dispăruse. Gravitatea era aproape de normal.

— Atmosfera din acest coridor, ca și din Noul Eden, este exact ca a planetei voastre natale, spuse biotul Lincoln. Însămi la fel stau lucrurile în zona din dreapta, în exteriorul pereților care vă protejează habitatul.

Inelul care înconjura Noul Eden era slab luminat, astfel încât coloniștii nu erau pregătiți pentru lumina strălucitoare a soarelui care îi întâmpină când ușa uriașă se deschise și pătrunseră în noua lor lume. Pe scurtul drum până la gara din apropiere, își țineau în mână căștile. Bărbații trecură pe lângă clădiri pustii pe ambele părți ale drumului — structuri mici care putea fi case sau magazine, precum și pe lângă una mai mare („Asta va fi o școală elementară", îi informă Garcia) aflată chiar vizavi de gară.

Când sosiră, îi aștepta un tren. Vagonul aerodinamic cu scaune noi, confortabile și un afișaj electronic permanent actualizat, gonea în liniște spre centrul Noului Eden unde aveau să ia parte la o „prezentare mai extinsă", conform spuselor biotului Lincoln. Trenul goni mai întâi pe malul unui lac frumos și cristalin („Lacul Shakespeare", anunță Garcia), apoi coti la stânga, îndepărtându-se de pereții cenușiu-deschis care împrejmuiau colonia. În ultima parte a călătoriei, priveliștea din dreapta fu dominată de un munte mare, golaș.

Pe toată durata drumului, contingentul din *Pinta* fu foarte tăcut. Erau cu toții absolut copleșiți. Nici chiar în bogata imaginație a lui Kenji nu exista ceva care să fi semănat cu ceea ce vedeau. Totul era mult prea mare, mult mai impunător decât își imaginaseră.

Orașul central, în care proiectanții Noului Eden amplasaseră toate clădirile importante, fu ultimul motiv de uluială. Exploratorii rămaseră tăcuți și se uitară înmărmuriți la întinderea de structuri mari și impresionante ce formau inima coloniei. Faptul că erau încă pustii nu făceau decât să accentueze aura mistică a întregii experiențe. Kenji și Max intrară ultimii în edificiul care avea să găzduiască ședința.

— Ce părere ai? îl întrebă Kenji pe Max stând în vârful scării clădirii administrative și trecând în revistă uimitorul complex din jurul lor.

— Nu pot gândi, răspunse celălalt, vizibil uluit. Întreg locul ăsta sfidează gândirea. Este raiul, Țara Minunilor lui Alice, și toate basmele copilăriei mele adunate într-un singur loc. Mă tot ciupesc ca să mă asigur că nu visez.

— Pe ecranul din fața voastră, spuse biotul Lincoln, se află o hartă a Noului Eden. Fiecăruia dintre voi i se va da un pachet complet de hărți cu toate drumurile și structurile din colonie. Ne aflăm *aici,* în Orașul Central, care a fost proiectat drept centru administrativ al Noului Eden. În cele patru colțuri ale dreptunghiului care este împrejmuit de zidul exterior au fost construite locuințe, magazine, birouri și școli. Pentru că denumirea acestor patru așezări va fi lăsată la latitudinea locuitorilor, astăzi ne vom referi la ele ca satele din nord-est, nord-vest, sud-est și sud-vest. În felul acesta, păstrăm convenția adaptată de primii exploratori de pe Pământ conform căreia capătul lui Rama, unde este andocată nava voastră spațială, este nordul…

Fiecăreia dintre cele patru laturi ale Noului Eden i-a fost alocată o funcție geografică. După cum ați fost deja informați, lacul cu apă dulce din sudul coloniei se numește Shakespeare. Majoritatea peștilor și viețuitoarelor acvatice pe care le-ați adus vor trăi acolo, deși unele specii ar putea popula cele două râuri care se varsă în Lacul Shakespeare coborând de pe Muntele Olimp, pe latura estică a

coloniei, respectiv din Pădurea Sherwood de pe latura de vest…

În prezent, atât versanții Muntelui Olimp cât și toate regiunile Pădurii Sherwood, precum și parcurile din sate și centurile verzi de pe cuprinsul coloniei, sunt acoperite cu o rețea fină de dispozitive de conversie a gazelor, sau DCG-uri cum le zicem noi. Aceste mecanisme micuțe au un singur rol — transformă bioxidul de carbon în oxigen. Într-un sens foarte adevărat, ele sunt plante mecanice. Urmează să fie înlocuite toate plantele *adevărate* pe care le-ați adus de pe Pământ…

Latura de nord a coloniei, dintre sate, este rezervată agriculturii și zootehniei. Clădirile fermelor au fost construite *aici,* în lungul drumului care leagă satele din nord. Veți cultiva cea mai mare parte a hranei voastre în această zonă. Proviziile de hrană pe care le-ați adus și hrana sintetică depozitată în silozurile aflate la trei sute de metri nord de această clădire ar trebui să vă ajungă să hrăniți două mii de oameni pe o durată de minim un an, poate chiar optsprezece luni, dacă se evită risipa. După aceea, vă descurcați pe cont propriu. Se înțelege de la sine că o componentă importantă a vieții voastre în Noul Eden va fi cultivarea pământului, inclusiv acvacultura căreia i-a fost alocat țărmul estic al Lacului Shakespeare…

Pentru Kenji, expunerea fu copleșitoare. Biotul Lincoln menținu ritmul de informare excesiv de ridicat preț de nouăzeci de minute, respingând toate întrebările, fie spunând „Depășește cunoștințele mele”, fie referindu-se la numărul paginii și al paragrafului din Îndrumarul de Bază pentru Noul Eden pe care îl distribuise. În cele din urmă, în expunere interveni o pauză și toată lumea trecu într-o încăpere alăturată în care se servi o băutură cu gust de Coca Cola.

— Phii, spuse Terry Snyder în timp ce-și ștergea fruntea, eu sunt singurul care-i saturat?

— Rahat, Snyder, replică Max cu un rânjet drăcesc. Vrei să spui că ești mai prejos decât afurisitul ăla de robot? E al dracului de sigur că n-a obosit. Pun pariu că ar putea să țină prelegeri toată ziua.

— Poate chiar toată săptămâna, îngână Kenji. Mă întreb cât de des au nevoie de revizie bioții ăștia. Compania tatălui meu fabrică roboți, unii dintre ei extrem de complecși, dar nimic de genul ăsta. Conținutul de informații din Lincoln trebuie să fie astronomic…

— Expunerea va fi reluată în cinci minute, anunță Lincoln. Vă rog să fiți punctuali.

În a doua jumătate a expunerii, fură prezentate și explicate diferitele genuri de bioți din Noul Eden. Pe baza studierii recente a precedentelor expediții ramane, coloniștii erau pregătiți pentru gunoieri și buldozeriști. Oricum, cele cinci categorii de bioți umani provocară o reacție mai emoțională.

— Proiectanții noștri au hotărât să limiteze aspectul fizic al bioților umani, astfel încât să fie exclusă situația ca o persoană să

confunde un biot cu un om. Eu mi-am prezentat deja funcțiile de bază — toți ceilalți Lincolni, dintre care trei mi se alătură acum, au fost programați identic, cel puțin inițial. Totuși suntem capabii de un anumit nivel redus de a învăța, ceea ce va face ca bazele noastre de date să fie diferite, pe măsură ce utilizarea noastră specifică evoluează.

— Cum putem deosebi un Lincoln de altul? întrebă uluit un explorator în timp ce noii Lincolni circulau prin cameră.

— Fiecare avem un număr de identificare, imprimat atât aici, pe umăr, cât și pe fesa stângă. Același sistem este valabil și pentru celelalte categorii de bioți umani. Eu, de exemplu, sunt Lincoln nr. 004. Cei trei care tocmai au intrat sunt 009, 024 și 071.

Când bioții Lincoln părăsiră sala de ședință, în locul lor veniră cinci Benita Garcia. Unul dintre ei expuse specializările categoriei sale — poliție și paza împotriva incendiilor, agricultură, canalizare, transport, servicii poștale — și apoi răspunse la câteva întrebări înainte de a pleca.

Urmară bioții Einstein. Cercetașii izbucniră în râs, când patru Einstein, replica aiurită, zbârlită și cu ciuful alb al geniului științific al secolului XX, intrară împreună în cameră. Einsteinii explicară că erau inginerii și savanții coloniei. Principala lor atribuție, una esențială, care includea multe îndatoriri, era „să asigure funcționarea satisfăcătoare a infrastructurii coloniei”, inclusiv, bineînțeles, a armatei de bioți.

Un grup de bioți-femei înalte, negre precum cărbunele, se prezentară ca fiind Tiasso, specializați în îngrijirea sănătății. Ei aveau să fie medici, infirmieri, funcționari sanitari, și aveau să asigure îngrijirea copiilor în lipsa părinților. Exact când se termina partea ședinței alocată bioților Tiasso, în cameră intră un biot cu trăsături ușor orientale și ochi pătrunzători. Ducea o liră și un șevalet electronic. Se prezentă ca fiind un biot Yasunari Kawabata, apoi cântă la liră o piesă scurtă și frumoasă.

— Noi, bioții Kawabata, suntem artiști Creatori, spuse el simplu, muzicieni, actori, pictori, sculptori, scriitori, uneori fotografi și cineaști. Suntem puțini ca număr, dar foarte importanți pentru calitatea vieții în Noul Eden.

Când ședința oficială se termină în sfârșit, grupului de exploratori îi fu servită o masă excelentă în sala mare. Oamenilor li se alăturară vreo douăzeci de bioți, cu toate că, bineînțeles, aceștia nu mâncară nimic. Imitația de friptură de rață era uluitor de autentică și chiar vinurile ar fi putut trece cu bine inspecția tuturor, cu excepția celor mai experți oenologi de pe Pământ.

Mai târziu, când oamenii ajunseseră să se simtă relaxați alături de tovarășii lor bioți și-i bombardau cu întrebări, în pragul ușii deschise

apăru o siluetă feminină. La început, nu fu remarcată. Dar încăperea fu redusă repede la tăcere, când Kenji sări de pe locul său și se apropie cu mâna întinsă de noua venită.

— Doamna doctor des Jardins, presupun, spuse el cu un zâmbet.

10

În ciuda asigurărilor lui Nicole că totul din Noul Eden corespundea perfect declarației video, Macmillan refuză să le permită pasagerilor și echipajului din *Pinta* să intre în Rama și să-și ocupe noile locuințe, până când un fu sigur că nu există nici un pericol. Se consultă îndelung cu personalul ASI de pe Pământ, după care trimise în Rama un contingent mic condus de Ulanov pentru a obține informații suplimentare. Medicul-șef din *Pinta,* un olandez aspru pe nume Darl van Roos, era membrul cel mai important al echipei lui Ulanov. Inginerul rus mai era însoțit de Kenji și de doi soldați din primul grup de explorare.

Medicul avea instrucțiuni clare. Trebuia să-i examineze pe toți cei din familia Wakefield și să certifice că erau într-adevăr oameni. A doua sarcină a sa era să-i analizeze pe bioți și să le catalogheze trăsăturile non-biologice. Totul fu realizat fără incidente, deși Katie Wakefield nu cooperă și se dovedi sarcastică pe durata examinării. La sugestia lui Richard, un biot Einstein îl luă deoparte pe unul dintre Lincolni și demonstră, la un nivel funcțional, cum lucrau cele mai sofisticate subsisteme. Ulanov fu impresionat în mod corespunzător.

Două zile mai târziu, călătorii din *Pinta* începură să-și mute lucrurile personale în Rama. Un număr mare de bioți îi ajută la descărcarea navei și la mutarea tuturor proviziilor în Noul Eden. Operațiunea dură aproape trei zile. Dar unde avea să se instaleze fiecare? Printr-o decizie care mai târziu avea să aibă consecințe importante pentru colonie, aproape toți cei trei sute de călători din *Pinta* optară pentru satul sud-estic, acolo unde se stabilise familia Wakefield. Numai Max și o mână de fermieri, care se mutaseră direct în regiunea agricolă din lungul perimetrului nordic al Noului Eden, hotărâră să trăiască în altă parte a coloniei.

Soții Watanabe se mutară într-o casă mică aflată chiar pe ulița lui Richard și Nicole. De la început, Kenji și Nicole se înțeleseseră bine și prietenia lor se întărise cu fiecare interacțiune. În prima seară pe care Kenji și Nai și-o petreceau în noua lor casă, fură invitați pentru cină la familia Wakefield.

— Să mergem în camera de zi. E mai comod acolo, spuse Nicole după ce terminară de mâncat. Lincoln va strânge masa și va strânge vesela.

Soții Watanabe se ridicară de pe scaune și-l urmară pe Richard prin ușa din capătul sufrageriei. Membrii mai tineri ai familiei Wakefield așteptară politicoși ieșirea lui Kenji și Nai, apoi li se alăturară părinților și oaspeților în salonul cochet din partea din față a casei.

Trecuseră cinci zile de când grupul de explorare din *Pinta* intrase pentru prima dată în Rama. *Cinci zile uimitoare,* gândi Kenji în timp ce stătea în salonul familiei Wakefield, Mintea lui scană rapid caleidoscopul de impresii amestecate pe care creierul nu le ordonase încă. *Iar în multe privințe, cina de aici a fost cea mai uimitoare dintre toate. Este incredibil prin câte a trecut familia asta!*

— Povestea pe care ne-ați spus-o este absolut uluitoare, le zise Nai lui Richard și Nicole după ce toată lumea se așeză. Vreau să vă pun atâtea întrebări, și nu știu cu ce să încep… Mă fascinează mai ales creatura căreia îi spuneți Vulturul. Era unul dintre extratereștrii care au construit Baza de Tranzit și Rama?

— Nu, răspunse Nicole. Vulturul era tot biot. Cel puțin așa ne-a spus el și nu avem nici un motiv să nu-l credem. A fost creat de inteligența care guvernează Baza de Tranzit, pentru a ne oferi o interfață fizică.

— Dar atunci *cine* a construit Baza de Tranzit?

— Asta-i clar o întrebare de Nivelul 3, zâmbi Richard. Kenji și Nai râseră; în timpul cinei, Richard le explicase ierarhia informațională a Vulturului. Kenji reflectă:

— Mă întreb dacă ne e cu putință ca măcar să concepem că există ființe atât de avansate încât roboții lor să poată crea roboți mai inteligenți decât noi.

— Eu mă întreb dacă nu s-ar putea să discutăm niște subiecte mai banale, interveni Katie. De exemplu, unde sunt toți tinerii de vârsta mea? Până acum nu cred că am văzut mai mult de doi coloniști între doisprezece și douăzeci și cinci de ani.

— Majoritatea tinerilor se află la bordul Ninei, răspunse Kenji. Trebuie să sosească peste aproximativ trei Săptămâni cu grosul populației coloniei. Pasagerii din *Pinta* au fost aleși unul și unul, în scopul de a verifica veridicitatea mesajului video pe care l-am primit.

— Ce înseamnă „veridicitate”? întrebă Katie.

— Adevăr și acuratețe, zise Nicole. Mai mult sau mai puțin. Ăsta era unul dintre cuvintele preferate ale bunicului tău… Şi pentru că am pomenit de bunicul tău, el credea cu hotărâre în faptul că tinerilor trebuie să li se permită să asculte conversația adulților, dar să n-o întrerupă… În seara asta avem multe de discutat cu soții Watanabe. Voi patru puteți să nu rămâneți.

— Eu vreau să mă duc afară, ca să văd luminile, rosti Benjy. Ellie, vrei să vii cu mine?

Ellie se ridică și-l luă pe de mână. Amândoi spuseră politicoși noapte bună și fură urmați pe ușă de Katie și Patrick.

— Ne ducem să vedem dacă găsim ceva palpitant de făcut, rosti Katie în timp ce ieșeau. Noapte bună, domnule și doamnă Watanabe. Mamă, ne întoarcem peste vreo două ore.

Nicole clătină din cap, în timp ce ultimul dintre copii părăsea casa.

— Katie este atât de agitată de la sosirea *Pintei,* încât abia dacă doarme, explică ea. Vrea să cunoască și să vorbească cu *toată lumea.*

Biotul Lincoln, care terminase de dereticat în bucătărie, stătea discret lângă ușă în spatele scaunului lui Benjy.

— Doriți să beți ceva? îi întrebă Nicole pe Nai și Kenji, făcând semn în direcția biotului. Nu avem nimic atât de delicios ca sucurile de fructe proaspete pe care le-ați adus de pe Pământ, dar Linc poate prepara niște amestecuri sintetice interesante.

— Mulțumesc, nu, clătină Kenji din cap. Dar tocmai mi-am dat seama că ne-am petrecut toată seara vorbind despre incredibila voastră odisee. Cu siguranță, aveți să ne puneți întrebări. În definitiv, pe Pământ au trecut patruzeci și cinci de ani de la lansarea lui Newton.

Patruzeci și cinci, gândi brusc Nicole. *E posibil? Genevieve să aibă acum aproape șaizeci de ani?*

Își aminti cu claritate ultima dată când își văzuse tatăl și fiica pe Pământ. Pierre și Genevieve o însoțiseră la aeroport, în Paris. Fiica ei o îmbrățișase cu putere până la ultima chemare de îmbarcare a pasagerilor, apoi își privise mama cu dragoste și mândrie. Ochii fetei fuseseră plini de lacrimi. Genevieve nu fusese în stare să spună nimic. *Iar în acești patruzeci și cinci de ani, tata a murit. În timp ce eu cutreieram prin timp și spațiu. Printr-o țară a minunilor.*

Amintirile erau prea puternice. Nicole inspiră adânc și se adună. În salon era încă liniște, când reveni la prezent.

— Totul e-n regulă? întrebă cu sensibilitate Kenji. Nicole încuviință din cap și se uită la ochii catifelați și sinceri ai noului ei prieten. Preț de o clipă, își imagină că vorbea cu colegul ei din Newton, Shigeru Takagishi. *Omul ăsta e plin de curiozitate, cum era și Shig. Pot avea încredere în el. Şi a vorbit cu Genevieve cu doar câțiva ani în urmă.*

— Cea mai mare parte din istoria generală a Pământului ne-a fost explicată, pe bucățele, în timpul multelor conversații pe care le-am avut cu alți pasageri din *Pinta,* zise ea. Dar nu știu absolut nimic despre familiile noastre, în afară de ceea ce ne-ați spus pe scurt în această primă seară. Atât eu cât și Richard am vrea să știm dacă vă amintiți unele detalii suplimentare pe care le-ați omis în prima noastră conversație.

— De fapt, spuse Kenji, azi după-amiază m-am uitat prin jurnalele mele și am recitit însemnările pe care le-am făcut când am întreprins cercetările preliminare pentru cartea despre misiunea Newton. Cel mai important lucru pe care am neglijat să-l menționez în discuția noastră anterioară a fost cât de bine seamănă Genevieve cu tatăl ei, cel puțin

de la nas în jos. Fața regelui Henry era izbitoare, cum sunt sigur că-ți amintești. Ca adultă, fața lui Genevieve s-a alungit și a început să semene remarcabil cu a lui. Poftim, uită-te la astea, am reușit să găsesc în baza mea de date două fotografii făcute în cele trei zile pe care le-am petrecut la Beauvois.

Nicole fu copleșită să vadă fotografiile lui Genevieve. Lacrimile îi umplură ochii și-i inundară obrajii. Mâinile îi tremurau, în timp ce ținea fotografiile cu Genevieve și soțul ei, Louis Gaston. *Oh, Genevieve,* plânse în sinea ei, *ce dor mi-a fost de tine! Cât aș vrea să te țin în brațe măcar o clipă*!

Richard se aplecă peste umărul ei să se uite la fotografii. În timp ce făcea asta, o mângâie ușor.

— Seamănă întrucâtva cu prințul, comentă el moale, dar cred că aduce mai mult cu mama ei.

— Genevieve a fost extrem de cooperantă, adăugă Kenji, ceea ce m-a surprins, ținând cont cât a suferit în timpul isteriei mass-media din 2238. Mi-a răspuns cu multă răbdare la întrebări. Intenționam să fac din ea una dintre piesele centrale ale cărții despre Newton, până când editorul meu m-a convins să renunț complet la proiect.

— Câți dintre astronauții din Newton mai trăiesc? întrebă Richard.

— Sabatini, Tabori și Yamanaka, răspunse Kenji. David Brown a suferit un accident cerebral și a murit șase luni mai târziu în împrejurări oarecum neobișnuite. Cred că asta a fost în 2208. Amiralul Heilmann a murit de cancer cam prin 2214. Irina Turgheniev a suferit o prăbușire mentală totală, victimă a sindromului „Întoarcerea pe Pământ" identificat la unii dintre astronauții secolului XXI, și până la urmă s-a sinucis în 2211.

Nicole încă se mai lupta cu emoțiile.

— Până acum trei seri, nu i-am spus lui Richard sau copiilor că Henry a fost tatăl lui Genevieve, le destăinui ea soților Watanabe când camera se cufundă în tăcere. Când trăiam pe Pământ, numai tata știa adevărul. S-ar putea ca Henry să fi bănuit, dar n-a știut cu certitudine. Apoi, când mi-ai vorbit de Genevieve, mi-am dat seama că eu trebuia să fiu cea care să-i spună familiei mele. Eu…

Glasul i se frânse și ochii i se umplură iar de lacrimi. Își șterse fața cu un șervețel dat de Nai.

— Scuzați-mă, nu obișnuiesc să mă comport așa. A fost pur și simplu un șoc să văd fotografiile și să-mi amintesc atâtea lucruri…

— În Rama II și apoi la Baza de Tranzit, zise Richard, Nicole a fost un model de stabilitate. Era ca o stâncă. Indiferent cu ce ne confruntam, indiferent de cât de bizare erau lucrurile, ea era de neclintit. Copiii, Michael O'Toole și eu depindeam cu toții de ea. E foarte straniu s-o văd…

— Ajunge! exclamă Nicole după ce-și șterse fața și puse deoparte fotografia. Să continuăm cu alte subiecte. Să vorbim despre astronauții misiunii Newton — mai ales despre Francesca Sabatini. A obținut ce-a vrut? Faimă și bogății?

— Din belșug, răspunse Kenji. Eu nu eram născut în perioada ei de glorie din primul deceniu al secolului, dar chiar și acum este renumită. A fost una dintre persoanele intervievate de curând cu privire la însemnătatea recolonizării lui Marte.

Nicole se aplecă în scaun.

— Nu ți-am spus în timpul cinei, dar sunt convinsă că Francesca și Brown l-au drogat pe Borzov, provocându-i simptome de apendicită. Tot ea m-a lăsat intenționat în fundul puțului din New York. Era lipsită de orice scrupule.

Kenji rămase tăcut câteva secunde.

— În 2208, chiar înainte ca Brown să moară, în starea lui generală de inconștiență a avut și unele perioade de luciditate. În timpul unei astfel de perioade, a dat un interviu fantastic în care a mărturisit că era parțial răspunzător de moartea lui Borzov și a implicat-o pe Francesca în dispariția ta. *Signora* Sabatini a susținut că întreaga poveste era „o aiureală — dejecțiile demente ale unui creier bolnav” și a pretins revistei daune în valoare de o sută de milioane de mărci, iar apoi treaba s-a aranjat fără să se ajungă la tribunal. Revista l-a concediat pe reporter și i-a cerut oficial scuze Francescăi.

— Francesca întotdeauna câștigă până la urmă, comentă Nicole.

— Aproape că am reînviat întreaga poveste acum trei ani, când mă documentam pentru carte, urmă Kenji. Întrucât trecuseră mai mult de douăzeci și cinci de ani, toate datele privitoare la misiunea Newton erau de domeniul public și, ca atare, la dispoziția oricărui le solicita. Am găsit conținutul calculatorului tău personal, inclusiv cubul de date care trebuie să fi venit de la Henry, împrăștiat prin telemetrie. M-am convins că interviul dat de Brown conținuse unele adevăruri.

— Şi ce s-a întâmplat?

— M-am dus să-i iau un interviu Francescăi la palatul ei din Sorrento. Curând după aceea, am încetat să lucrez la carte…

Kenji ezită o clipă. *Ar trebui să spun mai mult?* se întrebă el. Se uită la soția lui iubitoare. *Nu, nu-i nici momentul, nici locul.*

— Îmi pare rău, Richard.

Richard era aproape adormit când auzi în dormitor glasul încet al soției sale.

— Mmm? Ai spus ceva, dragă?

— Îmi pare rău, repetă Nicole. Se rostogoli mai aproape de el și-i luă mâna pe sub pătură. Trebuia să-ți fi spus de mult de Henry… Mai ești supărat?

— Nici n-am fost supărat. Surprins, da, poate chiar uluit. Dar nu

supărat. Ai avut motivele tale ca să păstrezi secretul. În plus, asta s-a întâmplat în urmă, pe Pământ, într-o altă viață. Dacă mi-ai fi spus când ne-am cunoscut, s-ar fi putut să conteze. S-ar fi putut să fiu gelos, și aproape sigur m-aș fi simțit inferior. Dar acum, nu.

Nicole se întinse și-l sărută.

— Te iubesc, Richard Wakefield, spuse ea.

— Şi eu te iubesc.

Kenji și Nai făcură dragoste pentru prima dată de când părăsiseră *Pinta* și femeia adormi aproape imediat, Kenji însă era surprinzător de treaz. Stătea întins în pat, gândindu-se la seara petrecută cu familia Wakefield. Dintr-un anume motiv, în minte îi reveni imaginea Francescăi Sabatini. *Cea mai frumoasă femeie de șaptezeci de ani pe care a văzut-o vreodată,* fu primul lui gând. *Şi ce viață fan-tastică!*

Își aminti cu claritate după-amiaza de vară când trenul său trăsese în gară la Sorrento. Şoferul taxiului electric recunoscuse imediat adresa.

— *Capisco,* spusese el o luase în direcția lui „il palazzo Sabatini".

Francesca locuia într-un hotel transformat care domina golful Napoli. Clădirea avea douăzeci de camere și aparținuse cândva unui prinț din secolul al XVII-lea. Din biroul în care o aștepta pe *signora* Sabatini să apară, Kenji vedea un telescaun coborând înotătorii pe o pantă abruptă spre golful albastru de dedesubt.

La signora întârzie o jumătate de oră, apoi deveni nerăbdătoare ca să termine interviul. Îi aduse de două ori la cunoștință lui Kenji că acceptase să stea de vorbă cu el, numai pentru că editorul îi spusese că „era un tânăr scriitor de excepție".

— Să fiu sinceră, spusese într-o engleză excelentă, în stadiul acesta toate discuțiile despre Newton mi se par extrem de plictisitoare.

Interesul față de conversație crescuse în mod considerabil, când Kenji îi pomenise de „noile date" pe care le descoperise, de fișierele din calculatorul personal al lui Nicole ca fuseseră transmise spre Pământ în ultimele săptămâni ale misiunii. Francesca devenise tăcută, chiar gânditoare, când Kenji comparase însemnările lui Nicole cu „mărturisirea" lui David Brown din interviul acordat în 2208.

— Te-am subestimat, zâmbise ea atunci când Kenji o întrebase dacă nu credea că era o coincidență remarcabilă faptul că jurnalul misiunii Newton ținut de Nicole și mărturisirea lui David Brown aveau atâtea puncte concordante.

Nu-i răspunsese direct la nici una dintre întrebări. În schimb se ridicase, insistase ca Kenji să rămână la cină și-i spusese că avea să discute cu el mai târziu.

Pe înserate, în camera lui Kenji din palatul Francescăi sosise un bilet prin care era anunțat că cina avea să fie la 20:30 și că ținuta era obligatorie. La ora programată, un robot îl condusese într-o sufragerie

superbă cu pereții acoperiți de picturi și tapiserii, cu candelabre strălucitoare atârnând din tavanul înalt și cu sculpturi delicate peste tot. Masa era pregătită pentru zece persoane. Francesca se afla deja acolo, în picioare lângă un mic robot servitor pe una dintre laturile încăperii enorme.

— *Kon ban wa,* Watanabe-san, rostise în japoneză în timp ce-i oferea o cupă de șampanie. Renovez zonele principale de ședere, așa că mă tem că vom servi aici cocteilurile. Este cam *gauche,* cum zic francezii, dar asta-i situația.

Arăta magnific. Părul blond era adunat în vârful capului, susținut de un pieptene mare, cu încrustații. La gât avea un colier de diamante, iar sub el, de un alt colier de diamante, mai larg, atârna un safir uriaș. Rochia fără bretele era albă, cu falduri și pliuri care îi accentuau curbele corpului zvelt. Lui Kenji nu-i venea să creadă că avea șaptezeci de ani.

După ce îl înștiință că încropise în grabă o cină „în onoarea lui", îl luase de mână și-l condusese către tapiseriile de pe peretele îndepărtat.

— Te pricepi cât de cât la Aubusson? întrebase ea.

Când el clătinase din cap, Francesca se lansase într-o discuție pe tema istoriei tapiseriilor europene.

O jumătate de oră mai târziu, își ocupase locul din capul mesei. Un profesor de muzică din Napoli și soția actriță, doi fotbaliști bruneți și chipeși, curatorul ruinelor Pompeiului (un bărbat trecut de cincizeci de ani), o poetesă între două vârste și două tinere de douăzeci de ani ocupară celelalte locuri. După o consultare cu Francesca, una dintre tinere se așezase vizavi de Kenji, iar cealaltă lângă el.

La început, jilțul de vizavi de Francesca, din celălalt capăt al mesei, rămăsese gol. Francesca îi șoptise ceva chelnerului-șef și, după cinci minute, un bărbat foarte bătrân, șchiop și aproape orb fu condus în cameră. Kenji îl recunoscuse imediat. Era Janos Tabori.

Masa fusese minunată și conversația însuflețită. Mâncarea fusese servită de chelneri, nu de roboții folosiți peste tot în afara restaurantelor de lux, și fiecare fel de mâncare fusese însoțit de alt soi de vin. Şi ce grup remarcabil! Toată lumea, până și fotbaliștii, vorbeau o engleză acceptabilă. Şi toți erau atât interesați, cât și cunoscători ai istoriei spațiale. Tânăra din fața lui Kenji chiar îi citise cea mai cunoscută carte despre primele explorări ale lui Marte. Pe măsură ce seara se scurgea, Kenji, care pe atunci era un burlac de treizeci de ani, devenise mai puțin inhibat. Totul îl atâțase — femeile, vinul, discuția despre istorie, poezie și muzică.

O singură dată în timpul celor două ore cât durase masa se amintise de interviul din după-amiaza aceea. În timpul unui moment de lâncezeală în conversație, după desert și înainte de coniac,

Francesca aproape că strigase la Janos:

— Japonezul ăsta tânăr — e foarte deștept, să știi — crede c-a găsit dovezi din calculatorul personal al lui Nicole care susțin minciunile alea îngrozitoare pe care le-a spus David înainte de a muri.

Janos nu comentase. Expresia feței nu i se schimbase. Dar după masă îi înmânase lui Kenji un bilet și apoi dispăruse. „În dumneata vorbește numai adevărul, crud, prin urmare ești nedrept", spunea biletul. „Aglaia Epancina către prințul Mîșkin. *Idiotul,* de Fiodor Dostoievski."

Kenji revenise în camera sa de cinci-zece minute, când se auzise o bătaie în ușă. Când deschisese, o văzuse pe tânăra italiană care stătuse vizavi de el la cină. Purta un bikini micuț care îi dezvăluia majoritatea corpului. De asemenea, ținea în mână un costum de baie bărbătesc.

— Domnule Watanabe, spusese ea cu un zâmbet sexi, vă rog să veniți cu noi să înotăm. Costumul ăsta ar trebui să vi se potrivească.

Kenji simțise un enorm val de dorință pe care nu și-l putuse reprima. Ușor stânjenit, așteptase câteva minute după ce se îmbrăcase și abia apoi i se alăturase femeii de pe hol.

Trei ani mai târziu, pe când stătea în patul său din Noul Eden lângă femeia pe care o iubea, îi fu imposibil să nu-și amintească cu jind de noaptea petrecută în palatul Francescăi. Şase dintre ei luaseră telescaunul spre golf și înotaseră la lumina lunii. La cabana de pe malul apei, băuseră, dansaseră și râseseră. Fusese o noapte de vis.

într-o oră, eram cu toții goi, își aminti Kenji. *Planul jocului a fost isteț. Cei doi fotbaliști pentru Francesca. Cele două madone, pentru mine.*

Se foi în pat, amintindu-și intensitatea plăcerii lui și râsul Francescăi când îl găsise împreunat cu cele două tinere în șezlongul supradimensionat de lângă golf.

Când, după patru zile, am ajuns la New York, editorul mi-a spus că el considera că trebuie să abandonez proiectul Newton. Nu l-am contrazis. Probabil că eu însumi aș fi propus asta.

11

Ellie era fascinată de figurinele de porțelan. Ridică una dintre ele, o fetiță îmbrăcată într-o rochie de balet albastru-deschis, și o întoarse pe toate părțile.

— Uită-te la asta, Benjy, îi spuse fratelui ei. Cineva a făcut-o singur-singurel.

— *Aceea* este, de fapt, o copie, zise patronul spaniol al prăvăliei, dar un artist a făcut originalul după care calculatorul a luat mulajul. Procesul de reproducere este acum atât de precis încât până și specialiștilor le este greu să spună care sunt copiile.

— Le-ați adunat pe toate pe Pământ? întrebă Ellie arătând spre suta de figurine de pe masă, închise în mici casete de sticlă.

— Da, răspunse cu mândrie domnul Murillo. Deși eram funcționar în Sevilla — mă ocupam de autorizații pentru construcții și treburi de genul ăsta — , aveam împreună cu soția un mic magazin. Ne-am îndrăgostit de arta porțelanului în urmă cu vreo zece ani și de atunci am devenit colecționari împătimiți.

Doamna Murillo, bătând de asemenea spre cincizeci de ani, ieși din camera din spate, unde despacheta marfa.

— Cu mult înainte de a afla că am fost selectați de ASI, am hotărât ca, indiferent de restricțiile ce ni se vor impune la bagaje în *Nina,* să luăm cu noi întreaga colecție, spuse ea.

Benjy ținea balerina la numai câțiva centimetri de față.

— Fru-moa-să, zâmbi el larg.

— Mulțumesc, zise Murillo. Speraserăm să întemeiem un club de colecționari în Colonia Lowell. Alți trei-patru pasageri din *Nina* au adus de asemenea câteva piese.

— Putem să ne uităm la ele? întrebă Ellie. Vom avea mare grijă.

— Sigur, încuviință doamna Murillo. Până la urmă, o dată ce totul se va aranja, vom vinde sau vom da la schimb unele obiecte — bineînțeles, dublurile. În momentul de față, sunt expuse doar pentru a fi admirate.

În timp ce Ellie și Benjy examinau figurinele, în magazin mai intrară câteva persoane. Soții Murillo deschiseseră afacerea numai de câteva zile. Vindeau lumânări, șervețele extravagante și alte mici podoabe casnice.

— N-ai pierdut deloc timpul, Carlos, îi spuse un american bătrân domnului Murillo câteva minute mai târziu.

După salutul lui era evident că și el călătorise în *Nina.*

— Pentru noi a fost mai simplu, Travis, replică Murillo. Nu suntem decât doi și avem nevoie doar de un loc mic în care să trăim.

— Noi nici acum nu ne-am instalat într-o casă se plânse Travis.

Este clar că o să trăim în satul ăsta, dar Chelsea și copii nu găsesc o casă care să le placă… Chelsea e încă speriată de întregul aranjament. Crede că ASI nu ne spune adevărul nici chiar acum.

— Recunosc că-i extrem de greu de acceptat că stația asta spațială a fost construită de extratereștri doar ca să ne poată studia… și în mod sigur ar fi mai ușor de crezut povestea spusă de ASI dacă ar exista fotografii ale Bazei de Tranzit. Dar de ce ne-ar minți?

— Au mai mințit și înainte. Nimeni n-a pomenit măcar de locul ăsta, până cu o zi înainte de rendez-vous… Chelsea crede că facem parte dintr-o colonie spațială ASI experimentală. Spune că vom rămâne aici un timp, iar apoi vom fi transferați pe Marte, astfel încât să poată fi comparate cele două tipuri de colonii.

— Înțeleg că Chelsea nu s-a schimbat de când am părăsit *Nina,* râse Murillo apoi deveni mai serios. Ştii, și eu cu Juanita avem dubii, mai ales după ce a trecut prima săptămână și n-am zărit urmă de extratereștri. Am petrecut două zile întregi, rătăcind prin împrejurimi și vorbind cu alți oameni — practic, am întreprins propria noastră investigație. În cele din urmă, am concluzionat că povestea ASI trebuie să fie adevărată. În primul rând, e prea absurdă ca să fie o minciună. În al doilea rând, femeia aceea, Wakefield, a fost foarte convingătoare. La întâlnirea deschisă a răspuns la întrebări aproape două ore, și nici eu, nici Juanita n-am detectat vreo neconcordanță.

— Îmi vine greu să-mi imaginez că cineva poate dormi doisprezece ani, clătină Travis din cap.

— Așa-i. Şi nouă ne-a fost. Însă am inspectat somnaiul în care se presupune că a dormit familia Wakefield. Totul era exact cum descrisese Nicole la întrunire. Clădirea este imensă. Există destule cușete și camere pentru a găzdui pe toată lumea din colonie, dacă va fi nevoie… Cu siguranță, nu are nici o logică să crezi că ASI ar fi construit o clădire așa uriașă doar pentru a susține o minciună.

— S-ar putea să ai dreptate…

— Oricât, ne-am hotărât să profităm cât putem de toate astea. Cel puțin deocamdată. Şi în nici un caz nu ne putem plânge de condițiile de trai. Totul din gospodărie este de mâna întâi. Avem chiar propriul nostru Lincoln care să ne ajute atât în casă cât și în prăvălie.

Ellie urmărea foarte atentă discuția. Își aminti ce-i spusese mama în seara precedentă, când o întrebase dacă putea să se plimbe cu Benjy prin sat.

— Cred că da, iubito, dar dacă cineva te recunoaște ca fiind o Wakefield și începe să te ia la întrebări, să nu vorbești cu el. Fii politicoasă, apoi vino acasă cât mai repede. Domnul Macmillan nu vrea deocamdată să vorbim despre experiența noastră cu oricine nu face parte din personalul ASI.

În timp ce Ellie admira figurinele de porțelan și asculta atentă

conversația dintre Murillo și bărbatul pe nume Travis, Benjy porni să cutreiere singur magazinul. Când Ellie își dădu seama că nu mai era lângă ea, intră în panică.

— La ce te holbezi, amice? auzi un glas aspru, bărbătesc, în cealaltă parte a magazinului.

— Pă-rul ei e foar-te fru-mos, răspunse Benjy. Bloca intervalul împiedicându-i pe bărbat și pe soția lui să înainteze. Zâmbi și întinse mâna spre părul superb, lung și blond al femeii.

— Pot să-l ating? întrebă el.

— Ești nebun?… bineînțeles că nu! Şi-acum, cară-te!

— Jason, cred că-i retardat, spuse liniștită femeia, apucând brațul soțului care se pregătea să-l împingă pe Benjy.

În acea clipă Ellie ajunse lângă fratele ei. Își dădea seama că bărbatul era furios, dar nu știa de ce. Îl împunse cu blândețe pe Benjy în umăr.

— Uite, Ellie, exclamă el surescitat, uită-te la părul ei fru-mos și gal-ben.

— Cretinu' ăsta-i prietenul tău? o întrebă bărbatul pe Ellie.

— Benjy e fratele meu, răspunse ea cu dificultate.

— Ei bine, scoate-l de aici! Îmi deranjezi soția. Ellie își adună curajul și spuse:

— Domnule, fratele meu nu vrea să facă nici un rău. Niciodată n-a mai văzut de aproape un păr lung și blond.

Fața bărbatului se încreți de mânie și nedumerire.

— Ceeee? exclamă el și se uită la soția lui. Ce-i cu ăștia doi? Unu-i idiot, iar celălalt…

— Nu sunteți copiii soților Wakefield? îl întrerupse un glas plăcut de femeie din spatele lui Ellie.

Fata se întoarse. Doamna Murillo se interpuse între adolescenți și cei doi. Ea și soțul ei traversaseră magazinul, de îndată ce auziseră glasuri ridicate.

— Ba da, doamnă, răspunse moale Ellie. Noi suntem.

— Vrei să spui că ăștia doi fac parte dintre copiii care au venit din spațiu? întrebă bărbatul numit Jason.

Ellie reuși să-l tragă repede pe Benjy spre ușa prăvăliei.

— Ne pare foarte rău, spuse ea înainte de a ieși. N-am avut intenția să creăm probleme.

— Ciudaților! auzi Ellie pe cineva spunând în timp ce ușa se închidea în urma ei.

Fusese încă o zi extenuantă. Nicole era foarte obosită. Stătea în fața oglinzii și se ștergea pe față.

— Ellie și Benjy au avut o experiență neplăcută în sat, vorbi Richard din dormitor. N-au vrut să-mi spună prea multe despre asta.

Nicole petrecuse treisprezece ore, ajutând la procesarea

pasagerilor din *Nina.* Indiferent cât se străduiseră ea, Kenji și alții, părea că nimeni nu era mulțumit și întotdeauna existau și alte sarcini care trebuiau îndeplinite. Mulți dintre noii coloniști fuseseră de-a dreptul iritați, când Nicole încercase să le explice procedurile stabilite de ASI pentru distribuirea hranei și alocarea spațiilor de locuit și a zonelor de lucru.

Trecuseră prea multe zile în care nu dormise suficient. Femeia își privi pungile de sub ochi. *Dar trebuie să terminăm cu grupul ăsta, până sosește Santa Maria,* își spuse ea. *Cu ei va fi mult mai greu.*

Trecu în dormitor, unde Richard stătea pe pat în pijama.

— Cum a fost ziua ta? îl întrebă.

— Nu rea… Destul de interesantă, de fapt… Încet, dar sigur, inginerii umani încep să se înțeleagă cu Einsteinii.

Făcu o pauză.

— Ai auzit ce am spus despre Ellie și Benjy?

Nicole suspină. Din tonul lui Richard, înțelesese adevăratul lui mesaj. În ciuda oboselii, ieși din dormitor și porni pe coridor.

Ellie dormea deja, dar Benjy era încă treaz în camera pe care o împărțea cu Patrick. Nicole se așeză lângă el și-i luă mâna.

— Bu-nă, ma-mă, spuse băiatul.

— Unchiul Richard mi-a spus că tu și cu Ellie ați fost azi după-amiază în sat.

O expresie de durere încreți fața băiatului preț de câteva secunde, apoi dispăru.

— Da, ma-mă.

— Ellie mi-a spus c-au fost recunoscuți și că unul dinte coloniști le-a spus niște cuvinte urâte, zise Patrick din Cealaltă parte a camerei.

— Așa-i, iubitule? îl întrebă Nicole pe Benjy, mângâindu-i mâna.

Băiatul încuviință din cap abia perceptibil, apoi se uită în tăcere la ea.

— Ce este cretin, ma-mă? întrebă el deodată, cu ochii plini de lacrimi. Nicole îl cuprinse în brațe.

— Te-a numit cineva azi cretin? rosti cu blândețe. Benjy aprobă din cap.

— Cuvântul n-are un înțeles anume, zise Nicole. Oricine este altfel, sau poate criticabil, ar putea fi numit cretin. Oamenii folosesc cuvinte ca acesta atunci când nu gândesc. Cel care te-a numit cretin a fost probabil derutat sau supărat de alte evenimente din viața lui și s-a luat de tine din cauză că nu te-a înțeles… Ai făcut ceva care l-a deranjat?

— Nu, ma-mă. I-am spus doar că-mi plăcea părul galben al fe-me-ii.

Lui Nicole trebuiră câteva minute ca să înțeleagă ce se întâmplase în prăvălia cu porțelanuri. Când consideră că Benjy se simțea bine,

traversă camera ca să-l sărute pe Patrick înainte de culcare.

— Dar tu? îl întrebă. Ai avut o zi bună?

— În general, răspunse Patrick. Am avut un singur incident neplăcut, în parc. Încearcă să zâmbească. Câțiva dintre băieții noi jucau baschet și m-au invitat să joc și eu… Am fost absolut jalnic. Doi dintre ei au râs de mine.

Nicole îl îmbrățișă lung și cu tandrețe. *Patrick e puternic,* își zise în drum spre dormitor. *Dar chiar și el are nevoie de sprijin.* Inspiră adânc. *Oare fac ce trebuie?* se întrebă pentru a suta oară de când se implicase în toate aspectele planificării coloniei. *Mă simt foarte răspunzătoare pentru tot ce este aici. Vreau ca Noul Eden să devină așa cum trebuie… Totuși copiii mei au nevoie să le acord mai mult timp… Voi atinge vreodată echilibrul corect?*

Richard era încă treaz când femeia se cuibări lângă el. Îi povesti relatarea lui Benjy.

— Îmi pare rău că n-am putut să-l ajut, spuse Richard, dar sunt anumite lucruri pe care numai o mamă…

Nicole era atât de extenuată, încât adormi înainte ca Richard să-și fi terminat fraza. El îi atinse brațul cu fermitate.

— Nicole, mai este ceva despre care trebuie să discutăm. Din nefericire, nu poate aștepta și s-ar putea să nu avem timp să vorbim între patru ochi mâine dimineață.

Ea îl privi întrebător.

— E vorba despre Katie. Am nevoie cu adevărat de ajutorul tău… mâine seară are loc altă petrecere a tineretului. Dacă ții minte, săptămâna trecută i-am spus lui Katie că se poate duce, dar numai dacă merge și Patrick și dacă se întorc acasă la o oră rezonabilă… Ei bine, în seara asta am văzut-o întâmplător stând în fața oglinzii într-o rochie nouă. Era scurtă și foarte decoltată. Când am întrebat-o de rochie și i-am spus că nu părea ținuta potrivită pentru o petrecere oarecare, a apucat-o furia. A susținut că o „spionez” și apoi m-a informat că sunt „irecuperabil de ignorant” în privința modei.

— Tu ce ai spus?

— Am dojenit-o. Mi-a aruncat o privire de gheață și n-a spus nimic. După câteva minute a plecat de acasă fără un cuvânt. Ceilalți copii și cu mine am cinat fără ea… Katie a venit acasă cu numai treizeci de minute înaintea ta. Mirosea a tutun și a bere. Când am încercat să vorbesc cu ea, a spus doar „Nu mă bate la cap”, apoi s-a dus în camera ei și a trântit ușa.

Mi-a fost frică de asta, gândi Nicole în timp ce stătea culcată în tăcere lângă Richard. *Au existat toate semnele încă de când era mică. Katie este sclipitor de deșteaptă, dar în același timp egoistă și impetuoasă…*

— Voiam să-i spun că n-are voie să meargă mâine seară la dans, dar apoi mi-am dat seama că este adultă în conformitate cu orice

definiție normală, urmă Richard. La urma urmelor, cartea ei de identitate de la biroul administrativ consemnează vârsta de douăzeci și patru de ani. Nu putem s-o tratăm ca pe un copil.

Dar emoțional ar putea avea paisprezece ani, gândi Nicole, foindu-se în timp ce soțul ei începu să treacă în revistă dificultățile pe care le avuseseră cu Katie de la sosirea primilor coloniști în Rama. *Pentru ea nu contează nimic în afară de aventură și senzații tari.*

Își aminti de ziua pe care o petrecuse cu Katie la spital, cu o săptămână înainte de sosirea coloniștilor din *Nina.* Katie fusese fascinată de echipamentul medical sofisticat și realmente interesată de felul în care funcționa; totuși, când Nicole sugerase că ar putea lucra în spital până se deschidea universitatea, tânăra răsese.

— Glumești? o întrebase. Nu-mi pot imagina ceva mai plictisitor. Mai ales când vor fi sute de oameni noi de cunoscut.

Nu prea mai avem ce face nici Richard, nici eu, își spuse oftând. *Ne poate durea sufletul pentru Katie, și-i putem oferi dragostea noastră, dar ea a decis deja că experiența și cunoștințele noastre sunt irelevante.*

În dormitor domnea tăcerea. Nicole se întinse și-l sărută pe Richard.

— Am să vorbesc mâine cu ea despre rochie, îi spuse, dar mă îndoiesc că va fi de vreun folos.

Patrick stătea pe un scaun pliant lângă peretele sălii de gimnastică a școlii. Sorbi din apa minerală și se uită la ceas, în timp ce muzica lentă se termină și cele câteva perechi care dansaseră se opreau. Katie și Olaf Larsen, un suedez înalt al cărui tată făcea parte din personalul lui Macmillan, se sărutară scurt înainte de a pomi, braț la braț, în direcția lui Patrick.

— Olaf și cu mine mergeam afară la o țigară și la o gură de whisky, spuse Katie când ajunseră lângă fratele ei. Nu vii cu noi?

— Am întârziat deja, Katie. Ni s-a spus să fim acasă la douăsprezece și jumătate.

Suedezul îl bătu condescendent pe spate.

— Haide, haide, băiete, las-o mai moale. Sora ta și cu mine ne distrăm de minune.

Olaf era deja beat. Fața lui albă era îmbujorată de băutură și dans. Arătă cu degetul în partea opusă a sălii.

— O vezi pe fata aia cu păr roșu, rochie albă și țâțe mari? O cheamă Beth, e moartă după sex și accesibilă. A așteptat toată seara s-o inviți la dans. Vrei să-ți fac cunoștință cu ea?

Patrick clătină din cap.

— Ascultă, Katie, eu plec, rosti el. Am așteptat aici…

— Încă o jumătate de oră, frățioare, îl întrerupse Katie. Am să ies puțin afară, apoi mă întorc pentru două dansuri. După aceea plecăm. Bine?

Îl sărută pe Patrick pe obraz și porni către ușă cu Olaf. În difuzoarele sălii începu o melodie rapidă. Patrick se uită fascinat la perechile de tineri care se mișcau în ritmul îndrăcit.

— Tu nu dansezi? îl întrebă un tânăr care făcea ocolul ringului.

— Nu, răspunse Patrick. N-am încercat niciodată. Tânărul îi aruncă o privire ciudată, apoi se opri și zâmbi.

— Desigur, faci parte din familia Wakefield… Salut, pe mine mă cheamă Brian Walsh. Sunt din Wisconsin, din mijlocul Statelor Unite. Părinții mei sunt cei care trebuie să organizeze universitatea.

De când ajunseseră la petrecere, cu destule ore în urmă, Patrick nu schimbase mai mult de două cuvinte cu cineva, în afară de Katie. Dădu bucuros mâna cu Brian și amândoi sporovăiră prietenește câteva minute. Brian, care își terminase pe jumătate studiile în ingineria calculatoarelor când familia lui fusese selectată pentru Colonia Lowell, avea douăzeci de ani și era singurul copil la părinți. Era extrem de curios vizavi de experiențele tovarășului său. După ce se acomodară unul cu celălalt, îl întrebă:

— Spune-mi, locul ăsta numit Baza de Tranzit chiar există? Sau face parte dintr-o poveste tâmpită visată de cei de la ASI?

— Nu, răspunse Patrick, uitând că nu trebuia să discute despre astfel de lucruri. Baza de Tranzit există cu adevărat Tata spune că este o stație extraterestră de procesare.

Brian râse.

— Așadar, undeva acolo, lângă Sirius, există un triunghi uriaș construit de o specie superioară necunoscută? Şi scopul lui este să-i ajute *pe ei* să studieze alte făpturi care călătoresc prin spațiu? Ha! Ăsta-i cel mai fantastic basm pe care l-am auzit vreodată. De fapt, aproape tot ce ne-a spus mama ta la ședința aia deschisă a fost de necrezut. Voi admite, totuși, că atât existența acestei stații spațiale cât și nivelul tehnologic al roboților fac povestea ei mai plauzibilă.

— Tot ce a spus mama era adevărat, încuviință Patrick, iar unele dintre lucrurile cele mai incredibile au fost intenționat lăsate la o parte. De exemplu, mama a avut o conversație cu un țipar cu pelerină, care vorbea în balonașe. De asemenea…

Se opri, amintindu-și de avertismentele lui Nicole. Brian era fascinat.

— Un țipar cu pelerină? De unde știa mama ta ce spune el?

Patrick se uită la ceas.

— Scuză-mă, Brian, dar am venit aici cu sora mea și trebuie să mă întâlnesc cu ea…

— E cea cu rochița roșie *foarte* decoltată?

Patrick încuviință din cap și Brian îl luă după umeri pe noul său prieten.

— Lasă-mă să-ți dau un sfat, îi zise. Cineva trebuie să stea de

vorbă cu sora ta. Felul în care se poartă cu toți tipii îi face să creadă că-i o femeie ușoară.

— Așa-i Katie, îi luă Patrick apărarea. N-a mai cunoscut niciodată pe altcineva în afara familiei.

— Scuze, ridică Brian din umeri. Oricum nu-i treaba mea… Ascultă, vrei să mă suni într-o zi? Mi-a făcut mare plăcere discuția noastră.

Patrick își luă rămas bun și porni către ușă. Unde era Katie? De ce nu se întorsese în sală?

Se afla afară de câteva secunde, când o auzi râzând zgomotos. Katie stătea pe terenul de sport cu trei bărbați, dintre care unul era Olaf Larsen. Fumau toți, râdeau și beau dintr-o sticlă pe care o treceau de la unul la altul.

— Deci ce poziție îți place *ție* cel mai mult? întrebă un brunet cu mustață.

— Oh, prefer să stau deasupra, râse Katie și luă un gât zdravăn de băutură. În felul ăsta, eu dețin controlul.

— Mie-mi sună bine, încuviință bărbatul, al cărui nume era Andrew.

Chicoti și puse sugestiv mâna pe fundul ei. Katie o dădu la o parte, încă râzând.

— Vino-ncoace, frățioare, strigă ea, chestia asta pe care-o bem e dinamită!

Cei trei bărbați, care o înconjuraseră se îndepărtară ușor de ea la apariția lui Patrick. Deși încă slab și nedezvoltat, înălțimea îl făcea să pară o siluetă impozantă în lumina difuză.

— Eu merg acasă, Katie, anunță Patrick, refuzând sticla, și cred că ar trebui să vii și tu cu mine.

Andrew râse.

— Ce mai gagică ai și tu, Larsen, cu un frate ca dădacă!

Ochii lui Katie fulgerară de mânie. Luă încă o înghițitură din sticlă și i-o trecu lui Olaf. Apoi îl înșfăcă pe Andrew și-l sărută cu sălbăticie pe buze, lipindu-și puternic corpul de al lui.

Patrick era stânjenit. Olaf și al treilea bărbat chiuiră și fluierară, când Andrew îi întoarse lui Katie sărutul. După aproape un minut, Katie se retrase.

— Acum să mergem, Patrick, rosti ea zâmbind, cu ochii ațintiți asupra bărbatului pe care-l sărutase. Cred că ajunge pentru o singură seară.

12

Eponine se uită pe fereastra de la etaj spre panta care cobora lin. DCG-urile acopereau coasta dealului și rețeaua ca un grătar aproape că ascundea solul cafeniu de dedesubt.

— Deci, ce părere ai? întrebă Kimberly. E cu siguranță destul de drăguț. Şi, o dată ce pădurea va fi plantată, vom avea copaci și iarbă, poate chiar o veveriță sau două în fața ferestrei. Ăsta-i categoric un avantaj.

— Ştiu și eu…, răspunse după câteva secunde Eponine. E ceva mai mică decât cea din Positano care mi-a plăcut ieri. Şi am câteva rețineri să locuiesc aici, în Hakone. N-am știut că sunt atâția orientali…

— Ascultă, colega, nu putem aștepta la infinit. Ți-am spus de ieri că ar fi trebuit să mai avem o opțiune de rezervă. Am fost *șapte* perechi care voiau apartamentul din Positano — și nu-i de mirare, din moment ce în tot satul nu mai rămăseseră decât patru apartamente — , iar noi pur și simplu n-am avut noroc. Tot ce a rămas acum, în afara apartamentelor alea micuțe de deasupra prăvăliilor de pe strada principală din Beauvois — iar eu nu vreau să trăiesc acolo, din cauză că n-ai nici un pic de intimitate — este fie aici, fie în San Miguel. Iar în San Miguel trăiesc toți negrii și marocanii.

Eponine se așeză pe un scaun. Se aflau în camera de zi a unui apartament mic cu două dormitoare. Era mobilată modest, dar corespunzător cu două scaune și o canapea mare ce aveau aceeași culoare maro ca și măsuța dreptunghiulară pentru servit cafea. Apartamentul, care avea o baie mare și o bucătărie mică în afară de camera de zi și cele două dormitoare, era ceva mai mare de o sută de metri pătrați.

Kimberly se plimba nerăbdătoare prin cameră.

— Kim, spuse încet Eponine, îmi pare rău, dar îmi vine greu să mă concentrez asupra alegerii unui apartament, când ni se întâmplă atâtea. Ce-i locul ăsta? Unde ne aflăm? De ce suntem aici?

Mintea îi fugi rapid înapoi la incredibila ședință din urmă cu trei zile, când comandantul Macmillan îi informase că se aflau în interiorul unei nave spațiale construită și echipată de extratereștri „cu scopul de a-i studia pe pământeni”.

Kimberly aprinse o țigară și suflă fumul cu forță în aer. Ridică din umeri.

— Rahat! Nu știu răspunsul la nici una dintre întrebările astea… Dar știu că dacă nu alegem un apartament, vom rămâne cu ce n-a vrut nimeni.

Eponine se uită câteva secunde la prietena ei, apoi oftă.

— Nu cred că s-a procedat prea corect, se plânse ea. Pasagerii din *Pinta* și *Nina* au avut posibilitatea să-și aleagă casele înainte ca noi măcar să fi sosit. Suntem obligați să alegem din ce-au refuzat alții.

— La ce te așteptai? Nava noastră căra deținuți — firește că noi căpătăm rebuturile. Dar măcar, în sfârșit, suntem liberi.

— Așadar, vrei să trăiești în apartamentul ăsta? întrebă în cele din urmă Eponine.

— Da, răspunse Kimberly. Şi mai vreau să depun o cerere pentru celelalte două apartamente pe care le-am văzut azi-dimineață, lângă piața din Hakone, în caz că pe ăsta ni-l iau alții. Dacă nu avem o casă sigură după ce se întunecă, mă tem că vom avea realmente belele.

Asta a fost o greșeală, gândi Eponine, în timp ce se uita la Kimberly care se plimba agitată prin cameră. *N-ar fi trebuit să accept să-i fiu colegă… Dar ce alternativă tiveam? Locuințele care rămân pentru cei singuri sunt groaznice.*

Nu era obișnuită cu schimbări rapide în viața ei. Spre deosebire de Kimberly, care trăise enorm de multe experiențe diverse înainte de a fi condamnată pentru crimă la nouăsprezece ani, Eponine avusese o copilărie și o adolescență oarecum protejate. Crescuse într-un orfelinat de lângă Limoges, în Franța, și până la șaptesprezece ani, când profesorul Moreau o dusese la Paris ca să vadă marile muzee, nu ieșise niciodată din provincia ei natală. Pentru ea fusese o decizie foarte grea să semneze pentru Colonia Lowell. Însă se confrunta cu o detenție pe viață în Bourges și i se oferea șansa libertății pe Marte. După o lungă deliberare, hotărâse în mod curajos să înainteze cererea la ASI.

Fusese selectată datorită faptului că avea un dosar universitar remarcabil, mai ales în domeniul artelor, vorbea fluent engleza și fusese o deținută model. Fișierul ei din baza de date ASI îi identificase cel mai probabil plasament în Colonia Lowell ca „profesoară de teatru sau artă la gimnazii”. În ciuda dificultăților asociate cu faza de călătorie a misiunii după plecarea de pe Pământ, Eponine simțise o răbufnire a adrenalinei și un val de emoție când Marte apăruse pentru prima dată în fereastra de observare a Santei Maria. Avea să fie o viață nouă, pe o planetă nouă.

Cu două zile înaintea întâlnirii programate, paznicii ASI anunțaseră însă că *Santa Maria* nu avea să folosească navetele de amartizare, așa cum fusese plănuit, ci urma să facă „un ocol temporar pentru a face joncțiunea cu o stație spațială de pe orbita lui Marte”. Anunțul o derută și o îngrijoră pe Eponine. Spre deosebire de majoritatea tovarășilor ei de călătorie, ea citise cu atenție tot materialul ASI pentru coloniști și nu găsise nici o mențiune despre vreo stație spațială pe orbita marțiană.

Abia după ce *Santa Maria* fu complet descărcată și toți oamenii și proviziile se aflau în Noul Eden, cineva le spuse lui Eponine și

celorlalți deținuți ce se întâmpla de fapt. Şi chiar și după expunerea lui Macmillan, foarte puțini deținuți credeau că li se spusese adevărul.

— Haide, haide, exclamase Willis Meeker, chiar ne crede tâmpiți? O mână de extratereștri a construit locul ăsta și toți roboții ăia nebuni? Toată treaba-i o-nscenare. Ne folosesc la testarea unui nou tip de închisoare.

— Willis, replicase Malcolm Peabody, cum rămâne cu ceilalți, care au venit cu *Pinta* și *Nina?* Am vorbit cu câțiva dintre ei și sunt oameni normali, adică, nu sunt deținuți. Dacă teoria ta e corectă, *ei* ce caută aici?

— De unde dracu' să știu eu, poponarule? Nu sunt geniu. Ştiu doar că Macmillan nu ne-a spus-o p-a bună.

Eponine nu-și lăsă incertitudinile privitoare la expunerea lui Macmillan s-o împiedice să meargă cu Kimberly în Orașul Central, ca să depună cererile pentru cele trei apartamente din Hakone. De data asta avură noroc și li se repartiză apartamentul ales la început. Cele două femei petrecură o zi cu mutatul la marginea Pădurii Sherwood, apoi se prezentară la biroul de angajare din complexul administrativ pentru luare în evidență.

Din cauză că celelalte două nave spațiale sosiseră cu mult înainte de *Santa Maria,* procedurile de integrare a deținuților în viața din Noul Eden erau perfect definite. Kimberly, care avea într-adevăr un dosar remarcabil de infirmieră, fu repartizată imediat la spitalul central.

Eponine avu o întrevedere cu superintendentul școlar și alți patru profesori, înainte de a accepta repartizarea la liceul Central. Noua ei slujbă necesita naveta cu trenul, în timp ce, dacă ar fi acceptat să predea la școala elementară din Hakone, ar fi mers zilnic pe jos. Însă Eponine considera că merită deranjul. Îi plăceau foarte mult directoarea și membrii corpului didactic de la liceu.

La început, ceilalți șapte medici care lucrau în spital se uitară strâmb la cei doi medici deținuți, mai ales la Robert Turner, al cărui dosar îi menționa lapidar crimele brutale fără a detalia vreuna dintre circumstanțele atenuante. După vreo săptămână, în care timp îndemânarea, cunoștințele și extraordinarul lui profesionalism se impuseseră tuturor, personalul îl alesese în unanimitate ca director al spitalului. Turner fu complet uluit de această alegere și promise, în scurtul său discurs de acceptare, să se dedice total binelui coloniei.

Prima lui acțiune oficială fu să propună guvernului provizoriu ca toți cetățenii din Noul Eden să fie supuși unui examen fizic complet astfel ca toate fișierele medicale să poată fi completate la zi. După ce propunerea fu acceptată,

Turner trimise roboții Tiasso prin colonie ca sanitari. Bioții efectuară toate examinările de rutină și adunară datele pe care urmau

să le analizeze medicii. Concomitent, amintindu-și de excelenta rețea de date care existase între spitalele din zona metropolitană Dallas, neobositul Turner începu să lucreze cu mai mulți Einsteini la proiectul unui sistem complet informatizat menit să urmărească starea sănătății coloniștilor.

într-o seară din a treia săptămână după ce *Santa Maria* andocase în Rama, Eponine era singură acasă, ca de obicei (programul zilnic al lui Kimberly fusese deja stabilit — nu era aproape niciodată în apartament Dacă nu lucra în spital, umbla prin oraș cu Toshio Nakamura și acoliții lui), când sună videofonul. Pe monitor apăru fața lui Malcolm Peabody.

— Eponine, vorbi el cu timiditate, vreau să-ți cer o favoare.

— Ce este, Malcolm?

— Acum cinci minute am primit un telefon de la spital, de la medicul Turner. Spune că în datele mele, luate săptămâna trecută de roboții ăia, există niște „nereguli". Vrea să merg acolo pentru un consult mai amănunțit.

Eponine așteptă răbdătoare mai multe secunde. În cele din urmă, spuse:

— Nu înțeleg. Care-i favoarea? Malcolm trase adânc aer în piept.

— Cred că-i ceva grav. El vrea să mă consulte acum… Vrei să vii cu mine?

— *Acum*? întrebă Eponine, uitându-se la ceas. E aproape unsprezece noaptea.

într-o străfulgerare, își aminti că Kimberly se plânsese că Turner era „obsedat de muncă, la fel ca infirmierele alea negrese roboți". Își mai aminti și de uimitorii lui ochi albaștri.

— Bine, îi spuse lui Malcolm. Ne întâlnim în gară, peste zece minute.

Eponine nu prea ieșise noaptea. De când fusese numită profesoară, își petrecea majoritatea serilor lucrând la planurile lecțiilor. într-o sâmbătă seară, ieșise cu Kimberly, Toshio Nakamura și alți câțiva la un restaurant japonez care tocmai se deschisese. Dar mâncarea era ciudată, compania în majoritate orientală, iar mai mulți bărbați, după ce se îmbătaseră, îi făcuseră avansuri jalnice. Kimberly o mustrase că era „țepoasă și fudulă", dar Eponine refuză invitațiile ulterioare ale colegei de apartament de a ieși în lume.

Ajunse la gară înaintea lui Malcolm. În timp ce-l aștepta să sosească, se minună cât de complet se schimbase satul prin prezența oamenilor. *Ia să vedem,* gândi ea, Pinta *a ajuns aici acum trei luni,* Nina *la cinci săptămâni după aceea. Deja există prăvălii peste tot atât în jurul gării, cât și în sat. Dacă rămânem aici un an sau doi, colonia nu va putea fi deosebită de Pământ.*

Malcolm fu foarte surescitat și vorbăreț în timpul scurtei călătorii

cu trenul.

— Cred că-i vorba despre inima mea, îi destăinui. Am dureri ascuțite, chiar de când a murit Walter. La început, am crezut că-i doar o închipuire.

— Nu-și face griji, își liniști Eponine prietenul. Sunt sigură că nu-i nimic cu adevărat grav.

Lui Eponine îi venea greu să-și țină ochii deschiși. Era trecut de trei noaptea. Malcolm dormea pe bancă, lângă ea. *Ce face doctorul ăla?* se întrebă. *A spus că n-o să întârzie mult.*

La scurt timp după sosirea lor, Turner îl consultase pe Malcolm cu un stetoscop computerizat iar apoi, spunându-i că avea nevoie de niște „teste mai edificatoare", îl dusese într-o aripă separată a spitalului. Malcolm revenise în sala de așteptare după o oră. Eponine îl văzu pe medic doar fugar, când îl introdusese pe Malcolm în cabinetul său, la începutul consultului.

— Ești prietena domnului Peabody? întrebă glasul. Eponine probabil că ațipise. Cînd privirea i se limpezi,

văzu frumoșii ochi albaștri ai lui Turner privind-o de la numai un metru. Medicul arăta obosit și supărat.

— Da, încuviință ea încet, încercând să nu-l deranjeze pe bărbatul care dormea cu capul pe umărul ei.

— Va muri foarte curând, spuse Turner. Posibil în următoarele două săptămâni.

Eponine își simți sângele înghețându-i. *Oare am auzit bine?* se întrebă. *A spus că Malcolm va muri în următoarele două săptămâni?* Era uimită.

— Va avea nevoie de mult sprijin, urmă medicul.

Se opri o clipă, uitându-se lung la Eponine. Încerca oare să-și amintească unde o mai văzuse?

— Ai să fii în stare să-l ajuți?

— Eu… sper că da, răspunse Eponine. Malcolm începu să se miște.

— Acum trebuie să-l trezim, zise doctorul.

În ochii lui nu exista nici o emoție detectabilă. Pronunțase diagnosticul fără urmă de simțire. *Kim are dreptate,* gândi Eponine. *E un automat, ca roboții Tiasso.*

La sugestia lui, Eponine îl însoți pe Malcolm pe un coridor și apoi, într-o cameră plină cu instrumente medicale, Turner îi spuse lui Malcolm:

— Cineva inteligent a ales echipamentul care a fost adus de pe Pământ. Deși avem personal limitat, aparatele de diagnosticare sunt de înaltă clasă.

Se îndreptară toți trei spre un cub transparent cu latura de aproximativ un metru.

— Dispozitivul acesta uimitor se numește proiector de organe, explică el, și poate reconstitui, cu fidelitate și detaliat, aproape toate organele principale din corpul uman. Ce vedem noi acum, când ne uităm înăuntru, este o reprezentare grafică pe calculator a inimii dumitale, domnule Peabody, exact așa cum a apărut acum nouăzeci de minute când ți-am injectat substanțe de contrast.

Arătă spre o cameră alăturată unde, din câte se părea, Malcolm fusese supus la teste.

— In timp ce stăteai pe masa aceea, ai fost scanat de un milion de ori pe secundă de aparatul cu lentile mari. Din localizarea substanței de contrast și din miliardele de scanări instantanee, s-a construit o imagine tridimensională a inimii dumitale.

Se opri o clipă, își mută repede privirea, apoi își fixă ochii asupra lui Malcolm.

— Nu vreau să-ți fie greu, domnule Peabody, dar am vrut să-ți explic cum anume știu ce ți se întâmplă. Trebuie să înțelegi că n-a fost vorba de nici o eroare.

Ochii lui Malcolm erau înnebuniți de frică. Medicul îl luă de mână și-l apropie de cub.

— Privește acolo, pe spatele inimii, aproape de vârf. Vezi rețeaua aceea ciudată și striațiile din țesuturi? Aceia sunt mușchii dumitale cardiaci… și au suferit o descompunere ireparabilă.

Malcolm se holbă în cub parcă o eternitate. Apoi lăsă capul în jos.

— O să mor, domnule doctor? întrebă el. Robert Turner îi luă și cealaltă mână.

— Da, Malcolm, ai să mori. Pe Pământ, am fi putut aștepta un transplant de inimă, dar aici nici nu se pune problema, întrucât nu avem nici echipamentul corespunzător, nici un donator potrivit… Dacă vrei, pot să te deschid și să mă uit direct la inima ta. Dar este extrem de puțin probabil că am să văd ceva care să schimbe diagnosticul.

Malcolm clătină din cap. Lacrimile porniră să-i curgă pe obraji. Eponine își petrecu brațele în jurul omulețului și începu să plângă și ea.

— Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult ca să definitivez diagnosticul, dar într-un caz grav ca acesta trebuie să fiu absolut sigur, spuse Turner.

După câteva clipe, Eponine și Malcolm se îndreptară spre ușă. Malcolm se răsuci în prag.

— Ce fac acum? îl întrebă el pe medic.

— Tot ce-ți place, răspunse Turner.

După plecarea lor, Turner reveni în cabinetul său în care, pe birou, zăceau radiografiile și fișele lui Peabody. Medicul era profund îngrijorat. Practic, era sigur — încă nu putea să știe în mod hotărât

până nu făcea autopsia — că inima lui Peabody suferea de același tip de maladie care îl omorâse pe Walter Brackeen în *Santa Maria.* Cei doi fuseseră prieteni apropiați de mulți ani, încă de la începutul perioadei lor de detenție din Georgia. Era puțin probabil ca amândoi să fi contactat *întâmplător* aceeași boală de inimă. Dar dacă nu era o coincidență, atunci agentul patogen era transmisibil.

Turner clătină din cap. Orice boală care ataca inima era alarmantă. Dar una contagioasă? Posibilitățile erau îngrozitoare.

Era foarte obosit. Înainte de a-și pune capul pe birou, făcu o listă de referințe asupra virușilor ce afectau inima, pe care dorea să le obțină din banca de date. Apoi adormi instantaneu.

Cincisprezece minute mai târziu, îl trezi brusc telefonul. La celălalt capăt era un Tiasso care suna din camera de urgență.

— Doi Garcia au găsit un corp omenesc în Pădurea Sherwood, iar acum sunt în drum spre noi. Din imaginile pe care le-au transmis, acest caz va necesita implicarea dumneavoastră personală.

Turner se spălă pe mâini, își puse iar halatul și ajunse în camera de urgență înainte ca Garcia să ajungă cu cadavrul. Oricâtă experiență avea, imaginea cadavrului oribil mutilat îl făcu să-și ferească privirea. Capul fusese aproape complet despărțit de corp — atârna doar de o fâșie subțire de mușchi — , iar fața fusese hăcuită și desfigurată, astfel încât nu mai putea fi recunoscută. În plus, în zona genitală se zărea o gaură însângerată.

Cei doi Tiasso se apucară imediat de treabă, spălând sângele și pregătind cadavrul pentru autopsie. Turner se așeză pe un scaun, departe de locul pregătirilor și completă primul raport de deces din Noul Eden.

— Cum se numea? îi întrebă pe bioți.

Un Tiasso cotrobăi prin ceea ce mai rămăsese din îmbrăcămintea mortului și găsi cartea de identitate eliberată de ASI.

— Danni, răspunse biotul, Marcello Danni.

EPITALAM

1

Trenul care venea din Positano era plin. Se opri în mica gară de pe malul Lacului Shakespeare, la jumătatea drumului spre Beauvois, și-și revărsă amestecul de oameni și bioți. Mulți purtau coșulețe cu mâncare, pături și scaune pliante. Câțiva copii alergară din gară pe iarba deasă, proaspăt tunsă, din jurul lacului. Râdeau și se dădeau de-a dura pe panta blândă care acoperea cei o sută cincizeci de metri până la marginea apei.

Pentru cei care nu voiau să stea pe iarbă fuseseră ridicate tribune de lemn vizavi de digul îngust care înainta cincizeci de metri în apă, înainte de a se desface într-o platformă dreptunghiulară. Pe platformă se aflau scaune și un podium cu microfon; acolo avea să-și țină guvernatorul Watanabe discursul de Ziua Stabilirii, după ce se terminau focurile de artificii.

La patruzeci de metri în stânga tribunelor, familiile Wakefield și Watanabe plasaseră o masă lungă acoperită cu o față de masă albastru cu alb. Gustările erau aranjate estetic pe masă. Răcitoarele de dedesubt erau pline cu băuturi. Familiile și prietenii lor se adunaseră în zona din imediata apropiere, unde mâncau, jucau jocuri sau erau angajați în discuții animate. Doi bioți Lincoln se deplasau în jurul grupului, oferind băuturi și gustări celor aflați prea departe de masă și răcitoare.

Era o după-amiază fierbinte. *Prea* fierbinte, chiar — a treia zi deosebit de caldă la rând. Pe măsură ce soarele artificial își încheia mini-arcul pe bolta aflată mult deasupra capetelor și lumina începu să se diminueze, mulțimea de pe malul lacului Shakespeare uită de zăpușeală.

Un ultim tren sosi cu numai cinci minute înainte ca lumina să dispară complet. Venea în nord din gara Orașului Central, aducând coloniștii care trăiau în Hakone sau San Miguel. Întârziații nu erau mulți. Majoritatea sosiseră devreme ca să-și instaleze picnicurile pe iarbă. Eponine era în ultimul tren. Inițial se gândise să nu participe deloc la sărbătoare, dar se răzgândise în ultimul moment.

Se simți derutată când păși pe iarbă, părăsind peronul gării. *Atâția oameni! Tot Noul Eden trebuie să fie aici,* gândi ea. Preț de o clipă, își dori să nu fi venit. Fiecare era cu prietenii și familia, doar ea era singură.

Ellie arunca potcoave la țintă cu Benjy, când Eponine coborî din tren. Își recunoscu repede profesoara, chiar de la distanță, datorită brasardei roșu aprins.

— Este Eponine, mamă, spuse alergând la Nicole. Pot s-o rog să stea cu noi?

— Bineînțeles.

Un glas de la stația de amplificare întrerupse muzica unei formații micuțe, pentru a anunța că focurile de artificii aveau să înceapă în zece minute. Se auziră aplauze.

— Eponine! Aici! flutură Ellie din mâini.

Eponine se auzi strigată, dar nu vedea prea bine în lumina slabă. După câteva secunde, porni în direcția lui Ellie. În drum, dădu fără să vrea peste un copilaș care se bălăbănea singur prin iarbă.

— Kevin, țipă o mamă, stai departe de ea!

într-o clipă, un bărbat solid și blond îl înșfăcă pe băiețel, îndepărtându-l de Eponine.

— Tu n-ar trebui să fii aici, cu oamenii de treabă, mârâi el.

Nițel șocată, Eponine își continuă drumul spre Ellie, care venea în direcția ei.

— Du-te acasă, 41! strigă o femeie care urmărise incidentul.

Un băiat gras, de zece ani, cu nas borcănat, o arătă cu degetul pe Eponine și-i spuse ceva surorii lui mai mici.

— Mă bucur tare mult să te văd, îi spuse Ellie profesoarei. Vrei să vii să mănânci ceva?

Eponine încuviință din cap.

— Îmi pare rău de oamenii ăștia, spuse fata destul de tare ca s-o audă toți cei din jur. Păcat că sunt atât de ignoranți!

O conduse pe Eponine la masa mare și făcu o prezentare generală.

— Pentru cei dintre voi care n-o cunosc, este profesoara și prietena mea Eponine. Nu are și nume de familie, așa că nu puneți întrebarea asta.

Eponine și Nicole se mai întâlniseră de câteva ori. Schimbară politețuri, în timp ce un Lincoln îi oferi lui Eponine sticksuri vegetale și apă minerală. Nai își aduse fiii gemeni, pe Kepler și Galileo, care împliniseră trei ani cu o săptămână înainte. Un grup mare de coloniști din Positano, aflat în apropiere, se holbă când Eponine îl luă pe Kepler în brațe.

— E drăguță, spuse băiețelul, arătând spre fața lui Eponine.

— Trebuie să fie foarte dificil, vorbi în franceză Nicole, arătând din cap în direcția celor din apropiere care se uitau prostește.

— *Oui,* răspunse Eponine.

Dificili gândi ea. *Ăsta-i eufemismul anului. Cum rămâne cu „absolut imposibil”? Nu-i destul de rău că am o boală oribilă și necunoscută care aproape sigur mă va ucide. Nu! Trebuie să mai port și o brasardă, astfel ca alții să mă poată evita dacă doresc.*

Max ridică ochii de pe tabla de șah și o zări pe Eponine.

— Salut, salut, i se adresă. Tu trebuie să fii profesoara despre care am auzit atâtea.

— El e Max, i-l prezentă Ellie. E un crai, dar inofensiv. Iar

bărbatul mai în vârstă care ne ignoră este judecătorul Piotr Mîșkin… Am spus corect, domnule judecător?

— Desigur, domnișoară, încuviință Mîșkin fără să-și ia ochii de la tabla de șah. La naiba, Puckett, ce-ncerci să faci cu nebunul ăla? Ca de obicei, jocul tău este fie idiot, fie sclipitor, și nu mă pot hotărî care dintre ele.

În cele din urmă, ridică privirea, văzu brasarda roșie a lui Eponine și se sculă.

— Îmi pare rău, domnișoară, îmi pare cu adevărat rău, rosti el. Ești silită să înduri destule, fără să mai fii nevoită să suporți desconsiderarea acestui boșorog egoist.

Cu un minut sau două înainte de începerea focurilor de artificii, dinspre vestul lacului putu fi văzut un iaht care se apropia de zona picnicului. Puntea lui lungă era împodobită cu lumini colorate și fete drăguțe. Pe latura ambarcațiunii era inscripționat *Nakamura.* Deasupra punții principale, Eponine o recunoscu pe Kimberly, stând alături de Toshio la cârmă. Grupul de pe iaht le făcu semne oamenilor de pe mal. Patrick alergă emoționat spre masă.

— Uite, mamă, Katie e pe iaht!

Nicole își puse ochelarii, ca să vadă mai bine. Era într-adevăr fiica ei, într-un costum de baie minuscul, fluturându-și mâna de pe puntea iahtului.

— Asta ne mai trebuia, îngână pentru sine în timp ce primul foc de artificii explodă deasupra lor, umplând cerul întunecat de culoare și lumină.

— Astăzi se împlinesc trei ani de când un grup de exploratori din *Pinta* a pus piciorul în această lume nouă, își începu Kenji discursul. Nici unul dintre noi nu știam la ce să ne așteptăm. Toți ne întrebam, mai ales în cele două luni lungi din care am petrecut zilnic câte opt ore în somnariu, dacă aici, în Noul Eden, va fi vreodată posibil ceva care să semene cu o viață normală.

Primele noastre temeri nu s-au materializat. Gazdele extraterestre, oricine ar fi ele, nu au intervenit niciodată în viața noastră. Poate să fie adevărat, după cum a sugerat Nicole Wakefield și alții, că ne țin sub observație, dar noi nu le simțim prezența în nici un fel. În exteriorul coloniei noastre, Rama se îndreaptă cu o viteză incredibilă spre steaua pe care o numim Tau Ceti. În interior, activitățile noastre zilnice abia dacă sunt influențate de remarcabilele condiții externe.

Înaintea zilelor din somnariu, când eram cu toții călători în interiorul sistemului planetar care se rotește în jurul stelei noastre de acasă, Soarele, mulți credeam că „perioada de observație” va fi scurtă. Credeam că după câteva luni vom reveni pe Pământ, sau poate chiar la destinația inițială, Marte, și că această a treia navă spațială Rama va dispărea în întinderile îndepărtate ale Universului precum cele

două predecesoare ale ei. Totuși, astăzi, când stau în fața voastră, navigatorii îmi spun că tot ne îndepărtăm de Soare, așa cum facem de peste doi ani și jumătate, cu o viteză aproximativ egală cu jumătate din cea a luminii. Dacă, într-adevăr, vom avea norocul să ne întoarcem într-o bună zi în sistemul nostru solar, asta se va întâmpla peste mulți ani.

Acești factori dictează tema principală a ultimului meu discurs de Ziua Stabilirii. Tema e simplă: coloniști, *noi* trebuie să ne asumăm întreaga responsabilitate pentru propriul destin. Nu ne putem aștepta ca uluitoarele puteri care ne-au creat inițial această lume miniaturală să ne salveze de greșelile noastre. Trebuie să administrăm Noul Eden ca și cum noi și copiii noștri vom fi veșnic aici. Depinde de noi să asigurăm calitatea vieții de aici, atât acum cât și pentru generațiile viitoare.

În prezent, colonia se confruntă cu o serie de provocări. Remarcați că le numesc „provocări", nu „probleme". Dacă lucrăm împreună, putem face față acestor provocări. Dacă vom cântări cu grijă consecințele pe termen lung ale acțiunilor noastre, vom lua deciziile corecte. Dar dacă nu suntem în stare să înțelegem conceptele de „recompensă amânată" și „pentru binele tuturor", atunci viitorul Noului Eden va fi deprimant.

Lăsați-mă să iau un exemplu pentru a-mi ilustra vorbele. Richard Wakefield a explicat, atât la televiziune cât și la întrunirile publice, că schema principală care ne controlează vremea se bizuie pe anumite ipoteze legate de condițiile atmosferice din habitatul nostru. Mai precis algoritmul de control meteo presupune că atât nivelurile de bioxid de carbon cât și concentrația particulelor de fum sunt mai mici decât o valoare dată. Fără să fie necesar să înțelegeți exact formulele matematice, puteți aprecia că acele calcule ce guvernează energia externă transmisă habitatului nostru nu vor fi corecte dacă presupunerile de bază nu sunt cele corespunzătoare.

Nu intenționez azi să țin o prelegere științifică despre un subiect foarte complex. Azi vreau să discut despre politică. Întrucât majoritatea savanților noștri crede că vremea neobișnuită din ultimele patru luni este rezultatul nivelurilor nefirești de mari ale bioxidului de carbon și particulelor de fum din atmosferă, guvernul meu a făcut anumite propuneri pentru a rezolva aceste probleme. Toate recomandările noastre au fost respinse de Senat. De ce? Propunerea noastră de a impune o interdicție gradată asupra șemineelor — care din capul locului sunt total inutile în Noul Eden — a fost numită o „restricție a libertății personale". Recomandarea noastră de a reconstitui o parte din rețeaua de DCG-uri, astfel încât pierderea învelișului vegetal cauzată de popularea porțiunilor din Pădurea Sherwood și a pășunilor din nord să poată fi compensată a fost de

asemenea respinsă. Motivul? Opoziția a argumentat că societatea, colonia, nu-și poate permite acest lucru și, în plus, puterea consumată de noile segmente ale rețelei de DCG-uri ar avea ca rezultat măsuri dureros de stringente de conservare a electricității.

Doamnelor și domnilor, e ridicol să ne vârâm capul în nisip și să sperăm că problemele de mediu vor dispărea de la sine. De fiecare dată când amânăm să trecem hotărât la acțiune, nu facem decât să sporim greutățile viitoare ale coloniei. Nu-mi vine să cred că atât de mulți dintre voi acceptați iluziile opoziției care nutrește speranța deșartă că vom fi în stare, cumva, să ne dăm seama cum lucrează de fapt algoritmii meteo extratereștri și să-i reglăm astfel încât să funcționeze în condiții de niveluri ridicate de bioxid de carbon și particule de fum. Ce orgoliu colosal!

Nicole și Nai urmăreau cu mare atenție reacția la discursul lui Kenji. Mai mulți dintre susținătorii lui îl îndemnaseră să țină un discurs relaxat, optimist, fără să abordeze subiecte de interes vital. Totuși guvernatorul rămăsese ferm în hotărârea lui de a ține un discurs semnificativ.

— I-a pierdut, șopti Nai aplecându-se spre Nicole. E prea didactic.

În tribune unde stătea acum aproximativ jumătate din auditoriu se observau clar foieli. Iahtul lui Nakamura, care ancorase în timpul focurilor de artificii, plecase ostentativ la scurt timp după ce guvernatorul Watanabe începu să vorbească.

Kenji schimbă subiectul, trecând de la ecologie la retrovirusul RV-41. Cum acesta era un subiect care stârnea pasiuni puternice în colonie, atenția auditoriului crescu considerabil. Guvernatorul explică faptul că personalul medical al Noului Eden, sub conducerea medicului Robert Turner, făcuse pași importanți în înțelegerea bolii, dar trebuiau încă întreprinse cercetări extinse pentru a afla cum se tratează. Deplânse apoi isteria care forțase votarea unei legi, trecând chiar peste vetoul lui, prin care li se cerea tuturor coloniștilor care aveau anticorpi RV-41 în organism să poarte permanent brasarde roșii.

— Huo! strigă un grup mare alcătuit în majoritate din orientali, care stătea vizavi de Nicole și Nai.

— …acești oameni sărmani și nefericiți se confruntă cu destulă suferință, spunea Kenji.

— *Târfe și homosexualii* strigă un bărbat din spatele grupului Wakefield-Watanabe și cei din jurul lui râseră și aplaudară.

— Domnul Turner a afirmat în repetate rânduri că această boală, precum majoritatea retrovirușilor, nu se poate transmite decât prin sânge și spermă…

Mulțimea devenea agitată. Nicole speră că Kenji acorda atenția cuvenită incidentului și că avea să-și scurteze discursul.

Guvernatorul se opri o secundă, apoi trase un fluierat care spărgea timpanele. Acest lucru îi reduse temporar la tăcere pe ascultători.

— Mai am doar câteva remarci și ele nu trebuie să jignească pe nimeni, spuse el. După cum știți, soția mea Nai și cu mine avem doi fii gemeni. Considerăm că suntem binecuvântați din plin. În această Zi a Stabilirii, vă rog pe fiecare să vă gândiți la copiii *voștri* și să vă imaginați o altă Zi a Stabilirii de peste o sută sau chiar de peste o mie de ani. Imaginați-vă că stați față în față cu cei cărora le-ați dat naștere, copiii copiilor copiilor voștri. În timp ce vorbiți cu ei și-i țineți în brațe, veți putea spune că ați făcut tot ce era omenește posibil ca să le lăsați o lume în care ei să fi avut șansa de a-și găsi fericirea?

Patrick era din nou emoționat. Exact când picnicul lua sfârșit, Max îl invitase să-și petreacă noaptea și ziua următoare la ferma Puckett.

— Noul semestru universitar nu începe decât miercuri, îi spuse tânărul mamei sale. Pot să mă duc? Te rog!

Nicole era încă tulburată de reacția mulțimii față de discursul lui Kenji și la început nu înțelese ce-i spunea fiul el. După ce-i ceru să repete, se uită la Max.

— Vei avea grijă de fiul meu?

Max rânji și încuviință din cap. Max și Patrick așteptară până când bioții terminară de adunat toate gunoaiele rămase de la picnic, apoi se îndreptară spre gară. Jumătate de oră mai târziu se aflau în gara Orașului Central, așteptând trenul care deservea direct regiunea agricolă. De cealaltă parte a peronului, un grup alcătuit din colegii de clasă ai lui Patrick urcau în trenul de Hakone.

— Ar trebui să vii și tu! îi strigă un tânăr lui Patrick. Băutură gratis pentru toți cât e noaptea de lungă.

Max se uită la Patrick ai cărui ochi își urmăreau prietenii.

— Ai fost vreodată în Vegas? îl întrebă.— Nu. Mama și unchiul…

— Ai vrea să mergi?

Ezitarea lui Patrick u fu de ajuns lui Max. Câteva minute mai târziu, erau în trenul de Hakone alături de petrecăreți.

— Eu unul nu mă omor după locul ăla, comentă Max. Mi se pare prea fals, prea superficial… dar în mod sigur merită văzut și nu-i un loc rău dacă vrei să te distrezi când ești singur.

În urmă cu doi ani și jumătate, la foarte scurt timp după ce accelerările zilnice se terminaseră, Toshio Nakamura estimase în mod corect că era foarte probabil ca pământenii să rămână mult timp în Noul Eden și în Rama. Chiar înainte de prima întrunire a comitetului constituțional și alegerea lui Nicole des Jardins Wakefield ca guvernator provizoriu, Nakamura își pusese în gând să devină cea mai bogată și mai puternică persoană din colonie. Pornind de la sprijinul

deținuților, pe care și-l asigurase în drumul de la Pământ la Marte, își extinse relațiile personale și fusese în stare, de îndată ce în colonie apăruseră băncile și banii, să înceapă să-și clădească imperiul Nakamura era convins că produsele care aveau să se vândă cel mai bine în Noul Eden erau cele care furnizau plăcere și senzații tari. Prima lui afacere fusese un mic cazinou, care se bucurase imediat de succes. După aceea, cumpărase o parcelă din terenul agricol de pe latura estică a lui Hakone și construise primul hotel din colonie. Adăugase un club mic, intim, cu gheișe, apoi un club cu fete mai deocheate. Tot ce făcuse fusese încununat de succes. Dublându-și investițiile în mod isteț, ajunsese în situația de a cumpăra de la guvern o cincime din Pădurea Sherwood, la scurt timp după alegerea lui Kenji în funcția de guvernator. Oferta lui de cumpărare permise Senatului să renunțe la impunerea unor impozite mai mari, care ar fi fost necesare pentru inițierea de cercetări cu privire la RV-41.

O parte din pădurea tânără fusese defrișată și pe locul acela se înălță palatul personal al lui Nakamura și un nou și sclipitor hotel-cazinou, o zonă de distracție, un complex de restaurante și mai multe cluburi. Consolidându-și monopolul, Nakamura militase intens (și cu succes) pentru o legislație care să limiteze jocurile de noroc la zona ca înconjura Hakone. Acoliții lui îi convinseră apoi pe toți potențialii antreprenori că nimeni nu voia să intre în afacerea jocurilor de noroc la concurență cu „regele japonez”.

Când puterea îi deveni inatacabilă, Nakamura le permise asociaților săi să se extindă în prostituție și droguri, nici unul dintre aceste domenii nefiind ilegale în Noul Eden. Către sfârșitul mandatului Watanabe, când politica guvernului începuse să intre în conflict cu interesele sporite ale lui Nakamura, acesta hotărâse că trebuia să controleze și guvernul. Nu voia totuși să fie împovărat el însuși de sarcina aceea plictisitoare. Îi trebuia o marionetă care să-i facă jocul. Pentru aceasta îl recrutase pe Ian Macmillan, jalnicul fost comandant al *Pintei,* care candidase de asemenea la primele alegeri pentru guvernator câștigate de Kenji. Nakamura îi oferise lui Macmillan funcția de guvernator în schimbul fidelității lui.

Nicăieri altundeva în colonie nu exista ceva care să semene măcar pe departe cu Vegasul. Arhitectura de bază proiectată de soții Wakefield și de Vultur fusese sobră și extrem de funcțională, cu geometrii simple și fațade plane. Vegas era exagerat de țipător și inconsecvent — o amestecătură de stiluri arhitecturale. Era *totuși* interesant, iar Patrick fu vizibil impresionant când intră cu Max pe porțile complexului.

— Tii! exclamă el, uitându-se la semnul uriaș care licărea deasupra portalului.

— Nu vreau să te dezumflu, băiete, spuse Max aprinzându-și o

țigară, dar energia necesară aprinderii unui singur semn ar pune în funcțiune aproape un kilometru pătrat de DCG-uri.

— Vorbești ca mama și ca unchiul, replică Patrick.

Înainte de a intra în cazinou sau în vreunul dintre cluburi, fiecare persoană trebuia să semneze în registrul principal. Nakamura nu rata nici o ocazie. Avea dosarul complet cu tot ce făcuse fiecare vizitator al Vegasului de fiecare dată când păsise înăuntru. În felul acesta, știa care parte a afacerii trebuia extinsă și, mai important, viciul special și preferat al fiecărui client Max și Patrick se duseră în cazinou. În timp ce stăteau lângă una dintre cele două mese la care se jucau zaruri, Max încercă să-i explice tânărului regulile jocului. Patrick nu-și putea însă desprinde ochii de la chelnărița în ținută sumară care servea cocteiluri.

— Ai pus-o vreodată, băiete? întrebă Max.

— Poftim?

— Ai făcut vreodată sex, ai avut vreo relație intimă cu o femeie?

— Nu, răspunse tânărul.

O voce din mintea lui Max îi spuse că nu era răspunderea lui să-l introducă pe tânăr în lumea plăcerii. Aceeași voce îi mai aminti că aici era Noul Eden, nu Arkansas, altfel l-ar fi dus pe Patrick la Xanadu și l-ar fi tratat cu prima lui partidă de sex.

În cazinou se aflau mai mult de o sută de oameni, o mulțime uriașă ținând cont de mărimea coloniei, și toată lumea părea să se distreze. Chelnărițele ofereau într-adevăr băutură gratuită. Max înhăță un cocteil margarita și-i dădu unul și lui Patrick.

— Nu văd nici un biot, comentă Patrick.

— În cazinou nu există, răspunse Max. Nici chiar la mese, unde ar fi mai eficienți decât oamenii. Regele japonez consideră că prezența lor inhibă instinctul de a paria. Dar îi folosește în toate restaurantele.

— Ia te uită, Max Puckett!

Max și Patrick se întoarseră. O tânără frumoasă într-o rochie roz, diafană, se apropia de ei.

— Nu te-am mai văzut de luni bune, zise ea.

— Salut, Samantha, încuviință Max după ce preț de câteva secunde fusese neobișnuit de amuțit.

— Şi cine-i acest tânăr chipeș? întrebă Samantha, fluturându-și genele lungi spre Patrick.

— Patrick O'Toole, răspunse Max. Este…

— Oh, Dumnezeule! exclamă Samantha. N-am mai cunoscut până acum pe unul dintre coloniștii *inițiali*. Îl studie pe Patrick câteva secunde după care continuă: Spune-mi, domnule O'Toole, chiar e adevărat că ai dormit *ani de zilei* Patrick aprobă din cap cu timiditate.

— Prietena mea Goldie spune că întreaga poveste este o aiureală, că dumneata și familia dumitale sunteți în realitate agenți AH. Ea nu

crede nici că am fi părăsit orbita lui Marte… Goldie spune că momentele acelea groaznice petrecute în rezervoare au făcut parte de asemenea din farsă.

— Vă asigur, doamnă, că într-adevăr am dormit ani întregi, răspunse politicos Patrick. Aveam doar șase ani, când părinții m-au pus într-o cușetă. Când m-am trezit, arătam aproape la fel ca acum.

— Ei bine, mi se pare fas-ci-nant, chiar dacă nu știu ce să înțeleg din toate astea… Așadar, Max, ce pui la cale? Şi, apropo, ai de gând să mă prezinți *oficial?*

— Scuză-mă… Patrick, dânsa este domnișoara Samantha Porter din marele stat Mississippi. Lucrează la Xanadu…

— Sunt prostituată, domnule O'Toole. Una dintre cele mai bune… Ai mai cunoscut o prostituată?

Patrick se înroși.

— Nu, doamnă.

Samantha puse un deget sub bărbia lui.

— E drăgălaș, îi spuse lui Max. Adu-l la mine. Dacă-i virgin, l-aș putea eu scăpa.

Îl sărută pe Patrick pe buze, apoi se întoarse și se îndepărtă. Max nu găsi nimic potrivit de spus după plecarea ei. Se gândi să se scuze, dar hotărî că nu era nevoie. Îl luă de umeri pe Patrick și se îndreptară spre partea din spate a cazinoului, unde mesele cu mize mari erau înconjurate cu șnururi groase.

— În regulă, *atenției* strigă o tânără aflată cu spatele la ei. Cinci și șase fac… *atenție.*

Patrick privi surprins către Max.

— Asta-i Katie, zise el grăbind pasul în direcția ei. Katie era complet absorbită de joc. Trase rapid un fum dintr-o țigară, dădu pe gât băutura întinsă de un bărbat brunet din dreapta, apoi ridică zarurile sus deasupra capului.

— Toate numerele, rosti ea înmânându-i crupierului jetoanele. Poftim douăzeci și șase, plus cinci mărci pe opt repetat… Şi acum, apari, patruzeci și patru! azvârli ea zarurile spre capătul opus al mesei, cu o smucitură a încheieturii mâinii.

— *Patruzeci și patru*! strigă la unison mulțimea din jurul mesei.

Katie țopăi, își îmbrățișă partenerul, mai dădu pe gât un pahar și trase lung și languros din țigară.

— Katie, spuse Patrick când era pe cale să arunce din nou zarurile.

Ea se opri la jumătatea aruncării și se întoarse cu o expresie întrebătoare.

— Fir-aș a naibii, murmură. Ăsta-i frățiorul meu.

Se împletici spre el ca să-l salute, în timp ce crupierii și ceilalți jucători de la masă țipau să continue jocul.

— Ești beată, Katie, șopti Patrick ținând-o în brațe.

— Nu, Patrick, răspunse Katie, smucindu-se pentru a se întoarce la masă. *Zbor.* Sunt în propria mea navetă, în drum spre stele.

Se întoarse la masă și ridică sus brațul drept.

— Şi acum, *atenție!* Sunteți aici, *atenției* strigă ea.

2

Visele veniră din nou în primele ore ale dimineții. Nicole se trezi și încercă să-și aducă aminte ce visase, dar nu ținea minte decât imagini izolate. În unul dintre vise, apăruse fața fără corp a lui Omeh. Străbunicul ei Senoufo o avertizase în legătură cu ceva, dar Nicole nu înțelesese ce spunea. În alt vis, Nicole îl urmărise pe Richard care intra într-un ocean liniștit chiar înainte ca un val devastator să se năpustească spre țărm.

Se frecă la ochi și se uită la ceas. Nu era încă ora patru. *Aproape la aceeași oră în fiecare dimineață din săptămâna asta,* se gândi. *Ce-or însemna*? Se ridică și se duse în baie.

Câteva momente mai târziu, era în bucătărie, îmbrăcată în hainele de sport. Bău un pahar de apă. Un biot Abraham Lincoln, care stătuse nemișcat lângă perete la capătul mesei din bucătărie, se activă și se apropie de ea.

— Doriți o cafea, doamnă Wakefield? întrebă luându-i paharul gol.

— Nu, Linc. Acum o să ies. Dacă se trezește cineva, spune-i că mă întorc până la șase.

Nicole porni pe hol către ușă. Înainte de a ieși din casă, trecu prin fața cabinetului din partea dreaptă a coridorului. Peste tot pe masa de lucru a lui Richard erau împrăștiate hârtii, lângă și pe calculatorul pe care îl proiectase și-l construise singur. Richard era extrem de mândru de noul său calculator, pe care Nicole îl încurajase să-l construiască, deși era puțin probabil că avea să-i înlocuiască vreodată cu totul jucăria electronică favorită, calculatorul standard de buzunar ASI. Chiar dinainte de lansarea navei Newton, Richard purtase cu religiozitate micul calculator portabil.

Nicole recunoscu scrisul soțului ei pe unele foi, dar nu reuși să-i citească limbajul simbolic. *În ultimul timp, și-a petrecut multe ore aici,* gândi ea, simțind o strângere de inimă. *Deși crede că ceea ce face e greșit.*

La început, Richard refuzase să participe la efortul de decodare a algoritmului care guverna vremea în Noul Eden. Nicole își amintea cu claritate discuția lor.

— Am fost de acord să participăm la această democrație, argumentase ea. Dacă tu și cu mine alegem să-i ignorăm legile, atunci constituim un exemplu primejdios pentru ceilalți…

— Asta *nu e* o lege, o întrerupsese Richard. E doar o moțiune. În plus, știi la fel de bine ca mine că-i o idee incredibil de tâmpită. Şi tu și Kenji ați luptat împotriva ei… Apoi nu tu mi-ai spus cândva că avem *datoria* să ne opunem stupidității majorității?

— Te rog, Richard. Firește, poți să explici tuturor de ce consideri că rezoluția este greșită, dar efortul legat de algoritm a devenit acum un subiect de campanie. Toți coloniștii știu că suntem apropiați de Watanabe. Dacă tu ignori rezoluția, s-ar părea că Kenji încearcă în mod intenționat să submineze…

În timp ce Nicole își amintea conversația cu soțul ei, ochii îi rătăceau fără rost prin birou. Revenind la prezent,

fu surprinsă să constate că se uita lung la trei figurine mici de pe un raft de deasupra biroului. *Prințul Hal, Falstaff, TB,* gândi ea. *Cât a trecut de când ne distra Richard cu voi?*

Își aminti săptămânile lungi și monotone ce urmaseră deșteptării din somnul lor de câțiva ani. În timp ce așteptau sosirea celorlalți coloniști, roboții lui Richard fuseseră principala sursă de distracție. În minte, încă mai auzea râsul zglobiu al copiilor și-și vedea soțul zâmbind încântat *Vremurile acelea au fost mai simple, mai ușoare,* gândi ea. Închise ușa biroului și-și continuă drumul pe hol. *Acum viața e prea complicată ca să te mai joci. Acum micii tăi prieteni stau tăcuți pe raft.*

În uliță, sub stâlpul de iluminat stradal, se opri o clipă lângă rastelul pentru biciclete. Ezită, uitându-se la bicicleta ei, apoi se întoarse și se îndreptă spre curtea din spate. Un minut mai târziu, traversase zona cu iarbă din spatele casei și suia cărarea ce urca șerpuitoare pe Muntele Olimp. Nicole mergea cu pas vioi, cufundată în gânduri. Mult timp nu fu atentă la împrejurimi. Mintea îi sărea de la un subiect la altul, de la problemele legate de Noul Eden la visele ei ciudate, apoi la neliniștile cu privire la copii, mai ales la Katie.

Ajunse la o bifurcare. Un indicator mic, realizat cu gust, anunța că poteca din stânga ducea la stația telecabinei, aflată la o distanță de optzeci de metri, de unde se putea ajunge în vârful Muntelui Olimp. Prezența ei la bifurcație fu detectată electronic și din direcția telecabinei se apropie un biot Garcia.

— Nu te deranja! strigă Nicole. Am să merg pe jos.

Priveliștea devenea tot mai spectaculoasă, pe măsură ce poteca urca versantul dinspre colonie al muntelui. Nicole se opri într-un belvedere, la cinci sute de metri altitudine și trei kilometri de casa familiei Wakefield, și se uită peste Noul Eden. Era o noapte senină, lipsită de umezeală.

Azi nu plouă, își spuse, știind că diminețile erau întotdeauna umede în zilele în care cădeau averse. Imediat dedesubt se afla satul Beauvois — luminile de la noua fabrică de mobilă îi permiteau să identifice, chiar și de la distanță, majoritatea clădirilor familiare din regiunea ei. La nord, satul San Miguel era ascuns de munte, dar dincolo de colonie, departe, pe cealaltă latură a întunecatului Oraș Central, putea distinge petele de lumină ce marcau Vegasul lui Nakamura.

Se indispuse brusc. *Locul ăsta afurisit,* bombăni ea, *stă deschis cât e noaptea de lungă, folosind resurse vitale de energie si oferind distracții dezgustătoare.*

Uitându-se la Vegas, nu putea să nu se gândească la Katie. *Atâta talent înnăscut!* își zise cu strângere de inimă. Nu se putu abține să se întrebe dacă fiica ei era încă trează în viața sclipitoare din cealaltă parte a coloniei. *Şi o irosire colosală]* clătină din cap.

Ea și cu Richard discutaseră deseori despre Katie. Existau numai două teme asupra cărora nu cădeau de acord — Katie și politica Noului Eden. Şi nu era întru totul corect să se spună că se certau din cauza politicii. Richard considera că în esență toți politicienii, cu excepția lui Nicole și *poate* a lui Kenji, nu aveau principii. Modul lui de a discuta era să facă afirmații dezaprobatoare despre acțiunile insipide din Senat sau chiar din sala de judecată a lui Nicole, și apoi să refuze să mai dezbată subiectul.

Katie constituia cu totul alt subiect Richard susținea mereu că Nicole era mult prea dură cu fata. *Mă mai condamnă și pentru faptul că nu-mi petrec destul timp cu ea,* gândi Nicole în timp ce se uita la luminile îndepărtate. *Susține că intrarea mea în politică i-a lăsat pe copii cu o mamă cu jumătate de normă în perioada cea mai critică a vieții lor.*

Katie aproape că nu mai stătea deloc pe acasă. Își păstrase camera, dar majoritatea nopților și le petrecea în unul dintre apartamentele elegante construite de Nakamura în complexul Vegas.

— Cum plătești chiria? o întrebase într-o seară Nicole.

— Tu ce crezi, mamă? răspunse bătăioasă Katie. Muncesc. Am timp din belșug. La universitate urmez numai trei cursuri.

— Ce muncești?

— Sunt ospătăriță, animatoare… Tot ce-i nevoie,

răspunsese vag Katie.

Nicole își luă ochii de la luminile Vegasului. *Firește,*

este întru totul de înțeles că-i derutată. Katie n-a avut adolescență. Totuși, nu pare deloc să se îndrepte… Începu din nou să urce muntele în pas vioi, încercând să-și alunge indispoziția crescătoare.

Între cinci sute și o mie de metri altitudine, muntele era acoperit cu copaci groși înalți deja de cinci metri. Aici, poteca spre pisc mergea între munte și zidul exterior al coloniei pe o porțiune foarte întunecată, care se întindea pe mai mult de un kilometru. Aproape de capăt, întunericul era întrerupt într-un singur loc, un belvedere orientat spre nord.

Nicole ajunsese în punctul cel mai înalt al ascensiunii.

Se opri în belvedere și privi spre San Miguel. *lată dovada că am dat greș în Noul Eden,* gândi ea, clătinând din cap. *În ciuda eforturilor, există sărăcie și disperare în Paradis.*

Văzuse problema ivindu-se și o prezisese cu exactitate către

sfârșitul mandatului ei de un an ca guvernator provizoriu. Ca o ironie a sorții, procesul care produsese San Miguel, unde nivelul de trai era doar la jumătatea celui din celelalte trei sate ale Noului Eden, începuse la scurt timp după sosirea *Pintei.* Majoritatea coloniștilor din primul grup se instalase în satul sud-estic, care avea să devină mai târziu Beauvois, constituind un precedent accentuat după sosirea Ninei. Când planul de liberă instalare fusese implementat, aproape toți orientali hotărâseră să locuiască împreună în Hakone; europenii, americanii albi și asiaticii aleseră fie Positano, fie ceea ce mai rămăsese din Beauvois. Mexicanii, unii hispanici, americanii negri și africanii se îndreptaseră cu toții spre San Miguel.

Ca guvernator, Nicole încercase să rezolve segregația cu un plan utopic de reașezare, care ar fi alocat fiecăruia dintre cele patru sate procentajele rasiale ce ar fi oglindit colonia ca un întreg. Propunerea ei ar fi putut fi acceptată în primele zile ale existenței coloniei, mai ales imediat după perioada petrecută în somnariu, când majoritatea cetățenilor o priveau pe Nicole ca pe o zeiță. Dar după mai bine de un an, fu prea târziu. Libera inițiativă crease deja goluri atât în bogăția personală, cât și în valorile imobiliare. Până și cei mai loiali adepți ai lui Nicole își dădură seama de inaplicabilitatea planului de reașezare la acel moment.

După expirarea mandatului de guvernator al lui Nicole, Senatul aprobase cu entuziasm propunerea lui Kenji de a o numi pe femeie ca unul dintre cei cinci judecători permanenți ai Noului Eden. Totuși imaginea ei în colonie avusese de suferit în mod considerabil, când remarcile făcute de ea în apărarea eșuatului plan de reașezare începuseră să circule pe scară largă. Nicole susținuse că era esențial pentru coloniști să trăiască în cartiere mici, integrate, pentru dezvoltarea aprecierii reale a diferențelor de cultură și rasă. Criticii ei consideraseră că vederile îi erau „incurabil de naive”.

Nicole privi la luminile ce licăreau în San Miguel preț de alte câteva minute. Chiar înainte de a se întoarce și a se îndrepta spre casa din Beauvois, își aminti dintr-o dată alte lumini licăritoare din orășelul elvețian Davos. În ultima vacanță de schi, Nicole și Genevieve luaseră cina pe muntele de deasupra Davosului și, după masă, stătuseră ținându-se de mână în aerul rece și întăritor de pe balconul restaurantului. La mulți kilometri sub ele, luminile Davosului străluceau ca niște bijuterii micuțe. Ochii lui Nicole se umplură de lacrimi când se gândi la grația și umorul primei sale fiice, pe care n-o mai văzuse de atâția ani. *Îți mulțumesc din nou, Kenji, că ai împărtășit cu mine vizita ta la Genevieve,* reflectă ea amintindu-și de fotografiile aduse de pe Pământ de noul ei prieten.

Întunericul o înconjură din nou în timp ce cobora muntele. Zidul interior al coloniei se găsea acum în stânga ei. Continuă să se

gândească la viața din Noul Eden. *Acum avem nevoie de un curaj deosebit,* își spuse. *Curaj, valori și perspicacitate. Din nefericire, și Richard, și eu, chiar și copiii am rămas străini, în ciuda a tot ce am încercat să facem. E puțin probabil că vom fi în stare să mai schimbăm ceva.*

Richard se asigură că cei trei Einsteini copiaseră corect procedurile și datele de pe diversele monitoare din biroul său. În timp ce părăseau toți patru casa, Nicole îl sărută.

— Ești un om minunat, Richard Wakefield, spuse ea.

— Ești singura care crede asta, răspunse el cu un zâmbet forțat.

— Dar sunt și singura care știe. Vorbesc serios, iubitule, apreciez ceea ce faci. Ştiu…

— Nu vreau să întârzii prea mult, o întrerupse el. Cele trei Al și cu mine mai avem doar două idei de bază de testat… Dacă azi nu avem succes, renunțăm.

Cu cei trei Einsteini urmându-l îndeaproape, se grăbi spre gara din Beauvois și prinse trenul de Positano. După o scurtă oprire lângă parcul cel mare de pe malul Lacului Shakespeare, unde cu două luni în urmă se ținuse festivitatea de Ziua Stabilirii, trenul îi lăsă în Positano. Richard și bioții săi străbătură satul, spre colțul sud-vestic al coloniei. Acolo, după ce li se verifică identitatea de către un om și doi Garcia, li se permise să treacă prin ieșirea coloniei în zona inelară care înconjura Noul Eden. Li se mai făcu o scurtă inspecție electronică, după care ajunseră la singura ușă decupată în zidul exterior gros care împrejmuia habitatul. Aceasta se deschise și Richard conduse bioții în Rama.

Richard avusese îndoieli când, în urmă cu optsprezece luni, Senatul votase crearea și utilizarea unei sonde penetrante care să testeze condițiile de mediu din Rama, imediat în exteriorul modulului lor. Făcuse parte din comitetul care revăzuse proiectul tehnic al sondei și se temuse că mediul extern ar putea fi extrem de ostil iar designul sondei putea să nu protejeze corespunzător integritatea habitatului lor.

În timpul procedurii, se cheltuiseră mulți bani și timp pentru a se garanta că granițele Noului Eden erau sigilate ermetic, chiar în timp ce sonda își croia drum milimetru cu milimetru prin zid.

Richard își pierduse credibilitatea în colonie, când se dovedise că mediul din Rama nu diferea semnificativ de cel din Noul Eden. În exterior era permanent beznă și existau mici variații periodice, atât în compoziția cât și în presiunea atmosferică, dar mediul ambiant raman era atât de asemănător celui din colonie încât exploratorii umani nici măcar nu aveau nevoie de costume spațiale. La două săptămâni după ce sonda dezvăluise atmosfera inofensivă din Rama, coloniștii terminaseră de cartografiat Câmpia Centrală, care le era acum

accesibilă.

Noul Eden și o a doua construcție rectangulară, aproape identică, din sud, despre care Richard și Nicole credeau că reprezenta un habitat pentru altă formă de viață, erau închise laolaltă într-o zonă mai mare, tot rectangulară, ale cărei bariere metalice, cenușii, extrem de înalte o separau de restul lui Rama. Barierele din nordul și sudul acestei zone mai mari erau prelungirile zidurilor habitatelor. Totuși, atât pe latura de est, cât și pe cea de vest a celor două habitate existau aproximativ doi kilometri de spațiu deschis.

În cele patru colțuri ale acestui dreptunghi exterior se aflau structuri cilindrice masive. Richard și ceilalți membri ai personalului tehnic din colonie erau convinși că cilindrii impenetrabili conțineau fluidele și mecanismele de pompare cu ajutorul cărora erau menținute condițiile meteo din interiorul habitatelor.

Noua regiune exterioară, care nu avea alt plafon în afara părții opuse a lui Rama însăși, acoperea cea mai mare parte a Semicilindrului nordic al navei spațiale. O structură mare din metal, de forma unui iglu, era singura clădire de pe Câmpia Centrală între cele două habitate. Aceea era centrul de control pentru Noul Eden, amplasat la aproximativ doi kilometri sud de zidul coloniei.

După ce ieșiră din Noul Eden, Richard și cei trei Einsteini se îndreptară spre centrul acela unde, de aproape două săptămâni, lucrau încercând să spargă sistemul care guverna vremea din Noul Eden. În ciuda obiecțiilor lui Kenji, Senatul alocase fondurile corespunzătoare „efortului colectiv al celor mai buni ingineri” ai coloniei de a modifica algoritmul meteo extraterestru. Senatul promulgase legea după ce audiase un grup de savanți japonezi care sugerase că era într-adevăr *posibil* ca în Noul Eden să fie menținute condiții meteo stabile, chiar și cu concentrații mai mari de bioxid de carbon și fum în atmosferă.

Pentru politicieni, concluzia era ispititoare. Dacă într-adevăr nu mai era nevoie nici de interzicerea arderii lemnului nici de reconstituirea rețelei de DCG-uri, ci *doar* de reglarea câtorva parametri din algoritmul extraterestru, care, la urma urmelor, fusese inițial proiectat pe baza unor ipoteze ce nu mai erau valabile, ei bine, atunci…

Richard detesta modul acela de a gândi, pe care-l numea „evitarea problemei cât mai mult posibil”. Cu toate acestea, atât din cauza rugăminților lui Nicole cât și a eșecului total al celorlalți ingineri din colonie de a înțelege procesul de control al condițiilor meteo, acceptase să abordeze sarcina. Insistase însă să lucreze singur, ajutat doar de Einsteini.

În ziua aceea, avea de gând să facă ultima încercare de a decoda algoritmul meteo; el și bioții se opriră prima dată la un kilometru de ieșirea din colonie. Sub reflectoarele mari, un grup de arhitecți și

ingineri lucra la o masă foarte lungă.

— Canalul nu va fi greu de realizat — solul este foarte moale.

— Dar ce facem cu deșeurile? Săpăm fose septice, sau aducem materialul rezidual înapoi în Noul Eden pentru procesare?

— Necesarul energetic pentru această așezare va fi substanțial. Nu doar pentru iluminat, din cauza întunericului ambiental, ci și pentru toate instalațiile. În plus, suntem destul de departe de Noul Eden, așa că trebuie să ținem seama de pierderile deloc neglijabile de pe traseu… Cele mai bune materiale superconductoare ale noastre sunt prea vitale pentru astfel de utilizare.

Ascultând conversația, Richard simți un amestec de mânie și dezgust Arhitecții și inginerii întocmeau un studiu de fezabilitate pentru un sat exterior care i-ar fi putut găzdui pe purtătorii retrovirusului RV-41. Proiectul denumit Avalon era rezultatul unui delicat compromis politic între guvernator și opoziție. Kenji permisese finanțarea studiului pentru a dovedi că era „deschis la minte” în privința rezolvării problemei RV-41.

Richard și cei trei Einsteini își continuară drumul spre sud. La nord de centrul de control, zăriră un grup de oameni și bioți îndreptându-se către locul de sondare al celui de al doilea habitat, purtând echipamente impresionante.

— Salut, Richard, spuse Marilyn Blackstone, colega englezoaică pe care el o recomandase să conducă testele de sondare.

Marilyn era din Taunton, Somerset. Își luase licența în inginerie la Cambridge în 2232 și era extrem de competentă.

— Cum merge treaba? întrebă bărbatul.

— Dacă ai un minut liber, vino să vezi, îi propuse Marilyn.

Richard îi lăsă pe cei trei Einsteini la centrul de control și-i însoți pe Marilyn și echipa ei peste Câmpia Centrală, spre al doilea habitat. În timp ce mergea, își aminti discuția cu Kenji și Dmitri Ulanov din biroul guvernatorului în după-amiaza de dinaintea aprobării oficiale a proiectului sondei.

— Vreau să se înțeleagă, spusese Richard, că mă opun categoric oricărui efort de a se tulbura sanctitatea celuilalt habitat. Nicole și cu mine suntem practic siguri că adăpostește alt tip de viață. Nu există nici un argument care să justifice penetrarea.

— Să presupunem că-i pustiu, răspunsese Dmitri. Să presupunem că habitatul a fost plasat acolo pentru noi, pornind de la ipoteza că suntem destul de inteligenți ca să ne dăm seama cum să-l folosim.

Richard aproape că strigase:

— Dmitri, ai ascultat ce ți-am spus eu și Nicole în toate lunile astea? Încă te mai agăți de o noțiune absurdă homocentrică despre locul nostru în Univers. Din cauză că suntem specia dominantă de pe Pământ, *presupui* că suntem ființe superioare. *Nu* suntem. Există

probabil sute…

— Richard, îl întrerupsese Kenji pe un ton moale, îți cunoaștem părerea despre acest subiect, dar coloniștii Noului Eden nu sunt de acord cu tine. Ei nu i-au văzut niciodată pe Vultur, pe octopăianjeni, sau pe vreuna dintre celelalte creaturi minunate despre care vorbești. Ei vor să știe dacă avem spațiu să ne extindem…

Lui Kenji îi era deja frică, gândi Richard. *Era deja îngrozit că Macmillan îl va învinge pe Ulanov în alegeri și-i va preda colonia lui Nakamura.*

De îndată ce ajunseră la locul de sondare, doi Einsteini se apucară de lucru. Instalară cu grijă burghiul laser compact în orificiul deja practicat în zid. În cinci minute, sfredelul adâncea ușurel gaura din metal.

— Cât ați pătruns? întrebă Richard.

— Deocamdată numai treizeci și cinci de centimetri, răspunse Marilyn. Mergem foarte încet. Dacă zidul are aceeași grosime ca al nostru, vor mai trece trei-patru săptămâni până să-l străpungem de tot.. Întâmplător, analiza spectrografică a zidului indică faptul că este același material ca al nostru.

— Şi după ce pătrundeți?

— Nu-ți face griji, râse Marilyn. Urmăm toate procedurile recomandate de tine. Vom avea minim două săptămâni de observare pasivă înainte de a trece la locul următor. Le vom da o șansă să reacționeze… dacă există *într-adevăr* înăuntru.

Scepticismul din glas îi era evident.

— Şi tu, Marilyn? Ce se întâmplă cu toată lumea? Credeți că eu, Nicole și copiii am inventat toate poveștile alea?

— Afirmațiile ieșite din comun cer dovezi ieșite din comun, răspunse Marilyn.

Richard clătină din cap. Porni să argumenteze, dar își dădu seama că avea treburi mai importante de făcut. După câteva minute de conversație tehnică politicoasă, porni înapoi către centrul de control unde îl așteptau bioții săi Einstein.

Einsteinii erau grozavi pentru că putea să încerce mai multe idei simultan. Ori de câte ori Richard avea o idee, i-o putea schița unui biot și putea avea toată încrederea că avea să fie implementată corespunzător. Bioții nu sugerau niciodată ei înșiși o metodă nouă, totuși erau dispozitive de memorie perfecte și deseori îi aminteau lui Richard când una dintre ideile lui era similară cu o metodă anterioară care dăduse greș.

Toți ceilalți ingineri din colonie care încercaseră să modifice algoritmul meteo se chinuiseră mai întâi să înțeleagă modul de funcționare internă al supercalculatorului extraterestru. Aceea fusese greșeala lor fundamentală. Cunoscând a priori că operațiile interne ale

calculatorului ar fi rămas pentru el de domeniul magiei, Richard se concentra asupra izolării și identificării semnalelor emise de uriașul procesor. În definitiv, judecase el, structura de bază a procesului trebuia să fie simplă. Un set de măsurători definea condițiile din Noul Eden în orice moment dat. Algoritmii extratereștri foloseau probabil aceste date obținute prin măsurare pentru a calcula comenzile transmise cumva uriașelor structuri cilindrice, unde avea loc adevărata activitate ce ducea la modificările din atmosfera habitatului.

Lui Richard nu-i trebui mult să traseze o diagramă bloc de funcționare a procesului. Pentru că nu existau contacte electrice directe între centrul de control și structurile cilindrice, era evident că între cele două entități exista un tip de comunicare electromagnetică. Dar ce tip? Când scană spectrul, pentru a vedea la ce lungimi de undă avea loc comunicarea, Richard găsi multe semnale potențiale.

Analizarea și interpretarea acelor semnale semăna cu căutarea acului în carul cu fân. Cu ajutorul Einsteinilor, Richard determină până la urmă că transmisiile cele mai frecvente erau în lățimea de bandă a microundelor. Timp de o săptămână, el și bioții catalogară schimburile de microunde, revăzând condițiile meteo din Noul Eden atât înainte cât și după și încercând să anuleze setul de parametri specifici care modula intensitatea răspunsului cilindrului. În săptămâna aceea, Richard mai testă și validă un transmițător portabil cu microunde pe care îl construise cu cei trei bioți. Țelul lui era să creeze un semnal de comandă care să pară că ar fi provenit de la centrul de control.

Prima sa încercare serioasă din ultima zi se soldă cu un eșec total. Intuind că problema ar fi putut consta în acuratețea transmisiei, el și Einsteinii puseră la punct o secvență de programare repetată care să le permită să emită un semnal cu precizia de o femtosecundă, astfel încât cilindrii să primească comanda într-un interval de timp extrem de mic.

În clipa următoare celei în care Richard trimise spre cilindri ceea ce credea că era un set nou de parametri, în centrul de control răsună o alarmă puternică. În câteva secunde, o imagine spectrală a Vulturului apăru în aer deasupra lui Richard și a bioților.

— Ființe umane! vorbi holografia Vulturului. Fiți foarte atente! La proiectarea fragilului echilibrului al habitatului vostru, s-a procedat cu grijă, folosindu-se multe cunoștințe. Nu schimbați acești algoritmi vitali, decât dacă există o urgență reală.

Deși șocat, Richard acționă imediat, ordonând Einsteinilor să înregistreze tot ce vedeau. Vulturul repetă avertismentul, apoi dispăru, dar scena rămase stocată în subsistemele de înregistrare video ale bioților.

3

— Ai de gând să rămâi veșnic deprimat? întrebă Nicole, privind peste micul dejun spre soțul ei. În plus, până acum nu s-a întâmplat nimic îngrozitor. Vremea a fost frumoasă.

— Eu cred că-i mai bine ca înainte, unchiule Richard, zise Patrick. În universitate ești privit ca un erou… deși unii studenți cred că ești parțial extraterestru.

Richard reuși să zâmbească.

— Guvernul nu-mi urmează recomandările și nu dă nici o atenție avertismentului Vulturului. În biroul tehnic, există chiar unii care spun că eu însumi am creat hologramа Vulturului. Vă puteți imagina una ca asta?

— Kenji te crede, iubitule.

— Atunci de ce-i lasă pe meteorologi să crească permanent puterea răspunsului comandat? Nu pot să prevadă efectele pe termen lung.

— Ce te îngrijorează, tată? întrebă Ellie un moment mai târziu.

— Gestionarea unui volum de gaz atât de mare este un proces complicat, Ellie, și am un mare respect pentru extratereștrii care au proiectat infrastructura Noului Eden. *Ei* au susținut insistent că concentrațiile de bioxid de carbon și particulele de fum trebuie menținute sub nivelurile precizate. Trebuie să fi știut *ceva.*

Patrick și Ellie își terminară micul dejun și se scuzară. Câteva minute mai târziu, după ce copiii părăsiră casa, Nicole ocoli masa și-și puse mâinile pe umerii lui Richard.

— Mai ții minte seara în care am discutat cu Patrick și Ellie despre Albert Einstein?

Richard o privi întrebător.

— În seara aceea, mai târziu, când eram în pat, eu am comentat că descoperirea lui Einstein privind relația dintre materie și energie a fost „oribilă”, pentru că a condus la existența armelor nucleare… Mai ții minte ce ai răspuns?

Bărbatul clătină din cap.

— Mi-ai spus că Einstein a fost un savant a cărui muncă de-o viață a fost pusă în slujba cercetării cunoașterii și a adevărului. Ai spus: „Nu există cunoaștere care să fie oribilă. Oribil poate fu numit numai ceea ce fac alte ființe umane cu cunoașterea aceea”.

— Încerci să mă absolvi de responsabilitatea subiectului? zâmbi Richard.

— Poate, răspunse Nicole apoi se aplecă și-l sărută pe buze. Ştiu că ești una dintre cele mai inteligente și creative ființe umane care au trăit vreodată și nu-mi place să te văd purtând pe umeri toate poverile

călătoriei.

Richard îi întoarse sărutul cu o vigoare considerabilă.

— Crezi că terminăm până se trezește Benjy? șopti el. Nu are școală și azi noapte a stat până târziu.

— S-ar putea, chicoti Nicole. Măcar putem încerca. Primul caz îl am abia la ora zece.

Cursul principal predat de Eponine la Liceul Central, numit simplu „Artă și Literatură", îmbrățișa multe aspecte ale culturii pe care coloniștii, cel puțin temporar, o lăsaseră în urmă. În programa de bază, Eponine acoperea un set de surse eclectice, multiculturale, încurajând liceenii să întreprindă studii independente în orice domenii specifice pe care le găseau stimulatoare. Deși când preda folosea întotdeauna planuri de lecții și o programă analitică, Eponine era genul de profesor care își alcătuia fiecare oră astfel încât să urmărească interesele elevilor.

Personal, ea considera că *Mizerabilii* de Victor Hugo era cel mai bun roman scris vreodată, iar pe impresionistul Pierre Auguste Renoir, care se născuse în secolul al XIX-lea în orașul ei natal Limoges, cel mai mare pictor din toate timpurile. În orele ei includea lucrări ale ambilor compatrioți, însă structura cu grijă restul materialului bibliografic pentru a oferi reprezentarea corectă a celorlalte națiuni și culturi.

Deoarece bioții Kawabata o ajutau în fiecare an la piesa de teatru, era normal să folosească romanele adevăratului Kawabata, *O mie de cocori* și *Țara zăpezii,* ca exemple ale literaturii japoneze. Cele trei săptămâni dedicate poeziei abordau poeți ca Frost, Rilke și Omar Khayyam, totuși accentul era pus pe Benita Garcia, nu numai datorită prezenței bioților Garcia pe tot cuprinsul Noului Eden, ci și pentru că viața și poezia Benitei îi fascinau pe tineri.

În anul în care i se ceruse să poarte brasarda roșie după ce fusese testată pozitiv la anticorpii RV-41, Eponine avea numai unsprezece elevi în ultima clasă de liceu. Rezultatele testului făcură ca administrația școlii să se confrunte cu o dilemă. Deși directorul rezistase în mod curajos cererii unui grup vehement de părinți, în majoritate din Hakone, ca Eponine să fie „concediată", el și restul personalului cedaseră oarecum în fața isteriei din colonie, decretând cursul ei opțional. Ca urmare, clasa ei era mult mai mică decât fusese în cei doi ani precedenți.

Ellie era eleva ei preferată. În ciuda marilor goluri din cunoștințele tinerei, datorate anilor de somn din călătoria de la Baza de Tranzit la sistemul solar, inteligența înnăscută și setea de cunoaștere făceau din ea o elevă model. Eponine îi cerea adesea lui Ellie să execute sarcini deosebite. În dimineața în care clasa începea studiul operei Benitei Garcia, dimineață care, întâmplător, era chiar cea în care Richard discutase cu fiica sa despre îngrijorarea lui

privitoare la activitățile de control a vremii din colonie, lui Ellie i se ceruse să memoreze unul dintre poemele din primul volum al Benitei Garcia, *Visurile unei fete mexicane,* scris când poetesa era încă adolescentă. Totuși, înainte ca Ellie să înceapă să recite, Eponine încercă să aprindă imaginația tinerilor cu o scurtă prelegere despre viața Benitei.

— Adevărata Benita Garcia a fost una dintre cele mai uimitoare femei care au trăit vreodată, spuse ea indicând spre inexpresivul biot Garcia din colț, care o ajuta la problemele de rutină a activității de predare. Poetesă, astronaut, lider politic, mistic — viața ei a fot atât o reflectare a istoriei epocii, cât și un izvor de inspirație pentru toți.

Tatăl ei a fost un mare latifundiar din statul mexican Yucatan, departe de inima artistică și politică a națiunii. Benita a fost singurul copil, născută din mamă maya și un tată mult mai vârstnic. Majoritatea copilăriei și-a petrecut-o singură pe plantația familiei care se învecina cu minunatele ruine maya Puuc de la Uxmal. Când era mică, Benita se juca adesea printre piramidele și clădirile centrului ceremonial vechi de o mie de ani.

A fost de la început o elevă înzestrată, dar imaginația și elanul au deosebit-o cu adevărat de colegii din clasă. A scris prima poezie la nouă ani, iar la cincisprezece ani, pe când se afla în internatul liceului catolic din Merida, capitala statului Yucatan, două dintre poemele ei fuseseră deja publicate în prestigiosul Diario de Mexico.

După ce a terminat gimnaziul, Benita și-a surprins profesorii și familia, anunțând că voia să devină astronaut. În 2129, a fost prima mexicană admisă la Academia Spațială din Colorado. Când, patru ani mai târziu, a absolvit Academia, începuseră deja marile reduceri de fonduri destinate explorărilor spațiale. În urma crashului din 2134, omenirea s-a cufundat în criza cunoscută drept Marele Haos și practic întreaga explorare spațială a fost oprită. În 2137, Benita a fost concediată de ASI și a crezut că i se încheiase cariera spațială.

În 2144, una dintre ultimele nave de transport interplanetar, James Martin, s-a întors eu greu de pe Marte, transportând în majoritate femei și copii din coloniile marțiene. Nava abia a reușit să intre pe orbita Pământului și se părea că toți pasagerii vor muri. Benita și trei prieteni astronauți au improvizat un vehicul și au reușit să salveze douăzeci și patru de oameni în cea mai spectaculoasă misiune spațială a tuturor timpurilor…

Mintea lui Ellie se abătu de la povestirea lui Eponine și-și imagină cât de palpitantă fusese misiunea de salvare a Benitei. Mexicana condusese manual vehiculul spațial,

fără nici o legătură cu dispeceratele de control terestre, riscându-și viața ca s-o salveze pe a altora. Putea exista o dăruire mai mare față de semenii tăi?

În timp ce se gândea la altruismul Benitei, în mintea lui Ellie apăru imaginea mamei sale. Urmă rapid un carusel de imagini cu Nicole. Mai întâi, o văzu în robă de judecător, vorbind cu înțelepciune în fața Senatului. Apoi, masându-i ceafa soțului, noaptea târziu în birou, învățându-l răbdătoare, zi după zi, pe Benjy să citească, plecând împreună cu Patrick, cu bicicleta, ca să joace tenis în parc, sau instruind Lincolnul ce anume să pregătească pentru cină. În ultima imagine, Nicole stătea noaptea târziu pe patul lui Ellie, răspunzând la întrebări despre viață și dragoste. *Mama este eroina mea,* își dădu brusc seama Ellie. *E la fel de altruistă ca Benita Garcia.*

— …Imaginați-vă, dacă doriți, o fată mexicană de șaisprezece ani, venită acasă în vacanță de la internat, urcând încet treptele abrupte ale Piramidei Magicianului din Uxmal. Sub ea, în dimineața deja caldă de primăvară, iguanele se joacă printre pietre și ruine.

Eponine îi făcu semn din cap lui Ellie. Era timpul să recite poemul. Ellie se ridică și începu să recite:

Tu ai văzut totul, bătrână șopârlă
Ne-ai văzut bucuriile, lacrimile,
Inimile pline de iubire
Şi de dorințe puternice.
Şi asta nu se schimbă niciodată?
Oare și mama indiancă a mamei
A stat aici pe aceste trepte
Acum o mie de ani

Şi ți-a povestit pasiunile
Pe care n-a vrut, n-a putut să le împărtășească?
Noaptea mă uit la stele
Şi cutez să mă văd printre ele.
Inima mea se înalță deasupra acestor piramide
Zburând liberă în totul-e-posibil.
Da, Benita, îmi spun iguanele,
Da, pentru tine și pentru mama mamei tale,
Ale cărei visuri mistuitoare din urmă cu ani
Vor fi acum împlinite prin tine.

Când Ellie termină, obrajii îi luceau de lacrimi. Probabil că profesoara ei și ceilalți elevi credeau că fusese profund înduioșată de poezie și de prelegerea despre Benita Garcia. Ei n-ar fi putut înțelege că Ellie tocmai trăise o manifestare divină, că descoperise adevărata profunzime a iubirii și a respectului pentru mama ei.

Era ultima săptămână de repetiții pentru piesa școlară. Eponine

alesese o lucrare veche, piesa *Așteptându-l pe Godot* de Samuel Beckett, laureatul Nobel din secolul XX, pentru că tema ei era atât de înrudită cu viața din Noul Eden. Cele două personaje principale, ambele îmbrăcate în zdrențe, erau jucate de Ellie Wakefield și Pedro Martinez, un băiat chipeș de nouăsprezece ani, care fusese unul dintre adolescenții „problemă" adăugați la contingentul coloniei în ultimele luni dinaintea lansării.

Eponine n-ar fi putut realiza piesa fără ajutorul bioților Kawabata. Aceștia proiectau și creau decorurile și costumele, controlau luminile, și chiar conduceau repetițiile când ea nu putea fi prezentă. Şcoala avea în total patru Kawabata, iar trei se găseau sub jurisdicția lui Eponine în timpul celor șase săptămâni care precedau reprezentația.

— Bravo! strigă Eponine, apropiindu-se de elevii de pe scenă. Să zicem că pentru azi e destul.

— Domnișoară Wakefield, rosti Kawabata 052, au existat trei locuri în care cuvintele dumneavoastră n-au fost chiar corecte. La începutul monologului…

— Spune-i mâine, îl întrerupse Eponine, făcându-i semn cu blândețe să se îndepărteze. Va însemna mai mult pentru ea. Se întoarse spre mica distribuție. Aveți întrebări?

— Ştiu că am mai vorbit despre asta…, începu ezitant Pedro Martinez, dar m-ar ajuta dacă am putea discuta din nou… Ne-ați spus că Godot n-a fost o persoană, ci doar un concept, sau o fantezie… că noi toți așteptăm ceva… Scuzați-mă, dar mi-e greu să înțeleg ce anume…

— În esență, întreaga piesă este un comentariu despre absurditatea vieții, răspunse Eponine după câteva secunde. Râdem, pentru că ne vedem pe noi în cerșetorii de pe scenă, auzim vorbele noastre când vorbesc ei. Beckett a surprins extrema năzuință a spiritului omenesc. Indiferent cine ar fi el, Godot va face ca totul să fie bine. El ne va transforma, cumva, viața și ne va face fericiți.

— N-ar putea fi Dumnezeu? întrebă Pedro.

— Absolut, încuviință Eponine. Sau chiar extratereștrii superavansați care au construit Rama și controlează Baza de Tranzit unde au stat Ellie și familia ei. Orice putere, forță sau ființă care este un panaceu pentru suferințele omenirii poate fi Godot. De aceea piesa este universală.

— Pedro, ai terminat? strigă o voce autoritară din fundul micuțului amfiteatru.

— Doar o clipă, Mariko, răspunse tânărul. Avem o discuție interesantă. De ce nu vii și tu aici?

Japoneza rămase în ușă.

— Nu, spuse ea grosolan, nu vreau. Hai să mergem. Eponine dădu liber distribuției și Pedro sări de pe scenă. În timp ce tânărul se grăbea

spre ușă, Ellie veni lângă profesoară.

— De ce o lasă să se poarte așa? murmură ea.

— Nu mă întreba pe mine, ridică Eponine din umeri. În mod clar, nu sunt expertă în relații interumane.

Fata aia, Kobayashi, e o nesuferită, se gândi, amintindu-și cum le tratase Mariko pe ea și pe Ellie, într-o seară, după repetiții, de parcă ar fi fost niște gândaci. *Bărbații sunt atât de proști uneori!*

— Ai vreo obiecție, întrebă Ellie, dacă părinții mei vin la repetiția cu costume? Beckett e unul din dramaturgii favoriți ai tatii și…

— Ar fi grozav, Părinții tăi sunt oricând bineveniți. În plus, vreau să le mulțumesc…

— *Domnișoară Eponine!* strigă un glas de tânăr din cealaltă parte a sălii.

Era Derek Brewer, unul dintre elevii lui Eponine care făcuse o pasiune de licean pentru ea. Derek alergă câțiva pași apoi strigă din nou:

— Ați auzit vestea?

Eponine clătină din cap. În mod evident, Derek era foarte surescitat.

— Judecătorul Mîșkin a decretat brasardele drept neconstituționale!

Femeii îi trebuiră câteva secunde să asimileze informația. Deja Derek era lângă ea, încântat că el îi dăduse vestea.

— Ești… ești sigur? întrebă femeia.

— Tocmai am auzit la radioul din birou.

Eponine întinse mâna spre brațul cu nesuferita brasardă roșie. Se uită la Derek și la Ellie și, cu o mișcare rapidă, smulse banda de pe braț și o azvârli în aer. În timp ce o urmărea arcuindu-se spre podea, ochii i se umplură de lacrimi.

— Mulțumesc, Derek, șopti ea.

În câteva clipe, simți patru brațe tinere îmbrățișând-o.

— Felicitări, spuse încetișor Ellie.

4

Localul cu hamburgeri din Orașul Central era în întregime administrat de bioți. Doi Lincolni conduceau restaurantul aglomerat și patru Garcia serveau clienții. Mâncarea era preparată de doi Einsteini, iar întreaga zonă de servire era păstrată imaculată de un singur Tiasso. Localul îi aducea un profit enorm patronului său, pentru că în afară de costul inițial al transformării clădirii și al materiilor prime nu mai existau alte cheltuieli.

Ellie mânca întotdeauna acolo în serile de marți, când lucra la spital ca voluntar. În ziua care deveni cunoscută drept Proclamația Mîșkin, fu însoțită la restaurant de profesoara ei, acum fără brasardă.

— Mă întreb de ce nu te-am văzut niciodată la spital, spuse Eponine servindu-se din porția de cartofi prăjiți. Oricum, ce faci acolo?

— În cea mai mare parte, stau de vorbă cu copiii bolnavi, răspunse Ellie. Sunt patru-cinci cu boli grave, printre Care un băiețel cu RV-41, și ei apreciază vizitele făcute de Oameni. Bioții Tiasso sunt foarte eficienți în tot ce se face în spital, dar nu atât de compătimitori și înțelegători. — Nu te supăra că te întreb, dar de ce faci asta? continuă Eponine după ce mușcă din hamburger. Ești tânără,

frumoasă sănătoasă. Probabil că există o mie de alte lucruri pe care ai prefera să le faci.

— Nu chiar. După cum știi, mama are un puternic simț al comunității, iar eu mă simt utilă stând de vorbă cu copiii. În plus, sunt stingheră în societate… Din punct de vedere fizic, am nouăsprezece-douăzeci de ani, ceea ce este mult pentru liceu, dar n-am aproape nici un pic de experiență socială. Una dintre colegele mele mi-a spus că băieții mă cred extraterestră.

Eponine îi zâmbi. *Chiar și să fii extraterestră ar fi mai bine decât să ai RV-41,* gândi ea. *Dar bărbații tineri au realmente de pierdut dacă te trec cu vederea.*

Cele două femei își terminară cina, părăsiră micul restaurant și se duseră în scuarul din Orașul Central. In mijlocul acestuia se afla un monument cilindric dedicat ceremoniilor asociate cu prima aniversare a Zilei Stabilirii. Monumentul avea o înălțime de doi metri și jumătate. Suspendată în el, la nivelul ochilor, se afla o sferă transparentă cu diametrul de cincizeci de centimetri. Lumina mică din centrul ei reprezenta Soarele, planul paralel cu solul era planul ecliptic care conținea Pământul și alte planete din sistemul solar, iar luminile din sferă arătau pozițiile relativ corecte ale tuturor stelelor aflate pe o rază de douăzeci de ani-lumină în jurul Soarelui.

O linie lega Soarele de Sirius, indicând drumul pe care îl

parcursese familia Wakefield în odiseea ei, spre Baza de Tranzit și înapoi în Sistemul Solar. Altă linie se întindea de la Sistemul Solar în lungul traiectoriei pe care o urmase Rama III de când îi culesese pe coloniștii umani de pe orbita lui Marte. Nava spațială, reprezentată printr-o lumină mare și roșie ce clipea cu intermitențe, se găsea în momentul de față cam la o treime din distanța dintre Soare și Tau Ceti.

— Am înțeles că ideea acestui monument a aparținut tatălui tău, spuse Eponine în timp ce stăteau lângă sfera celestă.

— Da, tata este foarte creativ când e vorba de știință și electronică.

Eponine se uită la lumina roșie care clipea.

— Nu-l deranjează deloc că mergem în altă direcție, nu către Sirius sau Baza de Tranzit?

— Nu cred, ridică din umeri Ellie. Nu prea vorbim despre asta… Mi-a spus odată că oricum nici unul dintre noi nu-i în stare să înțeleagă ce fac extratereștrii.

Eponine privi în jur.

— Uită-te la toți oamenii ăștia care merg grăbiți de colo-colo. Cei mai mulți nici măcar nu se opresc vreodată să vadă unde ne aflăm… Eu verific poziția noastră cel puțin o dată pe săptămână.

Deveni dintr-o dată foarte gravă.

— De când am fost diagnosticată cu RV-41, am simțit nevoia acută de a ști exact unde mă aflu în Univers… Mă întreb dacă asta face parte din frica mea de moarte.

După o lungă tăcere, își petrecu brațul după umerii lui Ellie.

— L-ai întrebat vreodată pe Vultur despre moarte? rosti ea.

— Nu, răspunse încet Ellie, dar aveam numai patru ani când am părăsit Baza de Tranzit. În mod sigur, nu aveam noțiunea morții.

— Când eram copil, gândeam ca un copil…, spuse pentru sine Eponine, apoi râse. Despre ce ai discutat cu Vulturul?

— Nu-mi amintesc exact. Patrick mi-a spus că Vulturului îi plăcea mai ales să se uite la noi cum ne jucam.

— Serios? Asta-i o surpriză. Din descrierea mamei tale, mi l-am imaginat pe Vultur mult prea serios ca să-l intereseze joaca.

— Încă îl mai văd cu claritate în minte, deși eram atât de mică, zise Ellie. Dar nu-mi amintesc dacă părea serios sau nu.

— L-ai visat vreodată?

— Oh, da. De multe ori. O dată stătea în vârful unui copac uriaș, uitându-se din nori în jos la mine.

Eponine râse din nou, apoi se uită la ceas.

— Vai de mine! făcu ea. Am întârziat la consult. Tu la ce oră trebuie să fii la spital?

— La șapte.

— Atunci ar fi bine s-o luăm din loc.

Când Eponine se prezentă la cabinetul lui Turner pentru verificarea bilunară, Tiasso care era de gardă o duse în laborator, îi luă probe de sânge și urină, după care îi spuse să ia loc. O informă după aceea că medicul întârzia.

În camera de așteptare se mai afla un negru cu ochi pătrunzători și zâmbet prietenos.

— Salut, spuse el când ochii ii se întâlniră, mă numesc Amadou Diaba și sunt farmacist.

Eponine se prezentă, gândindu-se că-l mai văzuse pe bărbatul acela.

— Grozavă zi, nu-i așa? întrebă el după o scurtă tăcere. Ce ușurare să-ți scoți afurisita aia de brasardă!

Femeia și-l aminti acum pe Amadou. Îl văzuse o dată sau de două ori la mitingurile bolnavilor de RV-41. Cineva îi spusese că Amadou contractase retrovirusul în urma unei transfuzii de sânge, în primele zile ale coloniei. *Câți suntem în totali* se întrebă ea. *Nouăzeci și trei, sau nouăzeci și patru? Cinci dintre noi s-au îmbolnăvit prin transfuzie…*

— Se pare că marile evenimente au loc întotdeauna câte două, urmă Amadou. Proclamația Mîșkin a fost anunțată înainte ca picioroangele să fie văzute pentru prima dată.

— Despre ce vorbești? îl privi mirată Eponine.

— N-ai auzit încă de picioroange? chicoti Amadou. Unde Dumnezeu ai fost?

Așteptă câteva secunde, apoi începu să explice.

— Echipa de explorare a celuilalt habitat lărgește de câteva zile locul de penetrare. Azi s-au confruntat dintr-o dată cu șase creaturi ciudate care au ieșit din gaura practicată în zid. Se pare că aceste „picioroange”, cum le-a numit reporterul TV, trăiesc în celălalt habitat. Arată ca niște mingi de golf atașate la șase picioare multiarticulate gigantice și se mișcă foarte, foarte repede… Au trecut peste oameni, bioți și echipament timp de o oră, apoi au dispărut din nou prin locul de penetrare.

Eponine era pe cale să pună câteva întrebări despre picioroange, când Turner ieși din cabinet.

— Domnule Diaba și domnișoară Eponine, spuse el, am un raport detaliat pentru fiecare dintre voi. Cine vrea să fie primul?

Încă o dată Eponine remarca superbii ochi albaștri ai medicului.

— Domnul Diaba era aici înaintea mea, așa că…

— Doamnele mai întâi, o întrerupse Amadou. Chiar și în Noul Eden.

Eponine intră în cabinetul lui Turner.

— Până acum e bine, îi spuse medicul când rămaseră singuri. Ai în mod clar virusul în organism, dar nu există nici un semn de

deteriorare a mușchiului cardiac. Nu știu sigur de ce, dar e limpede că boala progresează mai repede la unii decât la alții…

Cum se face, frumosul meu medic, gândi femeia, *că-mi urmărești atât de atent starea de sănătate, dar n-ai observat nici măcar o dată privirile pe care ți le arunc în tot acest timp?*

— Te vom ține pe medicația de reglare a sistemului imunitar. Nu are efecte secundare serioase și s-ar putea ca datorită ei să nu vedem nici o dovadă a acțiunilor distructive ale virusului… Altfel te simți bine?

Ieșiră împreună în sala de așteptare. Medicul îi trecu în revistă simptomele ce ar fi indicat că virusul trecuse la alt stadiu de dezvoltare. În timp ce stăteau de vorbă, ușa se deschise și intră Ellie. La început, Turner îi ignoră prezența, dar după câteva clipe avu o evidentă reacție întârziată.

— Te pot ajuta cu ceva, domnișoară?

— Am venit să-i pun lui Eponine o întrebare, răspunse respectuoasă Ellie. Dacă deranjez, pot aștepta afară.

Medicul clătină din cap, apoi fu surprinzător de incoerent în ultimele cuvinte adresate lui Eponine. La început, ea nu înțelese ce se întâmpla. Însă când dădu să plece cu Ellie, îl văzu uitându-se lung la eleva ei. *De trei ani tânjesc să văd o privire ca asta în ochii lui,* gândi Eponine. Nu*credeam că poate avea o astfel de privire, lar Ellie, binecuvântată fie ea, nici n-a observat-o.*

Fusese o zi lungă. La ora când se îndrepta spre aparta-mentul din Hakone, Eponine se simțea extrem de obosită. Eliberarea emoțională pe care o simțise când își scosese brasarda trecuse. Acum era puțin deprimată. Şi se mai lupta și cu sentimentele de gelozie față de Ellie.

Se opri în fața apartamentului. Fâșia de pânză lată, de culoare roșie, amintea tuturor că înăuntru locuia un purtător de RV-41. Mulțumindu-i iarăși judecătorului Mîșkin, Eponine trase cu grijă fâșia. Pe ușă rămase o urmă. *Am s-o vopsesc mâine,* gândi ea.

O dată intrată în apartament, se instală în fotoliul ei moale și întinse mâna după o țigară. Simți un val de plăcere anticipată, în timp ce punea țigara în gură. *La școală nu fumez niciodată în fața elevilor. Nu vreau să fiu un exemplu rău pentru ei. Fumez numai aici. Acasă. Când sunt singură.*

Eponine nu prea ieșea seara. Sătenii din Hakone îi dăduseră limpede de înțeles că n-o doreau în mijlocul lor, ba chiar două delegații separate îi ceruseră deschis să părăsească satul, iar pe ușa apartamentului apăruseră mai multe bilete amenințătoare. Dar Eponine refuzase cu încăpățânare să se mute. Cum Kimberly nu era niciodată acolo, avea mai mult spațiu decât și-ar fi permis în condiții normale. Şi mai știa că în nici o zonă a coloniei un purtător de RV-41 n-ar fi fost bine venit.

Femeia adormise în fotoliu și visa câmpii de flori galbene. Aproape că nu auzi ciocăniturile, deși erau foarte puternice. Se uită la ceas — era ora 23. Când deschise ușa, în apartament intră Kimberly.

— Oh, Ep, cât mă bucur că ești aici! Simțeam nevoia desperată să discut cu cineva. Cineva în care să pot avea încredere.

Își aprinse țigara cu o mișcare smucită și izbucni imediat într-un monolog dezlânat.

— Da, da, știu, spuse ea văzând dezaprobarea din ochii lui Eponine. Ai dreptate, sunt drogată… Dar am nevoie de asta… Senzațiile artificiale tot sunt mai bune decât să te gândești la tine ca la un rahat.

Trase adânc din țigară și slobozi fumul în rafale scurte.

— Nemernicul chiar a făcut-o de data asta, Ep… Mi-a dat papucii… Jigodia încrezută crede că poate să facă ce vrea… I-am tolerat aventurile și chiar le-am lăsat pe unele fete mai tinere să mi se alăture — sexul în trei înlătura plictiseala.. dar eu eram mereu *ichiban,* numărul unu, sau cel puțin așa credeam.

Stinse țigara și începu să-și frângă mâinile. Era gata să plângă.

— Iar astă seară, mi-a spus să mă mut… „Ce", am zis eu, „ce vrei să spui?" „Te muți", mi-a spus, Nici un zâmbet, nici o discuție. „Strânge-ți lucrurile. Te așteaptă un apartament în spate la Xanadu." „Acolo trăiesc târfele", i-am zis. A zâmbit puțin și n-a spus nimic. „Adică, sunt pusă pe liber", l-am întrebat și m-a apucat furia. „Nu poți să faci asta!", i-am spus. Am încercat să-l lovesc, dar mi-a prins mâna și m-a plesnit peste față. „Ai să faci cum îți ordon", mi-a zis. „*Ba nu,* nenorocitule!" Am apucat o vază și am aruncat-o. S-a izbit de o masă și s-a făcut țăndări. În câteva secunde, doi bărbați mi-au legat mâinile la spate. „Luați-o de aici", a spus regele japonez. M-au dus în noul meu apartament. Era foarte frumos. În camera de toaletă era o cutie mare de kokomo rulat. Am fumat o doză întreagă și am simțit că zbor. Hei, mi-am spus, nu-i chiar atât de rău. Cel puțin nu mai trebuie să-i satisfac dorințele sexuale bizare. M-am dus la cazinou și m-am distrat pe cinste până i-am văzut… în public, în fața tuturor. M-a apucat nebunia — am urlat, am țipat, am blestemat, chiar am atacat-o. Cineva m-a lovit în cap. M-am pomenit pe podeaua cazinoului, cu Toshio aplecat asupra mea. Mi-a șuierat: „Dacă mai faci vreodată ceva de genul ăsta, ai să fi îngropată lângă Marcello Danni."

Își coborî fața în mâini și începu să plângă în hohote.

— Oh, Ep, spuse după câteva secunde, mă simt atât de neajutorată! N-am încotro s-o iau. Ce să fac?

Înainte ca prietena ei să apuce să rostească ceva, vorbi din nou:

— Ştiu, știu, aș putea să mă întorc să lucrez în spital. E nevoie de infirmiere, de infirmiere adevărate… apropo, unde-i Lincolnul tău?

Eponine zâmbi și arătă spre debara.

— Bravo ție! râse Kimberly. Ține robotul la întuneric. Scoate-l afară să curețe baia, să spele vasele, să facă mâncare. Apoi, pac, la loc în debara. Chicoti. Scula lor nu funcționează, să știi. Vreau să spun că au una, un fel de sculă, perfect anatomică de altminteri, dar nu li se întărește. Într-o noapte când eram singură și drogată, l-am pus pe unul să se urce pe mine, dar n-a știut la ce mă refeream când am spus „bag-o". Cum n-au știut nici unii bărbați.

Sări în picioare și începu să se plimbe prin cameră.

— Nu prea știu de ce am venit, își aprinse altă țigară. M-am gândit că poate tu și cu mine, adică, noi am fost prietene un timp… Glasul i se stinse. Acum mă duc la vale, încep să mă simt deprimată. E groaznic, cumplit. Nu pot să suport. Nu știu la ce mă așteptam, dar tu ai propria ta viață… Ar fi mai bine să plec.

Traversă camera și o îmbrățișă grăbit pe Eponine.

— Ai grijă de tine, da? Nu-ți face griji pentru mine, mă voi descurca.

Abia după ce Kimberly închise ușa după ea, Eponine își dădu seama că nu scosese o vorbă cât fusese în cameră fosta ei prietenă. Fu sigură că nu avea s-o mai vadă niciodată.

5

Era o ședință deschisă a Senatului și putea asista orice membru al coloniei. Galeria avea numai trei sute de locuri și toate erau ocupate. Altă sută de oameni stătea în picioare de-a lungul pereților sau pe intervale. Cei douăzeci și patru de membri ai corpului legislativ al Noului Eden fură chemați la ordine de președintele ședinței, guvernatorul Watanabe.

După ce bătu de mai multe ori cu ciocănelul pentru a face liniște, Kenji spuse:

— Audierile cu privire la buget continuă azi cu o prezentare făcută de directorul spitalului din Noul Eden, domnul doctor Robert Turner. El va face un rezumat al folosirii bugetului alocat sănătății în ultimul an și-și va prezenta cererile pentru anul următor.

Turner sui la tribună și făcu semn celor doi Tiasso care stătuseră lângă el. Bioții instalară rapid un proiector și un ecran-cub suspendat pentru materialul vizual care avea să susțină prezentarea.

— În ultimul an, am făcut pași mari, atât în construirea unui mediu medical solid pentru colonie, cât și în înțelegerea puternicului nostru inamic, retrovirusul RV-41 care continuă să îmbolnăvească populația. În ultimele douăsprezece luni, am terminat de determinat ciclul de viață al acestui microorganism complex și am pus la punct testele care ne permit să identificăm cu precizie orice persoană bolnavă.

Acum șapte luni, într-o perioadă de 3 săptămâni toți locuitorii Noului Eden au fost testați. La momentul respectiv, nouăzeci și șase de indivizi din colonie au fost identificați ca fiind infectați cu retrovirusul. De la terminarea testării, a fost găsit numai un nou purtător. Între timp, RV-41 a provocat trei decese, așa că numărul actual al persoanelor infectate este de nouăzeci și patru.

RV-41 este un retrovirus mortal, care atacă mușchii cardiaci, provocându-le atrofierea ireversibilă. Nu se cunoaște nici un tratament. Experimentăm diverse tehnici de încetinire a avansării bolii și, recent, am obținut unele succese sporadice, dar neconcludente. În acest moment, până nu înregistrăm un progres semnificativ, trebuie să presupunem cu reținere că toți indivizii afectați de retrovirus vor ceda în cele din urmă virulenței sale.

Diagrama pe care v-o prezint în continuare arată diversele stadii ale bolii. Retrovirusul se transmite de la un individ la altul prin schimbul de fluide corporale, care implică orice combinație de sânge și lichid seminal. Nu există nici un indiciu că ar exista alt mod de transmitere. Repet, — strigă Turner pentru a acoperi larma galeriei — , am verificat transmiterea *numai* unde este implicat sângele sau

lichidul seminal. Nu putem declara categoric că alte fluide ale corpului, transpirația, mucusul, lacrimile, saliva și urina, nu pot fi agenți de transmitere, dar datele de până acum sugerează că RV-41 nu poate fi transmis prin aceste fluide.

Larma din galerie se extinsese. Guvernatorul Watanabe bătu de mai multe ori cu ciocănelul pentru a face liniște în sală. Turner își drese glasul și continuă:

— Acest retrovirus deosebit este foarte inteligent, dacă pot folosi acest cuvânt, și mai ales bine adaptat la gazda lui umană. După cum puteți vedea din diagramă, este relativ inofensiv în primele două stadii ale sale, când locuiește în celulele din sânge și spermă, fără a pricinui vreun rău. S-ar putea ca în acest timp să-și fi început deja atacul asupra sistemului imunitar. Nu putem spune cu certitudine, pentru că în acest stadiu toate datele arată că sistemul imunitar este sănătos.

Nu știm ce declanșează declinul sistemului imunitar. Un proces inexplicabil din organismul nostru complex — și iată o zonă în care trebuie să mai facem cercetări intense — îi semnalează brusc lui RV-41 că sistemul imunitar este vulnerabil și începe un atac puternic. Densitatea lui în sânge și spermă crește brusc de câteva ori. Aceasta este etapa când boala este cel mai contagioasă și când sistemul imunitar este copleșit.

Turner se opri. Răsfoi hârtiile de pe care citea înainte de a continua.

— E ciudat că sistemul imunitar nu supraviețuiește *niciodată* acestui atac. RV-41 știe, cumva, când poate să învingă și nu se multiplică niciodată până nu se atinge condiția de vulnerabilitate. O dată ce sistemul imunitar e distrus, începe atrofierea mușchilor cardiaci și urmează moartea.

În ultimele stadii ale bolii, retrovirusul dispare complet din spermă și sânge. După cum vă puteți imagina, această dispariție nimicește procesul de diagnosticare. Unde se duce el? Oare „se ascunde” în vreun fel, devenind altceva, ce n-am identificat încă? Supraveghează el distrugerea treptată a mușchilor cardiaci, sau atrofierea este pur și simplu un efect secundar al atacului anterior asupra sistemului imunitar? În momentul de față, nu putem răspunde la toate aceste întrebări.

Medicul făcu o scurtă pauză pentru a bea o gură de apă, apoi urmă:

— O parte a sarcinii noastre în ultimul an a fost să investigăm originea bolii. Au existat zvonuri potrivit cărora RV-41 ar fi originar din Noul Eden, plasat aici ca un diabolic experiment extraterestru. Asemenea zvonuri sunt prostii absolute. Nu încape îndoială că noi am adus retrovirusul de pe Pământ. Doi pasageri din *Santa Maria* au murit din cauza lui la trei luni unul după altul, primul în timpul călătoriei de

la Pământ la Marte. Putem fi siguri, deși acest lucru nu-i prea încurajator, că și prietenii și colegii noștri de pe Pământ se luptă cu acest diavol.

Cât despre originea lui, aici nu pot decât să fac speculații. Dacă baza de date medicale pe care am adus-o de pe Pământ ar fi fost mai mare, probabil că i-am fi putut identifica originea fără să umblăm pe ghicite… Cu toate acestea, vă voi arăta că genomul retrovirusului RV-41 seamănă uimitor de bine cu un agent patogen fabricat genetic de către oameni, ca parte a testării unor vaccinuri secrete realizată în primii ani ai secolului XXII.

Dați-mi voie să explic în detaliu. După realizarea cu succes a vaccinurilor de prevenire a retrovirusului SIDA, care a fost o năpastă cumplită în ultimele două decenii ale secolului XX, tehnica medicală a profitat de ingineria biologică pentru a mări gama vaccinurilor disponibile. Mai precis, biologii și medicii *au fabricat* în mod intenționat retroviruși și bacterii, noi și mai distrugătoare, pentru a dovedi că o clasă de vaccinuri avea o gamă largă de aplicare încununată cu succes. Toată această muncă s-a făcut, bineînțeles, sub controale atente și fără nici un risc pentru populație.

Totuși, când a survenit Marele Haos, finanțările cercetărilor au fost reduse drastic și multe laboratoare medicale au trebuit să fie abandonate. Periculoșii agenți patogeni depozitați în locuri izolate prin lume au fost distruși. Doar dacă… și aici intervin speculațiile mele.

Retrovirusul care ne afectează în Noul Eden seamănă foarte mult cu retrovirusul AQT19, fabricat în 2107 în Laboratorul Medical Laffont din Senegal. Este posibil, recunosc, ca un agent survenit pe cale naturală să aibă un genom similar cu AQT19 și, ca atare, speculațiile mele să fie greșite. Totuși, credința mea este că AQT19 din laboratorul senegalez abandonat *nu* a fost distrus în întregime. Sunt convins că acest retrovirus a supraviețuit cumva și a suferit mutații ușoare în secolul următor — probabil trăind în gazde maimuțe — iar până la urmă a ajuns la oameni. În acest caz, *noi* suntem creatorii de bază ai bolii care ne ucide.

La galerie se produse rumoare. Guvernatorul Watanabe își folosi iar ciocănelul pentru a reduce la tăcere auditoriul dorindu-și în secret ca Turner să-și fi ținut pentru sine speculațiile. În acest punct, directorul spitalului începu să vorbească despre proiectele care necesitau finanțare în anul următor și ceru *dublarea* sumei alocate în ultimul an. Printre senatori se auzi un murmur de nemulțumire.

Cei câțiva vorbitori care urmară imediat după Robert fură de umplutură. Toată lumea știa că singurul discurs important din ziua aceea avea să fie ținut de Ian Macmillan, candidatul opoziției la funcția de guvernator pentru alegerile de peste trei luni. Se înțelegea

că atât actualul guvernator, Watanabe, cât și alesul partidului său politic, Ulanov, erau în favoarea unei creșteri semnificative a bugetului alocat sănătății, chiar dacă pentru finanțarea lui se impuneau taxe noi. Macmillan era împotriva oricărei creșteri a fondurilor destinate muncii lui Turner.

Macmillan fusese învins clar de Watanabe în primele alegeri generale ținute în colonie. De atunci, Macmillan își mutase reședința din Beauvois în Hakone, fusese ales în Senat din partea districtului Vegas, și ocupase un post avantajos în imperiul afacerilor în continuă expansiune ale lui Nakamura. Acesta avea nevoie de cineva „acceptabil" pentru a conduce colonia în locul lui, iar Macmillan, care era un om ambițios fără valori sau principii clar definite, voia să fie guvernator.

— Este prea simplu, își începu discursul Macmillan, să-l ascultăm pe domnul doctor Turner și apoi să ne deschidem inimile și pungile, alocând fonduri pentru toate cererile sale. Asta nu este bine la audierile pentru buget. Şeful fiecărui departament poate prezenta un argument puternic pentru propunerile lui. Dar ascultând în mod separat fiecare subiect, pierdem priveliștea tabloului de ansamblu. Nu vreau să sugerez că programul doctorului Turner n-ar merita, totuși consider că în momentul de față se impune să discutăm prioritățile.

Stilul oratoric al lui Macmillan se îmbunătățise considerabil de când se mutase în Hakone. Era evident că fusese instruit cu atenție. Nu era totuși un orator înnăscut, așa că, pe alocuri, gesturile lui exersate păreau aproape comice. Principalul său punct de vedere era că purtătorii de RV-41 alcătuiau mai puțin de cinci la sută din populația Noului Eden, iar costul ajutării lor era incredibil de mare.

— De ce să fie silit restul cetățenilor coloniei să sufere privațiuni în beneficiul unui grup atât de mic? În plus, există alte probleme, mai presante, care necesită mai mulți bani, probleme care îl ating pe fiecare colonist în parte și care, foarte probabil, vor avea impact însăși asupra supraviețuirii noastre.

Când își prezentă versiunea despre picioroangele care „năvăliseră" din habitatul alăturat din Rama și „îngroziseră" echipa de exploratori ai coloniei, Macmillan o făcu să sune ca și cum „atacul" lor fusese prima incursiune dintr-un plănuit război interspecii. Evocă spectrul picioroangelor urmate de „creaturi mai înfricoșătoare" care aveau să-i înspăimânte pe coloniști, mai ales femeile și copii.

— Banii pentru apărare sunt bani utili pentru noi toți, spuse el.

Mai sugeră că cercetarea mediului era o altă activitate „mult mai importantă pentru binele general al coloniei" decât programul medical prezentat de Turner. El lăudă munca depusă de inginerii meteo și prezise un viitor în care coloniștii aveau să dețină cunoștințe complete despre timpul probabil.

Discursul său fu întrerupt de multe ori de aplauzele galeriei. Când în sfârșit vorbi despre indivizii suferinzi de RV-41, Macmillan schiță un plan „mai eficient sub aspectul costurilor” pentru rezolvarea „teribilei lor tragedii”.

— Vom crea un sat nou pentru ei, în exteriorul Noului Eden, unde își pot trăi în tihnă ultimele zile. După părerea mea, pe viitor efortul medical privitor la RV-41 trebuie limitat la izolarea și identificarea tuturor mecanismelor prin care această năpastă se transmite de la un individ la altul. Până când se încheie aceste cercetări, este în interesul tuturor coloniștilor, inclusiv al nefericiților afectați de boală, ca purtătorii să fie ținuți în carantină, astfel încât să nu mai existe și alte contaminări accidentale.

Nicole și familia ei erau la galerie. Îl bătuseră la cap pe Richard să vină, cu toate că el nu putea suferi întrunirile politice. Richard fu dezgustat de discursul lui Macmillan, în timp ce Nicole fu înspăimântată. Ceea ce spunea omul acela avea o anumită atracție. *Mă întreb cine îi scrie materialul,* gândi ea când Macmillan își încheie discursul. Se învinui că-l subestimase pe Nakamura.

Către sfârșitul expunerii lui Macmillan, Ellie își părăsi în liniște locul de la galerie. Părinții ei fură uimiți când, câteva minute mai târziu, o văzură la parter, îndreptându-se către tribună. La fel și ceilalți de la galerie, care crezuseră că Macmillan fusese ultimul. Cei mai mulți se așezară din nou, când Kenji o prezentă pe Ellie.

— La ora de drepturi și îndatoriri cetățenești de la școală, începu ea cu emoție evidentă, studiem constituția coloniei și procedurile Senatului. E puțin cunoscut faptul că *orice* cetățean al Noului Eden poate lua cuvântul la una dintre audierile deschise…

Trase adânc aer în piept înainte de a continua. La galerie, atât mama ei cât și Eponine se aplecară și prinseră strâns balustrada din fața lor.

— Am vrut să vorbesc azi, spuse Ellie cu mai multă forță, pentru că eu cred că am o opinie aparte față de problema suferinzilor de RV-41. În primul rând, sunt tânără, iar în al doilea rând, până acum mai mult de trei ani, n-am avut privilegiul de a interacționa cu alte ființe umane decât cele din familia mea.

Ambele motive mă fac să prețuiesc viața omului. Mi-am ales cuvântul cu grijă. A prețui înseamnă a ține la ceva pe care îl consideri foarte valoros. Acest om, acest medic incredibil care muncește toată ziua și uneori toată noaptea pentru a ne ține sănătoși, prețuiește și el în mod evident viața omului.

Când a vorbit mai devreme, doctorul Turner nu v-a spus *de ce* trebuie să-i finanțăm programul, ci numai *ce* boală este și *cum* ar încerca el s-o combată. A presupus că toți ați înțeles *de ce.* După ce l-am ascultat pe domnul Macmillan, am unele îndoieli.

Trebuie să studiem această boală oribilă până o putem înțelege și controla, pentru că viața omului este un lucru prețios. Fiecare persoană în parte este un miracol unic, o combinație uimitoare de substanțe chimice complexe și talente, visuri și experiențe deosebite. Nimic nu poate fi mai important pentru colonie în general decât o activitate care are ca țel conservarea vieții umane.

Din discuțiile de azi am înțeles că programul doctorului Turner este costisitor. Dacă pentru a-l finanța trebuie mărite taxele, atunci probabil că fiecare dintre noi va trebui să se descurce fără un obiect pe care și l-a dorit. E un preț destul de mic pentru comoara pe care o reprezenta compania altui om.

Familia mea și prietenii îmi spun uneori că sunt o naivă irecuperabilă. S-ar putea să fie adevărat. Dar poate că inocența mea îmi permite să văd lucrurile mai clar decât alții. În cazul de față, cred că există o singură întrebare care trebuie pusă. Dacă dumneavoastră, sau vreun membru al familiei dumneavoastră, ați fi fost diagnosticați ca purtători de RV-41, ați *sprijini* programul doctorului Turner?… Vă mulțumesc foarte mult.

O tăcere stranie se lăsă în timp ce Ellie se îndepărta de tribună. Apoi izbucniră aplauze furtunoase. Ochii lui Nicole și ai lui Eponine înotau în lacrimi. Jos, la parter, Robert Turner întinse ambele mâini către Ellie.

6

Când Nicole deschise ochii, Richard stătea lângă ea pe pat și ținea în mână o ceașcă de cafea.

— Ne-ai spus să te trezim la șapte, rosti el. Femeia se ridică în șezut și luă ceașca.

— Mulțumesc, iubitule. Dar de ce nu l-ai lăsat pe Linc?

— Am hotărât să-ți aduc personal cafeaua… Avem vești de pe Câmpia Centrală. Voiam să le discut cu tine, deși știu că nu-ți place să fii sâcâită la prima oră.

Nicole sorbi încet și prelung din cafea, apoi îi zâmbi soțului ei.

— Care sunt veștile?

— Azi noapte au mai fost două incidente cu picioroangele. În săptămâna asta s-au înregistrat aproape o duzină. Se afirmă că forțele noastre de apărare au distrus trei picioroange care „hărțuiau" echipa tehnică.

— Picioroangele au făcut vreo tentativă de a riposta?

— Nu. La primul foc au luat-o la fugă spre gaura din celălalt habitat… Majoritatea a scăpat, ca alaltăieri.

— Tot mai crezi că ar fi niște observatori de la distanță, ca bioții păianjeni din Rama I și II?

Richard încuviință afirmativ din cap.

— Poți să-ți închipui ce imagine au Ceilalți despre noi… tragem asupra creaturilor neînarmate fără a fi provocați… reacționăm într-o manieră ostilă la ceea ce este cu siguranță o tentativă de contact…

— Nici mie nu-mi place, replică încet Nicole, dar ce putem face? Senatul a autorizat în mod explicit echipele de exploratori să se apere.

Richard era pe cale să răspundă, când îl văzu pe Benjy în ușă. Tânărul zâmbea larg.

— Pot să intru, mamă? întrebă el.

— Firește, dragule, răspunse Nicole și deschise larg brațele. Vino să mă îmbrățișezi de ziua ta.

— La mulți ani, Benjy, zise Richard, iar băiatul, care era mai voinic decât majoritatea bărbaților, veni spre pat și-și îmbrățișă mama.

— Mulțumesc, unchiule Richard. Mai mergem azi la picnic în Pădurea Sherwood?

— Bineînțeles, răspunse Nicole, apoi, diseară dăm o petrecere mare.

— Ura! exclamă Benjy.

Era sâmbătă. Patrick și Ellie dormeau până târziu, pentru că nu aveau școală. Lincoln servi micul dejun pentru Richard, Nicole și Benjy, în timp ce adulții priveau știrile la televizor. Urmă un film scurt

despre cea mai recentă „confruntare cu picioroangele” din apropierea celui de al doilea habitat, precum și comentariile candidaților la funcția de guvernator.

— După cum spun de mai multe săptămâni, trebuie să amplificăm pregătirile de apărare, declară Macmillan. În sfârșit, am început să îmbunătățim armele de care dispun forțele noastre, dar trebuie să ne mișcăm cu mai multă îndrăzneală în această zonă.

Ştirile de dimineață luară sfârșit cu un interviu luat directoarei centrului meteo. Femeia explică faptul că vremea neobișnuit de uscată și vântoasă din ultimul timp se datorase unei „erori de modelare” din simularea calculatorului.

— Toată săptămâna am încercat fără succes să creăm ploaie, spuse ea. Acum, bineînțeles, întrucât este week-end, am programat soare… Dar promitem că săptămâna viitoare va ploua.

— N-au nici cea mai mică idee ce fac, bombăni Richard, închizând televizorul. Suprasolicită sistemul și generează haos.

— Ce este ha-os, unchiule Richard? întrebă Benjy. Richard ezită o clipă.

— Definiția cea mai simplă este absența ordinii, dar în matematică, termenul are un înțeles mult mai precis. El e folosit pentru a descrie reacții dezlănțuite cauzate de perturbații mici. Izbucni în râs. Scuză-mă, Benjy. Câteodată vorbesc într-o păsărească științifică.

Benjy zâmbi.

— Îmi place când vorbești cu mine ca și cum aș fi normal, spuse el cu grijă. Şi une-ori chiar în-țe-leg pu-țin.

Nicole părea preocupată în timp ce Lincoln strângea farfuriile de pe masă. Când Benjy ieși să se spele pe dinți, se aplecă spre soțul ei.

— Ai vorbit cu Katie? N-a răspuns la telefon nici ieri după-amiază, nici aseară.

Richard clătină din cap.

— Benjy va fi distrus dacă nu apare la petrecerea lui… Am să-l trimit pe Patrick s-o găsească în dimineața asta.

Bărbatul se ridică și ocoli masa, apoi o prinse de mână.

— Şi cu tine cum rămâne, doamnă Wakefield? Ai prevăzut puțină odihnă și relaxare în programul tău aglomerat? La urma urmelor, este week-end.

— În dimineața asta mă duc la spital să ajut la instruirea celor doi sanitari noi. Apoi, la zece, plec de aici cu Ellie și Benjy. La întoarcere, am să mă opresc la tribunal — nici măcar n-am citit rezumatele cazurilor de luni. La 14:30, am o scurtă întâlnire cu Kenji, iar la 15, ora de patologie… La 16:30, ar trebui să fiu acasă.

— Timp suficient ca să organizezi petrecerea lui Benjy. Zău, iubito, ar trebui s-o lași mai moale. În definitiv, nu ești biot.

— Tu vorbești? îl sărută Nicole. Tu nu lucrezi douăzeci-treizeci de ore la rând, când ești implicat într-un proiect interesant? Deveni serioasă. Toate astea sunt foarte importante, iubitule… Simt că am ajuns la un punct de cotitură în problemele coloniei și că joc un rol important aici.

— Fără îndoială. Exerciți în mod categoric o influență, dar niciodată n-ai timp pentru tine.

— Ăsta-i un obiect de lux, replică Nicole, deschizând ușa de la camera lui Patrick. Îl voi savura în ultimii mei ani.

În timp ce ieșeau dintre copaci pe pajiștea largă, iepuri și veverițe o luau la fugă din calea lor. În cealaltă parte a pajiștii, un cerb tânăr păștea liniștit în mijlocul unui covor de flori purpurii și înalte. Întoarse capul spre Nicole, Ellie și Benjy, apoi dispăru prin salturi în pădure.

Nicole își consultă harta.

— Pe aici pe undeva, chiar lângă pajiște, trebuie să fie niște mese pentru picnic.

Benjy îngenunche și se aplecă peste un grup de flori galbene acoperite de albine.

— Mie-re, spuse el zâmbind. Al-bi-ne-le fac mie-re în stup.

După câteva minute, localizară mesele și întinseră fața de masă pe una dintre ele. Lincoln le împachetase sandvișuri — lui Benjy îi plăceau cel mai mult cele cu unt de arahide și jeleu — , portocale proaspete și grapefruit din livezile de lângă San Miguel. În timp ce mâncau, în partea opusă a pajiștii apăru altă familie. Benjy își flutură mâna.

— Oa-me-nii ăia nu știu că-i ziua mea, pronunță el.

— Dar noi știm, spuse Ellie ridicând paharul cu limonadă. La mulți ani, frățioare!

Chiar înainte să termine de mâncat, un nor mic întunecă pe moment culorile vesele ale pajiștii.

— E un nor neobișnuit de negru, comentă Nicole. După câteva clipe, norul dispăru și soarele scălda din nou iarba și florile.

— Vrei acum budincă, sau mai aștepți? îl întrebă Nicole pe Benjy.

— Mai întâi să jucăm base-ball, răspunse Benjy. Își scoase din geantă echipamentul de base-ball și îi dădu lui Ellie o mănușă. Să mergem!

În timp ce copiii făceau pase, Nicole strânse masa. Era pe cale să li se alăture lui Benjy și Ellie, când auzi alarma de la radioul de la încheietura mâinii. Apăsă butonul de recepție și afișajul digital orar fu înlocuit de o imagine TV.

Nicole dădu volumul mai tare, ca să poată auzi ce avea de spus Kenji.

— Scuză-mă că te deranjez, Nicole, dar avem o urgență. S-a

înaintat o plângere de viol și familia vrea punerea imediată sub acuzare. E un caz sensibil, din jurisdicția ta, și cred că ar trebui rezolvat acum… Nu vreau să-ți mai spun nimic pe fir.

— Am să fiu acolo în jumătate de oră, răspunse Nicole.

La început, Benjy se bosumflă că picnicul se scurta, dar Ellie își convinse mama că nu avea nimic împotrivă să rămână ea cu Benjy încă două ore. Chiar înainte de a pleca din poiană, Nicole îi dădu harta Pădurii Sherwood. Un moment mai târziu, un nor mai mare acoperi soarele artificial al Noului Eden.

În apartamentul lui Katie nu era nici un semn de viață. Patrick se văzu momentan pus în încurcătură. Unde s-o caute? Nici unul dintre prietenii lui de la universitate nu locuia în Vegas, așa că nu știa de unde să înceapă.

Îl sună pe Max de la un telefon public și acesta îi dădu numele, adresele și numerele de telefon ale unor indivizi din Vegas, pe care îi cunoștea. Încheie râzând:

— Nici unul nu-i genul de om pe care să vrei să-i inviți la cină cu părinții tăi, dacă înțelegi ce vreau să spun, dar toți trei sunt buni la inimă și probabil că te vor ajuta să-ți găsești sora.

Singurul nume pe care-l recunoscu Patrick fu Samantha Porter, al cărei apartament se afla la numai câteva sute de metri de cabina telefonică. Deși era începutul după-amiezii, Samantha purta cămașă de noapte, când în cele din urmă deschise ușa.

— M-am gândit că tu ești, când m-am uitat pe monitor, spuse ea cu un zâmbet sexi. Patrick O'Toole, nu-i așa?

Patrick aprobă din cap și apoi se foi jenat de pe un picior pe celălalt.

— Domnișoară Porter, rosti în cele din urmă, am o problemă…

— Ești mult *prea* tânăr ca să ai o problemă, îl întrerupse Samantha și râse din inimă. De ce nu vii înăuntru să discutăm despre ea?

Patrick se înroși.

— Nu, domnișoară, nu-i genul acela de problemă… Pur și simplu n-o găsesc pe sora mea, Katie, și m-am gândit că m-ați putea ajuta.

Samantha, care se întorsese pe jumătate pentru a-l conduce în apartament, se răsuci și se uită lung la tânăr.

— De *asta* ai venit la mine? Clătină din cap și râse din nou. Ce dezamăgire! Credeam c-ai venit să facem prostioare. Atunci aș fi putut să le spun tuturor, o dată pentru totdeauna, dacă ești sau nu extraterestru.

Patrick continua să se foiască la intrare. După câteva secunde, Samantha strânse din umeri.

— Katie își petrece majoritatea timpului în palat, spuse ea. Du-te la cazinou și întreabă de Sherry. Ea știe cum să-ți găsești sora.

— Da, domnule Kobayashi, am înțeles. *Wakarimasu,* îi spuse Nicole japonezului din biroul ei. Îmi dau seama ce trebuie să simțiți. Puteți fi sigur că se va face dreptate.

Îl conduse în camera de așteptare, la soția lui. Ochii doamnei Kobayashi erau încă umflați de lacrimi. Fiica lor de șaptesprezece ani, Mariko, se afla la spitalul Noului Eden, unde era supusă unui consult medical complet. Fusese bătută rău, dar nu era în stare critică.

După ce termină de vorbit cu soții Kobayashi, Nicole îl sună pe Turner.

— În vaginul fetei există spermă recentă, o anunță medicul, și are vânătăi pe aproape fiecare centimetru pătrat al corpului. Are și o cădere nervoasă — violul este categoric o posibilitate.

Nicole oftă. Mariko Kobayashi declarase că violatorul fusese Pedro Martinez, tânărul care jucase cu Ellie în piesa de la școală. Oare era posibil? Se așeză în fața calculatorului și accesă baza de date a coloniei.

MARTINEZ, PEDRO ESCOBAR… născut pe 25 mai 2228, Managua, Nicaragua… mamă necăsătorită, Maria Escobar, servitoare, adesea fără serviciu… tatăl probabil Ramon Martinez, docher negru din Haiti… șase frați și surori mai mici din partea mamei… condamnat pentru vânzare de kokomo, 2241, 2242… viol, 2243… opt luni la Casa de Corecție din Managua… deținut model… transferat la Casa Făgăduinței din Mexico City, 2244, EI 1,86, CS 52.

Nicole citi de două ori scurta înregistrare, înainte de a-l chema pe Pedro în biroul ei. La sugestia ei, tânărul se așeză, apoi își plimbă privirea în podea. Pe întreaga durată a discuției, un biot Lincoln stătu într-un colț și înregistră conversația.

— Pedro, rosti Nicole încet.

Nici un răspuns. El nici măcar nu ridică privirea.

— Pedro Martinez, repetă ea apăsat, știi că ești acuzat că ai violat-o noaptea trecută pe Mariko Kobayashi? Sunt sigură că nu-i nevoie să-ți explic că-i o acuzație foarte gravă… Ai ocazia să răspunzi la învinuiri.

Pedro continuă să tacă, iar în cele din urmă Nicole urmă:

— În Noul Eden avem un sistem judiciar care s-ar putea să difere de cel pe care l-ai cunoscut în Nicaragua. Aici cazurile infracționale nu pot fi înaintate spre judecare decât dacă judecătorul, după ce examinează faptele, crede că există suficiente motive pentru punerea sub acuzare.

După o lungă tăcere, tânărul mormăi ceva fără să ridice privirea.

— Poftim? întrebă Nicole.

— Minte, spuse Pedro mai tare. Nu știu de ce, dar Mariko minte.

— Vrei să-mi spui versiunea ta privitor la cele întâmplate?

— Ce rost ar avea? Oricum n-o să mă creadă nimeni.

— Pedro, ascultă-mă… Dacă, pe baza unei anchete inițiale, curtea trage concluzia că nu există suficiente dovezi pentru a continua urmărirea în justiție, cazul poate fi respins… Bineînțeles, gravitatea acestei acuzații cere o anchetă amănunțită, ceea ce înseamnă că va trebui să dai o declarație completă și să răspunzi la niște întrebări foarte dure.

Pedro Martinez înălță capul și o privi cu ochi îndureraţi.

— Doamnă judecător, spuse el încet, Mariko și cu mine chiar am făcut sex azi noapte… dar a fost ideea ei… s-a gândit că ar fi amuzant să mergem în pădure…

Se opri și se uită din nou în podea.

— Ai mai avut și înainte relații intime cu Mariko? întrebă Nicole după câteva secunde.

— O singură dată — acum vreo zece zile.

— Pedro, relația voastră sexuală de azi noapte a fost… foarte violentă?

Din ochii tânărului izvorâră lacrimi, care i se rostogoliră pe obraji.

— N-am bătut-o! spuse el pătimaș. Nu i-aș fi făcut niciodată vreun rău…

În timp ce vorbea, în depărtare se auzi ceva ca o pocnitură de bici foarte puternică.

— Ce a fost asta? întrebă Nicole.

— Semăna cu un tunet, răspunse Pedro.

Tunetul putu fi auzit și în satul Hakone, unde Patrick ședea într-un apartament luxos din palatul lui Nakamura, discutând cu Katie. Sora lui era îmbrăcată într-un capot scump de mătase albastră, care îi dădea un aer languros.

Patrick ignoră zgomotul inexplicabil. Era furios.

— Vrei să-mi spui că nici măcar *nu încerci* să vii la petrecerea lui Benjy de diseară? Ce-o să-i spun mamei?

— Spune-i ce vrei, răspunse Katie și luă o țigară din pachet. Spune-i că nu m-ai găsit.

Își aprinse țigara cu o brichetă din aur și suflă fumul în direcția fratelui ei. El încercă să-l împrăștie cu mâna.

— Ei, hai, frățioare, chicoti Katie. N-o să te omoare.

— Oricum, nu imediat.

Ea se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

— Ascultă, Patrick, Benjy e un idiot, un cretin. N-am fost niciodată prea apropiați. Nici măcar n-o să-și dea seama că nu sunt acolo, decât dacă-i spune careva.

— Te înșeli. Este mai inteligent decât crezi. Întreabă tot timpul de tine.

— Aiurea, frățioare! Spui asta numai ca să mă faci să mă simt

vinovată… Uite ce-i, nu vin. Adică, m-aș putea gândi la asta dacă ar fi vorba de tine, de Benjy și de Ellie — deși ea e o belea de când cu„minunatul” discurs. Dar tu știi cum e viața pentru mine în preajma mamei. Îmi găsește tot timpul pricină.

— Este îngrijorată din cauza ta.

Katie râse nervos și trase adânc din țigară.

— Sigur că este… Tot ce o îngrijorează cu adevărat e să nu fac familia de râs.

Patrick se ridică.

— Nu trebuie să pleci, spuse Katie. Mai rămâi. Mă îmbrac și mergem la cazinou… Mai ții minte cât de bine ne distram cândva împreună?

Porni spre dormitor.

— Folosești droguri? întrebă brusc Patrick. Ea se opri și-și privi lung fratele.

— Cine vrea să știe? întrebă sfidător. Tu sau *madame* astronaut doctor consilier judecător Nicole des Jardins Wakefield?

— Eu vreau să știu, răspunse liniștit Patrick.

Katie traversă camera și își puse mâinile pe obrajii lui.

— Sunt sora ta și te iubesc, îi zise. Nimic altceva nu-i important.

Norii negri se adunaseră deasupra colinelor Pădurii Sherwood. Vântul bătea printre copaci, răvășind părul lui Ellie. Săgeata unui fulger despică aerul și imediat bubui tunetul.

Benjy tresări puternic și Ellie îl trase lângă ea.

— Conform hărții, suntem la numai un kilometru de marginea pădurii, îi spuse.

— Cât de departe înseamnă asta? întrebă Benjy.

— Dacă mergem repede, putem să ajungem în zece minute, strigă Ellie ca să acopere vântul.

Îl apucă pe Benjy de mână și-l trase după ea pe cărare.

O clipă mai târziu, un trăsnet lovi unul dintre copacii de lângă ei și o cracă groasă căzu de-a curmezișul potecii. Craca îl lovi pe Benjy în spate și-l dărâmă. El căzu pe potecă, dar capul îi nimeri în plantele și iedera de la baza copacilor. Zgomotul tunetului aproape că-l asurzi.

Rămase întins câteva secunde, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. În cele din urmă, se sculă cu greu în picioare.

— Ellie, rosti el, uitându-se la silueta întinsă pe pământ a surorii sale. (Ochii ei erau închiși.) *Ellie!* țipă, pe jumătate mergând, pe jumătate târându-se spre ea.

O apucă de umeri și o zgâlțâi ușor, dar ea nu deschise ochii. Umflătura de pe frunte, deasupra ochiului drept, avea deja dimensiunea unei portocale.

— Ce mă fac? spuse Benjy cu glas tare.

Simți miros de foc și se uită la copaci. Focul sărea din cracă în

cracă, purtat de vânt. Urmă alt fulger, alt tunet. În fața lui, din direcția spre care mersese cu Ellie, văzu un foc mai mare care se prelingea printre copacii de pe ambele părți ale potecii. Intră în panică.

Își luă în brațe sora și o pălmui ușor peste față.

— Ellie, te rog, te rog să te trezești.

Ea nu se clinti. Focul din jurul lor se răspândea rapid. În scurt timp, întreaga porțiune de pădure avea să fie un iad.

Benjy era îngrozit. Încercă să-și ridice sora, dar se împiedică și căzu.

— Nu, nu, nu! strigă ridicându-se și aplecându-se s-o pună pe Ellie pe umeri.

Fumul era tot mai gros. Băiatul porni încet pe potecă, departe de foc, cu Ellie în spinare.

Când ajunse în poiană, era extenuat. O instală cu blândețe pe Ellie pe o masă de beton și el se așeză pe o bancă. Focul se înălța ieșit de sub control la nord de poiană. *Ce mă fac acum?* se întrebă și ochii îi căzură pe harta care ieșea din buzunarul cămășii lui Ellie. *Asta mă poate ajuta*. Înhăță harta și se uită la ea. La început nu înțelese nimic și începu să intre iar în panică.

Relaxează-te, o auzi pe mama sa spunând pe un ton liniștitor. *E puțin greu, dar poți s-o faci. Hărțile sunt foarte importante. Ele ne spun pe unde să mergem. Primul lucru, întotdeauna, este să orientezi harta în așa fel încât să poți citi scrisul. Vezi? Așa e bine. De cele mai multe ori, direcția de sus se numește nord. Bun. Asta e harta Pădurii Sherwood…*

Benjy întoarse harta până când literele veniră în poziția bună. Fulgerele și tunetele continuau. O schimbare bruscă de vânt îi trimise fumul în plămâni și tuși. Încercă să citească cuvintele de pe hartă.

Auzi din nou glasul mamei. *Dacă nu recunoști cuvântul de la început, ia fiecare literă și rostește-o, foarte rar. Apoi lasă toate sunetele să se îmbine, până formează un cuvânt pe care-l înțelegi.*

Benjy se uită la Ellie.

— Trezește-te, Ellie, trezește-te, te rog, o imploră. Am nevoie de ajutorul tău.

Ea tot nu se mișcă.

Se aplecă asupra hărții și se chinui să se concentreze. Cu o hotărâre disperată, rosti toate literele, iar și iar, până se convinse că pata verde de pe hartă era poiana în care se afla. *Liniile albe sunt potecile,* își spuse. *Există trei linii albe care intră în pata verde.*

Ridică ochii de pe hartă, numără cele trei poteci care porneau din poiană și simți un val de încredere în sine. Totuși, câteva momente mai târziu, o rafală de vânt purta jeraticul peste poiană și aprinse copacii din partea sudică. Benjy acționă repede. *Trebuie să plec,* își zise, ridicând-o în spinare pe Ellie.

Acum știa că focul principal era în partea de nord a hărții, înspre satul Hakone. Se uită din nou la hârtia din mâinile lui. *Atunci trebuie să rămân pe liniile albe din partea de jos,* se gândi.

Înainta cu greu pe potecă, în clipa în care, mult deasupra capului său un alt copac luă foc. Pe un umăr o ținea pe sora lui, iar în mâna dreaptă harta salvatoare. Din zece în zece pași, se oprea să se uite la hartă, verificând de fiecare dată că se îndrepta în direcția corectă. Când, în sfârșit, ajunse la o intersecție importantă, o așeză pe Ellie cu blândețe pe sol și urmări cu degetul liniile albe de pe hartă. După un minut, zâmbi larg, își ridică iar sora și se îndreptă spre cărarea ce ducea în satul Positano. Fulgerul lumină încă o dată, tunetul bubui și o ploaie torențială se abătu asupra Pădurii Sherwood.

7

Şapte ore mai târziu, Benjy dormea liniștit în patul lui de acasă. Între timp, în partea cealaltă a coloniei, spitalul Noului Eden era o casă de nebuni. Oameni și bioți alergau de colo-colo, brancarde cu trupuri stăteau pe hol și pacienții urlau în agonie. Nicole vorbea la telefon cu Kenji.

— Avem nevoie ca toți Tiasso din colonie să fie trimiși aici cât mai urgent. Încearcă să-i înlocuiești pe cei care lucrează la geriatrie sau pediatrie cu Garcia, sau chiar cu Lincolni. Adună personalul uman din clinicile sătești. Situația este foarte gravă.

Din cauza zgomotului din spital abia auzea ce spunea Kenji.

— Rău, foarte rău, îi răspunse. Până acum avem douăzeci și șapte de internați și știm de patru morți. Întreaga zonă Nara — enclava în stil japonez cu case de lemn din spatele Vegasului, înconjurată de pădure — e un dezastru. Incendiul s-a extins prea repede… Oamenii au intrat în panică.

— Doamna Wakefield, doamna Wakefield. Vă rog să veniți imediat la numărul 204.

Nicole puse receptorul în furcă și o luă la fugă pe hol, apoi sui scara la etaj. Muribundul de la 204 era un bun prieten de-al ei, coreeanul Kim Lee, care asigurase legătura cu comunitatea din Hakone pe vremea când Nicole era guvernator provizoriu.

Kim fusese printre primii care își construiseră case în Nara. În timpul incendiului, pătrunsese în casa în flăcări să-și salveze băiatul de șapte ani. Fiul avea să trăiască, deoarece Kim îl protejase cu grijă când îl scosese dintre flăcări, dar tatăl suferise arsuri de gradul trei pe majoritatea corpului.

Pe coridor, Nicole trecu pe lângă Turner.

— Nu cred că mai putem face ceva pentru prietenul tău de la 204, îi spuse acesta. Aș vrea să-ți știu părerea… Sună-mă în camera de urgență. Tocmai au adus o femeie în stare critică pe care focul a prins-o în casă.

Nicole inspiră adânc și deschise încet ușa salonului. Soția lui Kim, o coreeancă drăguță de treizeci și cinci de ani, stătea tăcută într-un colț. În timp ce Nicole o liniștea pe femeie, Tiasso care monitoriza datele lui Kim îi aduse un set de diagrame. Starea bărbatului era cu adevărat fără speranță. Când Nicole ridică ochii, fu mirată s-o vadă pe Ellie, cu un bandaj mare pe tâmpla dreaptă, stând în picioare lângă patul lui Kim și ținându-l de mână pe muribund.

— Nicole, șopti cu greu acesta îndată ce o recunoscu. Toată pielea feței îi era înnegrită. Chiar și rostirea unui cuvânt îl făcea să sufere.

— Vreau să mor, spuse bărbatul făcând un semn din cap spre

soția lui.

Doamna Kim se ridică și se apropie de Nicole.

— Soțul meu vrea să semnez pentru eutanasie, zise ea, dar eu nu vreau, decât dacă-mi spuneți că nu mai are absolut nici o șansă să mai fie fericit vreodată.

Începu să plângă, însă se stăpâni. Nicole ezită o clipă.

— Nu-ți pot spune asta, doamnă Kim, rosti ea cu amărăciune. Se uită de la soț la soție. Ce-ți pot spune este că probabil va muri în următoarele douăzeci și patru ore și că, până la moarte, va suferi fără încetare. Dacă are loc vreo minune medicală și supraviețuiește, va rămâne serios desfigurat și infirm pentru tot restul vieții.

— Vreau să mor acum, repetă cu greu Kim.

Nicole trimise pe Tiasso după documentele de eutanasie. Acestea trebuiau semnate de medicul curant, de soție și pacient dacă, după părerea medicului, era în stare să ia singur decizii. În timp ce Tiasso pleca, Nicole îi făcu semn lui Ellie s-o urmeze pe hol.

— Ce cauți aici? o întrebă în șoaptă când nu mai putură fi auzite. Ți-am spus să stai acasă și să te odihnești. Ai suferit o contuzie urâtă.

— N-am nimic, mamă. În plus, când am auzit că domnul Kim a fost ars rău, am vrut să fac ceva să-l ajut. A fost un prieten minunat în anii aceia de început.

— E într-o stare teribilă, clătină din cap Nicole. Nu-mi vine să cred că mai trăiește.

Ellie întinse mâna și-i atinse brațul.

— El vrea ca moartea lui să fie de folos, rosti ea. Doamna Kim mi-a vorbit despre asta… Deja am trimis după Amadou, dar trebuie să vorbești cu Turner.

Nicole se uită lung la fiica ei.

— Despre ce vorbești?

— Nu-l mai ții minte pe Amadou Diaba? Prietenul lui Eponine, farmacistul nigerian cu bunica Senoufo. Cel care s-a îmbolnăvit de RV-41 în urma unei transfuzii de sânge. În tot cazul, Eponine mi-a spus că inima lui se deteriorează rapid.

Nicole rămase tăcută câteva secunde. Nu-i venea să creadă ce auzea. În cele din urmă spuse:

— Vrei ca eu să-i cer lui Turner să realizeze un transplant de cord *manual,* chiar acum, în toiul crizei?

— Dacă el se hotărăște acum, poate fi făcută mai târziu, diseară, nu-i așa? Inima domnului Kim poate fi păstrată în stare bună cel puțin până atunci.

— Ascultă, Ellie, nici măcar nu știm…

— Am verificat deja, o întrerupse tânăra. Un Tiasso a verificat că domnul Kim este un donator acceptabil.

Nicole clătină din nou din cap.

— Bine, bine. Am să mă gândesc la asta. Între timp, vreau să te întinzi și să te odihnești. O contuzie nu-i o bagatelă.

— Ce-mi ceri să fac? o întrebă neîncrezător Turner.

— Haideți, domnule doctor, nu doamna Wakefield vă cere asta, spuse Amadou cu accentul său englezesc impecabil. Eu vă rog. Vă implor să faceți operația și să nu vă gândiți că-i riscantă. Chiar dumneavoastră mi-ați spus că nu mai am decât trei luni de trăit. Sunt perfect conștient că s-ar putea să mor pe masa de operație. Dar dacă supraviețuiesc, conform statisticilor pe care mi le-ați arătat, am cincizeci la sută șanse să mai trăiesc încă opt ani. Aș putea chiar să mă însor și să am un copil.

Turner se răsuci pe călcâie și privi ceasul de pe peretele biroului său.

— Domnule Diaba, uită pentru o clipă că-i trecut de miezul nopții și că mă ocup de arși de nouă ore în șir. Gândește-te ce-mi ceri. De cinci ani n-am mai făcut un transplant de inimă. Şi *niciodată* n-am făcut unul fără să mă bazez pe cel mai bun personal cardiolog și cel mai grozav echipament de pe Pământ. Toată munca de chirurgie, de exemplu, era făcută întotdeauna de roboți.

— Înțeleg toate astea, domnule doctor. Dar nu-i chiar același lucru. Fără operație, voi muri în mod sigur. E aproape cert că în viitorul apropiat nu se va găsi alt donator. În plus, Ellie mi-a spus că de curând ați revăzut toate procedurile transplantului, când ați pregătit bugetul pentru noul echipament…

Turner îi aruncă lui Ellie o privire mirată.

— Mama mi-a vorbit de pregătirile dumneavoastră minuțioase, domnule doctor. Sper că nu vă supărați că i-am spus lui Amadou.

— Voi fi încântată să te ajut cu tot ce pot, adăugă și Nicole. Deși n-am participat niciodată la o operație pe cord, mi-am făcut rezidențialul într-un institut de cardiologie.

Turner se uită prin cameră, mai întâi la Ellie, apoi la Amadou și Nicole.

— Atunci, rămâne stabilit, cred. Nu mi-ați dat de ales.

— O veți face? exclamă Ellie cu entuziasm tineresc.

— Voi încerca, răspunse medicul și se întoarse spre Amadou. Ştii, nu-i așa, că există puține șanse să te mai trezești vreodată?

— Da, domnule doctor. Dar puține șanse tot sunt mai bune decât nici una… Vă mulțumesc!

Turner se întoarse către Nicole.

— Ne întâlnim peste cincisprezece minute în biroul meu, ca să revedem procedura… Şi, apropo, doamna doctor Wakefield, te rog să pui un Tiasso să ne aducă un ibric cu cafea proaspătă.

Pregătirea pentru operație îi aduse lui Turner amintiri îngropate în cotloanele minții. De câteva ori chiar își imagină, preț de câteva

secunde, că se afla iar în Centrul Medical din Dallas. Își aminti cât de fericit fusese în zilele acelea de demult. Își iubise munca și familia. Viața lui fusese aproape perfectă.

Turner și Wakefield notară cu atenție succesiunea acțiunilor ce trebuiau executate înainte de a începe procedura. Apoi, în timpul operației propriu-zise, se opriră să se consulte după fiecare etapă importantă. În timpul procedurii, nu surveni nici un eveniment nedorit. Turner scoase inima lui Amadou și o întoarse astfel încât Nicole și Ellie (fata insistase să rămână, în caz că ar fi putut ajuta cu ceva) să poată vedea cât de rău se atrofiaseră mușchii. Inima bărbatului era uri dezastru. Probabil că Amadou ar fi murit în mai puțin de o lună.

O pompă automată circulă sângele pacientului, în timp ce inima nouă fu „legată" la toate arterele și venele principale. Aceea era faza cea mai dificilă și periculoasă a operației. În experiența lui Turner, nu fusese niciodată realizată de mâini omenești.

Îndemânarea sa chirurgicală fusese șlefuită în urma multelor operații manuale pe care le realizase în cei trei ani de când era în Noul Eden. El însuși fu mirat de ușurința cu care conectă inima la vasele de sânge ale lui Amadou.

Spre sfârșitul procedurii, când toate fazele periculoase se încheiaseră, Nicole se oferi să termine puținul care mai rămăsese de făcut. Turner clătină însă din cap. În ciuda faptului că în colonie se apropiau zorii, era hotărât să termine el însuși operația.

Oare oboseala extremă făcu ca ochii să-i joace feste în ultimele minute? Sau de vină fusese valul de adrenalină provocat de gândul că operația va reuși? Indiferent de motiv, în etapele finale, Robert Turner fu martorul unor schimbări periodice și remarcabile ale feței lui Amadou. De mai multe ori, chipul pacientului său se transformă încet sub ochii lui, trăsăturile devenind cele ale lui Carl Tyson, tânărul negru pe care Turner îl omorâse în Dallas. O dată, după ce termină o cusătură, Turner se uită la Amadou și se sperie de rânjetul obraznic al lui Tyson. Clipi de câteva ori, se uită din nou, dar pe masa de operație era doar Amadou Diaba.

După ce fenomenul surveni de mai multe ori, Turner o întrebă pe Nicole dacă observase ceva neobișnuit la fața lui Amadou.

— Nimic în afară de zâmbetul lui, răspunse ea. N-am mai văzut pe cineva așa, în stare de anestezie.

Când operația se termină și Tiasso raportă că toate semnele vitale ale pacientului erau excelente, Turner, Nicole și Ellie exaltară de fericire, în ciuda oboselii. Turner le invită pe cele două în biroul său pentru a sărbători victoria cu o ceașcă de cafea. În clipa aceea, nici măcar nu-și dădea seama că urma s-o ceară în căsătorie pe Ellie.

Ellie rămase înmărmurită, holbându-se pur și simplu la medic. El

se uită la Nicole, apoi își întoarse privirea spre fată.

— Știu că am făcut-o prea brusc, spuse Turner, dar în mintea mea nu există nici un dubiu. Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Timp de aproape un minut, în cameră domni o tăcere deplină. În acest timp, Turner se duse la ușă și o încuie. Deconectă chiar și telefonul. Ellie dădu să vorbească.

— Nu, vorbi el pătimaș, nu spune încă nimic. Mai întâi trebuie să fac ceva.

Se așeză pe un scaun și trase adânc aer în piept.

— Ceva ce trebuia să fac de mult, continuă liniștit. În plus, amândouă meritați să cunoașteți întreg adevărul despre mine.

Ochii i se umeziră de lacrimi chiar înainte de a-și începe povestea. Glasul i se frânse când vorbi prima oară, dar se adună și continuă.

— Aveam treizeci și trei de ani și eram revoltător de fericit. Eram deja unul dintre chirurgii cardiologi de frunte din America, aveam o soție frumoasă și iubitoare și două fete, una de trei și alta de doi ani. Locuiam într-o vilă cu piscină dintr-o comunitate situată la vreo patruzeci de kilometri nord de Dallas.

într-o noapte, când m-am întors acasă de la spital — era foarte târziu, căci supravegheasem o operație de inimă neobișnuit de dificilă — , am fost oprit la poarta comunității de gărzile de securitate. Acționau anapoda, de parcă nu știau ce să facă, dar după un apel telefonic și câteva priviri ciudate înspre mine, m-au lăsat să trec.

În fața casei mele erau parcate două mașini de poliție și o ambulanță. Trei dube TV se aflau în vâlceaua din spatele casei. Când am dat să cotesc pe aleea spre garaj, un polițist m-a oprit. Orbit de blițurile aparatelor de fotografiat și de reflectoarele camerelor TV, am fost condus în casă de polițist.

Soția mea zăcea sub un cearceaf pe un pat de campanie în holul principal, lângă scara ce ducea la etaj. Avea beregata tăiată. Am auzit niște oameni vorbind la etaj și am alergat să-mi văd fetele. Zăceau tot acolo unde fuseseră ucise — Christie pe podeaua din baie, iar Amanda în patul ei. Nemernicul le tăiase și lor beregata.

Turner izbucni într-un plâns în hohote.

— N-am să uit niciodată priveliștea aceea oribilă. Amanda fusese probabil omorâtă în somn, căci nu avea nici un semn în afară de tăietură… Ce fel de ființă umană putuse ucide niște făpturi atât de inocente?

Lacrimile îi cădeau în cascadă pe obraji. Pieptul îi urca și-i cobora în mod incontrolabil. Preț de mai multe secunde, nu vorbi. Ellie veni tăcută lângă el, se așeză pe podea și-i luă mâna.

— În următoarele cinci luni, am fost total năuc. Nu puteam

munci, nu puteam mânca. Oamenii au încercat să mă ajute — prietenii, psihiatrii, alți medici — , dar în zadar. Pur și simplu nu puteam accepta că soția și fetele mele fuseseră omorâte.

În mai puțin de o săptămână, poliția a arestat un suspect. Îl chema Carl Tyson. Era un negru de douăzeci și trei de ani, care livra articole de băcănie pentru un supermarket din vecinătate. Mai fusese la noi acasă de câteva ori — mi-am amintit că eu însumi îl văzusem o dată sau de două ori — și cu siguranță cunoștea casa.

În ciuda amețelii mele din perioada aceea, eram conștient de ce se întâmpla în investigarea asasinării Lindei. La început, totul păruse foarte simplu. În toată casa au fost găsite amprentele recente ale lui Tyson. Chiar în după-amiază aceea, fusese în comunitatea noastră, cu o livrare. Majoritatea bijuteriilor Lindei lipseau, așa că era evident că motivul fusese jaful. Mi-am închipuit că suspectul avea să fie imediat condamnat și executat.

Problema a început însă să se încețoșeze. Nici una dintre bijuterii n-a fost găsită. Gărzile de securitate înregistraseră intrarea și ieșirea lui Tyson pe poarta principală, dar el stătuse în Greenbriar doar douăzeci și două de minute, ceea ce cu greu i-ar fi dat timp să livreze produsele și să comită un jaf plus trei crime. Pe lângă asta, după ce un avocat renumit s-a hotărât să-l apere și să-l ajute să-și pregătească declarațiile sub jurământ, Tyson a susținut că Linda îl rugase să mute niște mobile în după-amiaza aceea. Era o explicație perfectă pentru prezența amprentelor lui prin toată casa…

Turner se opri, reflectând, cu fața vizibil îndurerată. Ellie îi strânse mâna cu blândețe și el continuă:

— La proces, acuzarea a susținut că Tyson adusese în casă articolele de băcănie după-amiaza și că, după ce discutase cu Linda, aflase că eu aveam să întârzii la clinică. Cum soția mea era o femeie prietenoasă și încrezătoare, era foarte posibil să fi stat la taclale cu băiatul de la livrări și să-i fi spus în treacăt că urma să întârzii. În tot cazul, conform procurorului, Tyson s-a întors când și-a terminat serviciul la supermarket. A escaladat zidul de piatră din jurul domeniului și a traversat terenul de golf. Apoi a intrat în casă, cu intenția de a fura bijuteriile Lindei, așteptându-se ca toți din familie să doarmă. Se pare că soția mea l-a surprins și el a intrat în panică, omorând-o mai întâi pe Linda și apoi pe fete, ca să fie sigur că nu existau martori.

În ciuda faptului că nimeni nu-l văzuse pe Tyson întorcându-se în comunitate, am considerat că pledoaria acuzării era extrem de convingătoare și că omul avea să fie condamnat cu ușurință. La urma urmelor, nu avea absolut nici un alibi pentru perioada de timp în care fusese comisă crima. Noroiul de pe pantofii lui se potrivea exact cu noroiul din albia pârâului pe care ar fi trebuit să-l traverseze pentru a

ajunge în spatele casei. Nu se prezentase la muncă timp de două zile după crime. În plus, când fusese arestat, avea asupra lui o mare sumă de bani pe care spunea că „a câștigat-o la pocher”.

Pe durata susținerii apărării, am început să am dubii cu privire la sistemul judiciar american. Avocatul lui Tyson a transformat totul într-o problemă rasială, descriindu-l ca pe un negru tânăr sărac și nefericit, care era băgat după gratii pe baza unor probe circumstanțiale. Tot ce făcuse Tyson în ziua aceea, a susținut avocatul, a fost să livreze la adresa mea produsele de băcănie. Altcineva, un maniac necunoscut, escaladase gardul de la Greenbriar, furase bijuteriile și apoi le omorâse pe Linda și pe fetițe.

În ultimele două zile ale procesului, m-am convins, mai mult urmărind în primul rând limbajul trupului juraților, că Tyson avea să fie achitat. De indignare, m-a apucat nebunia. În mintea mea nu există nici un dubiu că tânărul comisese crimele. Gândul că s-ar fi putut să fie eliberat era de nesuportat.

În fiecare zi cât a durat procesul — adică timp de șase săptămâni — , am fost la tribunal cu mica mea trusă medicală. După cum era de așteptat, paza mi-a verificat trusa de fiecare dată când am intrat, dar după un timp, mai ales pentru că majoritatea gardienilor mă compătimeau pentru suferința mea, am fost lăsat să trec fără control.

În săptămâna dinaintea încheierii procesului, am plecat cu avionul în California, chipurile pentru a participa la un seminar medical, dar în realitate, ca să cumpăr de pe piața neagră un pistol care să încapă în trusa medicală. Așa cum sperasem, în ziua verdictului, gardienii nu m-au pus să deschid trusa.

Când s-a anunțat achitarea, în sala tribunalului s-a produs hărmălaie. Toți negrii de la galerie au strigat „Ura!”, iar Tyson și avocatul său, un evreu pe nume Irvin Bernstein, s-au îmbrățișat reciproc. Eram pregătit să acționez. Am deschis trusa, am asamblat pistolul, am sărit peste barieră și i-am omorât pe amândoi.

Medicul inspiră adânc și făcu o pauză.

— Niciodată n-am recunoscut, nici măcar față de mine însumi, că am făcut un lucru rău. Totuși, pe durata acestei operații făcute prietenului nostru, domnul Diaba, am avut un moment în care am înțeles în mod clar cât de mult mi-a otrăvit sufletul conflictul emoțional în toți acești ani… Actul meu violent de răzbunare nu mi-a redat soția și copiii. Nici nu m-a făcut mai fericit, în afară de acea plăcere animalică și bolnăvicioasă pe care am simțit-o în clipa în care am știut că atât Tyson cât și avocatul lui aveau să moară.

În ochii lui Turner sclipeau acum lacrimi de remușcare.

— Deși s-ar putea să nu fiu demn de tine, te iubesc, Ellie Wakefield, și vreau foarte mult să mă căsătoresc cu tine. Sper să mă ierți pentru ceea ce am făcut cu ani în urmă.

Ellie se uită la el și-i strânse din nou mâna.

— Cunosc foarte puține despre dragoste, spuse ea încet, pentru că n-am trăit-o. Dar știu că ceea ce simt pentru tine e minunat. Te admir, te respect, și poate chiar te iubesc. Aș vrea să discut cu părinții mei despre asta, bineînțeles… dar dacă ei n-au nimic împotrivă, da, domnule doctor Robert Turner, voi fi foarte fericită să mă mărit cu tine.

8

Nicole se aplecă peste chiuvetă și-și privi fața în oglindă. Își trecu degetele peste ridurile de sub ochi și-și netezi bretonul cărunt. *Ești aproape o babă,* își spuse ea. Apoi zâmbi.

— Îmbătrânesc, îmbătrânesc, am să port pantalonii cu cracii suflecați, spuse cu glas tare.

Râse și se întoarse cu spatele la oglindă, pentru a se vedea din spate, atât cât putea. Rochia cenușie pe care avea de gând să o poarte la nunta lui Ellie i se mula pe corpul încă suplu și atletic după atâția ani. *Nu-i prea rău,* gândi aprobator. *Cel puțin, Ellie nu se va simți prost.*

Pe noptiera de lângă pat se aflau două fotografii cu Genevieve și soțul ei francez, pe care i le dăduse Kenji. După ce se întoarse din baie, Nicole luă fotografiile și se uită la ele. *La nunta ta n-am putut să fiu de față, Genevieve,* gândi dintr-o dată cu tristețe. *Nici măcar nu l-am cunoscut pe soțul tău.*

Luptându-se cu emoția, se duse în cealaltă parte a dormitorului. Se uită aproape un minut la o fotografie a lui Simone și Michael O'Toole, făcută în ziua nunții lor la Baza de Tranzit. *Iar pe tine te-am părăsit la numai o săptămână după nuntă… Erai atât de tânără, Simone, dar în multe privințe mult mai matură decât Ellie…*

Nu voi să-și termine gândul. Era mult prea dureros să-și amintească de Genevieve sau de Simone. Era mai sănătos să se concentreze asupra prezentului. Intenționat, întinse mâna și luă de pe perete fotografia lui Ellie, care atârna alături de cele ale fraților și surorilor ei. *Vei fi a treia fiică a mea care se mărită,* se gândi. *Pare imposibil Uneori viața gonește mult prea repede.*

Un carusel de imagini cu Ellie îi trecu fulgerător prin minte. O revăzu pe fetița micuță și timidă întinsă lângă ea în Camera Albă din Rama II, îi văzu chipul mic plin de uimire în timp ce se apropiau de Baza de Tranzit, noile trăsături de adolescentă din momentul trezirii din somnul lung și, în cele din urmă, curajul și hotărârea cu care vorbise în fața cetățenilor Noului Eden în apărarea programului lui Turner. Era o călătorie în trecut extrem de emoțională.

Puse la loc fotografia pe perete și începu să se dezbrace. De abia atârnase rochia în dulap, când auzi, chiar în apropiere, un zgomot ciudat, de parcă plângea cineva. *Ce-o fi asta?* se întrebă. Rămase nemișcată câteva minute, dar nu mai auzi nimic. Totuși, când se îndreptă de spate, avu senzația stranie că în cameră cu ea se aflau Genevieve și Simone. Se uită iute în jur, totuși era singură.

Ce se petrece cu mine? se întrebă. *Oare muncesc prea mult? Oare combinația dintre cazul Martinez și nunta lui Ellie m-au adus la capătul nervilor? Sau o fi încă unul dintre „episoadele “ mele psihice?*

Încercă să se calmeze, respirând adânc și rar, totuși nu reuși să se scuture de senzația că Simone și Genevieve se aflau în cameră cu ea. Prezența lor era atât de puternică, încât trebui să se abțină să le vorbească. Își aminti cu claritate discuția pe care o avusese cu Simone înaintea căsătoriei cu Michael O'Toole. *Poate că de asta sunt ele aici,* se gândi. *Au venit să-mi aducă aminte că am fost prea ocupată cu munca mea și n-am discutat cu Ellie despre nuntă.* Râse sonor, nervoasă, dar pielea îi rămase zbârlită pe brațe.

Iertați-mă, iubitelor, le spuse atât fotografiei lui Ellie cât și spiritelor lui Simone și Genevieve. *Vă promit că mâine…*

De data asta, țipătul fu inconfundabil. Nicole îngheță în dormitor, cu adrenalina pompându-i în organism. În câteva secunde, alerga prin casă către biroul în care lucra Richard.

— Richard, spuse chiar înainte de a ajunge la ușa biroului, ai auzit?

Se opri în mijlocul frazei. Biroul era o harababură.

Richard stătea pe podea, înconjurat de două monitoare și un maldăr de piese electronice. într-o mână ținea roboțelul prințul Hal, iar în cealaltă prețiosul lui calculator portabil din misiunea Newton. Trei bioți — doi Garcia și un Einstein parțial dezasamblat — stăteau aplecați asupra lui.

— Bună, iubito, zise el nonșalant. Ce cauți aici? Credeam că dormi la ora asta.

— Richard, sunt sigură că am auzit un țipăt de aviar. Numai cu un minut în urmă. Era aproape.

Ezită, încercând să se hotărască dacă să-i spună sau nu de vizita lui Genevieve și Simone.

— N-am auzit nimic, încreți fruntea Richard. Vreunul dintre voi a auzit? îi întrebă pe bioți.

Toți clătinară din cap, inclusiv Einsteinul al cărui piept era larg deschis și conectat prin patru cabluri la monitoarele de pe podea.

— Sunt *sigură* că am auzit ceva, zise Nicole. Rămase tăcută o clipă. *O fi alt semn al Stresului Terminal!* se întrebă în gând, apoi se uită la haosul de pe podea.

— Apropo, iubitule, ce faci?

— Te referi la astea? Nimic special. Un alt proiect de-al meu…

— Richard Wakefield, nu-mi spui adevărul! Nu se poate ca harababura asta de peste tot să fie „nimic special”. Te cunosc bine. Care-i secretul?

Richard schimbase afișajele de pe toate cele trei monitoare active și acum clătina cu putere din cap.

— Nu-mi place asta, mormăi el. Nu-mi place deloc. Se uită spre Nicole. Ai accesat cumva ultimele mele fișiere din supercalculatorul central? Chiar fără să vrei?

— Nu, bineînțeles că nu. Nici măcar nu știu parola de intrare. Dar nu despre asta vreau să discut…

— Cineva a făcut-o… (Richard accesă o subrutină de diagnosticare a securității și studie unul dintre monitoare.) De cel puțin cinci ori în ultimele trei săptămâni… Ești sigură că n-ai fost tu?

— N-am fost eu, dar văd că tot încerci să schimbi subiectul. Vreau să-mi spui despre ce-i vorba.

Bărbatul îl puse pe podea pe prințul Hal și se uită la ea.

— Încă nu sunt pregătit să-ți spun, iubito, rosti după un moment de ezitare. Mai lasă-mă, te rog câteva zile.

Nicole era nedumerită. În cele din urmă, totuși, fața i se lumină.

— În regulă, iubitule, dacă-i un cadou de nuntă pentru Ellie, atunci am să aștept bucuroasă…

Richard se întoarse la munca sa și Nicole se instală pe singurul scaun liber din cameră. În timp ce se uita la soțul ei, își dădu seama cât era de obosită. Se convinse că oboseala o făcuse să-și imagineze țipătul.

— Iubitule, vorbi încetișor după câteva minute.

— Da?

— Te-ai întrebat vreodată ce se întâmplă *cu adevărat* aici în Noul Eden? Vreau să spun, de ce am fost lăsați în pace într-un mod atât de absolut de creatorii lui Rama? Majoritatea coloniștilor își văd de viața lor fără să se gândească la faptul că voiajează într-o navă spațială interstelară construită de extratereștri. Cum e posibil? De ce nu apare dintr-o dată Vulturul sau altă manifestare la fel de minunată a tehnologiei extraterestre superioare? Poate că atunci măruntele noastre probleme…

Se opri, când Richard începu să râdă.

— Ce e? întrebă ea.

— Îmi amintește de o discuție pe care am avut-o cu Michael O'Toole. Se simțea frustrat că nu voiam să accept mărturiile apostolilor și mi-a spus că Dumnezeu ar trebui să știe că noi suntem o specie de Toma necredinciosul și că ar trebui să programeze vizite frecvente de întoarcere ale lui Hristos înviat din morți.

— Situația aceea era total diferită!

— Oare? Cu ce ar fi mai greu de acceptat mărturiile primilor creștini despre Hristos, decât felul în care am descris noi Baza de Tranzit și lunga noastră călătorie cu viteze relativiste? Pentru ceilalți coloniști, este mult mai liniștitor să creadă că această navă cosmică a fost construită de, ASI ca experiment. Foarte puțini dintre ei înțeleg suficient de bine știința ca să știe că Rama depășește cu mult posibilitățile noastre tehnologice. Nicole rămase tăcută un moment.

— Atunci, nu putem face *nimic* ca să-i convingem… Fu întreruptă de un zbârnâit triplu de sonerie care indica un telefon urgent. Nicole

se repezi să răspundă. Pe monitor apăru fața îngrijorată a lui Max.

— Avem o situație periculoasă aici, în exteriorul complexului de detenție, anunță el. O gloată furioasă, probabil șaptezeci-optzeci de persoane, majoritatea din Hakone. Vor să ajungă la Martinez. Au terminat deja doi bioți Garcia și au atacat alți trei. Judecătorul Mîșkin încercă să discute omenește cu ei, dar au o stare de spirit groaznică. Se pare că Mariko Kobayashi s-a sinucis în urmă cu vreo două ore. Toată familia ei este aici…

În mai puțin de un minut, Nicole se îmbrăcă în trening. Richard încercă în zadar s-o împiedice.

— A fost decizia *mea,* spuse ea în timp ce se suia pe bicicletă, și eu trebuie să mă ocup de consecințe.

Porni pe potecă spre principala bandă pentru biciclete și începu să pedaleze cu furie. Mergând cu toată viteza, avea să ajungă la centrul administrativ în patru-cinci minute, jumătate din timpul pe care l-ar fi făcut cu trenul.

Kenji a greșit, gândi Nicole. *Ar fi trebuit să țin o conferință de presă azi dimineață. Atunci aș fi putut să-mi explic decizia.*

Aproape o sută de coloniști erau adunați în scuarul principal din Orașul Central, agitându-se în fața complexului de detenție al Noului Eden unde era ținut Pedro Martinez de când fusese acuzat că o violase pe Mariko Kobayashi.

Judecătorul Mîșkin stătea în vârful treptelor din fața centrului de detenție și vorbea mulțimii furioase printr-un megafon. Douăzeci de bioți, în majoritate Garcia dar și câțiva Lincoln și Tiasso, făcuseră un lanț în fața lui și împiedicau mulțimea agitată să urce treptele ca să ajungă la judecător.

— Oameni buni, vorbea rusul cărunt, dacă Pedro Martinez este cu adevărat vinovat, atunci va fi condamnat. Dar constituția noastră îi garantează un proces cinstit…

— Ține-ți gura, moșule, strigă cineva din mulțime. Îl vrem pe Martinez.

În stânga, în fața teatrului, șase tineri orientali terminau un eșafod. Mulțimea scoase un chiot de bucurie, când unul dintre ei legă de bara transversală a spânzurătorii o funie groasă prevăzută cu un laț. Un japonez corpolent de vreo douăzeci de ani își croi drum în fața mulțimii.

— Cară-te din drum, moșule, spuse el. Şi ia cu tine și prostiile astea mecanice. Noi nu ne răfuim cu tine. Suntem aici ca să facem dreptate familiei Kobayashi.

— Să n-o uităm pe Mariko! strigă o tânără.

Se auzi un zgomot puternic; un băiat cu părul roșu lovi un Garcia în față cu o bâtă de base-ball din aluminiu. Cu ochii distruși și fața desfigurată, Garcia nu reacționă, dar nici nu cedă locul din cordon.

— Bioții nu vor riposta, spuse Mîșkin la megafon. Ei sunt programați să fie pacifiști. Dar distrugerea lor nu servește nici unui scop. Violența prostească nu are sens.

În acel moment, mulțimea dezlănțuită salută prin urale apariția a două bârne uriașe, cărate de câte zece tineri.

— Acum îi vom înlătura pe bioții care-l apără pe ucigașul Martinez, spuse tânărul japonez purtător de cuvânt. E ultima ta șansă, moșule. Mișcă-te din drum înainte să fii rănit.

Mulți indivizi din mulțime alergară să ia poziție lângă bârnele pe care intenționau să le folosească drept berbeci de asalt. În clipa aceea, Nicole ajunse în scuar.

Sări repede de pe bicicletă, trecu prin cordon și urcă scările în fugă pentru a sta lângă Mîșkin.

— Hiro Kobayashi! strigă ea la megafon, înainte ca mulțimea s-o recunoască. Am venit să-ți explic de ce nu va fi nici un proces cu jurați pentru Pedro Martinez. Vrei să ieși în față, ca să te pot vedea?

Hiro Kobayashi, care stătea la distanță la marginea scuarului, păși încet spre baza treptelor în fața lui Nicole.

— Kobayashi-san, vorbi Nicole în japoneză, mi-a părut foarte rău când am auzit de moartea fiicei dumitale…

— Ipocrito! strigă cineva în engleză și mulțimea începu să murmure.

— Ca părinte, continuă Nicole, îmi imaginez ce cumplit trebuie să fie să-ți moară un copil… Şi acum — spuse ea în engleză și adresându-se mulțimii — lăsați-mă să vă explic tuturor decizia mea de azi. Constituția Noului Eden spune că fiecare cetățean trebuie să aibă parte de un „proces drept”. În toate celelalte cazuri de la întemeierea coloniei, acuzațiile au dus la un proces cu jurați. În cazul domnului Martinez, totuși, din cauza publicității făcute, sunt convinsă că nu poate fi găsit un juriu imparțial.

Un cor de fluierături și huiduieli o întrerupse pentru scurt timp, dar femeia continuă:

— Constituția noastră nu prevede ce trebuie făcut pentru a se asigura un „proces cinstit” în lipsa unui juriu. Totuși judecătorii au fost selectați pentru a aplica legea și sunt calificați să rezolve cazurile pe bază de dovezi. De aceea, am încredințat cazul Martinez Tribunalului Special al Noului Eden. Toate dovezile — dintre care unele n-au fost făcute publice până acum — vor fi cântărite cu grijă.

— Noi știm că Martinez e vinovat, strigă drept răspuns nefericitul Kobayashi. Chiar el a recunoscut c-a făcut sex cu fiica mea. Şi știu c-a mai violat o fată, în Nicaragua, pe Pământ. De ce-l protejați? Cum rămâne cu dreptatea pentru familia mea?

— Pentru că legea…, începu Nicole, dar fu acoperită de strigătele mulțimii.

— Îl vrem pe Martinez! Îl vrem pe Martinez! Urletele se întețiră, când bârnele uriașe, care fuseseră lăsate pe sol la scurt timp după apariția lui Nicole, fură din nou ridicate de oamenii din scuar. În timp ce mulțimea se lupta să instaleze un berbec, una dintre bârne izbi din greșeală monumentul care marca locația cerească a lui Rama. Sfera se făcu țăndări, iar componentele electronice care indicaseră stelele învecinate se rostogoliră pe pavaj. Mica lumină clipitoare care reprezenta Rama se sparse în sute de fragmente.

— Cetățeni ai Noului Eden, strigă la megafon, Nicole, ascultați-mă până la capăt! Cazul acesta are ceva pe care nici unul dintre noi nu-l știe. Dacă veți asculta…

— *Ucideți-o pe târfa cioroaică!* strigă băiatul cu părul roșu care lovise biotul Garcia cu bâta de base-ball.

Nicole îl fulgeră cu ochii în flăcări.

— Ce-ai spus? tună ea.

Urletele mulțimii încetară brusc. Băiatul era izolat. Se uită nervos în jur și rânji.

— Ucideți-o pe târfa cioroaică, repetă el.

Nicole coborî treptele într-o clipă. Mulțimea se dădu la o parte, în timp ce ea se îndrepta direct către roșcat.

— Mai spune o dată, zise cu nările fremătând, când fu la mai puțin de un metru de opozantul ei.

— Ucide…, începu el.

Ea îl plesni puternic peste obraz cu toată mâna. Palma dată produse un zgomot care se reverberă prin piațetă. Nicole se întoarse brusc și porni către trepte, dar o mulțime de mâini o înșfăcară din toate părțile. Băiatul ridică pumnul…

În clipa aceea, două bubuituri puternice zgâlțâiră scuarul. În timp ce lumea încerca să-și dea seama ce se întâmpla, alte două explozii se auziră pe cer, deasupra capetelor mulțimii.

— Suntem doar eu și arma mea, spuse la megafon Max Puckett. Şi-acum, oameni buni, lăsați-o pe doamna judecător să treacă… ei, așa-i mai bine… și apoi îndreptați-vă către casele voastre…

Nicole se eliberă din mâinile care o țineau, însă mulțimea nu se dispersă. Max ridică arma, ținti nodurile groase ale frânghiei spânzurătorii de pe eșafod și trase din nou. Frânghia explodă în bucăți, o parte din ele căzând în mulțime.

— Ascultă, națiune, urmă Max, nu sunt mult mai căpos decât acești doi judecători. Şi știu deja că am să petrec ceva timp în centrul ăsta de detenție pentru c-am violat legea armelor. Mi-ar părea al dracului de rău să trebuiască să împușc câțiva dintre voi…

Își îndreptă arma spre mulțime și toți se ghemuiră instinctiv. Max trase în gol peste capetele lor și începu să râdă din toată inima când oamenii începură s-o ia la fugă, golind piațeta.

Nicole nu putea să doarmă. Reconstituia întruna aceeași scenă. Se tot vedea intrând în mulțime și pălmuindu-l pe băiatul cu părul roșu. *Ceea ce nu mă face mai bună decât el,* se gândi.

— Ești trează, nu-i așa? întrebă Richard.

— Mda.

— Te simți bine? Urmă o scurtă tăcere.

— Nu, Richard… nu mă simt. Sunt extrem de supărată pe mine, pentru că l-am lovit pe băiatul ăla.

— Hei, revino-ți! Nu te mai condamna. A meritat-o. Te-a insultat în cel mai urât mod. Oamenii ca el nu înțeleg decât de forță.

Întinse mâna și începu s-o maseze pe spate.

— Dumnezeule, nu te-am mai văzut niciodată atât de încordată! Ești numai noduri.

— Sunt îngrijorată, încuviință Nicole. Am senzația cumplită că întreaga țesătură a vieții noastre aici, în Noul Eden, este pe cale să se destrame… Şi că tot ce am făcut sau ce fac eu este inutil.

— Ți-ai dat toată silința, iubito, și trebuie să-ți mărturisesc că mă uimește cât de mult ai încercat. Dr nu trebuie să uiți că ai de a face cu ființe umane… Le poți transporta într-o altă lume și să le oferi un paradis, dar ele vin echipate cu temerile, nesiguranțele și predilecțiile lor culturale. O lume nouă este *cu adevărat* nouă dacă toți oamenii o iau de la capăt cu mințile complet golite, precum calculatoarele noi lipsite de software și sisteme de operare — doar un enorm potențial nefolosit. Nicole reuși să zâmbească.

— Nu ești prea optimist, iubitule.

— De ce aș fi? Nimic din ce am văzut aici, în Noul Eden, sau pe Pământ nu-mi sugerează că omenirea este în stare să realizeze armonia în relația cu sine, cu atât mai puțin cu alte făpturi vii. Când și când apare un individ, sau chiar un grup, care este în stare să transcendă genetica de bază și obstacolele ambientale ale rasei… Dar acei oameni sunt miracole, nu sunt majoritatea.

— Nu sunt de acord cu tine, șopti Nicole. Ești prea pesimist. Eu cred că majoritatea oamenilor vrea cu disperare să atingă armonia. De aceea avem nevoie de mai multă educație. Şi de mai multe exemple bune.

— Chiar și băiatul cu părul roșu? Chiar crezi că ar putea fi educat să renunțe la intoleranță?

— Trebuie să cred asta, iubitule. Altfel… mă tem că pur și simplu aș abandona.

Richard scoase un sunet între tuse și râs.

— Ce este? întrebă Nicole.

— Mă întrebam doar dacă Sisif s-a amăgit vreodată cu gândul că poate data viitoare bolovanul nu se va mai rostogoli la vale.

Nicole zâmbi.

— Probabil că a crezut că exista o șansă ca bolovanul să rămână în vârf, altfel nu s-ar fi chinuit atâta… Cel puțin așa cred eu.

9

În timp ce Kenji cobora din tren în Hakone, îi fu imposibil să nu-și amintească de altă întâlnire cu Toshio Nakamura, cu ani în urmă, pe o planetă aflată la miliarde de kilometri depărtare. Şi *atunci tot el mi-a telefonat,* se gândi. *A insistat să discutăm despre Keiko.*

Se opri în fața unei vitrine și-și îndreptă cravata. Imaginea distorsionată i-l aminti cu ușurință pe adolescentul idealist din Kyoto care se ducea să întâlnească un rival. *Dar asta a fost demult, și nu era vorba de nici o miză în afară de vanitatea noastră,* își spuse. *Acum întreaga soartă a micii noastre lumi…*

Nai se opusese întâlnirii cu Nakamura. Îl sfătuise s-o sune pe Nicole și să-i ceară și ei părerea. Nici Nicole nu fusese de acord.

— Toshio e un megaloman necinstit și nebun după putere, îi spusese. Nu poate ieși nimic bun din întâlnirea asta. Vrea doar să-ți afle punctele slabe.

— A spus totuși că poate să reducă tensiunea din colonie.

— Cu ce preț, Kenji? Fii atent la condiții. Omul ăla nu se oferă niciodată să facă ceva pe gratis.

Atunci *de ce ai veniți* auzi Kenji un glas în minte, în timp ce se îndrepta spre palatul pe care și-l construise tovarășul său din copilărie. *Nu știu sigur,* răspunse alt glas. *Poate din onoare. Sau autorespect. Ceva profund din moștenirea mea.*

Palatul lui Nakamura și casele din jur erau construite din lemn, în stilul clasic din Kyoto. Acoperișuri cu țiglă albastră, grădini tunse cu grijă, copaci umbroși, alei imaculate — până și mirosul florilor îi reamintea lui Kenji de orașul său natal de pe o planetă îndepărtată.

Fu întâmpinat la ușă de o tânără fermecătoare în sandale și chimonou, care se înclină și-l salută cu *Ohairi Kudasai* în foarte oficialul stil japonez. Kenji își lăsă pantofii la ușă și-și puse sandale. Fata rămase cu ochii în jos, cât timp îl conduse prin puținele odăi occidentale, spre zona tatami unde, i se spusese, Nakamura își petrecea majoritatea timpului liber zbenguindu-se cu concubinele sale.

După un timp, fata se opri și trase în lături un paravan de hârtie decorat cu cocori în zbor.

— *Dozo,* îi făcu semn spre înăuntru.

Kenji intră în încăperea cu șase rogojini și se așeză cu picioarele încrucișate pe una dintre cele două perne din fața mesei negre, lăcuite. *Va întârzia,* se gândi. *Toate astea fac parte din strategie.*

O altă tânără, tot drăguță, umilă, îmbrăcată într-un frumos chimonou pastel, intră fără zgomot în cameră aducând apă și ceai japonez. Kenji sorbi ceaiul fără grabă, uitându-se prin cameră. Într-un colț, se afla un panou de lemn cu patru fețe. De la distanță, Kenji

putea spune că era minunat sculptat. Se ridică, pentru a se uita mai de aproape.

Partea dinspre el întruchipa frumusețea Japoniei, fiecare tablou reprezentând un anotimp. Tabloul iernii arăta o stațiune de schi din Alpii japonezi acoperiți cu metri de zăpadă; panoul primăverii înfățișa cireșii în floare din lungul râului Kama din Kyoto. Vara era o zi senină, fără nori, cu piscul înzăpezit al muntelui Fuji înălțându-se deasupra peisajului rural înverzit. Panoul cu toamna prezenta o multitudine de culori în copacii din jurul mormântului și mausoleului familiei Tokugawa din Nikko.

Ce frumusețe uimitoarei gândi Kenji. *El a încercat să recreeze lumea pe care am lăsat-o în urmă. Dar de ce? De ce și-a cheltuit banii murdari pe o artă magnifică? E un om ciudat, inconsecvent.*

Cele patru tablouri din partea opusă a panoului îi vorbeau despre altă Japonie. O paletă bogată de culori înfățișa bătălia pentru castelul Osaka, de la începutul secolului XVII, după care Ieyasu Tokugawa fusese declarat shogun al Japoniei. Panoul era acoperit de siluete de oameni — samurai în luptă, curteni împrăștiați pe domeniul castelului, chiar și stăpânul Tokugawa în persoană, mai mare decât ceilalți, și arătând extrem de mulțumit de victoria sa. Kenji observă amuzat că shogunul pictat semăna mai mult decât întâmplător cu Nakamura.

Era pe cale să se așeze la loc pe pernă, când ușa glisantă de hârtie se deschise și intră oponentul său.

— *Omachido sama deshita,* spuse Nakamura, înclinându-se ușor *în* direcția lui.

Kenji îi întoarse plecăciunea, oarecum stângaci din cauză că nu-și putea lua ochii de la compatriotul său. Toshio era complet îmbrăcat în ținută de samurai, inclusiv sabie și pumnal! *Toate astea fac parte dintr-un plan psihologic destinat să mă deruteze sau să mă sperie,* își spuse el.

— *Ano, hajememashoka,* vorbi Nakamura, așezându-se pe pernă, vizavi de Kenji. *Kocha ga, oishii desu, ne?*

— *Totemo oishii desu,* răspunse Kenji, luând încă o gură de ceai.

Ceaiul era cu adevărat excelent. *Însă el nu este shogunul meu,* gândi Kenji. *Trebuie să schimb atmosfera asta înainte de a începe vreo discuție serioasă.*

— Nakamura-san, amândoi suntem oameni ocupați, rosti el în engleză. Pentru mine este important să renunțăm la formalități și să trecem direct la subiect. Reprezentantul tău mi-a spus azi dimineață la telefon că evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore te-au „tulburat” și că ai niște „propuneri constructive” pentru reducerea tensiunii din Noul Eden. De asta am venit să discut cu tine.

Fața lui Nakamura nu arăta nimic; totuși ușorul sâsâit din glas îi trădă nemulțumirea față de stilul direct al lui Kenji.

— Ți-ai uitat manierele japoneze, Watanabe-san. Este dureros de nepoliticos să începi o discuție de afaceri fără să-i fi făcut complimente gazdei pentru ambianță și fără s-o fi întrebat cum o duce. Un astfel de comportament necorespunzător duce aproape întotdeauna la un dezacord neplăcut, care poate fi evitat…

Kenji îl întrerupse:

— Îmi pare rău, dar n-am nevoie să-mi dai tocmai tu lecții despre maniere. În plus, nu suntem în Japonia, nu suntem nici măcar pe Pământ, iar vechile noastre obiceiuri japoneze sunt la fel de deplasate acum ca și ținuta ta…

Nu intenționase să-l insulte pe Nakamura, dar n-ar fi putut adopta o strategie mai bună pentru a-și face adversarul să-și dezvăluie adevăratele intenții. Shogunul sări imediat în picioare. O clipă, guvernatorul crezu că Nakamura avea să-și scoată sabia de samurai.

— Foarte bine, spuse Nakamura, cu ochii evident ostili, vom face cum vrei tu. Watanabe, ai pierdut controlul asupra coloniei. Cetățenii sunt foarte nemulțumiți de felul în care guvernezi și oamenii mei îmi spun că se vorbește tot mai mult de punere sub acuzare și/sau o răscoală. Ai lucrat de mântuială în problemele de mediu și RV-41, iar acum judecătoarea ta negresă, după nenumărate tergiversări, a anunțat că un negrotei violator nu va fi judecat într-un proces cu juriați. Unii dintre coloniștii mai cu cap, știind că tu și cu mine avem un trecut comun, m-au rugat să intervin, să încerc să te conving să te dai la o parte înainte de a se răspândi vărsarea de sânge și haosul.

, *E de necrezut,* gândi Kenji în timp ce-l asculta. *Omul acesta e complet nebun.* Se hotărî să vorbească foarte puțin.

— Așadar crezi că ar trebui să-mi dau demisia? întrebă după un timp.

— Da, răspunse Nakamura, tonul lui devenind tot mai imperios. Dar nu imediat. Nu până mâine. Astăzi trebuie să-ți exerciți dreptul executiv de a-i lua lui Nicole des Jardins Wakefield cazul Martinez. Este evident că e subiectivă. Judecătorul Iannella sau Rodriguez, oricare dintre ei, ar fi mai potrivit. Remarcă — rânji el — că nu sugerez ca acest caz să-i fie transferat judecătorului Nishimura.

— Mai e ceva?

— Un singur lucru. Spune-i lui Ulanov să se retragă din alegeri. Nu are nici o șansă de a câștiga, iar continuarea acestei campanii de divizare nu va face decât să ne fie mai greu să cooperăm după victoria lui Macmillan. Trebuie să fim uniți. Prevăd o amenințare serioasă la adresa coloniei, din partea locuitorilor inamici ai celuilalt habitat. Picioroangele, pe care se pare că tu le consideri „observatori inofensivi", sunt doar cercetașii lor trimiși să iscodească…

Kenji era uluit de ceea ce auzea. Cum de se ticăloșise , într-atât Nakamura? Sau fusese întotdeauna așa?

— Trebuie să accentuez că viteza este esențială, mai ales cu privire la cazul Martinez și la demisia ta, spunea Nakamura. I-am rugat pe Kobayashi-san și pe alți membri ai comunității asiatice să nu acționeze pripit, dar după cele întâmplate în noaptea trecută nu sunt convins că pot să-i opresc. Fiica lui era o tânără frumoasă și talentată. Biletul lăsat de ea când s-a sinucis spune limpede că nu mai putea trăi cu rușinea implicată de nenumăratele amânări din procesul violatorului. Furia este generală și autentică…

Kenji își uită pe moment hotărârea de a nu vorbi. Se ridică și începu:

— Ai cunoștință de faptul că în Mariko Kobayashi a fost găsită spermă de la doi indivizi diferiți după noaptea în care, chipurile, a fost violată? Şi că atât Mariko cât și Pedro Martinez au susținut în mod repetat că au fost singuri toată seară? Chiar și atunci când Nicole i-a bătut apropouri lui Mariko, săptămâna trecută, că existau dovezi că mai întreținuse raporturi sexuale cu cineva, tânăra și-a menținut povestea.

Nakamura își pierdu pe moment siguranța de sine. Se holbă prostește la Kenji.

— Nu l-am putut identifica pe celălalt partener, continuă Kenji. Mostrele de spermă au dispărut în mod misterios din laboratorul spitalului înainte de a se efectua analizele ADN complete. Tot ce avem este înregistrarea examinării inițiale.

— Înregistrarea aceea poate să fie greșită, spuse Nakamura redevenind sigur pe sine.

— Foarte, foarte puțin probabil. În tot cazul, acum poți să înțelegi dilema judecătoarei Wakefield. Toată lumea din colonie a decis deja că Pedro e vinovat. Ea nu vrea ca un juriu să-l condamne pe nedrept.

Urmă o tăcere lungă. Guvernatorul dădu să plece.

— Mă uimești, Watanabe, rosti în cele din urmă Nakamura. Ți-a scăpat complet rostul acestei întâlniri. De fapt, nu-i atât de important dacă jigodia aia de Martinez a violat-o sau nu pe Mariko Kobayashi… I-am promis tatălui ei că nicaraguanul va fi pedepsit. Iar asta-i ceea ce contează.

Kenji se uită cu dezgust la fostul său coleg de clasă.

— Am să plec înainte să mă înfurii cu adevărat, zise el.

— Nu ți se va da altă șansă, precizează Nakamura, cu ochii plini de ostilitate. Asta-i prima și ultima mea ofertă.

Kenji clătină din cap, deschise singur ușa și ieși pe coridor.

Nicole mergea pe o plajă scăldată în soare. La cincizeci de metri în fața ei, Ellie stătea în picioare lângă Turner. Era îmbrăcată în rochie de mireasă, dar mirele purta un costum de baie. Omeh, străbunicul lui Nicole, oficia ceremonia în mantia lui tribală, verde și lungă.

Omeh puse mâinile lui Ellie în cele ale lui Turner și începu o

incantație Senoufo.

Oceanul începu să se agite și vântul să sufle. Părul lui Nicole, acum complet cărunt, flutura în bătaia vântului. Petrecerea de nuntă se destrămă. Toți o luară la fugă înspre uscat, pentru a scăpa de furtuna care se apropia. Nicole nu se putea mișca. Ochii îi erau ațintiți asupra unui obiect care se legăna pe valuri.

Obiectul era un sac uriaș, verde, ca sacii de plastic folosiți la strânsul gunoaielor de pe pajiști în secolul XXI. Sacul era plin și venea către țărm. Nicole ar fi încercat să-l ia, dar se temea de oceanul dezlănțuit. Arătă către sac. Țipă după ajutor.

În colțul din stânga sus al ecranului visului ei, văzu o canoe lungă. Pe măsură ce aceasta se apropia, Nicole își dădu seama că cei opt ocupanți ai canoei erau extratereștri, portocalii la culoare, mai mici decât oamenii. Arătau de parcă erau făcuți din aluat. Aveau ochi și față, dar nici un fir de păr. Extratereștrii orientară canoea înspre sac și îl luară.

Îl puseră apoi pe plajă. Nicole nu se apropie decât după ce ei urcară în canoe și reveniră pe ocean. Le ură drum bun, fluturându-și mâna, și se îndreptă către sac. Acesta avea un fermoar pe care-l deschise cu grijă. Desfăcând sacul, se pomeni uitându-se la fața moartă a lui Kenji Watanabe.

Se cutremură, țipă și se ridică în șezut în pat. Întinse mâna după Richard, dar patul era gol. Ceasul digital de pe masă arăta 2:48. Femeia încercă să respire mai rar și să-și limpezească mintea de visul oribil.

Imaginea lui Kenji Watanabe mort îi stăruia în minte. În timp ce se îndreptă spre baie, își aminti de visele ei premonitorii cu privire la moartea mamei, pe când avea doar zece ani. *Şi dacă Kenji chiar o să moară?* se întrebă, simțind prima undă de panică. Își impuse să se gândească la altceva. *Unde o fi Richard la ora asta?* Își puse halatul și ieși din dormitor.

Trecu în liniște pe lângă camerele copiilor, îndreptându-se spre partea din față a casei. Benjy sforăia, ca de obicei. În birou, lumina era aprinsă, dar Richard nu se afla acolo. Lipseau și doi dintre noii bioți plus prințul Hal. Pe unul dintre monitoarele de pe masa de lucru era un afișaj.

Nicole zâmbi și-și aminti de înțelegerea lor. Atinse tastele NICOLE și afișajul se schimbă. În locul lui apăru un mesaj: „Dragă Nicole, dacă te trezești înainte de întoarcerea mea, să nu-ți faci griji. Am de gând să mă întorc în zori, cel mai târziu mâine dimineață la opt. Lucrez la seria de bioți 300 — știi tu, cei care nu sunt complet programați și de aceea pot fi destinați unor sarcini speciale — și am motive să cred că cineva îmi spionează munca. De aceea am accelerat terminarea proiectului actual și mă duc în afara Noului Eden pentru un ultim test.

Te iubesc, Richard.”

Pe Câmpia Centrală era întuneric și frig. Richard încercă să aibă răbdare. Îi trimisese înainte spre locul sondării celui de al doilea habitat pe Einsteinul său, căruia îi spunea Super-Al, și pe Garcia 325. Ei îi explicaseră paznicului de noapte, un Garcia standard, că programul experimentului se modificase și chiar în momentul acela se realiza o investigație specială. Apoi Super-Al scosese tot echipamentul din deschizătura practicată în celălalt habitat și-l pusese pe sol. Întregul proces consumase mai mult de o oră din timpul prețios. Acum după ce Super-Al terminase în sfârșit, îi făcu semn lui Richard să se apropie. Garcia 325 îl îndreptă cu istețime pe biotul paznic spre altă zonă, astfel încât să nu-l poată vedea pe om.

Acesta nu pierdu timpul. Îl scoase din buzunar pe prințul Hal și-l băgă în deschizătură.

— Du-te repede, îi spuse, așezându-și monitorul mic în gaura de trecere.

De-a lungul săptămânilor, deschizătura din zidul celuilalt habitat fusese lărgită treptat, așa că acum era aproximativ pătrată, cu latura de optzeci de centimetri. Micuțul robot avea loc mai mult decât suficient.

Prințul Hal se grăbi spre capătul opus. De la canalul de trecere până la podeaua din interior era o înălțime de un metru. Robotul atașă cu îndemânare un cablu mic la un cârlig pe care îl fixă în deschizătură și-și dădu drumul în jos. Richard îi urmărea pe ecran fiecare mișcare și-i comunica prin radio instrucțiunile.

Se așteptase ca al doilea habitat să fie protejat de o zonă inelară exterioară. Nu se înșelase. *Așadar proiectul de bază al celor două habitate este similar,* gândi el. Mai anticipase și că avea să existe o deschizătură de vreun fel în zidul interior, o poartă sau ușă prin care picioroangele intrau și ieșeau, și că prințul Hal era destul de mic pentru a pătrunde în interiorul habitatului prin același loc.

Lui Hal nu-i luă mult să localizeze intrarea în partea principală a habitatului. Totuși, ușa evidentă se afla la peste douăzeci de metri deasupra solului inelului interior. După ce urmărise înregistrările video cu picioroangele urcându-se pe suprafețele verticale ale bioților buldozeriști și ale locului de supraveghere Avalon, Richard se pregătise și pentru posibilitatea respectivă.

— Suie, îi ordonă prințului Hal uitându-se cu nervozitate la ceas.

Era aproape șase. În Noul Eden avea să răsară în scurt timp soarele. Curând după aceea, la locul sondării aveau să apară savanții și inginerii.

Intrarea în habitat se afla deasupra solului, la o înălțime de o sută de ori mai mare decât înălțimea lui Hal. Ascensiunea robotului avea să fie echivalentă cu a unui om care escalada pe verticală o clădire de

șaizeci de etaje. Acasă, Richard îl pusese pe robotei să exerseze cățărându-se pe pereți, însă fusese întotdeauna lângă el. Oare aici avea de ce să se agațe ca să urce? De pe monitor nu-și putea da seama. Oare sub-procesorul de comenzi mecanice conținea toate ecuațiile corecte? *Voi afla destul de curând,* gândi bărbatul în timp ce elevul său începu să urce.

Prințul Hal alunecă o dată și rămase agățat într-o mână, dar până la urmă reuși să ajungă sus. Ascensiunea consumă totuși alte treizeci de minute. Richard știa că era o cursă contracronometru. Când Hal ajunse pe pervazul circular al unui hublou, Richard văzu că pătrunderea robotului în habitat era blocată de o plasă de sârmă. În lumina slabă, se putea însă vedea o mică parte din interior. Richard poziționă cu grijă micuța videocameră a lui Hal, astfel încât să poată vedea prin plasă.

— Paznicul insistă că trebuie să se întoarcă la postul principal, îl anunță prin radio Garcia 325. I s-a cerut să raporteze zilnic la 6:30

La naiba, mai sunt doar șase minute! gândi Richard. Îl direcționă încet pe Hal de jur împrejurul bazei hubloului, ca să vadă dacă putea identifica vreun obiect în interiorul habitatului. Nu văzu nimic deosebit.

— Țipă! îi ordonă atunci, deschizând la maxim volumul audio al robotului. Țipă până îți spun să te oprești.

Nu testase noul amplificator pe care-l instalase în prințul Hal la volumul maxim și de aceea fu uluit de amplitudinea imitației țipătului de aviar, ba chiar sări înapoi. *E al naibii de bun,* își spuse după ce se adună, *cel puțin dacă memoria nu mă înșală.*

Paznicul biot apăru în scurt timp lângă Richard și, conform instrucțiunilor ante-programate, îi ceru actele și o explicație asupra a ceea ce făcea. Super-Al și Garcia 325 încercară să-l deruteze, dar când paznicul nu reuși să-l facă pe Richard să coopereze, insistă că trebuia să facă un raport de urgență. Pe monitor, Richard văzu plasa de sârmă dându-se la o parte și șase picioroange năvălind spre prințul Hal. Robotul continuă să țipe.

Paznicul Garcia începu să transmită prin radio apelul de urgență. Richard era conștient că mai avea doar câteva minute până când avea să fie silit să plece. *Hai, fir-ar să fie, hai!* spuse el uitându-se pe monitor între privirile aruncate peste umăr, spre Câmpia Centrală. Încă nu se vedea nici o lumină apropiindu-se dinspre Noul Eden.

La început, Richard crezu că fusese o închipuire. Apoi se repetă — fâlfâitul unor aripi mari în zbor. Unul dintre picioroange îi obstrucționa parțial vederea, dar, după câteva momente, Richard văzu o gheară cunoscută întinzându-se după prințul Hal. Țipătul de aviar care urmă îi confirmă că nu fusese o închipuire. Imaginea de pe monitor se încețoșă.

— Dacă ai vreo șansă, încearcă să te întorci în culoarul de trecere, țipă Richard în emițătorul radio. Am să revin mai târziu după tine.

Se răsuci pe călcâie și-și puse repede monitorul în geantă.

— Să mergem, le ordonă celor doi bioți ai săi și începură să alerge către Noul Eden.

În timp ce se grăbea către casă, Richard se simțea victorios. *Intuiția nu m-a înșelat,* își spuse bucuros. *Asta schimbă totul… acum am o fiică de condus la altar.*

10

Nunta era programată la ora 19, în sala de teatru a Liceului Central. Recepția, pentru un grup mult mai mare, urma să aibă loc în sala de gimnastică, o clădire adiacentă aflată la douăzeci de metri distanță. Toată ziua, Nicole se luptă cu problemele de ultim minut, salvând pregătirile de la un șir de dezastre posibile.

Nu avu timp să reflecteze la importanța noii descoperiri a lui Richard. Bărbatul venise acasă foarte emoționat, dorind să discute despre aviari, dar Nicole pur și simplu nu fusese în stare să se concentreze și asupra altui lucru în afară de nuntă. Amândoi căzură de acord să nu mai spună nimănui despre aviari, până când aveau ocazia să discute pe îndelete pe această temă.

Nicole plecase cu Ellie la o plimbare de dimineață în parc. Vorbiseră despre căsătorie, dragoste și sex mai bine de o oră, dar Ellie fusese atât de emoționată de nuntă, încât nu se putuse concentra în întregime asupra vorbelor mamei. Către sfârșitul plimbării, Nicole se oprise sub un copac pentru a-i face o sinteză.

— Nu uita măcar acest singur lucru, Ellie, îi spusese ținând-o de mâini. Sexul este o componentă importantă a căsniciei, dar nu cea mai importantă. Din cauza lipsei tale de experiență, e puțin probabil ca sexul să ți se pară minunat de la început Totuși, dacă tu și Robert vă iubiți și aveți încredere unul în celălalt, și dacă amândoi doriți sincer să oferiți și să primiți plăcere, veți descoperi că, an după an, compatibilitatea voastră va crește.

Cu două ore înainte de ceremonie, Nicole, Nai și Ellie ajunseră împreună la școală. Eponine era deja acolo și le aștepta.

— Ești emoționată? zâmbi profesoara. Ellie încuviință din cap.

— Eu sunt speriată de moarte, adăugă Eponine, și nu sunt decât una dintre domnișoarele de onoare.

Ellie o rugase pe mama sa să fie doamnă de onoare. Nai, Eponine și Katie erau domnișoare de onoare. Doctorul Edward Stafford, un om care împărtășea pasiunea lui Turner pentru istoria medicinii, era cavalerul de onoare. Din cauză că nu avea asociați apropiați, în afară de bioții de la spital, Robert își alesese restul însoțitorilor din cadrul familiei Wakefield și al prietenilor. Cei trei cavaleri de onoare ai lui erau Kenji, Patrick și Benjy.

— Mamă, mi-e greață, spuse Ellie la scurt timp după ce se adunară toate în vestiar. O să-mi fie atât de jenă dacă am să vomit pe rochia de mireasă! Ar trebui să încerc să mănânc ceva?

Nicole anticipase situația și-i întinse o banană și o cutie cu iaurt, asigurând-o că era absolut normal să aibă grețuri înaintea unui eveniment atât de important.

— Cum se simte mama miresei? întrebă Mîșkin când intră.

Bătrânul judecător avea să oficieze ceremonia de nuntă.

— Puțin speriată, zâmbi șters Nicole.

Îl găsi pe Patrick în fundul camerei, aranjând hainele lui Benjy.

— Cum arăt? o întrebă Benjy pe mama sa.

— Foarte, foarte chipeș, răspunse Nicole fiului său care radia de fericire. Ai vorbit cu Katie azi dimineață? îl întrebă pe Patrick.

— Nu, dar, așa cum ai cerut, i-am reconfirmat ora aseară. N-a apărut încă?

Nicole clătină din cap. Se făcuse deja 18:15 și mai erau doar patruzeci și cinci de minute până la începerea ceremoniei. Se duse în hol să dea un telefon, dar izul de fum de țigară o anunță că, în sfârșit, Katie sosise.

— Gândește-te, surioară, vorbea Katie cu glas răsunător în vestiarul în care se îmbrăca mireasa, diseară ai să faci pentru prima dată sex. Mamă! Pun pariu că numai la gândul ăsta corpul tău superb freamătă.

— Katie, zise Eponine, nu cred că-i chiar potrivit… Nicole intră în cameră și Eponine amuți.

— Vai, mamă, făcu Katie, ce frumoasă arăți! Uitasem că sub roba de judecător stă la pândă o femeie.

Suflă fumul în aer și luă un gât din sticla de șampanie de pe tejgheaua de lângă ea.

— Deci iată-ne pe cale să asistăm la căsătoria surorii mele mezine, declamă ea teatral.

— Încetează, Katie, ai băut prea mult.

Glasul lui Nicole era rece și dur. Lua șampania și pachetul de țigări.

— Termină cu îmbrăcatul și cu clovneriile. Pe-astea le primești înapoi, după ceremonie.

— În regulă, doamnă judecător… cum spuneți dumneavoastră, răspunse Katie inhalând adânc și slobozind rotocoale de fum.

Rânji spre celelalte doamne. Apoi, când se întinse spre coșul de gunoi ca să scuture scrumul țigării, își pierdu echilibrul. Căzu peste tejghea, lovind mai multe flacoane de produse cosmetice înainte de a ateriza grămadă pe podea. Eponine și Ellie dădură fuga s-o ajute.

— Ai pățit ceva? întrebă Ellie.

— Ai grijă la rochie, Ellie, zise Nicole, uitându-se cu dezaprobare la Katie care era întinsă pe podea.

Luă după aceea niște șervețele de hârtie și începu să curețe ce se vărsase.

— Da, Ellie, încuviință Katie sarcastică după ce se ridică. Ai grijă de rochie. Trebuie să fii absolut imaculată când te măriți cu dublul criminal.

Nimeni din cameră nu mai scoase un cuvânt. Nicole se făcu livid. Se apropie de Katie și se opri în fața ei.

— Cere-i scuze surorii tale, îi ordonă.

— *Nu vreau,* răspunse sfidătoare Katie doar cu câteva clipe înainte ca palma lui Nicole să-i aterizeze pe obraz.

Din ochii lui Katie țâșniră lacrimi.

— Aha, își șterse fața, iat-o pe cea mai renumită pălmuitoare a Noului Eden. La numai două zile după ce a recurs la forță în scuarul din Orașul Central, își lovește propria fiică, repetându-și cea mai faimoasă faptă…

— Mamă, nu… te rog, o întrerupse Ellie, temându-se că Nicole avea s-o pălmuiască iar.

Nicole se întoarse și se uită la nefericita mireasă.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Exact! se înfurie Katie. Spune-i *ei* că-ți pare rău. *Eu* sunt cea pe care ai lovit-o, doamnă judecător. Nu uita — fiica ta mai mare, nemăritată. Cea pe care ai numit-o „dezgustătoare" cu numai trei luni în urmă. Mi-ai spus că prietenii mei sunt „neisprăviți și imorali" — astea au fost cuvintele exacte? — totuși, pe prețioasa ta Ellie, acest etalon de virtute, i-o dai unui dublu criminal… cu altă criminală la braț, pe post de domnișoară de onoare.

Toate femeile își dădură seama cam în același moment că Katie nu era doar beată și caustică, ci profund tulburată. Ochii ei agitați le condamnau pe toate, în timp ce își continua diatriba dezlânată.

Se duce la fund, își spuse Nicole, *și strigă cu disperare după ajutor. Nu doar că i-am ignorat strigătele, ci am împins-o și mai adânc în apă.*

— Katie, vorbi ea încet, îmi pare rău. Am acționat prostește, fără să mă gândesc.

Se duse către fiica ei, cu brațele întinse.

— Nu, replică tânăra împingând-o la o parte. Nu, nu, nu… n-am nevoie de mila ta. Porni către ușă, cu spatele. De fapt, nu vreau să fiu la nunta asta afurisită… Locul meu nu-i aici… Noroc, surioară! Să-mi spui într-o zi cum e în pat chipeșul doctor.

Se întoarse și ieși, împletic indu-se. Nicole și Ellie plângeau în tăcere.

Nicole încercă să se concentreze asupra nunții, dar după incidentul nedorit avea inima grea. O ajută pe Ellie să-și refacă machiajul, blestemându-se în mod repetat că reacționase cu mânie la vorbele lui Katie.

Chiar înainte de începerea ceremoniei, se întoarse în camera în care se îmbrăcau bărbații și le aduse la cunoștință absența lui Katie. Apoi trase cu ochiul la mulțimea care se aduna, observând că deja luase loc o duzină de bioți. *Doamne, n-am fost suficient de expliciți în invitatul* se gândi. Nu era anormal ca unii din coloniști să-și aducă

Lincolni sau Tiasso pentru sarcini speciale, mai ales dacă aveau copii. Înainte de a reveni la mireasă, Nicole se întrebă dacă vor fi suficiente scaune pentru toată lumea.

Câteva momente mai târziu, grupul nuntașilor era adunat pe scenă în jurul judecătorului Mîșkin, iar și muzica anunță sosirea miresei. La fel ca toți ceilalți, Nicole se întoarse și privi spre partea din fund a teatrului. Superba ei fiică mezină, strălucitoare în rochia albă tivită cu roșu, venea la brațul lui Richard. Nicole își impuse să nu plângă, dar când văzu picături mari strălucind pe obrajii miresei, nu se mai putu controla. *Te iubesc, Ellie,* rosti în gând. *Dacă ai ști cât de mult îmi doresc să fii fericită!*

La cererea cuplului, Mîșkin pregătise o ceremonie eclectică. Lăudă iubirea dintre bărbat și femeie, și vorbi despre importanța legăturii lor în crearea corespunzătoare a unei familii. Propovădui toleranța, răbdarea și altruismul. Rosti o rugăciune nepartizană, cerându-i lui Dumnezeu să facă astfel încât mirele și mireasa să dea dovadă de „compasiunea și înțelegerea care înnobilează specia umană".

Ceremonia fu scurtă, dar elegantă. Turner și Ellie schimbară verighetele și-și rostiră jurămintele cu glasuri puternice, hotărâte. Se întoarseră spre Mîșkin și acesta le uni mâinile.

— Cu autoritatea conferită de colonia Noului Eden, îi declar pe Robert Turner și Eleanor Wakefield soț și soție.

În timp ce Turner îi ridica lui Ellie voalul pentru sărutul tradițional, răsună o împușcătură, urmată la scurt timp de încă una. Mîșkin se prăbuși peste cuplul proaspăt căsătorit, cu sângele țâșninduși din frunte. Kenji căzu lângă el. Eponine se aruncă între miri și oaspeți, în timp ce se auziseră a treia și a patra împușcătură. Toată lumea țipa. În teatru se dezlănțuise haosul.

Alte două împușcături urmară una după alta. În rândul al treilea, Max îl dezarmă în sfârșit pe biotul Lincoln care trăsese. Imediat după ce auzise prima împușcătură, Max se întorsese și, în secunda următoare, sărise peste scaune. Totuși, Lincolnul care se ridicase de pe locul lui la cuvântul „soție", apucă să tragă de șase ori cu arma sa automată înainte ca Max să-l imobilizeze.

Toată scena era scăldată în sânge. Nicole se duse de-a bușilea și-l examină pe Kenji. Acesta murise deja. Turner îl ținea în brațe pe Mîșkin, când bunul bătrân închise ochii pentru ultima dată. Se părea că al treilea glonț îi fusese destinat lui Turner, căci o nimerise pe Eponine, când se aruncase înnebunită ca să-i salveze pe miri.

Nicole ridică microfonul care căzuse o dată cu judecătorul.

— Doamnelor și domnilor, este o tragedie teribilă. Vă rog să nu intrați în panică. Am convingerea că nu mai este nici un pericol. Rămâneți la locurile voastre, până când ne putem îngriji de răniți.

Ultimele patru gloanțe nu produseseră prea mult rău. Eponine

sângera, dar starea ei nu era critică. Max îl lovise pe Lincoln chiar înainte ca acesta să tragă al patrulea glonț, salvându-i aproape sigur viața lui Nicole, întrucât glonțul o ratase cu doar câțiva centimetri. Doi oaspeți fuseseră atinși în treacăt de ultimele gloanțe.

Richard li se alătură lui Max și Patrick care îl țineau pe biotul ucigaș.

— Nu vrea să răspundă la nici o întrebare, zise Max. Richard se uită la numărul lui Lincoln. Biotul avea numărul 333.

— Duceți-l în spate, le ordonă. Vreau să mă uit la el mai târziu.

Pe scenă, Nai stătea în genunchi, ținând în poală capul mult iubitului ei Kenji. Trupul i se cutremura de hohote de plâns disperate. Lângă ea, Galileo și Kepler urlau de spaimă. Cu rochia de mireasă plină de sânge, Ellie încerca să-i liniștească pe gemeni.

Turner se ocupa de Eponine.

— În câteva minute trebuie să sosească o ambulanță, îi spuse el după ce-i pansă rana. O sărută pe frunte. Nu există nici un mod în care eu și cu Ellie ți-am putea mulțumi vreodată pentru ce ai făcut.

Nicole era jos cu invitații, asigurându-se că nici unul dintre cei loviți de gloanțe nu fusese rănit grav. Era pe cale să se întoarcă la microfon și să le spună tuturor că puteau să plece, când un colonist isteric năvăli în teatru.

— Un Einstein a înnebunit! strigă el înainte să se uite la scena din fața lui. Ulanov și judecătorul Iannella sunt morți.

— Trebuie să plecăm amândoi chiar acum, spuse Richard. Dar chiar dacă tu nu vrei, Nicole, eu am să plec. Ştiu prea multe despre bioții cu seria 300 și ce au făcut oamenii lui Nakamura ca să-i modifice. Diseară sau mâine dimineață vor veni după mine.

— În regulă, iubitule, încuviință femeia. Înțeleg, dar cineva trebuie să rămână cu familia. Şi să-l înfrunte pe Nakamura, chiar dacă fără speranță. Nu trebuie să ne supunem tiraniei lui.

Trecuseră trei ore de la finalul ratat al nunții lui Ellie. Panica bântuia întreaga colonie. Televiziunea tocmai raportase că cinci-șase bioți înnebuniseră simultan și că unsprezece dintre cei mai de vază cetățeni ai Noului Eden fuseseră uciși. Din fericire, biotul Kawabata care susținea concertul din Vegas eșuase în atacul său asupra lui Ian Macmillan, candidat la funcția de guvernator, și a reputatului industriaș Toshio Nakamura…

— Aiurea! pufnise Richard când urmărise știrile. Asta-i altă parte a planului lor.

Era convins că întreaga acțiune fusese plănuită și orchestrată de tabăra lui Nakamura. Mai mult, nu avea nici un dubiu că el și Nicole fuseseră ținte potențiale. Avea certitudinea că evenimentele zilei urmau să aibă ca rezultat un Nou Eden cu totul diferit sub controlul lui Nakamura, având-l ca guvernator-marionetă pe Macmillan.

— N-ai vrea, cel puțin, să-ți iei la revedere de la Patrick și Benjy? întrebă Nicole.

— Mai bine nu. Nu pentru că nu-i iubesc, ci fiindcă mi-e teamă că m-ar putea determina să mă răzgândesc.

— Ai de gând să folosești ieșirea de urgență?

— Da. Nu mi s-ar permite să ies pe drumul normal. În timp ce el își verifica echipamentul de scufundător,

femeia intră în cabinet.

— Tocmai s-a anunțat că în toată colonia oamenii își distrug bioții. Unul dintre coloniștii intervievați a spus că toate crimele în masă fac parte dintr-un complot extraterestru.

— Grozav! mormăi Richard posac. Propaganda a început deja.

Împacheta mâncare și apă cât credea că putea duce fără să-i fie greu. Când termină, o strânse la piept pe Nicole și o ținu acolo mai bine de un minut. Amândoi aveau lacrimi în ochi.

— Ştii unde te duci? întrebă ea încetișor.

— Mai mult sau mai puțin, răspunse Richard stând în pragul ușii din spate. Nu-ți spun, firește, ca să nu poți să fii implicată…

— Înțeleg.

Amândoi auziră ceva în fața casei și Richard țâșni în curtea din spate.

Trenul spre Lacul Shakespeare nu funcționa. Biotul Garcia care condusese un tren anterior pe aceeași rută fusese distrus de un grup de coloniști furioși și întregul sistem era blocat. Richard porni pe jos spre țărmul estic al Lacului Shakespeare.

În timp ce înainta cărând echipamentul greu de scufundător și ranița, avu senzația că era urmărit. De două ori i se păru că vede pe cineva cu coada ochiului, dar când se opri și se uită în jur, nu văzu nimic. În cele din urmă, ajunse la lac. Era trecut de miezul nopții. Aruncă o ultimă privire spre luminile coloniei și începu să-și pună echipamentul de scufundare. Sângele îi îngheță când un Garcia ieși din tufe, în timp ce el se dezbrăca.

Se așteptă să fie ucis. După câteva secunde lungi, Garcia întrebă:

— Sunteți Richard Wakefield?

Richard nu se clinti și nici nu spuse ceva. În cele din urmă, biotul spuse:

— Dacă da, vă aduc un mesaj de la soția dumneavoastră. Spune că vă iubește și Dumnezeu să vă aibă în pază.

Bărbatul inspiră lung și lent.

— Spune-i că și eu o iubesc, rosti el.

PROCESUL

1

În porțiunea cea mai adâncă a Lacului Shakespeare exista o intrare într-un canal subacvatic care trecea atât pe sub satul Beauvois cât și pe sub zidul habitatului. În timpul proiectării Noului Eden, Richard, care avusese multă experiență practică în construcții pentru situații neprevăzute, accentuase importanța unei ieșiri de urgență din colonie.

— Pentru ce v-ar trebui? întrebase Vulturul.

— Nu știu, răspunse Richard, dar în viață apar deseori situații neprevăzute. Un proiect tehnic de calitate prevede întotdeauna protecție pentru asemenea cazuri.

Richard înotă cu grijă prin tunel, încetinind la fiecare câteva minute ca să-și verifice provizia de aer. Când ajunse la capăt, trecu printr-o serie de ecluze și, în cele din urmă, ieși într-un pasaj subteran uscat. Merse o sută de metri, după care își scoase echipamentul de scufundător și-l depozită la marginea tunelului. Când ajunse la ieșire, care se afla în capătul estic al zonei închise ce includea ambele habitate din Semicilindrul Nordic al lui Rama, își scoase jacheta termică din rucsacul impermeabil.

Cu toate că-și dădea seama că nimeni nu putea ști unde se afla el, deschise cu mare precauție trapa rotundă din plafonul pasajului. După aceea, ieși în Câmpia Centrală. *Până aici e bine,* oftă. ușurat. *Acum urmează planul B.*

Rămase patru zile în estul câmpiei. Folosindu-și binoclul mic dar excelent, putea să vadă luminile ce indicau activitățile din jurul centrului de control, din regiunea Avalon, sau din locul de sondare al celui de al doilea habitat. După cum anticipase, timp de o zi sau două, în regiunea dintre habitate apărură echipe de cercetare, dar numai una veni în direcția lui și nu-i fu greu s-o evite.

Ochii i se acomodaseră tot mai mult la ceea ce crezuse că era bezna totală din Câmpia Centrală. De fapt, datorită suprafețelor reflectante ale lui Rama exista o cantitate mică de lumină. Richard presupuse că sursa sau sursele de lumină se aflau în Semicilindrul Sudic, de cealaltă parte a zidului îndepărtat al celui de al doilea habitat.

Regreta că nu poate să zboare, astfel încât să fie în stare să se înalțe peste ziduri și să se miște liber în vastitatea lumii cilindrice. Însăși existența nivelurilor scăzute de lumină reflectată îi stârnea interesul față de restul lui Rama. Oare mai există un Ocean Cilindric la sud de bariera zidului? Oare New York mai există încă sub formă de insulă în oceanul acela? Şi dacă în Semicilindrul Sudic exista o regiune mai mare chiar și decât cea care conținea cele două habitate din nord?

În a cincea zi după evadare, Richard se trezi dintr-un vis deosebit de tulburător despre tatăl lui și porni în direcția a ceea ce numea acum habitatul aviar. Își modificase programul de somn, pentru a fi opus ciclului diurn din Noul Eden, așa că ora din colonie era în jur de 19. Cu siguranță, toți oamenii care lucrau în locul de sondare își terminaseră munca pe ziua respectivă.

Când ajunse la o jumătate de kilometru de deschizătura din zidul habitatului aviar, Richard se opri și verifică, folosindu-se de binoclu, absența oricăror oameni în zonă. Apoi îl trimise pe Falstaff să abată atenția paznicului biot al locului.

Nu știa cât de uniform era pasajul spre al doilea habitat. Acasă, desenase pe podeaua biroului său un pătrat cu latura de optzeci de centimetri și se convinsese că ar fi putut să se târască prin el. Dar dacă dimensiunea pasajului era inegală? *Voi afla destul de curând,* își spuse în timp ce se apropia de habitat.

În deschizătura din zid fusese reintrodus un singur set de cabluri și instrumente, așa că nu-i fu greu să le scoată. Şi misiunea lui Falstaff se soldase cu succes — Richard nici nu-l văzu, nici nu-l auzi pe biotul paznic. Aruncă ranița în deschizătură, apoi încercă să intre el însuși. Era imposibil. Își scoase întâi jacheta, apoi cămașa, pantalonii și pantofii. Purtând doar lenjerie de corp și șosete, abia încăpea în pasaj. Își legă hainele laolaltă într-o bocea, le fixă de partea laterală a raniței și le împinse prin deschidere.

Târâșul fu foarte anevoios. Richard înainta centimetru cu centimetru, târându-se pe burtă, sprijinindu-se în mâini și în coate și împingând rucsacul. La fiecare mișcare, își julea corpul de pereți și plafon. După cincisprezece metri se opri, căci începuse să obosească. Celălalt capăt era la o distanță de aproape patruzeci de metri.

În timp ce se odihnea, Richard își dădu seama că genunchii, coatele și chiar creștetul pleșuv al capului îi sângerau. Scoaterea pansamentului din rucsac era imposibilă — simpla întoarcere pe spate și privirea înapoi reprezenta un efort monumental în spațiul strâmt.

De asemenea, își dădu seama că-i era foarte frig. Cât timp se târâse, mișcarea îl încălzise. O dată ce se oprise, corpul dezbrăcat se răcise rapid. Contactul cu suprafața metalică rece îi accentua senzația de frig. Dinții începură să-i clănțăne.

Continuă să înainteze cu greu. După cincisprezece minute, simți o crampă în șold și, când corpul reacționă la durere, se lovi cu capul de plafonul pasajului. Puțin amețit din cauza loviturii, începu să se alarmeze când simți sângele curgându-i pe tâmplă.

În față nu se zărea deloc lumină. Dispăruse lumina slabă care-i permisese să monitorizeze înaintarea prințului Hal. Se chinui să se rostogolească, pentru a se uita înapoi. Pretutindeni era întuneric și începea să se facă iar frig. Își pipăi capul, încercând să-și dea seama

cât de grav se rănise., Începu să-l cuprindă iar panica, atunci când constată că hemoragia continua.

Până în momentul acela nu simțise claustrofobie. Acum, dintr-o dată, înghesuit în pasajul întunecat care îl apăsa din toate părțile, simți că nu mai poate să respire. Pereții păreau să-l strivească. Nu se mai putu controla. Țipă.

În mai puțin de o jumătate de minut, din spatele lui, în pasaj, răzbătu o lumină. Auzi ciudatul accent englezesc al biotului Garcia, dar nu reuși să înțeleagă ce spunea. *Aproape sigur întocmește un raport de urgență,* se gândi. *Ar fi bine să mă mișc repede.*

Începu să se târască din nou, ignorând oboseala, capul care sângera și genunchii și coatele jupuite. Mai avea doar zece, cel mult cincisprezece metri, când pasajul păru să se îngusteze. Nu putea trece! Își încordă toți mușchii, dar în zadar. Era definitiv blocat. În timp ce încerca să găsească altă poziție care să-i permită să înainteze, auzi un slab păcănit repetat, venind în direcția sa dinspre habitatul aviar.

Câteva momente mai târziu, erau grămadă pe el. Richard trăi cinci secundă de groază absolută, înainte ca mintea să-l informeze că furnicăturile pe care le simțea pe toată pielea erau cauzate de picioroange. Își aminti că le văzuse la televizor — mici creaturi sferice cu diametrul de aproximativ doi centimetri atașate la șase picioare simetrice radial, multiarticulate, lungi de aproape zece centimetri când erau complet extinse.

Una se oprise chiar pe fața lui, cu picioarele proptite pe nasul și pe gura sa. Încercă s-o arunce printr-o mișcare a capului, dar se lovi din nou. Începu să se zvârcolească, pentru a se scutura de picioroange și, cumva, reuși să înainteze în pasaj. Cu picioroangele încă umblându-i pe tot corpul, se târî ultimii metri până la ieșire.

Tocmai ajunsese la zona inelară din afara habitatului aviar propriu-zis, când auzi în urmă un glas omenesc.

— E cineva acolo? întrebă glasul. Oricine ai fi, te rog să te identifici. Suntem aici ca să te ajutăm. Un reflector puternic lumină pasajul. Richard descoperi acum că avea altă problemă. Ieșirea era la un metru deasupra solului zonei inelare. *Trebuia să mă fi târât cu picioarele înainte și să fi tras rucsacul și hainele,* gândi el.

Era prea târziu pentru reproșuri. Aruncă rucsacul și hainele în zona inelară. Din spate, alt glas punea acum întrebări. Richard continuă să se târască, până ieși cu corpul pe jumătate din pasaj. Când se simți căzând, puse mâinile la ceafă, își propti bărbia în piept și, făcându-se ghem, se rostogoli în zona inelară. În timp ce cădea, picioroangele săriră de pe el și dispărură în întuneric.

Luminile aprinse de oameni în pasaj se reflectau din zidul interior al zonei inelare. După ce se asigură mai întâi că nu era rănit și că, acum, capul nu-i mai sângera atât de puternic, Richard își luă lucrurile

și șchiopătă două sute de metri spre stânga. Se opri chiar sub hubloul unde fusese capturat prințul Hal de către aviar.

În ciuda oboselii, Richard nu pierdu timpul. Imediat ce se îmbrăcă și-și obloji rănile, începu să escaladeze zidul. Era convins că, foarte curând, în zona inelară avea să fie împinsă o videocameră pentru a-l detecta.

Din fericire, în fața hubloului se afla o nișă suficient de mare ca bărbatul să încapă. Se așeză și începu să taie plasa metalică. Se aștepta ca picioroangele să apară dintr-o clipă în alta, dar rămase singur. Nu văzu și nu auzi nimic din interiorul habitatului. Cu toate că încercă de două ori să-l cheme prin radio pe prințul Hal, nu primi nici un răspuns.

Privi în bezna totală din habitatul aviar. *Ce o fi înăuntru?* se întrebă. Atmosfera din interior trebuia să fie aceeași ca în zona inelară, pentru că aerul circula liber dintr-o parte în alta. Tocmai se hotărâse să-și scoată lanterna pentru a se uita în interior, când auzi niște sunete dedesubt și înapoi sa. Câteva secunde mai târziu, văzu un fascicul de lumină înaintând în direcția lui pe solul zonei inelare.

Se retrase cât putu spre interiorul habitatului și ascultă. *Asta-i videocameră de urmărire,* se gândi. *Dar are o rază limitată. Nu poate funcționa fără fibra optică.*

Rămase complet nemișcat. *Ce mă fac acum?* se întrebă, când văzu că reflectorul atașat la videocameră continua să baleieze aceeași zonă de sub hublou. *Probabil că au văzut ceva. Dacă aprind lanterna, vor ști unde sunt.*

Aruncă un obiect mic în habitat, pentru a se asigura că solul dinăuntru era la același nivel cu cel din zona inelară. Nu auzi nimic. Încercă încă o dată, cu un obiect ceva mai mare, dar tot nu se auzi nici un zgomot.

Bătăile inimii i se accelerară, când mintea îi spuse că solul habitatului interior era situat mult mai jos decât cel al inelului exterior. Își aminti structura de bază a lui Rama, cu învelișul extern gros și-și dădu seama că fundul habitatului putea să fie la multe sute de metri sub el.

Videocameră de urmărire încetă să se mai miște și reflectorul ei rămase focalizat pe un punct din zona circulară. Richard bănui că-i căzuse ceva din rucsac, în timp ce se grăbise șchiopătând spre zona de sub hublou. Era convins că în scurt timp aveau să vină și alte videocamere și reflectoare. Se văzu capturat și dus înapoi în colonie. Nu știa ce legi ale Noului Eden încălcase, însă bănuia că erau destule. Îl cuprinse un profund resentiment la gândul de a petrece luni sau chiar ani în detenție. *Așa ceva nu se va întâmpla orice ar fi,* își promise.

Se întinse și pipăi peretele interior al habitatului, pentru a se asigura că existau destule neregularități de care să se sprijine cu

mâinile și picioarele. Mulțumit că nu era o coborâre imposibilă, cotrobăi în rucsac după coarda de alpinism și-i ancoră un capăt de rama ce susținea plasa metalică. *Doar în caz că am să alunec,* își spuse.

În zona inelară, în spatele lui, apăruse al doilea reflector. Richard își înfășură coarda în jurul taliei și începu să coboare. Nu folosi coarda decât ocazional, atunci când căuta în beznă reazeme pentru picioare. Coborârea nu era dificilă, deoarece existau multe adâncituri în care își putea sprijini picioarele.

Continuă să coboare. Când estimă că se afla la șaizeci-șaptezeci de metri sub hublou, hotărî să se oprească și să scoată lanterna din rucsac. Nu fu deloc încântat, când îndreptă fasciculul de lumină în jos. Fundul tot nu se zărea. La cincizeci de metri se distingea doar ceva foarte difuz, ca un nor sau ceață. *Grozav,* își zise cu sarcasm, *asta chiar că-i grozavi.* După alți treizeci de metri, ajunse la capătul corzii. Deja simțea umezeala cetii. Era extrem de obosit. Nu dorea să renunțe la coardă, așa că urcă înapoi câțiva metri, înfășură coarda de mai multe ori în jurul taliei, și se pregăti să doarmă cu corpul lipit de zid.

2

Avu vise foarte ciudate. Se visă de multe ori căzând de-a rostogolul, tot mai jos, fără să ajungă vreodată jos. În ultimul vis dinainte trezirii, se visă interogat de Toshio Nakamura și doi orientali duri într-o încăpere mică cu pereți albi.

Când se trezi, preț de mai multe secunde nu știu unde se afla. Prima mișcare pe care o făcu fu să-și dezlipească obrazul drept de pe suprafața metalică a peretelui. Câteva momente mai târziu, după ce-și aminti că adormise în poziție verticală pe peretele din interiorul habitatului aviar, aprinse lanterna și privi în jos. Inima îi tresări când văzu că ceața dispăruse. În schimb, putu să vadă peretele coborând mult; în locul în care, în sfârșit, se termina părea să existe apă.

Lăsă capul pe spate și se uită în sus. Ştia că se afla la vreo nouăzeci de metri sub hublou (coarda de cățărare avea lungimea de o sută de metri), așa că estimă distanța până la apă de aproximativ două sute cincizeci de metri. Genunchii i se înmuiară, când înțelese pe deplin în ce situație se afla. Când începu să desfășoare surplusul de coardă din jurul taliei, constată că brațele și mâinile îi tremurau.

Îl cuprinse dorința nebună să fugă, să ajungă din nou la hublou și să părăsească definitiv lumea aceea extraterestră. *Nu,* își spuse înfrângându-și reacția instinctivă, *nu încă. Numai dacă nu există altă opțiune viabilă.*

Se hotărî să mănânce mai întâi ceva. Se eliberă grijuliu de o parte de coardă și scoase din rucsac mâncare și apă. Apoi se răsuci parțial și îndreptă fasciculul de lumină spre interiorul habitatului aviar. I se păru că vede contururi și forme îndepărtate, dar nu fu sigur. *S-ar putea să fie doar imaginația mea,* se gândi.

După ce termină de mâncat, verifică proviziile, apoi făcu o listă mentală cu opțiunile pe care le avea. *Totul e foarte simplu,* chicoti nervos. *Mă pot întoarce în Noul Eden și să devin deținut. Sau pot renunța la siguranța pe care mi-o dă coarda și să continui să cobor peretele.* Se opri o clipă și se uită în sus și în jos. *Sau pot să rămân aici și să aștept o minune.*

Aducându-și aminte că un aviar apăruse repede atunci când prințul Hal țipase, Richard începu să strige. După două-trei minute, se opri din strigat și începu să cânte. Cântă cu intermitențe aproape o oră. Începu cu melodiile din zilele studenției lui în Cambridge, apoi trecu la cântecele care fuseseră la modă pe vremea adolescenței sale singuratice. Fu uimit cât de bine își amintea versurile. *Memoria este un mecanism uimitor,* reflectă el. *Cum se explică selectivitatea ei? De ce pot să-mi amintesc aproape toate cuvintele acestor cântece prostești, din adolescență și practic nimic din odiseea mea în Rama!*

Băgă mâna în rucsac ca să mai ia o gură de apă, când, dintr-o dată, în habitat se făcu lumină. Fu atât de uimit, încât picioarele îi alunecară de pe perete și, preț de câteva secunde, rămase suspendat doar în coardă. Lumina nu era orbitoare, ca atunci când în Rama II se iviseră zorile în timp ce el mergea cu telescaunul, totuși era lumină. De îndată ce se află iar în siguranță, trecu în revistă lumea care i se dezvăluia acum.

Sursa de lumină era un glob mare, cu un fel de abajur, care atârna de plafonul habitatului. Richard estimă că globul se afla la patru kilometri de el și cam la un kilometru deasupra celei mai proeminente structuri — un cilindru mare, de culoare maro, aflat în centrul geometric al habitatului. Abajurul opac acoperea cele trei sferturi superioare ale globului strălucitor, astfel încât majoritatea luminii era direcționată în jos.

Principiul proiectului de bază al habitatului interior era simetria radială. În centru se afla cilindrul vertical maro, ce părea făcut din pământ, cu o lungime aproximativă de 1 500 de metri. Bineînțeles că Richard putea să vadă numai o parte a structurii, însă după curbura ei estimă că avea diametrul cuprins între doi și trei kilometri.

Pe exteriorul cilindrului nu existau uși sau ferestre. Nici o lumină nu răzbătea din interior. Singurul model de pe partea laterală a structurii era un set de linii curbe, mult distanțate, fiecare pornind de sus și ocolind complet cilindrul înainte de a ajunge jos, chiar în dreptul punctului de pornire. Baza cilindrului se afla aproximativ la aceeași cotă cu hubloul prin care intrase Richard.

De jur împrejurul cilindrului se zărea o rețea de mici structuri albe dispuse în două inele între care exista o distanță de trei sute de metri. Cei doi cvadranți nordici (Richard intrase în habitatul aviar prin hubloul nordic) ai acestor inele erau identici; fiecare cvadrant avea cincizeci-șaizeci de clădiri amplasate după același tipar. Ținând cont de simetrie, Richard presupuse că și ceilalți cvadranți se încadrau în șablonul respectiv.

Un canal îngust, circular, cu lățimea de șaptezeci-optzeci de metri, înconjura structura. Atât canalul cât și inelele de clădiri albe erau amplasate pe un platou aflat la aceeași altitudine cu baza cilindrului. În exteriorul canalului, cea mai mare parte a restului habitatului era ocupată de o regiune întinsă, aparent acoperită de culturi în majoritate de culoare verde. Terenul din zona verde cobora uniform dinspre canal spre malurile unui șanț cu apă lat de patru sute de metri care se afla chiar lângă zidul interior. Cei patru cvadranți identici din regiunea verde erau la rândul lor divizați în patru sectoare pe care Richard, bazându-se pe urmărirea unei analogii cu Pământul, le numi junglă, pădure, pășune și deșert.

Timp de zece minute, bărbatul privi tăcut la panorama vastă ce se

întindea în fața lui. Deoarece gradul de iluminare scădea direct proporțional cu distanța de la cilindru, nu putea să distingă regiunile apropiate mai clar decât pe cele din depărtare. Cu toate acestea, detaliile era impresionante. Cu cât se uita mai mult, cu atât observa alte lucruri noi. În regiunea verde existau lacuri mici și râuri, ici și colo câte o insuliță în șanțul cu apă, iar între clădirile albe ceva ce semăna a drumuri. *Bineînțeles,* se pomeni gândindu-se, *de ce m-aș fi așteptat la altceva? În Noul Eden, noi am reprodus un Pământ miniatural. Aceasta trebuie să reprezinte, în vreun fel, planeta natală a aviarilor.*

Ultimul gând îi reaminti că atât Nicole cât și el fuseseră convinși de la început că aviarii nu erau (și poate nu fuseseră niciodată) o specie cu tehnologie înaltă, călătoare prin spațiu. Își scoase binoclul și studie cilindrul mare din depărtare. *Oare ce secrete ascunzi?* se întrebă, entuziasmat pe moment de perspectiva aventurii și a descoperirilor.

După aceea, cercetă cerul în căutarea vreunui aviar. Fu dezamăgit. O dată sau de două ori, i se păru că vede niște creaturi zburând peste cilindrul maro, dar petele se succedară cu atâta repeziciune în câmpul vizual al binoclului încât nu putu fi sigur. În orice altă parte privi, nu văzu nici o dovadă de mișcare. Nu exista nici un indiciu clar că în habitatul aviar exista viață.

Lumina dispăru după patru ore și Richard rămase iar pe întuneric în mijlocul peretelui vertical. Verifică termometrul, inclusiv baza sa istorică de date. Temperatura nu variase cu mai mult de jumătate de grad de la 26 °C de când intrase în habitat, *Un control termic impresionant,* își spuse. *Dar de ce atât de stringent? De ce să folosești atât de multe resurse energetice, ca să menții o temperatură constantă?*

Pe măsură ce întunericul se prelungea, Richard începu să se neliniștească. Deși își relaxa cu regularitate fiecare set de mușchi, sprijinindu-se pe rând în diferite moduri, epuizarea i se instala treptat în corp. Era timpul să se gândească să facă ceva. Cu reținere, hotărî că ar fi fost o prostie să abandoneze coarda și să coboare spre șanțul cu apă. *Oricum, ce voi face când ajung acolo? Să-l traversez înot? Şi pe urmă? Tot va trebui să mă întorc dacă nu găsesc imediat hrană.*

Începu să urce încet spre hublou. Pe la jumătatea drumului către ieșire, în timp ce se odihnea, i se păru că aude ceva foarte slab în dreapta. Se opri și, cât mai silențios, strecură mâna în rucsac după receptor. Mișcându-se încetișor, dădu volumul la maxim și-și puse căștile. La început nu auzi nimic, dar, după câteva minute, prinse un sunet venind de sub el, dinspre șanț. Îi fu imposibil să identifice cu exactitate ce anume auzea — puteau fi mai multe bărci care înaintau pe apă — , dar nu exista nici un dubiu că acolo, jos, se desfășura o activitate.

Oare ce se auzea din nou în dreapta lui — un ușor fluturat de aripi? Richard strigă brusc cât îl țineau plămânii, apoi se opri la fel de

subit Fâlfâitul aripilor se stinse repede, dar preț de o secundă sau două fu inconfundabil.

Richard exulta.

— Ştiu că sunteți acolo! strigă el cu bucurie. Ştiu că mă urmăriți.

Richard își făcu un plan. Ştia că era o tentativă riscantă, dar în mod clar era mai bună decât nimic. Își verifică mâncarea și apa, se asigură că-i ajungeau o vreme și trase adânc aer în piept. *Acum ori niciodată,* își spuse.

Începu coborârea fără să se bazeze pe coardă pentru a se susține. Îi era mai greu așa, dar se descurca. Când ajunse la capătul corzii, o desfăcu din jurul său și îndreptă lumina lanternei în josul peretelui. Atât cât putea vedea, existau o mulțime de intrânduri în zid. Continuă să coboare cu grijă, recunoscând în sinea sa că-i era frică. De mai multe ori i se păru că aude în căști bătăile propriei sale inimi.

Dacă nu mă înșel, voi avea tovărășie jos, gândi el deplasându-se în ceață. Umezeala îngreuna și mai mult coborârea. O dată alunecă și fu cât pe ce să cadă, dar reuși să se agațe la timp de perete. Se opri într-un loc unde intrândurile de care se ținea cu mâinile și în care își proptea picioarele erau neobișnuit de solide. Estimă că se afla la cincizeci de metri deasupra șanțului cu apă. *Acum am să aștept până voi auzi ceva. Vor trebui să vină mai aproape în ceață.*

La scurt timp, auzi din nou aripile. De data asta se părea că erau doi aviari. Rămase pe loc mai bine de o oră, până când ceața începu să se destrame. Auzi de mai multe ori bătăile din aripi ale celor care-l supravegheau.

Avusese de gând să aștepte până se făcea din nou lumină, pentru a coborî până la apă, dar când ceața se risipi și lumina tot nu apăru, începu să-și facă griji. Se decise să coboare pe întuneric. La zece metri deasupra șanțului, auzi din nou zgomot de aripi. Două minute mai târziu, interiorul habitatului aviar era din nou luminat.

Richard nu pierdu timpul. Planul său era simplu. Bazându-se pe zgomotul de bărci pe care îl auzise în beznă, presupusese că în șanțul cu apă se întâmpla ceva vital pentru aviari sau locuitorii cilindrului maro. Altfel de ce continuaseră activitatea, știind că el ar fi putut s-o audă? Dacă ar fi amânat-o măcar pentru câteva ore, aproape sigur el ar fi plecat din habitat.

Avea intenția să intre în apă. *Dacă aviarii se simt amenințați în vreun fel, vor reacționa cumva,* judecă el. *Dacă nu, voi începe imediat urcușul și mă voi întoarce în Noul Eden.*

Înainte de a-și da drumul în apă, își scoase pantofii și-i băgă în rucsacul impermeabil. Cel puțin nu aveau să fie uzi, dacă trebuia să escaladeze zidul pentru a ieși. Câteva secunde mai târziu, imediat ce piciorul său atinse apa, o pereche de aviari zbură spre el din locul în care stătuse ascunsă în regiunea verde, direct peste șanț.

Aviarii erau foarte agitați. Scoteau sunete repezi și nedeslușite, țipau și se purtau de parcă aveau de gând să-l sfâșie pe Richard cu ghearele. Bărbatul era atât de mulțumit că planul său funcționase, încât practic le ignoră manifestarea. Aviarii se rotiră deasupra lui și încercară să-l alunge înapoi spre perete. Richard călca apa și-i studia cu atenție.

Cei doi difereau de cei pe care el și Nicole îi întâlniseră în Rama II. Aveau de asemenea un înveliș de catifea, dar purpurie, iar singurul inel din jurul gâturilor lor era negru. De asemenea, erau mai mici *(Poate că sunt mai tineri,* gândi Richard) decât cei precedenți și mult mai agitați. Unul dintre ei îi atinse chiar obrazul cu gheara, când el nu se mișcase suficient de repede înspre perete.

În cele din urmă, Richard urcă pe perete, ieșind foarte puțin din apă, dar asta nu păru să-i mulțumească pe aviari. Aproape imediat cele două păsări începură să zboare în cercuri strânse în susul peretelui, indicându-i că voiau ca el să urce. Când nu se mișcă, aviarii deveniră tot mai agitați.

— Vreau să merg cu voi, spuse Richard arătând spre cilindrul maro din depărtare.

De fiecare dată când repeta gestul, uriașele creaturi țipau și scoteau sunete repezi și nedeslușite, apoi zburau în direcția hubloului.

Aviarii deveneau tot mai supărați și Richard își făcu griji că s-ar fi putut să-l atace. Brusc, îi veni o idee. *Dar oare îmi pot aminti codul de intrare?* se întrebă emoționat. *Au trecut atâția ani de atunci!*

Când băgă mâna în rucsac, aviarii se îndepărtară imediat.

— Asta dovedește că picioroangele sunt într-adevăr observatorii voștri electronici, spuse el cu glas tare, deschizând mult iubitul său calculator portabil. Cum altfel ați putea ști că oamenii ar putea avea arme în asemenea rucsacuri?

Apăsă cinci litere pe tastatură, apoi zâmbi larg când apăru afișajul.

— Veniți încoace, spuse făcându-le semn cu mâna celor două păsări uriașe care se retrăseseră până aproape de marginea cealaltă a șanțului. Veniți încoace, am ceva să vă arăt.

Ridică monitorul și afișă imaginea grafică complexă pe care o folosise, cu mulți ani în urmă în Rama II, pentru a-i convinge pe aviari să-i poarte pe el și pe Nicole peste Oceanul Cilindric. Imaginea reprezenta trei aviari purtând două siluete umane peste o întindere de apă în niște hamuri. Cele două creaturi se apropiară cu prudență. *Asta e!* își spuse emoționat Richard. *Veniți încoace și uitați-vă bine.*

3

Richard nu știa exact de când trăia în camera întunecată. Pierduse noțiunea timpului la scurt timp după ce i se luase rucsacul. Programul lui fusese același, zi după zi. Dormea în colțul camerei. De câte ori se trezea, fie dintr-o moțăială, fie dintr-un somn lung, din coridor intrau doi aviari și-i dădeau să mănânce un pepene-mană. Știa că ei intrau pe ușa încuiată din capătul coridorului, dar dacă el încerca să se strecoare în apropierea ușii, pur și simplu nu mai căpăta mâncare. Richard învățase repede lecția.

Din două în două zile, altă pereche de aviari intra în temnița lui și-i curăța murdăria. Hainele îi erau împuțite, și știa că era insuportabil de murdar, dar nu putea să comunice cu cei care-l capturaseră pentru a le spune că voia să facă o baie.

La început, fusese foarte încântat. Când cei doi aviari tineri se apropiaseră, în sfârșit, suficient de mult pentru a se uita la imaginea grafică, iar după câteva minute făcuseră prima tentativă de a-i lua calculatorul, hotărâse să programeze afișajul astfel încât să se repete continuu.

În mai puțin de o oră, cel mai mare aviar pe care-l văzuse vreodată, cu corp de catifea cenușie și trei inele roșu-strălucitor în jurul gâtului, se întorsese cu cei doi aviari tineri și-l ridicaseră toți trei în gheare. Îl purtaseră peste șanțul cu apă, îl lăsaseră jos temporar într-o zonă pustie, iar apoi, după o serie de sunete care constituiseră probabil o discuție privind modul optim de a-l transporta, îl ridicaseră foarte sus în aer.

Zborul îi tăiase respirația. Peisajul habitatului îi reamintise de o călătorie într-un balon cu aer cald pe care o făcuse cândva în sudul Franței. Zburase în ghearele aviarilor tot drumul până în vârful cilindrului maro, chiar sub globul strălucitor cu abajur. Fuseseră întâmpinați de alți șase aviari, dintre care unul ținea calculatorul lui Richard, care încă mai repeta imaginea grafică, iar apoi escortați în josul unui coridor vertical larg în interiorul cilindrului.

În acele cincisprezece ore, Richard fusese dus de la un grup de aviari la altul. Crezuse că gazdele îl prezentau tuturor cetățenilor habitatului. Presupunând că nu erau prea mulți aviari care participau la mai mult de una din scurtele ședințe de sporovăieli și țipături, Richard estimă că existau în jur de șapte sute de păsări.

După trecerea prin sălile de conferință, bărbatul fusese dus într-o cameră mică unde aviarul cu trei inele și doi tovarăși de-ai lui, de asemenea creaturi mari cu trei inele roșii la gât, îl urmăriseră zi și noapte timp de aproximativ o săptămână. Pe toată durata acelei perioade, lui Richard i se permisese accesul la calculator și la toate

obiectele din rucsac. Totuși, la sfârșitul perioadei de observare, i se luaseră toate lucrurile și fusese mutat în închisoare.

Asta trebuie să fi fost acum trei luni, plus sau minus o săptămână, își zise Richard într-o zi când își începea plimbarea pe care o făcea de două ori pe zi ca principal mod de mișcare. Coridorul din exteriorul camerei sale avea lungimea de două sute de metri. De regulă făcea opt tururi complete, mergând de la ușă la capătul coridorului, apoi până la peretele de piatră aflat chiar în fața camerei.

Iar în toată această perioadă n-a existat o singură vizită din partea conducătorilor. Prin urmare, perioada de observare trebuie să fi fost procesul meu… Cel puțin, echivalentul aviar… Şi dacă am fost găsit vinovat de ceva? De aceea am fost închis în celula asta micuță?

Pantofii i se uzaseră, iar hainele se zdrențuiseră deja. Cum temperatura era plăcută (pretutindeni în habitatul aviar era în jur de 26 °C), nu-și făcea griji în privința frigului. Dar nici nu-l încânta perspectiva de a sta tot timpul gol după ce hainele aveau să se facă praf. Zâmbi, amintindu-și cât de jenat se simțise în timpul perioadei de observare. *Nu-i deloc ușor să-ți faci nevoile, când trei păsări uriașe îți urmăresc fiecare mișcare.*

Se plictisise să tot mănânce la fiecare masă pepene-mană, dar cel puțin era hrănitor. Lichidul din mijloc era răcoritor, iar pulpa umedă avea un gust plăcut. Tânjea totuși să mănânce altceva. *Chiar și chestia aia sintetică din Camera Albă ar fi o schimbare binevenită,* își spusese de mai multe ori.

În singurătatea sa, cea mai mare provocare a lui Richard fusese să-și păstreze forma mentală. Începuse să construiască în minte probleme de matematică. Mai recent, îngrijorat de faptul că agerimea minții i se tocise deja considerabil din cauza vârstei, începuse prin a-și petrece timpul reconstituind evenimente și chiar întregi segmente cronologice din viață.

Pe durata exercițiilor de memorie, un interes deosebit îl prezentau golurile uriașe asociate cu odiseea lui din Rama II în timpul călătoriei de la Pământ la Baza de Tranzit. Cu toate că-i venea greu să-și amintească multe evenimente specifice de atunci, mâncatul pepenelui-mană îi evoca întotdeauna fragmente din lunga sa ședere la aviari din timpul călătoriei.

O dată, după o masă, își amintise brusc o ceremonie mare cu mulți aviari. Își aminti un foc într-o structură în formă de dom și aviarii văitându-se la unison după stingerea focului. Richard fusese nedumerit Nu reușise să-și amintească nimic despre contextul acelei amintiri. *Unde a avut loc asta? A fost înainte de a fi capturat de octopăianjenii* se întrebase. Dar, ca de obicei când încercase să-și amintească ceva din episodul cu octopăianjenii, sfârșise cu o cumplită durere de cap.

Richard se gândea tot la odiseea sa interioară când, în ultima tură a plimbării zilnice, în timp ce trecea pe sub singura lumină din coridor, privi în față și văzu că ușa de la temniță era deschisă. *Asta-i, în sfârșit am înnebunit,* își spuse. *Acum am tot felul de vedenii.*

Ușa rămase deschisă, când se apropie de ea. O pipăi, pentru a se convinge că nu-și pierduse mințile, apoi ieși. Trecu de două lumini, înainte de a ajunge la un mic spațiu deschis de depozitare aflat pe dreapta. Pe rafturi erau așezați opt-nouă pepeni-mană. *M-am prins!* își spuse bărbatul. *Mi-au mărit închisoarea. De acum înainte, am voie să-mi iau singur mâncarea. Măcar dacă ar exista și o baie undeva…*

Mai jos pe hol, exista într-adevăr apă curentă în altă cameră mică, pe stânga. Richard bău cu poftă, se spălă pe față și fu extrem de tentat să se îmbăieze. Totuși, curiozitatea lui fu prea puternică. Voia să știe până unde se întindea noul său domeniu.

Coridorul care trecea chiar prin fața celulei se termina în altul transversal. Richard putea s-o ia ori la stânga, ori la dreapta. Gândindu-se că s-ar fi putut să fie în vreun labirint menit să-i testeze capacitatea mentală, își lăsă în intersecție cămașa și o luă la dreapta. În direcția aceea existau mai multe lumini.

După ce merse douăzeci de metri, văzu în depărtare doi aviari care se apropiau de el. De fapt, mai întâi le auzi sporovăitul, căci purtau o discuție animată. Când fură la numai cinci metri, Richard se opri. Cei doi aviari îl priviră și luară act de prezența lui printr-un țipăt scurt, pe o notă diferită, apoi își continuară drumul pe coridor.

Se întâlni apoi cu un grup de trei aviari, cu care interacționă cam în același mod. *Ce se petrece aici?* se întrebă mergând mai departe.

În prima cameră mare pe lângă care trecu, patru aviari stăteau în cerc, trecându-și unul altuia un set de bețișoare lustruite și sporovăind de zor. Mai încolo, chiar înainte ca holul să se lărgească într-o sală mare, Richard se opri în ușa altei încăperi și se uită fascinat cum o pereche de picioroange făceau aparent flotări pe suprafața unei mese pătrate. Şase aviari tăcuți le urmăreau.

În sală se aflau douăzeci de păsări adunate în jurul unei mese, privind un document ca de hârtie întins în fața lor. Un aviar avea în gheară un indicator și-l folosea pentru a arăta pe document. Pe hârtie se aflau înfloriturі ciudate, total de neînțeles, dar Richard se convinse că aviarii se uitau la o hartă.

Când încercă să se apropie de masă, ca să vadă mai bine, aviarii din fața lui se traseră binevoitori în lături. O dată ce conversația fu reluată, lui Richard i se păru chiar că una dintre întrebări îi fusese adresată lui. *Chiar că-mi pierd mințile,* își spuse clătinând din cap.

Dar tot nu știu de ce mi s-a dat această libertate, gândi Richard în timp ce stătea în camera lui și mânca pepene-mană. Trecuseră șase săptămâni de când găsise deschisă ușa închisorii. În celula sa

apăruseră multe schimbări. Pe pereți fuseseră instalate două lumini ca niște lanterne și acum dormea pe un maldăr de ceva care îi amintea de fân. Ba chiar avea și un vas umplut în mod constant cu apă proaspătă, într-un colț al camerei.

Când restricțiile îi fuseseră ridicate, Richard avusese certitudinea că în câteva ore, cel mult într-o zi sau două, avea să se întâmple ceva cu adevărat important. Avusese dreptate, într-un sens, căci în dimineața următoare fu deșteptat de doi aviari tineri și începu orele de limbă aviară. Începură cu lucruri simple, precum „pepene-mană", „apă", și Richard însuși, spre care mai întâi arătau, apoi repetau rar și limpede sunetele ce reprezentau articolul respectiv. Cu oarecare efort, Richard învățase o mare parte din vocabularul aviar, deși nu prea putea să facă diferența dintre țipete și sporovăielile strâns înrudite. Se văzu într-un mare impas, când fu vorba să emită el însuși sunetele. Pur și simplu nu era în stare să vorbească limba aviară.

Sperase însă ca tabloul cunoștințelor sale să devină mai mare și mai clar, iar asta nu se întâmplase. Era cert că aviarii încercau să-l educe și-i dăduseră libertatea să meargă oriunde voia în cilindrul lor — ba chiar uneori lua masa cu ei, când se afla în mijlocul lor și apăreau pepenii-mană — , dar pentru ce toate astea? Felul în care se uitau la el, mai ales conducătorii, îi sugera că așteptau un răspuns. *Despre ce răspuns poate fi vorba?* se întrebă Richard pentru a nu știu câta oară în timp ce termina pepenele-mană.

Din câte își putea da seama, aviarii nu aveau un limbaj scris. Nu văzuse cărți și nici una dintre creaturi nu citea niciodată ceva. Aveau doar documentele acelea ciudate semănând cu hărțile, pe care le studiau ocazional, sau cel puțin așa le interpreta Richard comportamentul, dar niciodată nu creau vreuna… Nici nu făceau *însemnări* pe ele… Era greu de înțeles.

Şi cum rămânea cu picioroangele? Richard se întâlnea de două-trei ori pe săptămână cu creaturile acelea, ba o dată o pereche chiar rămase în camera lui câteva ore, dar niciodată nu voiau să stea nemișcate și să-l lase să le studieze. O dată, când încercase să pună mâna pe una, recepționase un șoc puternic, în mod sigur un curent electric, care-l făcuse să-i dea drumul imediat.

Mintea lui Richard sărea de la o imagine la alta în timp ce încerca să schițeze un tipar oarecum logic al vieții lui pe tărâmul aviar. Se simțea extrem de frustrat, totuși nu voia cu nici un chip să accepte că în spatele capturării sale și a libertății ulterioare nu exista nici un plan. Continuă să caute un răspuns, trecând în revistă toate experiențele sale de acolo.

Dincolo de spațiul accesibil lui exista o singură zonă importantă locuită de aviari, dar oricum n-ar fi putut să ajungă acolo, întrucât nu putea să zboare. Din când în când, vedea un aviar sau doi coborând în

marele coridor vertical și mergând mai jos de nivelurile pe care le frecventa el în mod normal. O dată văzu chiar doi pui proaspăt ieșiți din ou, nu mai mari decât o mână de om, duși în sus din regiunile întunecate de dedesubt. Cu altă ocazie, arătase în jos, spre întuneric, iar aviarul care îl însoțea clătinase din cap. Majoritatea creaturilor învățase simplele mișcări din cap în semn de da și nu din limbajul lui Richard.

Undeva trebuie să mai existe și alte informații, gândi el. *Probabil că-mi scapă unele indicii.* Jură să întreprindă o cercetare amănunțită a întregii zone rezidențiale aviare, incluzând nu doar apartamentele de pe partea opusă a coridorului vertical, unde de regulă se simțea nedorit, ci și depozitele mari de pepeni-mană din nivelul inferior. *Am să întocmesc o hartă amănunțită, ca să fiu sigur că n-am trecut cu vederea ceva important,* își spuse.

De îndată ce termină de construit schița tridimensională a zonei aviare de locuit, Richard știu ce trecuse cu vederea. Nu sintetizase niciodată într-un tablou coerent culoarele, adesea dezorganizate, din cilindru, inclusiv coridoarele verticale și orizontale atât pentru mers cât și pentru zburat. *Bineînțeles,* își spuse în timp ce proiecta pe monitorul calculatorului diverse imagini din harta complexă pe care o întocmise. *Cum am putut să fiu atât de prost? Mai mult de șaptezeci la sută din cilindru nu are încă o explicație.*

Richard hotărî să-i ducă unuia dintre conducătorii aviari imaginile de pe calculator și să ceară, cumva, să vadă și restul cilindrului. Nu fu o sarcină ușoară. În ziua respectivă, aviarii erau tulburați de un gen de criză, căci coridoarele erau pline de sporovăieli, țipete și păsări alergând de colo-colo. În marele coridor vertical, Richard văzu treizeci-patruzeci din cele mai mari creaturi înălțându-se în zbor și ieșind din cilindru într-un fel de formațiune organizată. În cele din urmă, reuși să rețină atenția unui uriaș cu trei inele. Acesta fu fascinat de detaliile pe care le văzu pe monitorul calculatorului și de diferitele reprezentări geometrice ale căminului său, totuși Richard nu reuși să transmită principalul său mesaj — că dorea să vadă restul cilindrului.

Conducătorul chemă câțiva colegi să privească demonstrația, iar Richard fu răsplătit cu un sporovăit aviar de apreciere. Fu abandonat însă când altă pasăre le întrerupse ședința cu ceea ce trebuie să fi fost o știre importantă privitoare la criza în desfășurare.

Richard reveni în celula sa, simțindu-se demoralizat. Se întinse pe stratul de fân și se gândi la familia pe care o lăsase în Noul Eden. *Poate că-i timpul să plec,* își zise, întrebându-se care era protocolul aviar de obținere a permisiunii de plecare. În timp ce stătea culcat, în camera sa intră un vizitator.

Bărbatul nu-l mai văzuse până atunci pe aviarul acela. Avea în

jurul gâtului patru inele albastru-cobalt, iar catifeaua corpului era negru intens, presărată cu smocuri albe. Ochii îi erau uimitor de limpezi și, sau așa i se păru lui Richard, foarte triști. Așteptă ca Richard să se ridice, apoi începu să vorbească, foarte rar. Pământeanul înțelese unele cuvinte și, ce era cel mai important, combinația des repetată „urmează-mă”.

În fața celulei sale stăteau plini de respect alți trei aviari. Aceștia porniră în spatele lui Richard și al importantului, său vizitator. Grupul părăsi zona celulei, traversă singurul pod de peste marele coridor vertical și intră în sectorul din cilindru unde erau depozitați pepenii-mană.

În fundul unuia dintre depozite, peretele avea niște zimți pe care Richard nu-i observase când studiase locul. Când se apropiară la câțiva metri de aceștia, peretele glisă în lături, dând la iveală ceva similar unui ascensor uriaș. Conducătorul aviar îi făcu semn lui Richard să intre.

După ce intră, cei patru aviari îi spuseră pe rând pe limba lor „la revedere” și se așezară în cerc pentru a da un aer oficial despărțirii cu o întoarcere și o plecăciune. Richard își dădu toată silința să le imite sporovăitul de rămas bun înainte de a se închina și el. Câteva secunde mai târziu, peretele se închise.

4

Călătoria cu ascensorul era dureros de lentă. Cabina imensă avea podeaua de aproximativ douăzeci de metri pătrați, cu tavanul la optzece metri deasupra capului lui Richard. Podeaua era plată, cu excepția a două perechi de caneluri paralele, câte una de fiecare parte, care duceau de la ușă la partea din spate a ascensorului. *Cu ăsta se pot transporta în mod sigur încărcături uriașe,* gândi Richard uitându-se la plafon.

Încercă să estimeze viteza de coborâre a ascensorului, dar îi fu imposibil. Nu avea nici un sistem de referință. Conform hărții cilindrului pe care o întocmise, depozitele de pepeni-mană trebuiau să fie cam la 1 100 de metri deasupra bazei. *Dacă mergem până jos de tot, cu o viteză egală cu viteza normală a unui ascensor terestru, călătoria asta ar putea să dureze câteva minute.*

Fură cele mai lungi trei minute din viața lui. Richard nu avea absolut nici o idee despre ce avea să găsească după ce se deschideau ușile ascensorului. *Poate că am să fiu afară,* gândi el subit. *Poate că am să fiu la marginea regiunii cu structuri albe… Oare mă trimit ei acasă?*

Tocmai începuse să se întrebe cum se schimbase viața în Noul Eden, când ascensorul se opri. Ușile mari se deschiseră și, preț de câteva secunde, Richard fu sigur că inima îi sărise din piept Chiar în fața lui, și privindu-l în mod evident cu toți ochii lor, stăteau două creaturi cu mult mai ciudate decât tot ce-și imaginase că ar putea exista.

Bărbatul nu putu să se miște. Ceea ce vedea era atât de incredibil, încât era paralizat fizic, în timp ce mintea i se lupta cu informațiile bizare trimise de simțuri. Fiecare dintre ființele acelea avea patru ochi pe „cap". Pe lângă cei doi ochi uriași, lăptoși, ovoidali amplasați de o parte și de alta a unei axe de simetrie imaginară care diviza capul, creaturile mai aveau doi ochi atașați la niște pedunculi care se înălțau zece-doisprezece centimetri deasupra părții superioare a frunții. În spatele capului mare, avea alte două segmente, cu o pereche de apendice pentru fiecare segment, având astfel șase picioare în total. Extratereștrii stăteau în poziție verticală, sprijinindu-se pe cele două picioare posterioare, cele patru apendice anterioare fiind pliate de abdomenele de culoare crem.

Înaintară înspre el în ascensor și Richard se retrase înspăimântat. Creaturile se întoarseră una spre alta și comunicară printr-un zgomot de înaltă frecvență emis dintr-un mic orificiu circular de sub ochii ovali. Richard clipi de mai multe ori, îl apucă amețeala și se lăsă într-un genunchi pentru a-și redobândi echilibrul. Inima continua să-i bată cu putere.

Şi extratereștrii își schimbară poziția, punându-și pe podea membrele mediane. În postura aceea semănau cu niște furnici uriașe cu cele două membre anterioare ridicate de la sol și capetele înălțate sus. În acest timp, sferele negre din capătul pedunculilor-ochi continuau să pivoteze,

scanând în întregime pe 360°, iar materialul lăptos din ovoidele maro-închis se mișca dintr-o parte în alta.

Timp de câteva minute, rămaseră mai mult sau mai nemișcați, de parcă l-ar fi încurajat pe Richard să-i studieze. Luptându-se cu teama, el încercă să-i cerceteze în mod obiectiv, științific. Creaturile aveau dimensiunea unui câine de mărime mijlocie, dar în mod sigur cântăreau mult mai puțin. Corpul lor era subțire. Segmentele anterioare și posterioare erau mai mari decât cel median și toate trei aveau la suprafață câte o carapace lustruită făcută dintr-un material tare.

Richard le-ar fi clasificat drept insecte foarte mari, cu excepția neobișnuitelor apendice, care erau groase, poate chiar dotate cu mușchi și acoperite cu un „păr" scurt, des, negru cu alb, care le făcea să arate de parcă purtau pantaloni strâmți. Mâinile, dacă ăsta era termenul potrivit, nu erau acoperite cu păr și aveau fiecare patru degete, inclusiv un deget mare, opozabil la perechea din față.

Bărbatul tocmai își adunase suficient curaj pentru a le privi din nou capetele incredibile, când auzi în spatele celor doi extratereștri un zgomot ascuțit, ca de sirenă. Creaturile se întoarseră. Richard se ridică și văzu a treia creatură care se apropia rapid. Deplasarea ei era absolut remarcabilă. Mergea ca o pisică cu șase picioare, perfect paralelă cu solul și, în fiecare moment al înaintării, se folosea de altă pereche de picioare.

Cele trei creaturi se angajară într-o conversație rapidă iar nou-venita, ridicându-și capul și picioarele anterioare, îi făcu semn în mod clar lui Richard să iasă din ascensor. Urmând trioul, el ieși și pătrunseră într-o încăpere foarte mare.

Era tot un depozit de pepeni-mană, dar aceasta reprezenta singura ei asemănare cu odaia din porțiunea aviară a cilindrului. Pretutindeni se vedeau echipamente automate și de înaltă tehnologie. În plafonul aflat la zece metri deasupra, un dispozitiv mecanic de culeș fructe se mișca pe un sistem de rulare. Acesta apuca pepenii pe rând și-i încărca în vagoane de marfă staționate pe canelurile din capătul opus al camerei. În timp ce Richard și gazdele lui se uitau, un vagon lunecă în josul canelurii și se opri în ascensor.

Creaturile porniră pe unul dintre intervalele din cameră și Richard se grăbi să le urmeze. Ele îl așteptară la ușă, apoi se grăbiră spre stânga, întorcându-se să vadă dacă bărbatul se mai zărea. Alergară timp de aproape două minute, până ce ajunseră într-o sală

larg deschisă, înaltă de mulți metri, care avea în mijloc o instalație de transport.

Instalația era o rudă îndepărtată a scării rulante. De fapt, existau două, una care mergea în sus și alta în jos, mișcându-se pe o spirală în jurul celor doi stâlpi groși din centru. Scările rulante se mișcau foarte repede și sub un unghi abrupt. Din cinci în cinci metri, ajungeau la următorul nivel, sau podea, iar pasagerii parcurgeau apoi un metru până la scara rulantă spirală din jurul celuilalt stâlp. Ceea ce trecea drept balustrada de la marginea scării era o barieră înaltă de numai treizeci de centimetri. Extraterestrii călătoreau în poziție orizontală, cu toate cele șase picioare pe rampa care se mișca. Richard, care inițial stătea în picioare, se lăsă rapid în patru labe, pentru a nu cădea.

În timpul călătoriei, cinci-șase extratereștri, care mergeau cu cealaltă scară, trecură pe lângă Richard și se holbară la el cu fețele lor uimitoare. *Dar cum se hrănesc?*

se întrebă pământeanul, observând că gaura circulară de care se foloseau pentru a comunica nu era în mod sigur suficient de mare pentru mâncare. Pe capetele lor nu existau alte orificii, deși se zăreau proeminențe și încrețituri al căror scop era necunoscut.

Richard fu dus la al optulea sau al nouălea nivel. Cele trei creaturi îl așteptară să pășească pe platformă și-l conduseră într-o clădire hexagonală care avea pe fațadă semne roșu aprins. *Ciudat,* gândi el uitându-se la înfloriturile bizare, *am mai văzut scrisul ăsta… Desigur, pe harta sau ce-o fi fost documentul pe care îl citeau aviarii.*

Fu introdus într-o cameră luminată și decorată cu gust, cu modele geometrice în alb și negru. În jurul lui se aflau obiecte de toate formele și mărimile, dar habar n-avea ce reprezenta vreunul. Extratereștri apelară la limbajul semnelor pentru a-l informa că acolo avea să rămână, apoi plecară. Domnul Wakefield studie circumspect mobilierul, încercând să-și dea seama care putea să fie patul, după care se întinse să doarmă pe podea.

Mirmipisici. Așa am să le spun. Richard se trezise după un somn de patru ore, și nu înceta să se gândească la creaturile extraterestre. Voia să le dea un nume bun. După ce renunță la pisică-furnică și la insecto-pisică, își aduse aminte că savanții care studiază furnicile se numesc mirmecologi. Alese mirmipisică pentru că-i sună mai bine rostit cu „i” decât cu „e”.

Camera lui era foarte bine luminată. De fapt, peste tot unde fusese în habitatul mirmipisicilor iluminarea era excelentă, în contrast evident cu coridoarele catacombe din părțile superioare ale cilindrului maro. *De când am plecat cu ascensorul n-am mai văzut nici un aviar,* gândi Richard. *Se pare așadar că aceste două specii nu locuiesc împreună. Cel puțin nu complet. Însă amândouă folosesc pepeni-mană… Care este legătura dintre ele?*

O pereche de mirmipisici intră pe ușă, îi puse în față un pepene frumos secționat și o ceașcă de apă, apoi dispăru. Lui Richard îi era și foame și sete. La câteva secunde după ce termină micul dejun, perechea de creaturi se întoarse. Folosindu-și mâinile de pe membrele anterioare, mirmipisicile u făcură semn să se ridice. Richard le privi lung. *Oare sunt aceleași de ieri? Şi e aceeași pereche care mi-a adus pepenele și apa?* Se gândi la toate mirmipisicile pe care le văzuse, inclusiv la cele care trecuseră pe lângă el coborând cu ascensorul. Nu-și putu aminti nici o caracteristică distinctivă sau de identificare a vreunei creaturi individuale. *Deci toate arată la fel? Atunci cum se deosebesc între ele?*

Mirmipisicile îl conduseră pe coridor și țâșniră spre dreapta. *Grozavi* își spuse Richard, luând-o la fugă după ele. *Or fi crezând că toți oamenii sunt atleți.* O mirmipisică se opri la patruzeci de metri în fața lui. Nu se întoarse, însă Richard își dădu seama că era urmărit pentru că ambii pedunculi-ochi erau aplecați spre spate, în direcția lui. — Vin! strigă el. Dar nu pot să fug atât de repede. Nu trecu mult până ce Richard să-și dea seama că perechea de extratereștri îi oferea un tur al habitatului mirmipisicilor. Turul era planificat foarte logic. Prima oprire, foarte scurtă, fu la un depozit de pepeni-mană. Richard privi cum două vagoane pline cu pepeni lunecară pe caneluri și intrară într-un ascensor asemănător (sau identic) celui cu care coborâse el în ziua precedentă.

După alte cinci minute de alergat, intrară într-un sector total diferit În timp ce pereții din sectorul anterior fuseseră în majoritate alb sau cenușiu metalizat, aici toate camerele și coridoarele erau decorate cu culori, cu modele geometrice, sau cu ambele. O încăpere mare cam de dimensiunea unei săli de teatru avea pe podea trei bazine umplute cu lichid. În această sală se aflau în jur de o sută de mirmipisici, dintre care jumătate înotau în bazine (având deasupra nivelului apei doar pedunculii ochi și jumătatea superioară a carapacelor). Celelalte stăteau pe bordurile ce despărțeau cele trei bazine sau mergeau în jurul unei construcții ciudate din capătul îndepărtat al sălii.

Dar oare chiar înotau? La o privire mai atentă, Richard observă că mirmipisicile nu se mișcau prin bazin — ci doar se scufundau într-un anumit loc și rămâneau sub apă câteva minute. Lichidul din două bazine era vâscos, având consistența unei supe-cremă de pe Pământ, iar în cel de al treilea, un bazin limpede, era aproape sigur apă. Richard porni după o singură mirmipisica, în timp ce aceasta trecu de la un bazin cu lichid vâscos la cel cu apă, apoi la celălalt bazin cu lichid vâscos. *Oare ce fac?* se întrebă bărbatul. *Şi de ce m-au adus aici!*

În clipa aceea, o mirmipisică îl bătu pe spate. Arăta spre Richard, apoi către bazine, iar apoi spre gura pământeanului, dar acesta nu

pricepea deloc ce-i spunea. În continuare, mirmipisică ghid coborî panta spre bazine și se cufundă într-un bazin cu lichid vâscos. Când se întoarse, se ridică pe cele două picioare posterioare și arătă spre șanțurile dintre segmentele abdomenului său moale, de culoare crem.

În mod clar, pentru mirmipisici era important ca Richard să înțeleagă ce se petrece în bazine. La următoarea oprire, bărbatul se uită cum o combinație de mirmipisici și utilaje de înaltă tehnologie măcinau un material fibros și apoi îl amestecau cu apa și alte fluide, pentru a crea un noroi subțire asemănător cu ceea ce se afla în unul dintre bazine. În cele din urmă, un extraterestru își băgă degetul în noroi, după care atinse, cu același deget, buzele lui Richard. *Îmi spun probabil că bazinele sunt pentru mâncat,* gândi omul. *Așadar ele nu mănâncă pepene-mană sau, cel puțin, au un regim alimentar mai variat? Toate astea sunt fascinante.*

În scurt timp, alergau din nou spre alt colț îndepărtat al bârlogului. Aici Richard văzu treizeci-patruzeci de creaturi mai mici, evident mirmipisici tinere, antrenate în diverse activități și supravegheate de adulți. Sub aspect fizic, semănau cu cele vârstnice, cu o singură diferență majoră — nu aveau carapace. Richard trase concluzia că, probabil, învelișul tare de deasupra nu era secretat decât după încheierea perioadei de creștere. Deși își imagină că ceea ce vedea era, în mare, echivalentul unei școli, sau poate al unei creșe, firește că nu putea fi sigur de asta. Totuși la un moment dat auzi în mod clar cum tineretul repeta la unison un șir de sunete emise de o mirmipisică adult.

În continuare, Richard merse cu ascensorul, însoțit de cei doi ghizi ai săi. Cam la nivelul douăzeci, creaturile părăsiră ascensorul și atriumul deschis, pornind pe un coridor care se sfârșea într-o fabrică vastă plină de mirmipisici și utilaje angajate într-o gamă impresionantă de activități. Ghizii săi păreau să se grăbească mereu, așa că lui Richard îi fu greu să studieze vreun proces de fabricație. Fabrica semăna cu un atelier mecanic terestru. Existau zgomote de toate felurile, izuri de metale și substanțe chimice, și scâncet de mirmipisici. Într-un loc, pământeanul urmări o pereche de mirmipisici care repara un culegător de fructe mecanic asemănător cu cel pe care îl văzuse cu o zi înainte în depozitul de pepeni-mană.

Într-un colț al fabricii se afla o zonă specială, separată de restul încăperii. Cu toate că ghizii săi nu-l conduseră într-acolo, Richard fu îmboldit de curiozitate și porni către zona respectivă. Nimeni nu-l opri. În interiorul cubiculului mare, o mirmipisică operator supraveghea un proces de fabricație automat.

Dintr-o direcție, intrau pe o bandă transportoare piese lungi, subțiri și articulate, din metal ușor sau plastic. Dintr-un cubicul adiacent, pe altă bandă intrau sfere mici cu diametrul de doi

centimetri. În locul în care cele două benzi transportoare se întâlneau, o instalație dreptunghiulară, montată în tubulatura care atârna din tavanul înalt, cobora asupra pieselor cu un ciudat zgomot de sucțiune. Treizeci de secunde mai târziu, mirmipisica operator retrase instalația și o pereche de picioroange coborâră de pe bandă, își înfășurară în jurul lor picioarele lungi și săriră într-o cutie care semăna cu un imens cofraj pentru ouă.

Richard urmări de mai multe ori procesul. Era fascinat și, totodată, ușor uimit. *Așadar mirmipisicile fabrică picioroangele. Şi hărțile. Probabil și nava spațială cu care or fi venit ele și aviarii. Deci ce-i asta? Un gen avansat de simbioză?*

Clătină din cap, în timp ce procesul de asamblare a picioroangelor continua să se desfășoare în fața lui. Peste câteva momente auzi în spatele său un zgomot mirmipisicesc. Se întoarse. Unul dintre ghizi îi întindea o felie de pepene-mană.

Richard se simțea tot mai epuizat. Nu avea habar de când mergea, dar se simțea de parcă trecuseră foarte multe ore.

Nu avea cu nici un chip cum să sintetizeze tot ce văzuse. După călătoria cu ascensorul spre părțile superioare ale regiunii mirmipisicilor, unde vizită spitalul aviar condus și deservit de mirmipisici și se uită la aviarii care ieșeau din ouă maro, ca de piele, sub ochii atenți ai mirmipisicilor medici, Richard știu în mod sigur că între cele două specii exista într-adevăr o complexă relație simbiotică. *Dar de ce?* se întrebă. *E limpede că aviarii profită de pe urma mirmipisicilor. Dar ce obțin acestea?*

Ghizii săi îl conduseră pe un coridor larg către o ușă mare aflată la câteva sute de metri. Pentru prima dată nu alergau. În timp ce se apropiau de ușă, alte trei mirmipisici intrară în hol din coridoare laterale mai mici și începură să vorbească în limbajul lor de înaltă frecvență. La un moment dat, toate cinci se opriră și Richard își imagină că era pe cale să aibă loc o ceartă. Le studie cu atenție în timp ce vorbeau, privindu-le mai ales fețele. Până și încrețiturile și cutele din jurul orificiului care emitea sunete și al ochilor ovali erau identice de la creatură la creatură. Nu există absolut nici o cale de a deosebi o mirmipisică de alta.

În cele din urmă, întregul grup se puse iar în mișcare. De la distanță, Richard subestimase mărimea ușii. Pe măsură ce se apropia, putu să vadă că avea o înălțime de doisprezece-cincisprezece metri, și o lățime de peste trei metri. Suprafața îi era minunat și complicat sculptată, focarul central fiind un ornament pătrat, compus din patru panouri, cu un aviar în zbor în cvadrantul din stânga-sus, un pepene-mană în cel din dreapta-sus, o mirmipisică alergând în despărțitura din stânga-jos, iar în cea din dreapta-jos ceva care semăna cu o vată pe băț, cu bucăți groase, risipite prin ea ca niște ciorchini.

Richard se opri să admire lucrarea. La început, avu senzația vagă că mai văzuse ușa aceea, sau cel puțin desenul, dar își spuse că așa ceva nu era posibil. Totuși, când își trecu degetele peste mirmipisica sculptată, memoria i se trezi brusc. *Da,* își spuse emoțion?*bineînțeles. În adăpostul aviar din Rama II. Acolo unde a fost focul.*

După câteva clipe, ușa se deschise și pământeanul fu introdus în ceea ce semăna cu o catedrală subterană. Sala în care se afla avea înălțimea de peste cincizeci de metri. Podeaua era un cerc cu diametrul de aproximativ treizeci de metri, iar în jurul cercului se aflau șase naosuri separate. Pereții erau amețitori. Practic fiecare centimetru pătrat conținea sculpturi sau fresce meticulos create, cu multă atenție pentru detaliu. Era copleșitor de frumos.

În centrul catedralei se afla o platformă înălțată de pe care vorbea o mirmipisică. Mai jos de ea se aflau alte șase, toate stând pe cele patru picioare posterioare și urmărind-o cu mare atenție pe vorbitoare.

În timp ce umbla prin cameră, Richard își dădu seama că decorațiunile pe perete, pe o fâșie lată de un metru, aflată la aproximativ opt centimetri deasupra podelei, depănau o poveste. Urmări fâșia, până ajunse la ceea ce bănui că era începutul poveștii. Prima decorațiune era reprezentarea sculptată a unui pepene-mană. Pe următoarele trei panouri se vedea ceva crescând în interiorul pepenelui; dacă pe al doilea panou era micuț, la a patra sculptură ocupa aproape tot interiorul pepenelui.

Pe al cincilea panou, din pepene se ițea un cap mic cu doi ochi ovali, lăptoși, doi pedunculi și un mic orificiu circular sub ochi. A șasea sculptură, în care apărea o mirmipisică tânără semănând foarte mult cu cele pe care Richard le văzuse mai devreme, îi confirmă ceea ce presupusese când urmărise decorațiunile. *Doamne sfinte,* își spuse, *așadar pepenele-mană este un ou de mirmipisică! Dar n-are nici o logică. Aviarii mănâncă pepenii-mană… De fapt, mirmipisicile chiar m-au hrănit și pe mine cu ouă de-ale lor… Ce se petrece aici?*

Era atât de uluit de ceea ce descoperise (și atât de obosit de cât umblase — de fapt, alergase) până atunci, încât se așeză în fața sculpturii care le reprezenta pe mirmipisicile tinere. Încercă să-și dea seama de relația dintre aviari și mirmipisici. Nu putea cita nici o simbioză similară pe Pământ, cu toate că știa prea bine că adesea speciile conlucrau pentru a supraviețui. Dar cum putea rămâne o specie prietenă cu alta, când ouăle ei erau singura hrană a celei de a doua specii? Bărbatul trase concluzia că ceea ce considera a fi principii biologice fundamentale nu erau valabile în cazul aviarilor și mirmipisicilor.

În timp ce reflecta la ciudatele lucruri noi pe care le aflase, în jurul lui se adună un grup de mirmipisici. Toate îi făcură semn să se

ridice. Un minut mai târziu, le urma pe o rampă care se lărgea spre o criptă specială din subsolul catedralei.

Pentru prima dată de la intrarea lui Richard în habitat, lumina era slabă. Mirmipisicile de lângă el se mișcau încet, aproape cu respect, în timp ce înaintau pe un culoar larg cu tavan arcuit. În celălalt capăt al culoarului se afla o pereche de uși care se deschise spre o cameră mare, plină cu o substanță moale, albă. Deși substanța, care de la distanță semăna cu bumbacul, era des țesută, filamentele sale erau în general foarte subțiri, în afară de locurile în care se uneau în ghemotoace, sau ganglioni, împrăștiate într-un model nedefinit în marea masă albă.

Richard și mirmipisicile se opriră la intrare, la un metru de locul în care începea substanța. Din cât putea bărbatul să vadă, rețeaua ca de bumbac se întindea în toate direcțiile. În timp ce-i studia structura complicată, ca de plasă, elementele substanței începură să se miște foarte lent, dându-se la o parte pentru a forma o potecă în continuarea celei de la culoar înspre interiorul rețelei. *E vie,* se gândi el, uitându-se fascinat.

Cinci minute mai târziu, în substanță se deschise o cărare pe o distanță de zece metri, suficient de mare ca Richard să poată merge pe ea. Mirmipisicile din jur îi făceau semn spre țesătura din bumbac, dar Richard clătină din cap. *Îmi pare rău, dragelor,* vru să le spună, *dar situația are ceva ce nu-mi place. Dacă n-aveți nimic împotrivă, am să sar peste partea asta a turului.*

Mirmipisicile continuau să indice substanța. Richard nu avea de ales, și știa asta. *Ce or să-mi facă?* se întrebă făcând primul pas. *Să mă mănânce? Pentru asta a fost totul? N-ar avea absolut nici o logică.*

Se întoarse. Mirmipisicile nu se clintiseră. Richard parcurse toți cei zece metri de cărare, până într-un loc unde putu să întindă mâna și să atingă unul dintre ciudații ganglioni din rețeaua vie. În timp ce examina cu atenție ganglionul, substanța din jurul său începu să se miște din nou. Richard se răsuci și văzu că poteca din spatele lui se închidea. Înnebunit pe moment, încercă s-o ia la fugă înapoi spre culoar, dar zadarnic. Rețeaua îl prinse, și el se resemnă să accepte ceea ce urma să se întâmple.

Rămase complet nemișcat, în timp ce rețeaua îl înfășura. Elementele micuțe, ca niște ațe, aveau lățimea de aproape un milimetru. Începură să-i acopere corpul încet și constant. *Așteaptă,* gândi Richard, *așteaptă. O să mă sufoci.* Dar, surprinzător, deși sute de filamente îi înfășurau deja capul și fața, nu-i venea deloc greu să respire.

Înainte ca mâinile să-i fie imobilizate, bărbatul încercă să-și tragă de pe braț unul dintre elementele micuțe. Îi fu imposibil. În timp ce se înfășurau în jurul lui, firele se inserau în piele. După multe încercări,

reuși în sfârșit să înlăture filamentele albe de pe o mică porțiune a antebrațului, dar zona eliberată sângera. Richard își privi corpul și estimă că sub stratul exterior al pielii sale se găseau probabil în jur de un milion de elemente din plasa vie. Se cutremură.

Încă era uimit că nu se sufocase. Pe când se întreba cât aer pătrundea până la el prin rețea, auzi în minte un glas. *Nu mai încerca să analizezi totul, oricum n-ai să înțelegi niciodată. Pentru prima dată în viața ta, trăiește pur și simplu o aventură incredibilă.*

5

Richard pierduse din nou noțiunea timpului. Cândva în decursul zilelor (sau săptămânilor) de când trăia în plasa extraterestră își schimbase poziția. În timpul uneia dintre primele sale moțăieli, rețeaua îi înlăturase și hainele. Acum zăcea pe spate, sprijinit de o porțiune extrem de densă a împletiturii fine care îl înconjura.

Mintea lui nu se mai mira în mod constant cum de reușise să supraviețuiască. Cumva, ori de câte ori îi era foame sau sete, nevoile îi erau rapid satisfăcute. Produsele de excreție dispăreau întotdeauna în câteva minute. Respira cu ușurință, cu toate că era complet înfășurat de plasa vie.

Richard petrecu multe ore studiind creatura din jurul lui. Dacă se uita cu atenție, putea să vadă micuțele elemente mișcându-se constant. Schiță mental traiectoriile ganglionilor pe care îi putea vedea. La un moment dat, trei ganglioni separați migrară în vecinătatea lui și formară un triunghi în fața sa.

Rețeaua dezvoltă un ciclu regulat de interacțiune cu Richard. Timp de cincisprezece până la douăzeci de ore succesiv, își ținea atașate de el miile de filamente, iar apoi îl elibera complet preț de mai multe ore. Richard dormea fără vise, ori de câte ori nu era atașat la rețea. Dacă se întâmpla să se deștepte cât nu era încă atașat, se simțea nervos și neliniștit. Dar de fiecare dată când firele începeau să se înfășoare din nou în jurul lui, simțea un val de energie înnoită.

Visele îi erau active și pline de viață, dacă dormea în timp ce era atașat la rețeaua extraterestră. Richard nu prea visa de obicei și deseori râsese de Nicole că o preocupau visele ei. Dar, pe măsură ce imaginile din vis deveneau mai complexe și în unele cazuri absolut bizare, Richard începu să-și dea seama de ce le dădea Nicole atâta atenție. într-o noapte, visă că era din nou adolescent și urmărea piesa *Cum vă place* în orașul său natal Stratford-on-Avon. Fata blondă și fermecătoare care juca rolul Rosalindei coborî de pe scenă și-i șopti la ureche.

— Tu ești Richard Wakefield?

— Da, răspunse el.

Actrița începu să-l sărute pe Richard, la început ușor, apoi mai pătimaș, strecurându-și în gura lui limba vioaie, care gâdila. El simți un val de dorință copleșitoare și se trezi brusc, ciudat de jenat atât de goliciunea cât și de erecția lui. *Ce-o fi fost asta?* se întrebă, repetând ca un ecou fraza pe care o auzise deseori de la Nicole.

într-o anumită etapă a captivității sale, amintirea lui Nicole deveni mult mai pregnantă, mult mai clar conturată. Spre mirarea sa, Richard descoperi că în absența altor stimuli era capabil, dacă se

concentra, să-și amintească discuții întregi cu Nicole, inclusiv detalii precum expresia feței ei când voia să-și sublinieze propozițiile. În singurătatea lungii perioade petrecute în interiorul rețelei, lui Richard îi era extrem de dor de mult iubita lui soție.

Amintirile despre copii erau la fel de vii. Îi era dor și de ei, mai ales de Katie. Își aminti ultima discuție cu ea, cu câteva zile înainte de nuntă, când trecuse pe acasă să-și ia niște haine. Katie fusese deprimată și avea nevoie de sprijin, dar el nu fusese în stare s-o ajute. *Pur și simplu legătura n-a existat,* se gândi Richard. Recenta imagine a lui Katie, ca tânără sexi, fu înlocuită de imaginea unei fete neastâmpărate de zece ani zburdând prin piațetele din New York. Suprapunerea celor două imagini îi produse bărbatului o profundă senzație de pierdere. *Niciodată nu m-am înțeles bine cu Katie după ce s-a trezit,* își dădu el seama oftând. *O voiam tot pe fetița mea.*

Claritatea amintirilor despre Nicole și Katie îl convinse că se întâmpla ceva ieșit din comun cu memoria lui. Descoperi că putea să-și amintească și scorul exact al tuturor sferturilor de finală, semifinalelor și finalelor Cupei Mondiale la fotbal între 2174 și 2190. În tinerețe, Richard știuse toate aceste informații inutile, pentru că fusese un microbist împătimit. Totuși, de-a lungul anilor dinaintea lansării lui Newton, când atâtea lucruri noi i se îngrămădiseră în minte, deseori nu era în stare, nici când discuta cu prietenii despre fotbal, să-și amintească măcar echipele participante la vreun meci cheie al Cupei Mondiale.

Pe măsură ce imaginile vizuale din amintiri continuau să se ascută, Richard descoperi că-și amintea și emoțiile asociate lor. Era aproape ca și cum ar fi retrăit experiențele. Într-o asemenea ocazie își aminti nu numai copleșitoarele sentimente de dragoste și adorație pe care le simțise pentru Sarah Tydings când o văzuse prima dată pe scenă, ci și emoțiile trăite în perioada cât o curtase, inclusiv pasiunea dezlănțuită a primei lor nopți de dragoste. Atunci rămăsese fără respirație, iar acum, cu mulți ani mai târziu, învăluit de creatura extraterestră care semăna cu o rețea neurală, reacția lui fu la fel de puternică.

În scurt timp, Richard avu impresia că nu mai deținea nici un control asupra amintirilor care se activau în creierul său. La început, sau așa crezuse, se gândise intenționat la Nicole, la copii sau chiar la curtea pe care i-o făcuse lui Sarah Tydings, doar ca să se simtă bine. *Acum,* spuse el într-o zi într-o discuție imaginară cu rețeaua sesilă, *după ce mi-ai împrospătat memoria — numai Dumnezeu știe în ce scop — , se pare că-mi derulezi toate amintirile.*

Savură timp de multe ore derularea forțată a amintirilor, mai ales în perioadele de la Cambridge și Academia Spațială, când zilele îi erau înveselite de bucuria constantă a noilor cunoștințe dobândite. Fizica

cuantică, explozia cambriană, probabilitatea și statistica, până și vocabularul de mult uitat al lecțiilor de germană, îi reaminteau că o mare parte din fericirea sa în viață se datorase emoției învățăturii. În altă aducere aminte deosebit de mulțumitoare, mintea lui sări sprințară de la piesă la piesă, acoperind toate spectacolele cu piesele lui Shakespeare pe care le văzuse între zece și șaptesprezece ani. *Fiecare are nevoie de un erou, ca un impuls de a aduce la suprafață ce are mai bun în sine. Eroul meu a fost în mod categoric William Shakespeare.*

Unele amintiri erau dureroase, mai ales cele din copilărie. În una dintre ele, Richard avea din nou opt ani și stătea pe un taburet la masa mică din sufrageria familiei. Atmosfera la masă era încordată. Tatăl lui, beat și supărat pe lume, îi fulgera pe toți cu privirea, în timp ce mâncau în tăcere. Richard vărsă din greșeală puțină supă și, în secunda următoare, tatăl său îl lovi puternic peste obraz cu dosul palmei, azvârlindu-l de pe taburet într-un colț al camerei unde rămase tremurând de frică și de șoc. De ani de zile nu se mai gândise la întâmplarea aceea. Acum nu putu să-și rețină lacrimile, în timp ce-și amintea cât de neajutorat și speriat se simțise în preajma nervosului și brutalului său tată.

într-o zi, Richard începu să-și amintească brusc detalii din lunga sa odisee în Rama II și o durere de cap puternică aproape că-l orbi. Se văzu zăcând pe podea într-o cameră ciudată, înconjurat de trei-patru octopăianjeni. Zeci de sonde și alte instrumente îi fuseseră implantate în cap și se desfășura un gen de test.

— Stop, stop! strigă el, distrugând imaginea amintirii prin puternica sa agitație. Îmi plesnește capul de durere!

Ca prin minune, durerea de cap începu să cedeze și Richard se văzu iar printre octopăianjeni. Își aminti de multele zile de teste la care fusese supus și de micuțele creaturi vii care-i fuseseră inserate în corp. Își mai aminti și un set ciudat de experimente sexuale în decursul cărora fusese supus la tot felul de stimuli externi, și răsplătit când ejacula.

Era uluit de aceste amintiri noi pe care nu le mai accesase până acum, nici măcar o singură dată de când se trezise din coma în care îl găsise familia lui în New York. *Acum îmi amintesc și alte lucruri despre octopăianjeni,* se gândi cu emoție. *Vorbeau între ei în culori care le înconjurau capetele. Erau prietenoși din fire, dar hotărâți să afle despre mine tot ce puteau. Ei…*

Imaginea mentală dispăru și durerea de cap reveni. Firele din rețea tocmai se deconectaseră. Richard era extenuat și adormi repede.

După zile și zile de amintiri, derularea acestora încetă brusc. Mintea lui Richard nu mai era condusă de o forță externă. Firele rețelei rămâneau neatașate perioade lungi de timp.

Trecu o săptămână fără nici un incident. În a doua săptămână,

totuși, un ganglion sferic neobișnuit, cu mult mai mare și mai des înfășurat decât bulgării normali din plasa vie, începu să se dezvolte la douăzeci de centimetri distanță de capul lui Richard. Ganglionul crescu până atinse mărimea unei mingi de baschet. La scurt timp după aceea, imensul bulgăre eliberă sute de filamente care se inserară în pielea din jurul circumferinței craniului lui Richard. *În sfârșit,* se gândi bărbatul ignorând durerea cauzată de invazia firelor în creierul său, *acum vom vedea ce-a fost cu toate astea.*

Începu să vadă imediat un fel de imagini, deși erau atât de cețoase încât nu putu să identifice ceva anume. Calitatea imaginilor mentale se îmbunătăți totuși foarte repede, căci inventă cu isteține un mod rudimentar de comunicare cu plasa. De îndată ce prima imagine îi apăru în minte, Richard trase concluzia că rețeaua, care de zile întregi îi citea amintirile, nu încerca *să scrie* în creierul său. În același timp era evident că plasa nu avea cum să măsoare calitatea imaginilor pe care le recepționa Richard. Amintindu-și de drumurile la medicul oculist din copilărie și de modelul de comunicare ce dusese până la urmă la stabilirea dioptriilor pentru lentilele ochelarilor, Richard își folosi degetele pentru a indica dacă fiecare schimbare pe care o efectua rețeaua în procesul de transmisie făcea imaginea mai bună sau mai rea. În felul acela putu în scurt timp să „vadă" ceea ce încerca extraterestrul să-i arate.

Primele imagini erau ale unei planete, luate dintr-o navă spațială. Planeta acoperită de nori, cu două luni mititele și o stea galbenă, îndepărtată și solitară drept sursă de căldură și lumină era în mod sigur locul natal al rețelelor sesile. Suita de imagini care urmă îi arătă lui Richard diverse peisaje de pe planetă.

Ceața era omniprezentă pe sol. În majoritatea imaginilor, sub ceață exista un sol arid, brun, fără pietre. Doar pe litoraluri, unde solul sterp întâlnea valurile verzi ale lacurilor și oceanelor, exista sugestia vieții. În una dintre acele oaze, Richard văzu nu doar mai mulți aviari, ci și un amestec fascinant de alte ființe vii. Ar fi putut petrece zile întregi, examinând doar unul sau două din acele tablouri, dar nu deținea controlul asupra succesiunii imaginilor. Richard era sigur că rețeaua urmărea un scop cu acea comunicare, iar primul set de imagini constituia doar introducerea.

Toate imaginile rămase reprezentau un aviar, un pepene-mană, o mirmipisică, o rețea sesilă, sau o combinație a celor patru. Scenele erau toate luate din ceea ce Richard presupuse că reprezenta „viață normală" pe planeta lor natală și intrau în amănunte pe tema generală a simbiozei dintre specii. În mai multe imagini aviarii erau arătați protejând coloniile subterane ale mirmipisicilor și sesilelor de invazia unor animale mici și plante. Alte imagini înfățișau mirmipisicile ocupându-se de puii de aviari proaspăt ieșiți din ouă sau transportând

cantități mari de pepeni-mană la un locaș aviar.

Richard fu nedumerit, când văzu mai multe imagini ce arătau niște pepeni-mană micuți „sădiți” în creaturile sesile. *De ce și-ar fi depunând mirmipisicile ouăle aici?* se întrebă el. *Pentru protecție? Sau rețelele acestea ciudate sunt un fel de placentă cugetătoarei.*

Succesiunea de imagini îi lăsă impresia clară că, în sensul ierarhic, sesilele erau specia dominantă dintre cele trei. Toate tablourile sugerau că atât mirmipisicile cât și aviarii le purtau un respect deosebit creaturilor rețea. *Oare aceste rețele gândesc și iau toate hotărârile importante în locul aviarilor și mirmipisicilor? Ce relații simbiotice incredibile!… Cum Dumnezeu au putut ele evoluai.*

Succesiunea conținea mii de cadre. După ce fu repetată de două ori, filamentele se desprinseră de Richard și reveniră la ganglionul uriaș. În zilele următoare, pământeanul fu lăsat practic în pace, racordările la gazda lui fiind limitate la cele necesare supraviețuirii.

Când în plasă se formă o cărare și Richard putu să vadă ușa pe care intrase cu multe săptămâni în urmă, crezu că avea să fie eliberat. Totuși, bucuria de moment dispăru repede. La prima încercare de a se mișca, rețeaua sesilă își mări strânsoarea.

Atunci care este scopul cărării? În timp ce Richard privea, din hol intră un trio de mirmipisici. Cea din mijloc avea două picioare rupte, iar segmentul posterior îi era strivit, de parcă fusese călcată de o mașină grea sau de un camion. Cele două însoțitoare ale ei o cărară în plasă și apoi plecară. În câteva secunde, sesila începu să se înfășoare în jurul nou sositei.

Richard era la vreo doi metri distanță de mirmipisica infirmă. Zona dintre el și creatura rănită se goli de toate filamentele și de toți bulgării; nu mai văzuse un asemenea spațiu gol în interiorul sesilei. *Așadar, educația mea continuă,* reflectă el. *Oare ce trebuie să învăț acum? Că sesilele sunt medici pentru mirmipisici, la fel cum mirmipisicile sunt medici pentru aviari!*

Plasa nu își limită atenția la părțile rănite ale mirmipisicii. De fapt, în timpul lungii perioade de trezie, Richard se uită cum rețeaua închise complet creatura într-un cocon strâns. În același timp, marele ganglion din imediata sa vecinătate migră spre cocon.

Mai târziu, după un pui de somn, Richard observă că ganglionul se retrăsese la locul său. Coconul de dincolo de spațiul liber aproape terminase să se desfacă. Pulsul lui Richard se dublă, când coconul dispăru de tot, dar nu se mai zări nici urmă de mirmipisică.

Nu prea avu timp să se întrebe ce se întâmplase cu aceasta. În câteva minute, filamentele din marele ganglion erau din nou atașate la craniul său și altă succesiune de imagini îi rulă în creier. Chiar din prima imagine, Richard văzu cinci oameni soldați care își aveau tabăra pe malul șanțului cu apă din habitatul aviar. Mâncau. Lângă ei

se găsea o mulțime de arme impresionante, inclusiv două mitraliere.

Imaginile ce urmară îi arătară pe oameni atacând al doilea aviar. Două dintre primele scene erau deosebit de înspăimântătoare. În prima, un aviar foarte tânăr fusese decapitat în aer și cădea la pământ. Doi oameni mulțumiți se felicitau reciproc în partea din stânga-jos a aceluiași cadru. A doua imagine înfățișa o gaură mare pătrată într-un sector pășune al regiunii verzi. În gaură se puteau zări rămășițele mai multor aviari morți. Un om cu o roabă în care se aflau alte două cadavre de aviari se apropia de groapa comună.

Richard fu zguduit de ceea ce vedea. *Ce-o fi cu aceste imaginii* se întrebă. *Şi de ce le văd acum?* Trecu repede în revistă toate evenimentele recente din lumea sesilă și trase concluzia, considerabil șocat, că mirmipisica infirmă văzuse, de fapt, tot ce îi era arătat lui și că ființa rețea scosese, cumva, imaginile din mintea mirmipisicii și le transferase în creierul lui.

O dată ce înțelese, Richard acordă mai multă atenție imaginilor. Era absolut revoltat de invazia și măcelul pe care le vedea. În una dintre ultimele imagini erau arătați trei soldați într-un raid printr-un complex de apartamente aviare din cilindrul maro. Nu lăsară nici un supraviețuitor.

Sărmanele creaturi sunt condamnate și o știu…, se gândi el.

Ochii i se umplură de lacrimi și-l cuprinse o tristețe profundă, mai adâncă decât cunoscuse vreodată, la gândul că membrii propriei sale specii îi exterminau sistematic pe aviari. *Nu, nul* strigă în gând. *Încetați, oh, încetați, vă rog! Nu înțelegeți, ce faceți? Şi aviarii vestesc miracolul substanțelor chimice înălțate la rang de conștiință. Ei sunt ca noi. Sunt frații noștri.*

În următoarele secunde, mintea lui Richard fu invadată de amintirea multelor sale interacțiuni cu creaturile păsărești, fapt care alungă imaginile implantate. *Ele mi-au salvat viața,* își zise, gândindu-se la zborul nebunesc peste Oceanul Cilindric. *Fără să aibă nimic de câștigat. Care om ar fi făcut o faptă bună similară pentru un aviari* se întrebă cu amărăciune.

Richard plânsese rareori în viața lui, dar mila față de aviari îl copleși. În timp ce plângea, prin minte îi trecură toate întâmplările pe care le trăise de când intrase în habitatul aviar. Își aminti mai ales brusca schimbare în modul de a-l trata al aviarilor, care se soldase cu transferarea lui în împărăția mirmipisicilor. *Apoi a venit turul cu ghizi și, în cele din urmă, am ajuns aici… Este evident că încearcă să comunice cu mine… Dar de ce!*

În momentul acela avu o revelație atât de puternică încât ochii i se umplură iarăși de lacrimi. *Pentru că sunt disperați,* își răspunse singur. *Mă imploră să-i ajut.*

6

În interiorul sesilei se formă iar o cavitate mare. Richard urmări cu atenție cum treizeci de ganglioni mici realizară o sferă cu diametrul de aproximativ cincizeci de centimetri pe partea opusă a cavității. Un filament neobișnuit de gros unea fiecare ganglion cu centrul sferei. La început, Richard nu putu detecta nimic În sferă. Totuși, după ce ganglionii se mutară în altă parte, el văzu, în locul în care fusese sfera, un obiect micuț, verde, ancorat de restul rețelei prin sute de fire extrem de subțiri.

Acesta creștea foarte încet. Ganglionii își terminaseră deja migrația spre cele trei noi poziții, repetând de fiecare dată aceeași configurație sferică, înainte ca Richard să-și dea seama că în sesilă creștea un pepene-mană. Rămase trăsnit. Nu-și imagina cum putuse mirmipisica dispărută să lase în urma ei ouă cărora le trebuia atât de mult să germineze. *Şi pe atunci trebuie să fi fost doar câteva celule… Embrioni micuți, hrăniți cumva aici…*

Imediat își dădu seama că noii pepeni-mană se dezvoltau într-o regiune a sesilei aflată la aproape de douăzeci de metri distanță de locul unde fusese făcută cocon mirmipisica. *Așadar creatura rețea a transportat ouăle dintr-un loc în altul? Şi apoi le-a reținut acolo săptămâni întregi!*

Mintea logică a lui Richard începu să respingă ipoteza că mirmipisica dispărută ouase. Încet dar sigur, dezvoltă o explicație alternativă pentru ceea ce observase, explicație care sugera o biologie mai complexă decât tot ce întâlnise pe Pământ. *Dar dacă pepenii-mană, mirmipisicile și rețeaua sesilă sunt toate manifestări ale ceea ce am numi aceeași speciei* se întrebă el.

Zguduit de ramificațiile acelei ipoteze simple, petrecu două lungi perioade de trezire trecând în revistă tot ce văzuse în al doilea habitat. În timp ce se uita la cei patru pepeni-mană care creșteau în partea opusă a cavității, Richard își imagină un ciclu de metamorfoză în care pepenii-mană dădeau naștere mirmipisicilor, care la rândul lor mureau și adăugau materie nouă la rețeaua sesilă, care apoi oua pepeni-mană ce reîncepeau procesul. Nimic din ceea ce văzuse nu infirma explicația. Totuși creierul său exploda de mii de întrebări, nu doar despre *cum* se desfășura setul acela de metamorfoze încâlcite, *ci și de ce* evoluase din capul locului specia aceea într-o asemenea ființă complexă.

Majoritatea studiilor academice ale lui Richard cuprindea domenii pe care le numise întotdeauna cu mândrie „științe exacte”. Matematica și fizica fuseseră principalele elemente ale educației sale. În timp ce se chinuia să înțeleagă posibilul ciclu de viață al creaturii în

care trăia de multe săptămâni, Richard fu uluit de ignoranța sa. Își dori să fi învățat mai multă biologie. *Cum pot să-i ajut?* se întrebă. *Nici măcar n-am idee de unde să încep.*

Mult mai târziu, avea să se întrebe dacă până în acel moment al ședерii sale în interiorul sesilei, creatura învățase nu numai cum să-i citească memoria ci și cum să-i interpreteze gândurile. La câteva zile după aceea, avu vizitatori. În sesilă se formă iarăși o potecă între Richard și intrare. Patru mirmipisici identice înaintară și-i făcură semn lui Richard să li se alăture. Aduseseră hainele lui. Când Richard făcu un efort pentru a se mișca, gazda sa extraterestră nu încercă să-l rețină. Avea picioarele moi dar, după ce se îmbrăcă, reuși să le urmeze pe mirmipisici în coridorul din adâncurile cilindrului maro.

Sala mare fusese evident de curând modificată. Vasta frescă de pe pereții ei nu era încă terminată. De fapt, în același timp în care mirmipisica profesor îi arăta lui Richard diverse obiecte în pictura deja terminată, mirmipisicile pictori lucrau la frescă. În primele lecții ale lui Richard în sală, o duzină de creaturi se ocupa de schițarea sau pictarea celorlalte secțiuni.

Lui Richard nu-i trebui decât o singură vizită în sala murală, pentru ca să-i înțeleagă scopul. Încăperea era creată pentru a-i oferi informații privitoare la felul în care putea ajuta specia extraterestră să supraviețuiască. Era limpede că extraterestrii știau că erau pe cale de a fi cotropiți și exterminați de către oameni. Picturile constituiau încercarea lor de a-i furniza lui Richard date care l-ar fi putut ajuta să-i salveze. Dar cum putea afla el destule doar din picturi?

Realizarea artistică era minunată. Din când în când, Richard suspenda activitatea emisferei cerebrale stângi, care încerca să interpreteze mesajele din picturi, pentru ca emisfera dreaptă să poată aprecia talentul mirmipisicilor pictori. Creaturile lucrau în poziție verticală, cu cele două membre posterioare pe podea, și cu cele patru membre anterioare lucrând împreună la realizarea schiței sau picturii. Vorbeau între ele, dar nu făceau atât de mult zgomot încât să-l deranjeze pe bărbatul aflat în cealaltă parte a sălii.

Prima jumătate a frescei era un manual de biologie extraterestră. Richard avu dovada că, în principiu, înțelesese corect ciudata creatură. Suita principală conținea peste o sută de picturi separate, dintre care douăzeci și cinci arătau diferite etape ale dezvoltării embrionului de mirmipisică, sporind considerabil cunoștințele spicuite din sculpturile din catedrala mirmipisicilor. Principalele panouri care explicau evoluția embrionară urmau o linie dreaptă în jurul pereților. Deasupra și dedesubtul principalei succesiuni de imagini se aflau cadre de susținere sau suplimentare, din care majoritatea depășeau înțelegerea lui Richard.

De exemplu, un cvartet de picturi de susținere era aranjat în jurul

tabloului unui pepene-mană care fusese scos de curând dintr-o rețea sesilă, dar în interiorul lui nu începuse încă ciclul de dezvoltare al vreunei mirmipisici. Richard era sigur că cele patru imagini suplimentare încercau să-i ofere informații despre condițiile ambientale necesare începerii procesului de germinare. Totuși mirmipisicile pictori folosiseră scene de pe planeta lor natală, ilustrând condițiile dorite prin peisaje cu cețuri, lacuri, flora și fauna lor de baștină, pentru a comunica datele. Richard clătină din cap când mirmipisica profesor îi arătă picturile acelea.

O diagramă în lungul părții de sus a succesiunii principale folosea sori și luni, pentru a preciza scara timpului. Din aranjamentul respectiv, Richard înțelese că durata de viață a manifestării mirmipisică a speciei era foarte scurtă în comparație cu durata de viață a sesilelor. Nu-și putu da însă seama de nimic altceva din ce încerca diagrama să transmită.

Se simțea oarecum derutat și privitor la relațiile numerice dintre diferitele manifestări ale speciei. Era limpede că din fiecare pepene-mană rezulta o singură mirmipisică (nu era prezentat nici un exemplu de gemeni), și că o sesilă putea produce mulți pepeni-mană. Dar care era raportul dintre sesile și mirmipisici? Într-un cadru era prezentată o sesilă mare cu o duzină de mirmipisici diferite în interiorul ei, fiecare în altă fază de cocon. Oare ce voia să arate asta?

Richard dormea într-o cameră mică, nu departe de sala murală. Lecțiile durau trei-patru ore fiecare, după care primea de mâncare sau era lăsat să doarmă. Uneori, când intra în sala mare, își arunca ochii peste picturile, unele încă incomplete, din jumătatea a doua a frescei. Când se întâmpla asta, luminile din sală erau imediat stinse. Mirmipisicile voiau să fie sigure că Richard învăța mai întâi biologia.

După vreo zece zile, fu încheiată și a doua jumătate a frescei. Richard rămase uluit când, în sfârșit, i se dădu voie s-o studieze. Numeroșii oameni și aviari erau reprezentați cu o acuratețe extraordinară. Richard însuși apărea de vreo cinci ori în picturi. Cu părul și barba lungă, ambele mult încărunțite, mai că nu se recunoscu. *În imaginile astea aș putea trece drept Hristos,* se amuză plimbându-se prin cameră.

O parte din restul frescei era un rezumat istoric al invadării habitatului extraterestru de către oameni. Aici apăreau mai multe detalii decât văzuse Richard în spectacolul de imagini mentale din vremea când era în sesilă, dar nu află nimic substanțial nou. Totuși detaliile oribile ale masacrului continuu îl tulburară iarăși.

De asemenea, imaginile îi declanșară în minte o întrebare interesantă. De ce conținutul acelei fresce nu-i fusese transmis *direct* de către sesilă, evitându-se astfel întregul efort al mirmipisicilor pictori? *Probabil că sesila este doar un dispozitiv de redare și nu e*

capabilă de imaginație, își spuse. *Poate că-mi poate arăta numai ceea ce a fost deja văzut de o mirmipisică.*

Ultima parte a frescei definea explicit ce îi cereau creaturile mirmipisici/sesile lui Richard să facă. În fiecare dintre portretele sale, el purta pe umeri un rucsac mare, albastru. Rucsacul avea două buzunare mari în față, și alte două în spate, fiecare conținând câte un pepene-mană. Pe părțile laterale ale rucsacului existau alte două buzunare, mai mici. În unul era îndesat un tub cilindric, argintiu, lung de cincisprezece centimetri, iar celălalt conținea două ouă mici de aviar din piele.

Fresca arăta activitatea sugerată lui Richard într-o succesiune ordonată. Urma să părăsească cilindrul maro printr-o ieșire de sub nivelul solului și să iasă în regiunea verde aflată de cealaltă parte a inelului de clădiri albe și a canalului îngust. Acolo, călăuzit de o pereche de aviari, urma să coboare pe malul șanțului cu apă, unde avea să fie preluat de un mini-submarin. Submarinul avea să coboare sub zidul modulului, să intre într-un corp mare de apă și să iasă la suprafață la țărmul unei insule cu mulți zgârie-nori.

Richard zâmbi când studie fresca. *Așadar Oceanul Cilindric și New York sunt încă aici,* se gândi. Își aduse

aminte că Vulturul îi precizase că lui Rama nu i se aduceau modificări inutile. *Asta înseamnă că și Camera Albă s-ar putea să mai existe.*

Secvențele evadării lui Richard erau înconjurate de multe alte imagini, unele oferind detalii despre plantele și animalele extraterestre din regiunea verde, altele oferind instrucțiuni explicite despre manevrarea submarinului. Când Richard încercă să copieze pe calculatorul său portabil ce credea că era mai important din această informație, mirmipisica profesor păru brusc iritată. Richard se întrebă dacă situația de criză se înrăutățise.

A doua zi, după un somn lung, bărbatul fu echipat cu rucsacul și condus de gazdele sale în camera sesilei. Acolo, cei patru pepeni-mană pe care îi urmărise crescând cu două săptămâni în urmă fură scoși din rețea de către mirmipisici și puși în rucsacul său. Erau foarte grei. Richard estimă că, laolaltă, cântăreau douăzeci de kilograme. Apoi altă mirmipisică folosi un instrument semănând cu un foarfece pentru o tăia din sesilă o masă cilindrică ce conținea patru ganglioni și filamentele lor. Materialul fu introdus într-un tub argintiu care, la rândul său, fu băgat într-un buzunar lateral, mai mic, al rucsacului. Ouăle de aviar fură încărcate ultimele.

Richard inspiră adânc. *Asta trebuie să fie clipa despărțirii,* gândi el când mirmipisicile arătară spre coridor. Dintr-un motiv oarecare își aduse aminte că Nai Watanabe susținuse că salutul thailandez numit *wai,* o mică plecăciune cu palmele alipite în fața părții superioare a

pieptului, era un semn universal de respect. Zâmbind în sinea sa, execută un *wai* în fața celor șase mirmipisici care îl înconjurau. Spre uimirea lui, toate își uniră două câte două cele patru membre anterioare în fața abdomenului și făcură o plecăciune ușoară în direcția lui.

Subsolul adânc al cilindrului maro era evident nelocuit. După ce părăsi camera sesilei, Richard și călăuza sa trecură mai întâi pe lângă alte mirmipisici, mai ales în vecinătatea atriumului. Dar, o dată ce se aflară pe rampa ce cobora la subsol, nu mai întâlniră nici măcar o singură mirmipisică.

Călăuza lui Richard trimise înainte un piciorong. Acesta alergă în lungul tunelului final îngust și apoi prin ieșirea de urgență boltită spre regiunea verde. Când se întoarse, piciorongul stătu pe ceafa mirmipisicii câteva secunde, după care sări pe podea. Călăuza îi făcu semn lui Richard să intre în tunel.

În regiunea verde, Richard fu întâmpinat de doi aviari mari care imediat se înălțară în aer. Unul dintre ei avea pe aripă o cicatrice urâtă, de parcă fusese lovit de o rafală de gloanțe. Richard se afla într-o pădure relativ deasă, cu copaci înalți de trei-patru metri. Deși lumina era slabă, nu-i fu greu să găsească o potecă sau să-i urmeze pe aviarii de deasupra lui.

Primele cincisprezece minute trecură fără nici un incident. Pădurea se rărea. Richard tocmai estimase că în zece minute avea să ajungă la șanțul cu apă pentru a se întâlni cu submarinul, când, la o sută de metri de el o mitralieră începu să tragă. Unul dintre aviarii călăuze se prăbuși la pământ, iar celălalt dispăru. Când auzi soldați venind în direcția lui, Richard se ascunse într-un hățiș întunecos.

— În mod sigur două inele, spuse unul din soldați. Poate chiar trei… Cu ele, numai săptămâna asta am douăzeci de inele la activ.

— Rahat, omule, ăsta n-a fost concurs! N-ar trebui să se pună la socoteală. Afurisita de pasăre nici n-a știut că erai acolo.

— Asta-i problema ei, nu a mea. Eu tot am să-i pun la socoteală inelele… Aha, uite-o… La dracu', are numai două!

Bărbații erau la numai cincizeci de metri distanță de Richard. El rămase absolut nemișcat mai mult de cinci minute. Între timp, soldații stăteau lângă cadavrul aviarului, fumând și discutând despre război.

Richard începu să simtă o durere în piciorul drept. Își mută foarte încet greutatea pe celălalt picior crezând că în felul acela mușchiul încordat avea să se destindă, dar durerea deveni și mai puternică. În cele din urmă, își aruncă privirea în jos și, spre groaza lui, descoperi că una dintre creaturile rozătoare pe care le văzuse în fresca din habitatul mirmipisicilor îi mâncase ce-i rămăsese din pantof și acum îi ronțăia laba piciorului. Încercă să-și scuture piciorul cu putere, dar fără zgomot. Nu reuși întru totul. Deși rozătoarea îi lăsă piciorul,

soldații auziră mișcare și porniră în direcția lui.

Richard nu putea să fugă. Chiar dacă ar fi existat o rută de evadare, greutatea suplimentară pe care o căra îl făcea o pradă ușoară pentru soldați. După un minut, unul dintre bărbați țipă:

— Vino încoace, Bruce, cred că-i ceva în hățișul ăsta! Bărbatul ținti arma în direcția lui Richard.

— Nu trage, spuse Richard. Sunt om.

Al doilea soldat tocmai venise lângă tovarășul său.

— Ce dracu' cauți singur aici?

— Sunt în excursie.

— Ești nebun? făcu primul soldat. Ieși de acolo, să te vedem.

Richard ieși încet din lăstăriș. Chiar și în lumina slabă trebuia să fi fost o priveliște uluitoare, cu părul și barba lungi, plus rucsacul albastru voluminos.

— Isuse Hristoase… Cine dracu' ești? Unde ți-e echipamentul?

— Ăsta nu-i soldat, vorbi celălalt, încă holbându-se la Richard. Ăsta-i atins la mansardă… Probabil c-a fugit din balamucul din Avalon și s-a rătăcit pe aici din greșeală… Nebunule, nu știi că ăsta-i un teritoriu primejdios? Puteai să fii omorât…

— Uită-te la buzunarele lui, îl întrerupse primul soldat.

Are patru pepeni *uriași*…

Brusc, fură loviți din cer. Probabil că în total fusese o duzină de aviari, înnebuniți de furie și țipând în timp ce atacau. Cei doi soldați fură trântiți la pământ. Richard o rupse la fugă. Un aviar ateriză pe fața primului soldat și începu s-o sfâșie cu ghearele. Începură focuri de armă, căci alți soldați din vecinătate, auzind zgomotele, veniră în fugă ca să ajute patrula.

Richard nu știa cum avea să găsească submarinul. Alerga la vale cât îl țineau picioarele și cât îi permitea greutatea din spinare. Focurile de armă din urmă se întețiră. Auzi urletele de durere ale soldaților și țipetele de moarte ale aviarilor.

Găsi șanțul, dar nici urmă de submarin. Auzi glasuri omenești coborând panta din spatele lui. Tocmai când era pe cale să intre în panică, auzi un țipăt scurt dintr-o tufă mare din dreapta. Conducătorul aviar cu patru inele albastru-cobalt zbură pe lângă capul lui și o luă la stânga pe malul șanțului.

În trei minute, localizară mini-submarinul. Nava se scufundase deja, când oamenii urmăritori apărură în regiunea verde. Înăuntru, Richard își dădu jos rucsacul și-l puse înapoia sa, în micul compartiment de control. Se uită la însoțitorul aviar și încercă două fraze simple pe limba lui. Conducătorul aviar răspunse, foarte rar și foarte clar, cu echivalentul lui: „Noi toți îți mulțumim foarte mult.”

Călătoria dură mai mult de o oră. Richard și aviarul își spuseră foarte puține. În timpul primei părți a călătoriei, omul îl urmări cu

atenție pe conducătorul aviar cum manevra submarinul. Își luă notițe pe calculator și, în partea a doua a călătoriei preluă el însuși comenzile pentru o perioadă scurtă. Când nu era prea ocupat, Richard își punea întrebări despre tot ce trăise în al doilea habitat. Mai presus de toate, voia să știe de ce se afla *el,* și nu una dintre mirmipisici, în submarin cu pepenii-mană și bucata de rețea sesilă. *Probabil că-mi scapă ceva,* reflectă pentru sine.

La scurt timp după aceea, submarinul ieși la suprafață și Richard se afla în teritoriu familiar. Zgârie-norii din New York se înălțau deasupra lui.

— Aleluia! spuse el cu glas tare, ducându-și rucsacul plin pe insulă.

Conducătorul aviar ancoră submarinul chiar la țărm și se pregăti repede să plece. Se roti în cerc, se înclină ușor în fața lui Richard, apoi își luă zborul spre nord. În timp ce se uita cum pasărea se îndepărta în zbor, bărbatul își dădu seama că stătea exact în locul în care el și Nicole așteptaseră cu mulți ani în urmă, în Rama II, pe cei trei aviari care aveau să-i poarte peste Oceanul Cilindric spre libertate.

7

În timpul primei secunde pe care Richard o petrecea la suprafață în New York, o sută de miliarde de miliarde de biți de date erau adunate de infinitezimalii senzori ramani împrăștiați prin toată uriașa navă spațială cilindrică. Datele respective erau transmise în timp real la centrele locale de colectare, tot de mărime microscopică, unde erau stocate până sosea timpul să fie retransmise procesorului central de telecomunicații îngropat în Semicilindrul Sudic.

În fiecare secundă a fiecărei ore a fiecărei zi, senzorii ramani captează acest cvadrilion de biți de date. La procesorul de telecomunicații, datele sunt etichetate, cernute, analizate, comprimate și stocate în dispozitive de înregistrare ale căror componente individuale sunt mai mici decât un atom. După stocare, datele sunt accesate de zeci de procesoare de distribuție, fiecare având altă funcție, care controlează împreună nava spațială Rama. Mii de algoritmi răspândiți printre procesoare operează apoi asupra datelor, extrăgând informații de tendință și sinteză în vederea pregătirii rafalelor regulate de date care transmit statutul misiunii spre Inteligența de la Baza de Tranzit.

Rafalele de date conțin un amestec de date brute, comprimate, și sintetizate, în funcție de formatele exacte selectate de diferitele procesoare. Partea cea mai importantă a fiecărei rafale este raportul narativ, în care inteligența unită dar distribuită a lui Rama își prezintă rezumatul pe priorități al desfășurării misiunii. Restul rafalei conține în esență informații auxiliare, imagini, măsurători sau emisii ale senzorilor care fie furnizează date de fond adiționale, fie susțin direct concluziile conținute de rezumat.

Limbajul folosit pentru rezumatul narativ este matematic ca structură, precis în definiții și foarte codificat. De asemenea, este bogat în note de subsol, fiecare propoziție sau frază echivalentă, conținând, ca parte a structurii ei de transmisie, indicatoare ce arată care date susțin în mod practic respectiva afirmație făcută. În sensul cel mai adevărat, raportul nu ar putea fi tradus în nici unul dintre limbajele la fel de primitive ca acelea folosite de oameni. Iată totuși o aproximare brută a raportului sumar primit de Inteligența de la Baza de Tranzit de la Rama, la scurt timp după sosirea lui Richard în New York.

RAPORT nr. 298

Ora transmiterii: 156 307 872 491.5116 Timpul de la alerta de gradul 1: 29.2873 Referiri: Baza de Tranzit 23-419 Nava spațială 947 Călători spațiali 47 249 (A & B) 32 806 2 666

În timpul ultimului interval, oamenii (rasa spațială nr. 32806) au continuat cu succes războiul împotriva perechii simbiotice aviar/sesilă (nr. 47249 — A & B).

Oamenii controlează acum aproape întreg teritoriul habitatului aviar/sesilă, inclusiv partea superioară a cilindrului maro unde au trăit în trecut aviarii. Aviarii au luptat cu curaj, dar zadarnic. Au fost uciși fără milă și acum au rămas mai puțin de o sută.

Până în prezent, oamenii nu au străpuns integritatea domeniului sesil. Totuși au găsit puțurile ascensoarelor ce duc în părțile inferioare ale cilindrului maro. În prezent, oamenii pun la punct planuri de atac asupra adăpostului sesil.

Sesilele sunt o specie lipsită de apărare. Pe domeniul lor nu au nici un fel de arme. Până și forma lor mobilă, care are dexteritatea fizică de a folosi arme, este în esență nonviolentă. Pentru a se apăra de ceea ce se tem că va fi invazia inevitabilă a oamenilor, sesilele le-au îndrumat pe mirmipisicile mobile să construiască fortărețe în jurul a patru dintre cele mai bătrâne și dezvoltate din specia lor. Între timp, pepenii-mană nu mai sunt lăsați să germineze, iar mirmipisicile care nu sunt implicate în procesul de construire sunt de timpuriu transformate în coconi. Dacă oamenii își mai întârzie atacul cu câteva intervale, cum se pare că vor face, este posibil ca în timpul invaziei lor să găsească doar câteva mirmipisici.

Habitatul oamenilor continuă să fie dominat de indivizi cu caracteristici total diferite de cele ale contingentului observat în Rama II și la Baza de Tranzit. Centrul preocupării actualilor conducători ai oamenilor este păstrarea puterii personale, cu implicații grave pentru bunăstarea coloniei. În ciuda atât a mesajului video cât și a prezenței oamenilor mesageri în mijlocul lor, acești conducători nu cred probabil că sunt realmente monitorizați, deoarece comportamentul lor nu reflectă deloc posibila existență a unui set de valori sau legi etice care să ia locul propriei lor dominații.

Oamenii au continuat războiul împotriva aviarilor/sesilelor în principal pentru că acest lucru distrage atenția de la celelalte probleme din colonia lor, inclusiv degradarea mediului inițiată de ei și recenta scădere rapidă a nivelului de trai. Conducătorii oamenilor, și chiar majoritatea coloniștilor, n-au arătat absolut nici o remușcare cu privire la distrugerea și posibila exterminare a aviarilor.

Familia de oameni care a stat peste un an la Baza de Tranzit nu mai are nici o influență asupra activităților coloniei. Femeia care a fost principalul mesager este încă la închisoare, în esență pentru că s-a opus acțiunilor conducătorilor actuali, și e în pericol de a fi executată. Soțul ei a locuit cu aviarii și sesilele, iar acum este un component vital în încercarea lor de a supraviețui măcelului inițiat de oameni. Copiii nu sunt încă destul de maturi pentru a fi factori importanți în colonia

de oameni.

Recent, soțul a plecat de pe domeniul sesil spre insula din mijlocul navei spațiale. Avea la el atât embrioni de aviari cât și de sesile. În prezent, se află într-un mediu familiar și de aceea ar trebui să fie capabil să supraviețuiască și să hrănească puii celorlalte specii. Reușita evadării lui s-a datorat, cel puțin în parte, intervenției noninvazioniste care a început la momentul alarmei de gradul 1. Semnalele intervenției au jucat aproape sigur un rol în decizia sesilelor de a-și încredința embrioanele unei ființe umane.

Nu există totuși nici o dovadă că semnalele intervenției au afectat comportamentul vreunuia dintre oameni. Pentru sesile, procesarea informațiilor este o activitate principală și, de aceea, nu este de mirare că au fost sensibile la sugestiile intervenționiste. Totuși oamenii, mai ales conducătorii, duc o viață atât de activă încât au foarte puțin timp (dacă îl au și pe acesta) pentru a cugeta.

Mai există o problemă legată de oameni și de intervenția non-invazionistă. Ca specie, sunt atât de diferiți de la individ la individ încât nu poate fi proiectat un pachet de transmisii cu largă aplicabilitate. Dacă un set de semnale ar putea conduce la o modificare pozitivă în comportamentul unui om, aproape sigur același set nu va avea nici un impact asupra altuia. În prezent se desfășoară experiențe cu diverse tipuri de procese de intervenție, dar se poate ca oamenii aparținând acestui mic grup de călători spațiali să fie imuni la intervenția non-invazionistă.

În sudul navei spațiale, octopăianjenii (nr. 2666) continuă să înflorească într-o colonie aproape identică cu oricare dintre celelalte colonii ale lor izolate din spațiu. Întreaga gamă de posibile exprimări biologice rămâne latentă, în principal din cauza resurselor teritoriale restrânse și a lipsei unei competiții reale. Totuși ei poartă potențialul semnificativ de expansiune care le-a caracterizat cele câteva transferări cu succes de la un sistem solar la altul.

Până când oamenii au străpuns zidul propriului lor habitat și au rupt sigiliul împrejmuirii lor, octopăianjenii nu au acordat mare atenție celorlalte două specii din nava spațială. Totuși, de când oamenii au început să exploreze, octopăianjenii au urmărit cu tot mai mult interes evenimentele din nord. Existența lor le este încă necunoscută oamenilor, dar octopăianjenii au început deja să întocmească un plan pentru situații neprevăzute care să acopere o posibilă interacțiune cu vecinii lor agresivi.

Potențiala pierdere a întregii comunități aviari/sesile reduce mult valoarea misiunii. Este posibil ca singurii aviari și sesile care vor supraviețui să fie cei din mica grădină a octopăianjenilor și poate cei crescuți de om pe insulă. Nici chiar pierderea irevocabilă a unei singure specii nu justifică o alarmă de gradul 2; cu toate acestea,

permanentul comportament imprevizibil și împotriva vieții al actualilor conducători ai oamenilor provoacă o puternică îngrijorare că misiunea ar putea suferi și alte pierderi grave. Activitatea intervenționistă din viitorul apropiat se va concentra asupra acelor oameni care se opun actualilor conducători și care, prin comportamentul lor, au dat dovadă de progres, dincolo de agresiune și extindere.

8

— Țara mea se numea Thailanda și avea un rege, al cărui nume era tot Rama, ca al navei noastre spațiale. Bunicii noștri — mama și tatăl meu — probabil că mai locuiesc încă acolo, într-un orășel numit Lamphun. Iată-l aici.

Nai arată un punct pe o hartă decolorată. Atenția băieților începuse s-o ia razna. *Sunt încă prea mici,* gândi ea. *E prea mult chiar și pentru copii sclipitori.*

— În regulă, acum puteți să vă duceți afară la joacă, le spuse împăturind harta.

Galileo și Kepler își puseră jachetele groase, luară o minge și fugiră pe ușă în stradă. În câteva secunde, încinseseră o partidă de fotbal în doi. *Oh, Kenji,* gândi Nai uitându-se la băieți din ușă. *Cât de mult le lipsești! Un părinte n-are cum să fie și mamă și tată.*

Începuse lecția de geografie ca întotdeauna, reamintindu-le băieților că toți coloniștii din Noul Eden veniseră de pe o planetă numită Pământ. Apoi le arătase o hartă a planetei lor natale, mai întâi explicând conceptele de bază de continent și ocean, apoi identificând Japonia, țara de origine a tatălui lor. Activitatea o făcuse să se simtă singură și să-i fie dor de casă.

Poate că lecțiile astea nu sunt deloc pentru ei, se gândi continuând să urmărească meciul de fotbal de pe strada slab luminată din Avalon. Galileo îl driblă pe Kepler și trase într-o poartă imaginară. *Poate că, în realitate, sunt pentru mine.*

Eponine venea pe stradă în direcția lor. Ridică mingea și o aruncă înapoi băieților. Nai îi zâmbi prietenei sale.

— Ce încântare să te văd! îi spuse. Astăzi pot să iau și eu o mină fericită.

— Care-i problema, Nai? întrebă Eponine. Viața din Avalon te dărâmă? Cel puțin azi e duminică. Nu muncești la fabrica de armament, iar băieții nu sunt plecați la centru.

Cele două femei intrară în casă.

— Şi, cu siguranță condițiile în care trăiești nu pot fi cauza disperării tale, arătă Eponine prin cameră. La urma urmelor, aveți o cameră *mare* pentru toți trei, o jumătate de toaletă și o baie pe care o împărțiți cu alte cinci familii. Ce ți-ai mai putea dori?

Nai râse și o îmbrățișă.

— Îmi ești de mare ajutor.

— Mami, mami? strigă Kepler din ușă. Vino repede. S-a întors… Vorbește cu Galileo.

Nai și Eponine reveniră la ușă. Un bărbat cu o față puternic desfigurată stătea în genunchi lângă Galileo, care părea evident

înspăimântat. Bărbatul ținea în mâna înmănușată o foaie de hârtie pe care fusese desenată cu grijă o față de om cu păr lung și barbă mare.

— Cunoști fața asta, nu-i așa? insista el. E domnul Richard Wakefield, nu-i așa?

Nai și Eponine se apropiară circumspecte. Nai vorbi cu fermitate:

— Ți-am spus și data trecută să nu-i mai deranjezi pe băieți. Acum întoarce-te la spital, altfel chemăm poliția.

Ochii bărbatului erau înnebuniți.

— L-am revăzut aseară, spuse el. Semăna cu Iisus, dar era în mod sigur Richard Wakefield. Am dat să trag în el și ei m-au atacat. Erau cinci. Mi-au sfâșiat fața….

Începu să plângă. Un gardian veni în fugă și-l înhăță.

— L-am văzut! răcni bărbatul în timp ce era luat de acolo. Ştiu că l-am văzut. Vă rog să mă credeți.

Galileo plângea. Nai se aplecă să-și liniștească fiul.

— Mamă, crezi că omul ăla chiar l-a văzut pe domnul Wakefield? întrebă băiatul.

— Nu știu, răspunse Nai, apoi se uită la Eponime. Dar unora dintre noi le-ar plăcea s-o creadă.

Băieții adormiseră, în sfârșit, în paturile lor din colțul camerei. Nai și Eponine stăteau una lângă alta pe două scaune.

— Umblă vestea că-i foarte bolnavă, spuse încet Eponine. Abia dacă-i dau să mănânce. O fac să sufere în toate modurile posibile.

— Nicole nu va ceda niciodată, zise cu mândrie Nai. Aș fi vrut să am tăria și curajul ei.

— De peste șase săptămâni Ellie și Robert n-au voie s-o vadă…. Nicole nici măcar nu știe că are o nepoată.

— Ellie mi-a spus săptămâna trecută că i-a mai înaintat o cerere lui Nakamura să-și vadă mama, rosti Nai. Îmi fac griji pentru Ellie. Continuă să facă presiuni puternice.

— Ellie este absolut minunată, zâmbi Eponine, chiar dacă incredibil de naivă. Ea susține că, dacă se supune tuturor legilor coloniei, Nakamura o va lăsa în pace.

— Asta nu-i de mirare… mai ales dacă te gândești că Ellie încă mai crede că tatăl ei trăiește. A stat de vorbă cu toți cei care afirmă că l-au văzut pe Richard de când a dispărut.

— Toate poveștile despre Richard îi dau speranță. Cu toții putem folosi din când în când o doză de speranță….

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea.

— Dar tu, Eponine? întrebă Nai. Tu îți permiți….

— Nu, o întrerupse cealaltă. Eu sunt întotdeauna sinceră cu mine însămi…. Am să mor curând, doar că nu știu când…. În plus, de ce m-aș lupta să continui să trăiesc? Condițiile din Avalon sunt mai proaste până și decât cele din tabăra de detenție de la Bourges. Dacă n-ar fi

fost puținii copii de la școală….

Amândouă auziră în același timp zgomotul din fața ușii. Rămaseră complet nemișcate. Dacă discuția lor fusese înregistrată de unul dintre bioții spioni ai lui Nakamura,

atunci….

Ușa se deschise brusc și cele două femei tresăriră îngrozite. Max Puckett năvăli în cameră, rânjind.

— Sunteți arestate pentru discuții ce subminează autoritatea statului, strigă el.

Ducea o ladă mare de lemn. Cele două femei îl ajutară s-o pună într-un colț. Max își scoase jacheta groasă.

— Îmi pare rău că am apărut atât de târziu, doamnelor, dar n-am avut încotro.

— Alt drum cu mâncare pentru trupe? întrebă Nai încet, arătând spre gemenii care dormeau.

— Max aprobă din cap.

Regele japonez îmi aduce mereu aminte că o armată călătorește pe baza stomacului, spuse el.

— Asta era una dintre maximele lui Napoleon. Eponine zâmbi sarcastic. Nu cred că ai auzit vreodată de el, acolo, în Arkansas.

— Oho? Fermecătoarea doamnă profesoară își dă aere de superioritate în seara asta. Max scoase din buzunarul cămășii un pachet de țigări nedesfăcut. Poate că ar trebui să-mi păstrez cadoul pregătit pentru ea.

Eponine râse și se repezi să înhațe țigările. După o scurtă luptă în joacă, Max i le dădu.

— Mulțumesc, spuse ea cu sinceritate. Celor ca noi nu li se îngăduie prea multe plăceri.

— Uite ce-i, rânji Max, n-am făcut atâta drum până aici ca să te ascult cum îți plângi de milă. M-am oprit în Avalon ca să-mi clătesc ochii cu fața ta frumoasă… Dacă ai de gând să fii deprimată, pur și simplu am să-mi iau porumbul și roșiile….

— Porumb și roșii! exclamară la unison Nai și Eponine și alergară spre ladă.

— Copiii n-au mai mâncat ceva proaspăt de luni de zile, rosti emoționată Nai în timp ce Max deschidea lada cu o rangă.

— Aveți mare, mare grijă cu astea, vorbi el cu seriozitate. Ştiți că ceea ce fac este absolut ilegal. Abia dacă există suficientă hrană proaspătă pentru armată și conducători. Dar eu am hotărât că meritați ceva mai bun decât orezul rămas de la ei.

— Băieții și cu mine îți suntem foarte recunoscători, încuviință Nai. Nu știu cum am putea să te răsplătim vreodată.

— Am să găsesc eu o cale.

Cele două femei reveniră pe scaunele lor, iar Max se așeză pe

podea, între ele.

— Întâmplător, am dat peste Patrick O'Toole în al doilea habitat… M-a rugat să vă transmit amândurora

salutări.

— Cum se simte? întrebă Eponine.

— Necăjit, aș spune. Când a fost recrutat, a lăsat-o pe Katie să-l convingă să se ofere voluntar în armată — ceea ce sunt sigur că n-ar fi făcut niciodată, dacă Nicole sau Richard ar fi putut să vorbească măcar o dată cu el — și cred că acum își dă seama de greșeala făcută. N-a spus nimic, dar am simțit că era amărât. Nakamura îl ține pe linia frontului din cauza lui Nicole.

— Războiul ăsta se apropie de sfârșit? se interesă Eponine.

— Așa cred. Dar nu-i clar dacă regele japonez vrea asta…. Din ce mi-au spus soldații, a mai rămas foarte puțină rezistență. În cea mai mare parte a timpului, ei fac șmotru în cilindrul maro.

Nai se aplecă în față.

— Am auzit că în cilindru mai trăia o specie inteligentă — ceva total diferit de aviari.

— Cine știe ce să mai creadă? râse Max. Televiziunea și ziarele spun ce le dictează Nakamura, și toată lumea știe asta. Există mereu sute de zvonuri… Eu însumi am întâlnit în habitatul ăla niște plante și animale bizare, așa că nimic nu mă mai miră.

Nai își înăbuși un căscat.

— Ar fi mai bine să plec și s-o las pe gazda noastră să se culce, spuse Max ridicându-se. N-ai vrea să te conducă cineva până acasă, Eponine?

— Depinde cine este acel cineva, zâmbi ea.

Câteva minute mai târziu, Max și Eponine ajunseră la micuța baracă a femeii de pe una dintre străzile laterale ale Avalonului. Max aruncă țigara pe care o împărțiseră și o strivi cu talpa.

— N-ai vrea ca un bărbat…, începu el.

— Ba da, Max, bineînțeles că aș vrea, răspunse Eponine cu un oftat. Iar dacă acel bărbat ar fi exista, în mod categoric ai fi tu. Îl privi drept în ochi. Dar dacă împarți patul cu mine, chiar și numai o dată, atunci am să mai vreau. Iar dacă, printr-un ghinion cumplit, indiferent câtă grijă am avea, ai fi depistat pozitiv la testul RV-41, nu mi-aș ierta-o niciodată.

Se lipi de el pentru a-și ascunde lacrimile.

— Îți mulțumesc pentru tot, spuse ea. Ești un om bun, Max, poate singurul care a mai rămas în universul ăsta nebun.

Eponine era într-un muzeu din Paris înconjurată de sute de opere de artă. Prin muzeu trecea un grup mare de turiști, care petrecu patruzeci și cinci de secunde uitându-se la cinci tablouri minunate pictate de Renoir și Manet.

— Opriți-vă! strigă Eponine în vis. Așa nu se poate *vedea.*

Bătăile din ușă îi alungară visul.

— Suntem noi, o auzi pe Ellie. Dacă-i prea devreme, putem veni mai târziu, înainte să pleci la școală. Robert era îngrijorat că s-ar putea să fim ocupați până peste cap în secția de psihiatrie.

Eponine se întinse și luă halatul care atârna pe singurul scaun din cameră.

— Doar o clipă, le spuse, și vin.

Le deschise ușa prietenilor ei. Ellie era în uniforma de infirmieră, purtând-o pe micuța Nicole, în spate, într-un port-bebe improvizat. Bebelușul adormit era înfășurat în vată, ca să fie protejat de frig.

— Putem să intrăm?

— Firește, răspunse Eponine. Îmi cer scuze, nu v-am auzit….

— Asta nu-i oră de vizită, dar cu munca noastră de la spital, dacă nu veneam acum cu noaptea-n cap, n-am mai fi reușit.

— Cum te simți? întrebă câteva secunde mai târziu Turner.

Ținea un scaner în fața lui Eponine și datele începură să apară deja pe monitorul calculatorului portabil.

— Puțin obosită, dar s-ar putea să fie doar pe fond psihic. De când mi-ai spus acum două luni că inima începe să-mi dea semne de degradare, mă văd având un infarct cel puțin o dată pe zi.

Pe durata examinării, Ellie lucră pe tastatura atașată la monitor. Se asigură că informațiile cele mai importante erau înregistrate în calculator. Eponine se întinse ca să privească ecranul.

— Cum merge noul sistem, Robert?

— Am avut mai multe eșecuri, răspunse bărbatul. Ed Stafford spune că era de așteptat, din cauză că n-am făcut testele cum trebuie… Şi nu avem încă o schemă bună de management al datelor, dar în general suntem foarte mulțumiți.

— Ne-a salvat, preciză Ellie fără să ridice ochii de pe tastatură. Cu fondurile noastre limitate și eu atâția răniți din război, fără genul ăsta de automatizare n-am fi putut cu nici un chip să ținem la zi fișierele RV-41.

— Mi-aș dori doar să fi putut folosi mai mult din cunoștințele lui Nicole despre proiectul inițial, spuse Turner. Nu mi-am dat seama că este atât de expertă în sistemele de monitorizare internă. (Văzu ceva neobișnuit într-un grafic de pe ecran.) Iubito, copiază-l, te rog, pe ăsta. Vreau să i-l arăt lui Ed.

— Ai mai auzit ceva despre mama ta? o întrebă Eponine pe Ellie când examinarea se apropie de sfârșit.

— Am văzut-o pe Katie acum două seri, răspunse încet Ellie. A fost o seară grea. Avea alt „târg” de la Nakamura și Macmillan despre care vroia să discutăm… Oricum, a spus că înainte de Ziua Stabilirii va avea loc în mod sigur un proces.

— Ea a văzut-o pe Nicole?

— Nu. Din câte știm, nimeni n-a văzut-o. Mâncarea îi este adusă de un Garcia și controalele lunare îi sunt făcute de un Tiasso.

Micuța Nicole se agită și scânci pe spatele mamei sale. Eponine întinse mâna și atinse obrazul copilei.

— Este incredibil de catifelat, spuse ea.

În clipa aceea, fetița deschise ochii și începu să plângă.

— Am timp să-i dau să mănânce, Robert? întrebă Ellie.

— Da, spuse Turner privindu-și ceasul. Aici am terminat, în principiu… Atât Wilma Margolin cât și Bill Tucker locuiesc pe strada cealaltă, așa că am să merg singur la ei și apoi am să mă întorc.

— Poți să te descurci fără mine?

— Cam greu, zise el cu tristețe. Mai ales cu sărmanul Tucker.

— Bill Tucker se stinge foarte încet, îi explică Ellie lui Eponine. E singur și are dureri mari. Dar de când guvernul a scos eutanasia în afara legii, nu putem face nimic.

— Datele nu arată nimic care să indice sporirea atrofiei, o anunță Turner pe Eponine după câteva minute. Cred că ar trebui să fim recunoscători.

Femeia nu-l auzi. În mintea ei își vedea propria moarte, lentă și dureroasă. *Nu voi lăsa să se întâmple una ca asta,* își spuse. *De îndată ce nu voi mai fi utilă… Max îmi va aduce o armă.*

— Scuză-mă, Robert, dar probabil că sunt mai somnoroasă decât am crezut Ce spuneai?

— Starea ta nu s-a înrăutățit. Turner o sărută pe Eponine pe obraz și porni către ușă. Mă întorc în douăzeci de minute.

— Arată foarte obosit, spuse Eponine după plecarea lui.

— Chiar este. Lucrează tot timpul… Iar când nu muncește, își face griji….

Ellie stătea pe podea, cu spatele lipit de peretele barăcii. Micuța Nicole era cuibărită în brațele ei, sugând la sân și gângurind la răstimpuri.

— Pare amuzant, remarcă Eponine.

— Nimic din ce am trăit până acum nu seamănă nici pe departe. Plăcerea este de nedescris.

Nu-i pentru mine, rosti vocea interioară a lui Eponine. *Nu acum. Niciodată.* Preț de o clipă, își aminti de o seară când fusese cât pe aici să nu-l mai refuze pe Max. O cuprinse un adânc sentiment de amărăciune. Se strădui să-l alunge.

— Ieri am făcut o plimbare plăcută cu Benjy, schimbă ea subiectul.

— Mi-a povestit tot, azi dimineață. Îi plac la nebunie plimbările duminicale cu tine. E tot ce i-a mai rămas, în afară de vizitele mele ocazionale…. Să știi că-ți sunt foarte recunoscătoare.

— Las-o baltă. Îmi place Benjy. Şi-mi place să simt că cineva are nevoie de mine… De fapt, Benjy s-a adaptat surprinzător de bine. Nu se plânge atât de mult precum cei cu RV-41 și în mod sigur nu cât oamenii repartizați să muncească aici, la fabrica de arme.

— Își ascunde durerea. E mult mai inteligent decât cred toți… În realitate, nu poate să sufere spitalul dar știe că nu-și poate purta singur de grijă. Şi nu vrea să fie o povară pentru nimeni.

Ochii lui Ellie se umplură de lacrimi și trupul i se cutremură ușor. Micuța Nicole se opri din supt și se uită lung la mama ei.

— Te simți bine? întrebă Eponine.

Ellie dădu afirmativ din cap și-și șterse ochii. Nicole își reluă suptul.

— Suferința e destul de greu de privit, zise Ellie. Suferința inutilă îți sfâșie inima.

Paznicul le examină cu atenție actele de identitate, apoi le înmână altui bărbat în uniformă care stătea în spatele său la o consolă de calculator. Acesta introduse datele, după care le înapoie documentele.

— De ce se uită lung la fotografiile noastre chiar în fiecare zi? întrebă Ellie când nu mai puteau fi auziți. În ultima lună, ne-a verificat de cel puțin zece ori.

Mergeau pe drumul de la intrarea din habitat spre Positano.

— Asta-i sarcina lui și-i place să se simtă important, răspunse Robert. Dacă nu face de fiecare dată un ceremonial din ea, e posibil să uităm puterea pe care o are asupra noastră.

— Treaba mergea mult mai bine, când de intrare se ocupau bioții.

— Cei care mai funcționează sunt prea importanți pentru mașina de război… În plus, Nakamura se temea că stafia lui Richard Wakefield va apărea și-i va zăpăci cumva.

Merseră în tăcere vreme de câteva secunde.

— Tu nu crezi că tata mai trăiește, nu-i așa, iubitule?

— Nu, răspunse Robert după o scurtă ezitare, surprins de întrebarea directă. Dar deși nu *cred* că e în viață, *sper* totuși să fie.

În cele din urmă, ajunseră la periferia lui Positano. Câteva case noi, în stil european, străjuiau ulița care cobora în inima satului.

— Apropo, Ellie, vorbind de tatăl tău mi-am adus aminte de ceva pe care vreau să-l discut cu tine… Mai ții minte proiectul despre care ți-am povestit, cel la care lucrează Ed Stafford?

Femeia clătină din cap.

— El încearcă să clasifice întreaga colonie în funcție de grupările genetice generale. Crede că astfel de clasificări, deși total arbitrare, ar putea conține indicii despre persoanele susceptibile la anumite boli. Eu nu sunt întru totul de acord cu această abordare — mi se pare prea forțată și statistică, nu strict medicală — , dar pe Pământ s-au făcut

studii paralele care au arătat că oamenii cu gene similare au într-adevăr tendința să contacteze boli similare. Ellie se opri și se uită mirată la soțul ei.

— De ce ai vrut să discuți problema asta cu mine?

— Ajung și la asta…. În tot cazul, Ed a pus la punct o metodă statistică de determinare a diferențelor dintre două persoane oarecare, folosind felul în care cei patru aminoacizi de bază sunt înlănțuiți în genom, iar apoi, ca test, a împărțit toți cetățenii Noului Eden pe grupe. Nu că ar însemna ceva…

— Robert Turner îl întrerupse Ellie râzând, vrei, te rog, să treci la obiect? Ce încerci să-mi spui?

— Ei bine, e straniu. Nu prea știm ce să înțelegem. Când Ed a făcut structura primei clasificări, doi dintre oamenii testați nu aparțineau nici unei grupe. Umblând la definițiile categoriilor, până la urmă a reușit să-l plaseze pe unul dintre ei într-o grupă. Dar structura lanțului de aminoacizi al ultimei persoane era atât de diferită de a oricărei alte persoane din Noul Eden încât n-a putut fi plasată în nici una din grupe…

Ellie se uita la Robert ca la un nebun.

— Cei doi indivizi sunt fratele tău Benjy și cu tine, concluziona stingherit Robert. Tu nu te încadrezi în nici o grupă.

— Ar trebui să-mi fac griji din pricina asta? întrebă ea după ce merseră vreo treizeci de metri în tăcere.

— Nu cred. Probabil că-i doar o eroare a metodei lui Ed. Sau poate că s-a făcut o greșeală… Dar ar fi fascinant dacă radiațiile cosmice ți-au schimbat, cumva, structura genetică în timpul dezvoltării embrionare.

Între timp ajunseseră în principala piață din Positano. Ellie se întinse și-și sărută soțul.

— Foarte interesant, îl tachină ea, dar trebuie să recunosc că tot n-am înțeles despre ce-i vorba.

Un rastel mare pentru biciclete ocupa majoritatea pieții. Douăzeci de șiruri și tot atâtea coloane de locuri de parcare se întindeau în fața fostei gări. Toți coloniștii, cu excepția guvernanților, care aveau mașini electrice, foloseau acum bicicletele ca mijloc de transport.

Serviciul de cale ferată încetase să mai existe la scurt timp după începerea războiului. Trenurile fuseseră construite de extratereștri din materiale foarte ușoare și extrem de rezistente pe care fabricile oamenilor din colonie nu fuseseră în stare să le reproducă. Aliajele respective erau valoroase în multe scopuri militare. De aceea, pe la mijlocul războiului, agenția de apărare rechiziționase toate vagoanele din sistemul de cale ferată.

Ellie și Robert mergeau pe biciclete pe malul lacului Shakespeare. Micuța Nicole se trezise și privea în liniște la peisajul din jur. Trecură

pe lângă parcul în care se ținea picnicul de Ziua Stabilirii și cotiră spre nord.

— Te-ai mai gândit la ce am discutat aseară? întrebă Ellie foarte serioasă.

— Despre Nakamura și politică?

— Da. Eu continui să cred că ar trebui să ne opunem decretului său de suspendare a alegerilor până la terminarea războiului… Tu ai multă prestanță în colonie. Majoritatea lucrătorilor din străinătate te va urma… Nai crede chiar că muncitorii de la fabrica din Avalon ar putea intra în grevă.

— Nu pot să fac asta, spuse Robert după o tăcere prelungă.

— De ce, iubitule?

— Pentru că nu cred că va avea efect… În viziunea ta idealistă despre lume, oamenii acționează conform angajamentului față de niște principii sau valori. În realitate, ei nu se poartă deloc așa. Dacă ar fi să ne opunem lui Nakamura, rezultatul cel mai probabil ar fi întemnițarea noastră. Ce s-ar întâmpla atunci cu fiica noastră? În plus, tot sprijinul pentru munca legată de RV-41 ar fi retras și oamenii aceia sărmani ar fi lăsați într-o stare chiar mai proastă decât cea de acum. Spitalul ar duce și mai mult lipsă de mână de lucru… Mulți ar avea de suferit din cauza idealismului nostru. Ca medic, găsesc inacceptabile aceste posibile consecințe.

Ellie ieși de pe banda pentru biciclete și intră în parcul mic aflat la cinci sute de metri de primele clădiri din Orașul Central.

— De ce ne oprim aici? întrebă Robert. Suntem așteptați la spital.

— Vreau să-mi ofer cinci minute ca să mă uit la copaci, să miros florile și s-o îmbrățișez pe Nicole.

După ce Ellie coborî de pe bicicletă, Robert o ajută să-și desfacă port-bebe-ul. După aceea, femeia se așază pe iarbă cu Nicole în poală. Nici unul dintre adulți nu spuse nimic cât timp o urmăriră pe fetiță studiind cele trei fire de iarbă pe care le apucase cu mânuțele ei dolofane.

În cele din urmă, Ellie întinse o pătură și o așeză cu blândețe pe Nicole pe ea. Se apropie de soțul ei și-i înlănțui gâtul cu brațele.

— Te iubesc, Robert, foarte, foarte mult. Dar trebuie să-ți spun că uneori nu sunt deloc de acord cu tine.

9

Lumina care provenea de la singura fereastră a celulei desena un model pe peretele opus patului lui Nicole. Gratiile ferestrei creau o rețea, o matrice 3x3 aproape perfectă. Lumina din celulă îi semnala femeii că era timpul să se scoale. Se ridică de pe priciul de lemn și se spălă pe față în lighean. Apoi trase adânc aer în piept și încercă să-și adune forțele pentru o nouă zi.

Nicole era destul de sigură că ultima închisoare, în care se afla de vreo cinci luni, era undeva în fâșia agricolă dintre Hakone și San Miguel. Fusese legată la ochi, când o mutaseră ultima dată. Totuși, trăsese repede concluzia că se afla într-o regiune rurală. Din când în când, în celulă pătrundea un puternic miros de animale prin fereastra de patruzeci de centimetri pătrați aflată chiar sub tavan. În plus, când în Noul Eden era noapte, nu vedea nici un fel de lumină reflectându-se dincolo de fereastră.

Ultimele luni au fost cele mai rele, gândi Nicole și se ridică pe vârfuri ca să împingă pe fereastră câteva grame de orez condimentat. *Fără conversație, fără citit, fără mișcare. Două mese pe zi, constând din orez și apă.* Mica veveriță roșie care o vizita în fiecare dimineață apăruse afară. Nicole se retrase ca s-o poată vedea mâncând orezul.

— Ești singura mea companie, frumoasa mea prietenă, rosti cu glas tare. Şi niciodată n-ai înțeles un cuvânt din ce ți-am spus.

Veverița nu stătea mult. După ce termină rația de orez, plecă, lăsând-o pe Nicole singură. Ea se uită câteva minute pe fereastră, întrebându-se ce se întâmplase cu familia ei. Până cu șase luni în urmă, când procesul pentru răzvrătire fusese „amânat sine die” în ultimul minut, lui Nicole i se îngăduise să aibă un vizitator pe săptămână, timp de o oră. Deși conversațiile se purtau în prezența unui paznic și orice discuție despre politică sau evenimentele curente fusese strict interzisă, ea așteptase cu nerăbdare acele întâlniri săptămânale cu Ellie sau Patrick. De regulă, Ellie era cea care venea. Din unele fraze ticluite cu mare grijă de ambii copii, Nicole dedusese că Patrick era implicat într-un gen de muncă în guvern și avea timpul limitat. La început, se mâniase, apoi se simțise deprimată, când aflase că Benjy fusese instituționalizat și nu i se permitea s-o vadă. Ellie încercase să-și asigure mama că, date fiind împrejurările, Benjy era bine. Despre Katie discutaseră foarte puțin. Nici Patrick, nici Ellie nu știuseră cum să-i explice lui Nicole că sora lor mai mare nu se arătase deloc interesată să-și viziteze mama.

La vizitele anterioare, sarcina lui Ellie fusese întotdeauna un subiect de discuție. Nicole se simțea emoționată când îi atingea abdomenul fiicei ei, sau când vorbea despre sentimentele deosebite de

a fi mamă.

Ultima vizită a lui Ellie avusese loc cu două luni înainte de nașterea copilului. În săptămâna următoare, Nicole fusese mutată în noua celulă și de atunci nu mai vorbise cu nici o ființă umană. Bioții care se ocupau de ea nu dădeau nici un semn că i-ar fi auzit întrebările. O dată, într-o criză de frustrare, strigase la Tiasso care îi făcea baia săptămânală:

— Nu-nțelegi? Fiica mea trebuia să aibă un copil, nepotul meu, săptămâna trecută, trebuie să știu dacă sunt bine, sănătoși.

În celulele anterioare, Nicole avusese voie să citească. Ori de câte ori ceruse, i se aduseseră discuri-cărți de la bibliotecă, așa că zilele dintre vizite treceau destul de repede. Recitise aproape toate romanele istorice ale tatălui ei, precum și poezie, istorie și câteva cărți de medicină mai interesante. Fusese deosebit de fascinată de paralelele dintre viața ei și viețile celor două eroine din copilărie, Ioana d'Arc și Alienor de Aquitania. Nicole își consolidase propria tărie, remarcând că nici una dintre acele femei nu abdicase de la principiile ei fundamentale, în ciuda lungilor și grelelor perioade de detenție.

Imediat după ce se mutase, când Garcia care o servea în noua celulă nu-i returnă și lectorul electronic o dată cu obiectele personale, Nicole crezuse că se făcuse o simplă greșeală. Totuși, după ce-l solicită de mai multe ori și nu-l primi, își dădu seama că de acum îi era refuzat privilegiul de a citi.

Timpul trecea foarte încet în noua celulă. Zilnic, se plimba câteva ore pe zi, pentru a-și păstra active trupul și mintea. Încerca să-și organizeze ședințele de mers, alungând gândurile despre familie, care inevitabil îi intensificau sentimentele de singurătate și deprimare, și înlocuindu-le cu altele îndreptate către concepte sau idei filozofice generale. Adesea, la sfârșitul acestor ședințe, se concentra asupra unui eveniment trecut din viața ei și încerca să extragă din el învățăminte sau sensuri noi.

În timpul unși astfel de ședințe, Nicole își aminti cu precizie un șir de evenimente ce se petrecuse pe când avea cincisprezece ani. Pe atunci, era deja instalată confortabil împreună cu tatăl ei la Beauvois, și avea rezultate strălucite la școală. Se decisese să se înscrie la concursul național pentru selectarea a trei fete care să joace rolul Ioanei d'Arc în seria de spectacole care avea să comemoreze 750 de ani de la martirajul Fecioarei, la Rouen. Nicole se aruncase în concurs cu o pasiune și o uitare de sine care-l emoționaseră dar îl și îngrijoraseră pe tatăl ei. După ce Nicole câștigase etapa regională de la Tours, Pierre încetase să mai lucreze la romanele sale timp de șase săptămâni, pentru a-și ajuta fiica iubită să se pregătească pentru finala de la Rouen.

Nicole ieșise pe primul loc atât la secțiunea intelectuală, cât și la

cea atletică a concursului. Ba chiar obținuse foarte multe puncte în evaluările de interpretare. Ea și tatăl ei fuseseră siguri că avea să învingă. Dar când fusese anunțată câștigătoarea, Nicole ieșise pe locul doi.

Ani de zile, am crezut că eșuasem, gândi Nicole în timp ce se plimba prin celula din Noul Eden. *Nu conta ce-mi spusese tata despre faptul că Franța nu era pregătită pentru o Ioana d'Arc cu pielea arămie. În mintea mea eram o ratată. Eram distrusă. Abia la Olimpiadă mi-am recăpătat respectul față de mine însămi, iar asta a fost doar cu câteva zile înainte ca Henry să mă doboare din nou.*

Prețul a fost cumplit. Ani de zile am fost egocentrică din cauza lipsei de autorespect. A trebuit să treacă mult până să fiu în sfârșit mulțumită de mine. Şi abia atunci am fost în stare să dăruiesc altora. Se opri o clipă din gânduri. *De ce oare atâția dintre noi trec prin aceeași experiență? De ce sunt tinerii atât de egoiști, și de ce mai întâi trebuie să ne găsim pe noi înșine pentru a înțelege că viața înseamnă mult mai mult?*

Când Garcia care îi aducea întotdeauna mâncarea incluse puțină pâine proaspătă și câțiva morcovi cruzi, Nicole bănui că era pe cale să aibă loc o schimbare în regimul ei. Două zile mai târziu, un Tiasso veni în celulă cu o perie de păr, farfurii, o oglindă și chiar un parfum. Nicole făcu o baie lungă și, pentru prima dată după luni de zile, se aranjă. Când biotul luă albia de lemn și se pregăti să plece, îi înmână un bilet. „Mâine dimineață vei avea un vizitator", scria în bilet.

În noaptea aceea, Nicole nu putu dormi. Dimineața îi sporovăi ca o fetiță prietenei sale veverița, vorbindu-i atât despre speranțele cât și despre neliniștile ei legate de vizita care se apropia. Se străduí de mai multe ori să-și aranjeze fața și părul, înainte de a le declara pe ambele fără speranță. Timpul trecea foarte încet.

În cele din urmă, chiar înainte de prânz, auzi pași pe coridor către celulă și țâșni înainte, cu speranță.

— Katie! țipă ea când își văzu fiica dând ultimul colț.

— Bună, mamă, rosti Katie descuind ușa și intrând în celulă.

Cele două femei se îmbrățișară timp de multe minute. Nicole nu încercă să-și rețină lacrimile, care-i șiroiau pe obraji.

Se așezară pe pat, singura mobilă din celulă și povestiră despre familie. Katie o informă că avea o nepoată („Nicole des Jardins Turner", spuse ea, „ar trebui să fii foarte mândră"), apoi scoase vreo douăzeci de fotografii. Acestea includeau instantanee ale pruncului cu părinții lui, Ellie și Benjy, undeva într-un parc, Patrick în uniformă, și chiar două poze cu Katie în rochie de seară. Nicole le studie una câte una, lăcrimând în mod repetat.

— Oh, Katie! exclamă de mai multe ori.

Când termină, îi mulțumi din inimă fiicei sale pentru fotografii.

— Poți să le păstrezi, spuse Katie ridicându-se și apropiindu-se de

fereastră.

Deschise poșeta și scoase țigările și o brichetă.

— Iubito, rosti Nicole ezitând, vrei, te rog, să nu fumezi aici? Aerisirea este cumplită. O să miroasă a fum săptămâni întregi.

Katie se uită la mama ei câteva secunde, apoi băgă în geantă țigările și bricheta. În acel moment, în fața celulei sosiră doi Garcia cu o masă și două scaune.

— Ce-i asta? întrebă Nicole.

— O să luăm masa împreună, zâmbi Katie. Am pus să se pregătească ceva special pentru ocazia asta — pui cu ciuperci și sos de vin.

Mâncarea, care mirosea divin, fu adusă în scurt timp în celulă de alt Garcia și pusă pe masa înfățată, alături de vesela fină de porțelan și tacâmurile de argint. Era chiar și o sticlă de vin și două pahare de cristal.

Lui Nicole îi fu greu să-și amintească bunele maniere. Puiul era atât de delicios și ciupercile atât de fragede, încât mâncă fără să vorbească. De câte ori lua o gură de vin, murmura „Mmm” sau „E fantastic”, dar altfel nu spuse nimic până nu goli farfuria.

Katie, care ajunsese să mănânce foarte puțin, doar ciugulea și-și urmărea mama. Când termină, chemă un Garcia să ia farfuriile și să aducă niște cafea. Nicole nu mai băuse o ceașcă de cafea bună de aproape doi ani.

După ce îi mulțumi pentru masă, Nicole întrebă cu un zâmbet cald:

— Tu cum o mai duci, Katie? Cu ce te ocupi? Katie râse grosolan.

— Cu același vechi rahat. Acum sunt „Director de divertisment” pentru întreaga stațiune Vegas… Mă ocup de toate spectacolele din cluburi… Afacerea merge grozav,

deși…

Se opri, amintindu-și că mama ei nu știa nimic despre războiul din al doilea habitat.

— Ai găsit vreun bărbat care să-ți aprecieze calitățile? întrebă cu tact Nicole.

— Nici unul care să rămână prin preajmă. Lui Katie îi fu jenă de răspuns și deveni brusc agitată. Uite ce-i, mamă, spuse aplecându-se peste masă, n-am venit aici să discut despre viața mea amoroasă… Am o propunere pentru tine, sau mai degrabă familia are o propunere pentru tine, pe care noi toți o sprijinim.

Nicole își privi nedumerită fiica. Pentru prima dată, observă că aceasta îmbătrânise considerabil în cei doi ani de când n-o mai văzuse.

— Nu înțeleg. Ce fel de propunere?

— După cum poate știi, guvernul pregătește de ceva timp procesul împotriva ta. Firește, acuzația este răzvrătirea, ceea ce

implică pedeapsa capitală. Procurorul ne-a spus că dovezile împotriva ta sunt covârșitoare și că în mod sigur ai să fii condamnată. Totuși, datorită serviciilor pe care le-ai adus în trecut coloniei, dacă pledezi vinovată la acuzația mai puțin gravă de „răzvrătire involuntară", el va renunța…

— Dar nu sunt vinovată de nimic! spuse cu fermitate Nicole.

— Ştiu asta, mamă, răspunse Katie cu o urmă de nerăbdare. Dar noi — Ellie, Patrick și cu mine — suntem de acord că există o mare probabilitate să fii condamnată. Procurorul ne-a promis că, dacă pur și simplu pledezi vinovată la acuzația mai puțin gravă, vei fi mutată imediat într-un loc mai plăcut și vei avea voie să primești vizite de la familie, inclusiv de la nepoțica ta… A dat chiar de înțeles că ar putea interveni pe lângă autorități ca să-l lase pe Benjy să locuiască cu Robert și cu Ellie…

Nicole era răvășită.

— Voi credeți că ar trebui să accept acest târg și să-mi recunosc vinovăția, deși mi-am susținut în mod constant nevinovăția din momentul în care am fost arestată?

Katie dădu afirmativ din cap.

— Nu vrem să mori. Mai ales fără motiv.

— Fără *motiv!* Ochii lui Nicole fulgerară. Crezi că voi muri fără *motiv?* Se ridică de la masă și începu să se plimbe cu pași mari prin celulă. Voi muri pentru *dreptate,* chiar dacă nu există un singur suflet oriunde în Univers care să poată să înțeleagă asta.

— Mamă, cărui scop ar servi asta? Copiii și nepoata ta ar fi lipsiți pe vecie de compania ta, Benjy ar rămâne în instituția aia scârboasă…

— Deci ăsta-i târgul, o întrerupse Nicole cu glas ridicat, o versiune mai insidioasă decât pactul lui Faust cu diavolul… Abandonează-ți principiile, Nicole, și recunoaște-ți vinovăția, deși n-ai greșit cu nimic. Şi nu-ți vinde sufletul pentru o singură răsplată personală pământească. Nu, asta ar fi prea ușor de refuzat… Ți se cere să închei târgul pentru că familia ta va avea de câștigat… Ce argument ar putea fi mai convingător pentru o mamă?

Avea ochii în flăcări. Katie băgă mâna în poșetă, scoase o țigară și o aprinse cu o mână tremurândă.

— Şi cine vine la mine cu propunerea? continuă strigând Nicole. Cine îmi aduce mâncare delicioasă, vin și fotografii ale familiei, pentru a mă înmuia pentru cuțitul pe care să mi-l înfig singură și care în mod sigur mă va ucide mult mai dureros decât orice scaun electric? Vai, propria mea fiică, rodul iubit al pântecului meu!

Se apropie brusc și o înhăță pe Katie.

— Nu juca pentru ei rolul lui Iuda! îi spuse, scuturând-o. Ești mult mai bună decât atât. Cu timpul, dacă mă vor condamna și executa în baza acestor acuzații fățarnice, vei aprecia ceea ce fac.

Katie se eliberă din strânsoarea mamei sale și se retrase împleticindu-se. Trase adânc din țigară.

— Rahat, mamă, vorbi ea după un moment. Pur și simplu rahat… Ca întotdeauna, crezi că numai tu ai dreptate.. Uite ce-i, am venit aici să te ajut, să-ți ofer o șansă să continui să trăiești. De ce nu asculți și pe altcineva, măcar o dată în afurisita ta de viață?

Nicole se uită la ea câteva secunde. Glasul îi era mai potolit, când vorbi din nou.

— Te-am ascultat, Katie, și nu-mi place ce am auzit. De asemenea, te-am urmărit… Nu cred o clipă că ai venit, azi, aici, să mă ajuți *pe mine.* Asta ar fi în totală discordanță cu ceea ce am constatat despre caracterul tău în ultimii ani. În toate astea există ceva pentru tine… Nici nu cred că-i reprezinți în vreun fel pe Ellie și Patrick. Dacă ar fi fost așa, ar fi venit și ei. Trebuie să mărturisesc că puțin mai înainte am traversat o perioadă în care am fost derutată și m-am gândit că poate le cauzez prea multă durere copiilor mei… Dar în aceste ultime minute, am înțeles foarte clar ce se petrece aici… Katie, draga mea Katie…

— Să nu mă atingi din nou! strigă Katie când Nicole se apropie de ea. Ochii îi erau plini de lacrimi. Şi scutește-mă de mila ta ipocrită.

În celulă se lăsă pe moment liniștea. Katie își termină țigara și încercă să se calmeze.

— Uite ce-i, vorbi în cele din urmă, puțin îmi pasă ce crezi tu despre mine, nu asta-i important, dar de ce, de ce nu te gândești la Patrick, la Ellie, și chiar la micuța Nicole? E atât de important pentru tine să fii o sfântă încât nu mai contează dacă ei suferă din cauza asta?

— Cu timpul vor înțelege.

— Până atunci vei fi moartă! În foarte scurt timp… Îți dai seama că data procesului tău va fi stabilită în clipa în care plec de aici și-i spun lui Nakamura că nu accepți nici un târg? Şi că n-ai nici o șansă, absolut nici o nenorocită de șansă?

— Nu mă poți speria, Katie.

— Nu pot să te sperii, nu pot să te înduioșez, nu pot nici măcar apela la judecata ta. Ca toți sfinții, asculți numai de propriile tale voci.

Katie inspiră adânc.

— Atunci, asta este… La revedere, mamă.

Fără să vrea, ochii i se umplură iar de lacrimi. Nicole plângea deschis.

— La revedere, Katie, îi spuse. Te iubesc.

10

— Apărarea își poate susține pledoaria finală.

Nicole se ridică de pe scaun și ocoli masa. Era mirată că se simțea atât de obosită. Doi ani de închisoare îi diminuaseră în mod clar robustețea legendară.

Se apropie fără grabă de juriul format din patru bărbați și două femei. Femeia din rândul din față, Karen Stolz, venise din Elveția. Nicole o cunoscuse destul de bine când împreună cu soțul ei avuseseră brutăria lângă casa familiei Wakefield, în Beauvois.

— Salut, Karen, spuse liniștită Nicole, oprindu-se chiar în fața juraților care stăteau pe două rânduri de câte trei scaune fiecare. Ce mai fac John și Marie? Trebuie să fie adolescenți de acum.

Doamna Stolz se foi pe scaun.

— Sunt bine, Nicole, răspunse ea foarte încet.

Nicole zâmbi.

— Mai faci în fiecare duminică dimineață cornurile alea grozave cu scorțișoară?

Zgomotul ciocănelului răsună în sala tribunalului.

— Doamnă Wakefield, zise judecătorul Nakamura, nu este momentul pentru discutat fleacuri. Pledoaria dumneavoastră finală este limitată la cinci minute și am pornit deja ceasul.

Nicole îl ignoră. Se aplecă peste bariera dintre ea și jurați, cu ochii ațintiți pe colierul superb de la gâtul doamnei Stolz.

— Bijuteriile sunt frumoase, șopti ea, dar ar fi meritat mult mai mult.

Ciocănelul lovi din nou. Doi gardieni se apropiară repede de Nicole, dar ea deja se îndepărtase cu spatele de doamna Stolz.

— Domnilor și doamnelor jurați, vorbi Nicole, toată săptămâna aceasta ați ascultat felul m care acuzarea a susținut în mod repetat că eu am incitat la nesupunere față de guvernul legitim al Noului Eden. Pentru presupusele mele acțiuni, am fost acuzată de răzvrătire. Dumneavoastră trebuie să decideți acum, pe baza dovezilor prezentate în acest proces, dacă sunt vinovată. Când veți delibera, vă rog să nu uitați că răzvrătirea este un delict capital — verdictul de vinovăție atrage după sine pedeapsa cu moartea… În pledoaria mea finală aș dori să examinez cu grijă structura acuzării. Mărturiile din prima zi au fost total irelevante pentru acuzațiile ce mi se aduc și, cred eu, au fost permise de judecătorul Nakamura, violându-se clar legile coloniei referitoare la mărturiile în procese de delicte capitale…

— Doamnă Wakefield, o întrerupse mânios Nakamura, după cum v-am mai spus în această săptămână, nu pot tolera în sala de judecată asemenea comentarii lipsite de respect. Încă o remarcă similară și nu

numai că am să vă acuz de sfidarea Curții, ci voi pune și capăt pledoariei pe care o susțineți.

— În ziua aceea, acuzarea a încercat să arate că moralitatea mea sexuală e îndoielnică și că, de aceea, eram un posibil candidat la implicarea în conspirația politică. Doamnelor și domnilor, aș fi fericită să discut cu dumneavoastră în particular neobișnuitele împrejurări asociate cu conceperea fiecăruia dintre cei șase copii ai mei. Totuși viața mea sexuală, trecută, prezentă, și chiar viitoare, nu are absolut nici o relevanță în acest proces. Cu excepția posibilei ei valori ca spectacol de divertisment, acea primă zi de mărturii n-a avut absolut nici un sens.

Din galerie se auziră câteva țâțâituri, dar gardienii reduseră rapid mulțimea la tăcere.

— Următorii martori ai acuzării, continuă Nicole, au petrecut multe ore implicându-l pe soțul meu în activități de răzvrătire. Recunosc că sunt măritată cu Richard Wakefield. Dar vinovăția lui, sau mai bine zis lipsa vinovăției, n-are nici de asemenea nici o importanță în acest proces. Verdictul dumneavoastră trebuie să fie fundamentat numai pe dovezile ce arată că *eu* sunt vinovată de răzvrătire. Acuzarea a sugerat că actele mele de răzvrătire își au originea în implicarea în mesajul video care, finalmente, a avut ca rezultat întemeierea acestei colonii. Recunosc că, într-adevăr, am ajutat la pregătirea înregistrării video care a fost transmisă din Rama pe Pământ, dar neg categoric că „am conspirat de la bun început cu extratereștrii”, sau că am uneltit în vreun fel cu cei care au construit această navă spațială împotriva semenilor mei. Am participat la realizarea înregistrării video, așa cum am arătat ieri când i-am permis acuzării să mă interogheze, pentru că am considerat că nu aveam de ales. Familia mea și cu mine eram la cheremul unei inteligențe și puteri depășind cu mult orice și-a imaginat cândva vreunul dintre noi. A existat o îngrijorare majoră că refuzul de a-i ajuta la realizarea mesajului video ar fi condus la represalii împotriva noastră.

Nicole se întoarse la masa apărării și bău puțină apă, apoi se răsuci iarăși cu fața la juriați.

— Rămân, așadar, numai două posibile surse pentru vreo dovadă reală care să mă acuze de răzvrătire — mărturia fiicei mele, Katie, și acea ciudată înregistrare audio, o colecție dezarticulată de comentarii pe care le-am făcut în fața altor membri ai familiei mele după ce am fost închisă, pe care ați auzit-o ieri dimineață. Ştiți prea bine ce ușor pot fi manipulate asemenea înregistrări. Cei doi tehnicieni audio au recunoscut ieri în boxa martorilor că au ascultat sute de ore de conversație între mine și copiii mei, înainte de a veni cu acele treizeci de minute de „dovezi încriminatoare”, dintre care nu mai mult de *optsprezece secunde* erau extrase dintr-o singură conversație. A spune

că vorbele mele din acele înregistrări au fost scoase din context ar fi un eufemism… Privitor la mărturia fiicei mele Katie Wakefield, pot să spun doar, cu mare durere, că a mințit în mod repetat în declarațiile ei inițiale. N-am avut niciodată cunoștință de așa-zisele activități ilegale ale soțului meu Richard, și în mod categoric nu l-am sprijinit vreodată în ele. Vă amintiți că, interogată de mine, Katie a devenit confuză în privința faptelor și, în final, a tăgăduit mărturia ei anterioară, înainte de a se prăbuși în boxa martorilor. Judecătorul v-a sfătuit să ignorați comentariile făcute de fiica mea sub stresul emoțional al interogatoriului, susținând că sănătatea ei mentală este fragilă în ultimul timp. Eu vă rog să vă amintiți fiecare cuvânt pe care l-a spus Katie, nu doar când acuzarea i-a pus întrebări, ci când am încercat să obțin date și locuri ale acțiunilor de răzvrătire pe care mi le atribuise.

Nicole se apropie de jurați pentru ultima dată, uitându-se atentă în ochii fiecăruia.

— În fine, dumneavoastră trebuie să judecați de partea cui este adevărul în acest caz. Mă prezint în fața dumneavoastră cu inima grea, necrezând, nici măcar acum când stau aici, evenimentele care au făcut să fiu acuzată de asemenea delicte grave. Am servit atât colonia, cât și specia umană. Nu sunt vinovată de nici una dintre acuzațiile ce mi se aduc. Puterea sau inteligența care există în acest Univers uimitor va recunoaște acest fapt, indiferent de rezultatul procesului.

Afară lumina pălea încet. Gânditoare, Nicole stătea rezemată de peretele celulei și se întreba dacă aceea avea să fie ultima noapte din viața ei. Se cutremură fără să vrea. De când se anunțase verdictul, adormea în fiecare seară așteptându-se să moară a doua zi.

Garcia îi aduse cina la scurt timp după lăsarea întunericului. În ultimele zile, mâncarea fusese mult mai bună. În timp ce mânca încet peștele fript, Nicole se gândi la cei cinci ani care trecuseră de când ea și familia întâlniseră primul grup de cercetași din *Pinta. Ce a mers prosti* se întrebă. *Care au fost greșelile noastre fundamentalei.*

Auzea în minte glasul lui Richard. Veșnic cinic și neîncrezător în comportamentul uman, el sugerase la sfârșitul primului an că Noul Eden era prea bun pentru umanitate. „Până la urmă, îl vom distruge, așa cum am făcut și cu Pământul”, îi spusese. „Bagajul nostru genetic — tot tacâmul, știința, tendința de cucerire a teritoriilor, agresivitatea și comportamentul reptilian — este prea puternic ca să fie învins de educație și luminare. Uită-te la amândoi eroii lui O'Toole: Iisus și Sf. Michael din Siena. Au fost distruși din cauză că au sugerat că oamenii ar trebui să caute să fie mai mult decât niște cimpanzei deștepți”.

Dar aici, în Noul Eden, existau atâtea ocazii pentru o lume mai bună! gândi Nicole. *Mijloacele de existență erau asigurate. Eram înconjurați de dovezi de netăgăduit că în Univers există o inteligență mai presus de a noastră. Asta ar fi trebuit să creeze un mediu în care…*

Termină peștele și trase în fața ei mica budincă de ciocolată. Zâmbi, amintindu-și cât de mult îi plăcea lui Richard ciocolata. *Mi-a fost tare dor de el,* se gândi. *Mai ales de conversația și perspicacitatea lui.*

Fu uimită să audă pași venind înspre celula ei și un fior de teamă îi străbătu corpul. Erau doi bărbați tineri, cu lanterne, îmbrăcați în uniformele poliției speciale a lui Nakamura.

Bărbații intrară în celulă cu un aer practic, fără să se prezinte. Cel mai vârstnic, având în jur de treizeci și cinci de ani, scoase un document și începu să citească.

— Nicole des Jardins Wakefield, ai fost condamnată pentru delictul de răzvrătire și vei fi executată mâine dimineață la ora 8. Micul dejun îți va fi servit la 6:30, la zece minute după prima lumină. Vom veni să te ducem în camera de execuție la 7:30. La 7:58 vei fi legată în scaunul electric, iar curentul va fi aplicat două minute mai târziu. Ai vreo întrebare?

— Cum te cheamă, tinere? întrebă Nicole cu glas frânt.

— Franz, răspunse bărbatul după o scurtă ezitare.

— Franz, și mai cum?

— Franz Bauer.

— Ei bine, Franz Bauer, se strădui Nicole să zâmbească, poți să-mi spui, te rog, cât îmi va lua să mor? După ce aplici curentul, firește.

— Nu știu exact, răspunse tânărul, oarecum stânjenit. Vă veți pierde cunoștința aproape instantaneu, în doar două secunde. Dar nu știu cât…

— Mulțumesc, zise Nicole, simțind că-i venea să leșine. Acum am să vă rog să plecați. Aș vrea să rămân singură.

Cei doi deschiseră ușa celulei.

— Oh, apropo, adăugă Nicole, mi-ați putea lăsa o lanternă? Şi poate un stilou și hârtie, sau chiar un notebook.

Franz Bauer clătină din cap.

— Îmi pare rău, nu putem…

Nicole îi expedie și se duse în capătul opus al celulei. *Două scrisori,* își spuse, respirând rar ca să adune tărie. *Vroiam doar să scriu două scrisori. Una lui Katie și una lui Richard. Cu toți ceilalți m-am împăcat.*

După plecarea polițiștilor, se gândi la lungile ore pe care le petrecuse în puțul din Rama cu mulți ani în urmă, când se așteptase să moară de inaniție. Își petrecuse ceea ce atunci crezuse că erau ultimele ei zile, retrăind momentele fericite din viață. *Acum nu-i nevoie de asta,* se gândi. *Nu există eveniment din trecutul meu care să nu fi fost deja cercetat în amănunțime. Ăsta-i beneficiul a doi ani de închisoare.*

Descoperi cu uimire că era furioasă că nu putea să scrie cele două ultime scrisori. *Am să ridic problema iarăși, dimineață. Mă vor lăsa să scriu scrisorile dacă fac suficient scandal.* Zâmbi fără să vrea.

Brusc, își simți pulsul crescând din nou. Văzu în minte un scaun electric într-o cameră întunecată. Ea stătea așezată, cu o cască ciudată pe cap. Casca începu să strălucească și Nicole se văzu prăbușindu-se în față.

Dumnezeule mare, se gândi, *oricine și oriunde ești, dă-mi te rog, puțin curaj. Sunt foarte înspăimântată.*

Se așeză pe pat în bezna din celulă. După câteva minute, se simți mai bine, aproape calmă. Se pomeni întrebându-se cum va fi clipa morții. *Va fi pur și simplu ca și cum ai adormi, apoi nimic? Sau în acel ultim moment se întâmplă ceva ce nici o persoană vie nu poate ști vreodată?*

Un glas o striga din depărtare. Nicole se mișcă, dar nu se trezi de tot.

— Doamnă Wakefield! strigă din nou glasul. Nicole se ridică repede în pat, crezând că era dimineață. Simți un val de teamă, când mintea îi spuse că mai avea numai două ore de trăit.

— Doamnă Wakefield, rosti glasul, aici, în fața celulei dumneavoastră… Sunt Amadou Diaba.

Nicole se frecă la ochi și se chinui să vadă silueta din întunericul de lângă ușă.

— Amadou Diaba… Acum doi ani l-ați ajutat pe doctorul Turner să-mi facă transplantul de cord.

— Ce cauți aici, Amadou? Şi cum ai intrat?

— Am venit să vă aduc ceva. I-am mituit pe toți care a fost nevoie. Trebuia să vă văd.

Deși bărbatul era la numai cinci metri distanță de ea, Nicole îi vedea doar conturul vag. Ochii obosiți îi jucau feste. O dată, când încercă să se concentreze foarte tare, i se păru, preț de o clipă, că vizitatorul era străbunicul Omeh. Un fior de gheață îi străbătu corpul.

— Bine, Amadou, încuviință în cele din urmă. Ce mi-ai adus?

— Mai întâi trebuie să vă explic. Chiar dacă s-ar putea să n-aibă nici o logică… Nici eu nu înțeleg pe deplin. Ştiu doar că trebuia să v-o aduc în noaptea asta.

Se opri. Când Nicole nu spuse nimic, Amadou continuă, spunând povestea foarte repede:

— A doua zi după ce am fost selecționat pentru Colonia Lowell, când eram în Lagos, am primit un mesaj ciudat de la bunica mea Senoufo, prin care îmi spunea să mă duc urgent la ea. M-am dus cu prima ocazie, adică peste două zile, după ce mai primisem un mesaj de la bunica, în care insista că vizita mea era o problemă de „viață și moarte”. Când am ajuns în satul ei din Coasta de Fildeș, era miezul nopții. Bunica s-a trezit și s-a îmbrăcat imediat. Însoțiți de vraciul din sat, am făcut un drum lung prin savană chiar în noaptea aceea. Eram epuizat când am ajuns la destinație, un sătuc numit Nidougou.

— Nidougou? îl întrerupse Nicole.

— Da. În sfârșit, acolo era un om ciudat, zbârcit, care trebuie să fi fost un fel de șaman suprem. Bunica și vraciul au rămas în Nidougou, în timp ce omul acela și cu mine am urmat un urcuș greu pe un munte golaș din apropiere, până pe malul unui lăcușor. „Uită-te”, mi-a spus bătrânul când primele raze de soare au atins lacul, „uită-te în Lacul Înțelepciunii. Ce vezi?” I-am spus că vedeam treizeci-patruzeci de obiecte ca niște pepeni odihnindu-se pe fundul lacului. „Bun”, a spus el zâmbind, „tu ești într-adevăr alesul”. „Care ales”? l-am întrebat. Nu mi-a răspuns. Am mers în jurul lacului, mai aproape de locul în care fuseseră scufundați pepenii — nu-i mai vedeam, căci soarele urcase pe cer — și șamanul a scos o sticluță. A cufundat-o în apă, i-a pus dopul, apoi mi-a înmânat-o. Mi-a mai dat și o piatră mică de forma pepenilor pe care-i văzusem pe fundul lacului. „Acestea sunt cele mai importante daruri pe care le vei primi vreodată”, a spus el. „De ce?” am întrebat. Câteva secunde mai târziu, ochii i-au devenit complet albi și a căzut în transă, rostind o incantație ritmică în Senoufo. A dansat mai multe minute, apoi a sărit brusc în lacul rece să înoate. „Stai puțin”, am strigat, „ce să fac cu darurile astea?” „Ia-le pretutindeni cu tine. Vei ști când va fi timpul să le folosești.”

Nicole se gândi că inima îi bătea atât de puternic încât chiar și Amadou putea s-o audă. Întinse brațul printre gratiile celulei și-l atinse pe umăr.

— Iar noaptea trecută, zise ea, un glas în vis, sau poate n-a fost deloc vis, ți-a spus să-mi aduci mie în noaptea asta sticluța și piatra.

— Exact, încuviință Amadou. De unde știți? Nicole nu răspunse. Nu putea vorbi. Tot corpul îi tremura. După câteva clipe, când simți în mână cele două obiecte, genunchii îi erau atât de moi încât se gândi că o să cadă. Îi mulțumi de două ori lui Amadou și-l îndemnă să plece înainte de a fi descoperit.

Traversă încet celula spre pat. *Oare poate fi. adevărat? Şi cum? Cumva, toate astea s-au știut de la început? Pepeni-mană pe Pământ?* Își simțea organismul supraîncărcat *Mi-am pierdut controlul,* gândi ea, *și nici măcar n-am băut încă din sticluță.*

Doar ținând sticluța și piatra, Nicole își aminti cu acuitate incredibila viziune pe care o avusese în fundul puțului din Rama II. Deschise sticluța. Inspiră adânc de două ori și-i bău repede conținutul.

La început, se păru că nu se întâmplă nimic. Bezna din jurul ei nu părea să sufere vreo schimbare. Apoi, dintr-o dată, în mijlocul celulei se formă o sferă portocalie mare. Aceasta explodă, împrăștiind culoare prin beznă. Urmă o sferă roșie, apoi una purpurie. Retrăgându-se din fața strălucirii exploziei purpurii, Nicole auzi un râs puternic în fața ferestrei celulei. Se uită în direcția aceea. Celula dispăru. Nicole era afară, pe câmp.

Era întuneric, dar putea distinge contururile obiectelor. În depărtare, râsul se auzi iar. *Amadoul* strigă ea în gând și porni să alerge pe câmp cu o viteză amețitoare. Îl prindea din urmă pe bărbat. Când ajunse mai aproape, fața lui se schimbă. Nu era Amadou, ci Omeh.

El râse iar și Nicole se opri. *Ronata,* o strigă el. Fața lui creștea. Mai mare, și mai mare, mare cât o mașină, apoi cât o casă. Râsul lui era asurzitor. Fața lui Omeh era un balon uriaș, înălțându-se sus, și mai sus în noaptea neagră. Mai râse o dată și fața lui explodă, stropind-o cu apă pe Nicole. Era udă până la piele. Era scufundată, înotând sub apă. Când ieși la suprafață, se afla în oaza cu helești din Coasta de Fildeș, unde ca fată de opt ani se confruntase cu leoaica în timpul ceremoniei Poro. Aceeași leoaică dădea târcoale helești. Nicole era din nou fetiță. Se simțea foarte speriată.

Vreau la mama, se gândi Nicole. *Acum culcă-te și dormit fie ca somnul să-ți fie binecuvântat,* cântă ea. Porni să iasă din apă. Leoaica n-o deranjă. Nicole se uită încă o dată la animal, și fața leoaicei, se transformase în chipul mamei ei. Alergă să-și îmbrățișeze mama și deveni ea însăși leoaică, stând la pândă pe malul helești din mijlocul savanei africane.

În helești se aflau acum șase înotători, toți copii. În vreme ce leoaica Nicole cânta cântecul de leagăn al lui Brahms, copiii ieșiră unul câte unul din apă. Genevieve prima, apoi Simone, Katie, Benjy, Patrick și Ellie. Toți trecură pe lângă ea, îndreptându-se spre savană. Nicole alergă după ei.

Alerga pe o pistă dintr-un stadion înțesat. Nicole era iarăși femeie, tânără și sportivă. Era anunțată ultima ei săritură. Când se îndreptă spre trambulina pentru triplu salt, un judecător japonez se apropie de ea. Era Toshio Nakamura. *Ai să dai greș,* spuse el uitându-se urât.

Lui Nicole i se păru că zboară, în timp ce se apropia în viteză de punctul de bătaie. Lovi perfect trambulina, pluti în aer, execută o săritură echilibrată și zbură mult prin aer. Știa că fusese o săritură bună. Înaintă spre locul unde își lăsase halatul. Tatăl ei și Henry veniră s-o îmbrățișeze. *Bine executat,* spuseră ei la unison. *Foarte bine executat.*

Ioana d'Arc aduse medalia de aur la podiumul de premiere și o agăță la gâtul lui Nicole. Alienor de Aquitania îi dădu o duzină de trandafiri. Kenji Watanabe și judecătorul Mîșkin stăteau lângă ea și o felicitau. Era și Vulturul acolo, într-o colonie specială, lângă un sector ocupat în întregime de octopăianjeni. Toată lumea o saluta, chiar și aviarii și creaturile sferice cu tentacule subțirele și zecile de țipari cu pelerine lipiți de geamul unui uriaș bol închis. Nicole le făcu tuturor cu mâna.

Brațele i se transformară în aripi și începu să zboare. Era un șoim

care plutea mult deasupra fâșiei agricole din Noul Eden. Se uită în jos la clădirea în care fusese întemnițată. Coti spre vest și găsi ferma lui Max Puckett. Deși era miezul nopții, Max se găsea afară, lucrând la ceea ce părea a fi o anexă la unul dintre grajduri.

Nicole își continuă zborul spre vest, îndreptându-se către luminile strălucitoare ale Vegasului. Când ajunse la complex, coborî, zburând prin spatele marilor cluburi de noapte. Katie stătea afară pe niște trepte din spate, singură. Avea fața îngropată în palme și corpul i se cutremura. Nicole încercă s-o liniștească, dar singurul sunet fu strigătul unui uliu în noapte. Katie se uită la cer, nedumerită.

Zbură spre Positano, în apropierea ieșirii habitatului, și așteptă ca ușa ce dădea afară să se deschidă. Speriindu-l pe paznic, șoimul Nicole ieși din Noul Eden. Ajunsese în Avalon în mai puțin de un minut. Robert, Ellie, micuța Nicole, și chiar un infirmier erau cu toții în hol cu Benjy. Nicole nu știa de ce erau toți treji în mijlocul nopții. Strigă la ei. Benjy veni la fereastră și se uită în întuneric.

Auzi un glas care o striga. Se auzea slab, departe, dinspre sud. Zbură repede către al doilea habitat și intră prin gaura pe care o făcuseră oamenii în zidul exterior. După ce trecu în zbor rapid prin zona inelară și găsi un portal, pluti deasupra regiunii verzi din interior. Nu mai auzea glasul, dar îl văzu pe fiul ei Patrick și alți soldați într-o tabără din apropierea bazei cilindrului maro.

Un aviar cu patru inele albastru-cobalt în jurul gâtului o întâmpină în aer. *El nu mai este aici,* spuse aviarul. *Încearcă în New York*. Nicole ieși repede din al doilea modul și reveni în Câmpia Centrală. Auzi din nou glasul. Urcă sus, sus, mai sus, și mai sus. Şoimul Nicole abia putea să respire.

Zbură spre sud, către zidul care închidea Semicilindrul Nordic. Sub ea era Oceanul Cilindric. Glasul se auzea acum mai distinct. Era Richard. Inima ei de șoim bătea cu furie.

Richard stătea pe țărm, în fața zgârie-norilor, și îi făcea cu mâna. *Vino la mine,* Nicole, spuse el. Îi putea vedea ochii chiar și în întuneric. Nicole coborî în zbor și ateriză pe umărul lui.

În jurul ei era beznă. Nicole se găsea înapoi în celulă. Oare auzea o pasăre zburând chiar în fața ferestrei? Inima îi bătea cu putere.

Traversă celula mică. *Îți mulțumesc, Amadou,* spuse ea. *Sau Omeh.* Zâmbi. *Sau Dumnezeu.*

Se întinse pe pat. Câteva secunde mai târziu, dormea.

notes

1

Accelerația gravitațională (9,81 m/s2) (n. trad.).

2

Unitate egală cu distanța medie Pământ-Soare, aproximativ 150 000 000 km (n. trad.).

3

Low Earth Orbit: orbită terestră inferioară (n. trad.).